

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

‘Η πατάτα κι’ η ιστορία της

Ποιά είναι η πατρίδα της

‘Ενώ οι Ρώσοι επιστήμονες υποστηρίζουν ότι οι πρώτες πατάτες εισήχθησαν στην Ευρώπη απ’ τη Χιλή, οι Άγγλοι συναδέλφοί τους διαφωνούν και θεωρούν ως πατρίδα τους το Περού ή τη Βολιβία. Η γνώμη αυτή βασίζεται σε βοτανικά και ιστορικά επιχειρήματα, αλλά και στο γεγονός ότι οι συνθήκες των μεταφορών της εποχής εκείνης (του 16ου αιώνα) δεν επέτρεπαν να φτάσουν βολβοί πατάτας απ’ τη Χιλή στην Ευρώπη σε καλή κατάσταση.

Πρέπει να σημειωθεί πάντως ότι η πατάτα καλλιεργείτο στη Νότιο Αμερική αιώνες ολοκληρωμένους προ Χριστού. Έχουν βρεθεί σε ανασκαφές αρχαία αγγεία εξαιρετικής τέχνης, που αναπαριστούν με το σχήμα τους πατάτες. Οι ανθρώπινες μορφές που απεικονίζονται απάνω τους, έχουν σχισμένα χείλη (λαχόχειλοι)—πράγμα που συνδέεται με την παλιά πρόληψη ότι οι άνθρωποι αυτοί έχουν τη δύναμη ν’ απομακρύνουν τις παγωνιές, το χειρότερο δηλαδή έχθρο της πατατοκαλλιέργειας σε μεγάλο ύψος.

Οι ποικιλίες της πατάτας, που ευδοκίμουν στα ύψιπδα της Νοτίου Αμερικής, είναι ανθεκτικές στο κρύο και στη σύντομη διάρκεια της ημέρας (που δεν υπερβαίνει τις 12 ώρες, σ’ αυτά τα γεωγραφικά πλάτη). Είναι όμως επίσης τόσο άνοστες ώστε, χρησιμοποιούνται μόνο για την κατασκευή του «σουνού».

Το «σούνι» είναι πατάτα αφυδατωμένη και αποξηραμένη με πολλές μεθόδους, για να μπορεί ν’ αποθηκευθεί ή να μεταφερθεί χωρίς ν’ αλλοιώνεται. Η κατεργασία γίνεται ως εξής:

Οι πατάτες απλώνονται στο έδαφος, στην εποχή της μεγαλύτερης παγωνιάς. Ο ήλιος κι’ ο ξηρός άνεμος της ημέρας και το δυνατό κρύο της νύχτας—που προκαλεί τη διάρρηξη των τοιχωμάτων των κυττάρων—τις στεγνώνουν τελείως σε 4-5 ημέρες.

Με το τ’ «σούνι» διέτρεφον άλλοτε οι Ίσπανοί κατακτητές τους σκλάβους που δούλευαν στα νοτιοαμερικανικά αργυρωρυχεία. Άλλα και σήμερα η μορφή αυτή της πατάτας αποτελεί τη βάση της διατροφής των φτωχών Ιθαγενών.

Η πατάτα εισήχθη στην Ίσπανία το 1570. Το 1586, έκαμε την εμφάνισή της στην Ίρλανδία. Οι Γερμανοί τη γνώρισαν χωρίς στον περίφημο θαλασσοπόρο Φράνσις Ντρέικ. Γι’ αυτό άλλωστε του έχουν στηθεί ένα μνημείο στο ‘Οφφενμποργκ.

Σ’ ένα βιβλίο που εξέδωθε το 1596 στην Άγγλία, γίνεται λόγος για πρώτη φορά για την πατάτα. Άλλα ο συγγραφέας κάνει ένα μεγάλο λάθος: θεωρεί πατρίδα της τη Βιρτζίνια της Αμερικής. Γιατί τη συγχέει με τις γλυκοπατάτες που έτρωγαν οι Ιθαγενείς του Κόλπου του Μεξικού και που είχαν υπονομασθεί «ινδικές πατάτες».

Τέτοιες ήταν πιθανάτα κι’ οι «πατάτες» που αναφέρονται στα έργα του Σαίξπηρ. Οι γλυκοπατάτες έθεωρούντο, την εποχή εκείνη, μία σπάνια και γλυκεία λιχουδιά για τους πλούσιους. Τους απέδιδαν εξ άλλου αφοροδισιακές ιδιότητες.

Αντιθέτως, για την κοινή πατάτα πίστευαν ότι προκαλούσε... λέπρα! Άλλοι πάλι αντίπαλοι της έφεραν το επιχείρημα ότι δεν την ανέφερε καθόλου η Αγία Γραφή, συνεπώς δεν ήταν φαγώσιμες.

Στην Πρωσσία, υπήρχε η γνώμη ότι προκαλούσε φυματίωση και ραχιτισμό! Κι’ οι κάτοικοι, παρ’ όλη την πείνα τους, δεν έδεχόσαν καποτε ένα φορτίο πατάτες που τους έστειλε ο Μέγας Φρειδερίκος.

Οι Γάλλοι την ώνόμασαν «γεώμηλο». Πρέπει όμως να σημειωθεί ότι με την ίδια ονομασία ήταν γνωστά τότε κι’ οι βολβοί του κυκλάμινου, που θεωρούντο από αιώνες φαγώσιμοι.

Τη μεγαλύτερη διάδοσι γνώρισε η πατάτα στην Ίρλανδία. Πενήντα χρόνια μετά την εισαγωγή της, έγινε η κυριότερη τροφή του φτωχού λαού. Σ’ αυτό συνέτειναν το κλίμα, το έδαφος κι’ η πείνα που μαστίζε τους Ίρλανδούς.

Ακριβώς όμως έπειδη οι Ίρλανδοί βάσιαν τη διατροφή τους στην πατάτα, γνώρισαν ένα τραγικό λιμό το 1845-46, όταν μία επιδημία κατέστρεψε τις πατατοφυτίες. Πρέπει δε να σημειωθεί ότι, στο μεταξύ, χωρίς στην εξαφάνισή της εύλογιας με τη νέα μέθοδο του δαμολισμού, ο πληθυσμός του μεγάλου αυτού νησιού είχε αυξηθεί αλματωδώς κι’ είχε φτάσει τα 9.000.000 ψυχές. Υπολογίζεται ότι, στα δύο αυτά φοβερά χρόνια, πέθαναν από πείνα περισσότερα από 1.000.000 Ίρλανδοί!

Θα προσθέσω ακόμη ότι ώρισμένες ποικιλίες πατάτας χρησιμοποιήθηκαν άλλοτε για διακοσμτικούς σκοπούς, γιατί έβγαζαν πολλά και ωραία λουλούδια. Για να συντελέσει στη διάδοσι της πατάτας, ο Λουδοβίκος 16ος της Γαλλίας δέχθηκε απ’ τη Παριαντιέ ένα μπουκέτο από λουλούδια της. Κι’ η Μαρία Άντουανέτα στόλιζε συχνά τα μαλλιά της μ’ ένα τέτοιο μπουκέτο.

‘Η έκδίκησις τής Ρενέ

Πρωτότυπο διήγημα

Βρισκόμαστε τρεις - τέσσερις φίλοι εκείνο το βράδυ στο σαλόνι της Λέσχης και πίνουμε καφέ ύστερ’ απ’ το δείπνο μας. Μην έχοντας τίποτ’ άλλο να κάνουμε, λέγαμε ο καθένας τις ερωτικές του περιπέτειες.

— Έσύ, Λουί, δὲν θὰ μὰς πῆς τίποτ’ απ’ τὴ ζωὴ σου; ρώτησα τὸ φίλο μου Μαρζελὲν πὺν καθόταν σκεπτικός στη θέσι του.

— Γιατί δχι; ἀπάντησε. Μιὰ καὶ εἶνε ἡ σειρά μου νὰ διηγηθῶ κάτι, θὰ σὰς πῶ τὴν ἱστορία μου. Πρέπει ὅμως νὰ ξέρετε πὺς ἕνας παντρεμένος ἀνθρώπος δὲν θάπρεπε ποτὲ νὰ χι τρυφερὲς σχέσεις μὲ μιὰ φίλη τῆς γυναικάς του. ‘Ετσι κι’ ἐγὼ γιὰ νὰ παραγνωρίσω τὴ στοιχειώδη ἀρχὴ τῆς συζυγικῆς πίστεως, ὑπέφερα τὰ πανδνεῖνα κι’ εἶδα κι’ ἔπαθα νὰ ξεμπλέξω ἀπ’ τὴ δύσκολη θέσι ὅπου μ’ ἔφερε ἡ ἐπιπολαιότητά μου. Εἶν’ ἀπαραίτητο νὰ σὰς πῶ πὺς μόνο ἡ Ρενέ — μιὰ παλιὰ φίλη καὶ συμμαθήτριά της γυναικάς μου πὺν τὴ βρήκα ἐν’ ἀπόγεμα στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ μου, συγκινήθηκε καθὼς φαίνεται ἀπ’ τὸ παρουσιαστικὸ μου.

Συχνὰ ἡ γυναικά μου, ἡ Μαργαρίτα, μὺ εἶχε μιλήσει γιὰ τὴν παλιὰ αὐτὴ συμμαθήτριά της. Ὅταν τὴν εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ στὸ σπῆτι μας, ὁμολογῶ πὺς μούκανε ἐντύπωση. ‘Ηταν μιὰ ὡραϊότατη γυναικά, κάπως ψυχρὴ, μὲ ἡγεμονικὸ παράστημα, λιγομίλητη.

Ὅταν ἔφυγε ἡ Ρενέ, ἡ Μαργαρίτα μὲ ρώτησε νὰ τῆς πῶ τὴ γνώμη μου. Τῆς ἀπάντησα πὺς δὲν ἤμουνα καὶ τόσο ἐνθουσιασμένος, μὰ ἡ γυναικά μου μὺ ἐξήγησε ὅτι ἡ Ρενέ εἶχε δοκιμάσει στὴ ζωὴ της πολλὰς ἀπογοητεύσεις, γι’ αὐτὸ ἦταν δύσθυμη καὶ μελαγχολικὴ. Ὁ γάμος της ἦταν ἀτυχος.

— Θὰ μὲ πειράξῃ ἂν σὲ δῶ νὰ τῆς φέρνεσαι μὲ ψυχρότητα, μὺ εἶπε ἡ Μαργαρίτα. ‘Εχει τὸση ἀνάγκη ἀπὸ τρυφερότητα.

Πέρασαν κάμποσες βδομάδες. ‘Η Ρενέ ἐρχόταν τακτικὰ σπῆτι μας. Μιὰ μέρα πρόσδε καὺς μούρρινε κρυφές, φλογερὲς ματιές. Τὰ ὑποπτα αὐτὰ βλέμματά καλὲκεσαν τὸν ἐγωισμό μου καὶ σκέφθηκα πὺς ἡ ὁμορφὴ αὐτῆς γυναικάς μου πορὺσε νὰ γίνῃ φίλη μου.

Πραγματικὰ αὐτὸ δὲν ἄργησε νὰ συμβῇ. Δὲν πορὺσα ν’ ἀνθέξω περισσότερο στὸν πειρασμό. Ὡστόσο, ὕστερ’ ἀπ’ τὸ πρῶτο ραντεβὺ μας, μετάνοιωσα γιὰ τὴν ἀπιστία πὺν ἔκανα στὴ γυναικά μου κι’ ἀποφάσισα νὰ διακόψω καὺς σχέσι μὲ τὴ Ρενέ. ‘Ετσι τὴ δεύτερη φορὰ πὺν τὴ συνάντησα, προσπάθησα νὰ τῆς δώσω νὰ καταλάβῃ πὺς μὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐξακολουθῇσω ν’ ἀπατῶ τὴ γυναικά μου.

— Δὲ φανταζόμουνα ν’ ἀγαπᾶς τόσο πολὺ τὴ γυναικά σου, μὺ ἀπάντησε. Κάτι ἄλλο συμβαίνει. ‘Ισως νὰβάλεις στὸ μάτι καμμιὰν ἀλλοῦ.

Ματαίαια διαμαρτυρήθηκα. ‘Επέμεινε νὰ μὴν διακόψουμε τὶς ἐρωτικὲς σχέσεις μας. Δὲν πορὺσα νὰ τὴ βλέπω νὰ καθεταὶ κοντὰ στὴν ἀνύποπτη γυναικά μου, νὰ τῆς μιλᾷ με τρυφερότητα καὶ νὰ μὺ κλείνῃ τὸ μάτι μὺς ἐκείνη γυρίζε ἀλλοῦ τὸ κεφάλι.

Εἶχα πάντα τύψεις στὴ συνειδήσι μου ὕστερα ἀπὸ καὺς ραντεβὺ μαζί της. Δὲν ἤσυχαια στὴ νύχτα γιὰ τὴν ἀπάτη αὐτὴ πὺν ἔκανα στὴ γυναικά πὺν ἀγαποῦσα. ‘Αλλὰ μ’ ὅλα αὐτὰ πῆγαινα πάντα νὰ τὴν δῶ.

★

Μιὰ μέρα ἔγινε τὸ μοιραῖο. ‘Η γυναικά μου μὰς ἔπιασε νὰ φιλιόμαστε. Θεωρῶ περιττὸ νὰ σὰς περιγράψω τὴ δικαιολογημένη ἀγανάκτησι τῆς Μαργαρίτας. Μόλις ἡ γυναικά μου εἶπε στὴ Ρενέ νὰ φύγῃ ἀμέσως καὶ νὰ μὴν ξαναπατήσῃ στὸ σπῆτι μας, αὐτὴ σήκωσε τὸ κεφάλι της μὲ αὐθάδεια, τὰ μάτια της πέταξαν σπῆτες ἀπὸ μῖσος καὶ εἶπε μοχθηρὰ στὴ Μαργαρίτα:

— Λοιπὸν, ναί! Ὁ ἀντρας σου εἶνε φίλος μου ἐδῶ καὶ πέντε μῆνες! Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐκδίκησίς μου: σοῦ πῆρα τὸν ἀντρα σου, ἐγὼ πὺν δὲν ἔχω τίποτα, ἐνῶ ἐσὺ τὰ ἔχεις ὅλα. Μὲ εἶχες παρασκοτίσει ληγόντας μου διαρκῶς ὅτι εἶσαι εὐτυχισμένη. Καὶ μὴ φανταστῇς ὅτι σοῦ πῆρα τὸν ἀντρα σου ἐπειδὴ τὸν ἀγαποῦσα. Ὁχι! ‘Απὸ κατήριση. Γιὰ νὰ σ’ ἐκδικηθῶ, γιὰ νὰ σ’ ἐκδικήσω γιὰ τὴν εὐτυχία σου καὶ νὰ στὴ μολύνω.

Τώρα ἡ Ρενέ φανέρονε ὅλο τὸ βόρβορο τῆς ψυχῆς της. Φαντάζετο σὲ τι κατὰπληξὶ μὲ βύθισε ἡ κυνική ὁμολογία της. ‘Εβλεπα πὺς δὲ μ’ ἀγάπησε ποτὲ. Κι’ ἐγὼ εἶχα λυπηθεῖ τὴ γυναικά μου, τὴ γυναικά πὺν ἀγαποῦσα καὶ πὺν μ’ ἀγαποῦσε, γιὰ μιὰ ἀδιάντροπη!...

— Ἀτιμῆ! φώναξε τότε ἡ Μαργαρίτα πάνω στὴν ὀργή της καὶ πρὶν προφτάσῃ ἡ Ρενέ ν’ ἀμυνθῇ τῆς ἐδῶσε δυὸ γερά χαστούκια.

Μπρὸς τὴν ἀπροσδόκητὴ αὐτὴ ἐπίθεσι, ἡ Ρενέ τᾶχασε. Ὁρμησε στὴ Μαργαρίτα, μὰ γρήγορα βρέθηκε κοντὰ της, ἀρπάζει τὴ Ρενέ καὶ τὴν ἔσπρωξε μὲ δύναμι ἐξῶ ἀπ’ τὴν πόρτα. Στὸ μεταξύ, ἡ Μαργαρίτα εἶχε λιγοθυμήσει.

‘Η θλίβεση αὐτὴ ἱστορία λίγο ἔλειψε νὰ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ χωρίσω μὲ τὴ Μαργαρίτα. Ὡστόσο, ἡ γυναικά μου δείχθηκε ἀνώτερος ἀνθρώπος. Συγκινήθηκε ἀπ’ τὴν εἰλικρινὴ μου μετάνοια καὶ κατάλαβε ὅτι ἤμουνα θύμα τῆς φθορῆς καὶ σατανικῆς αὐτῆς γυναικάς πὺν ἤθελε νὰ κλέψῃ τὴν εὐτυχία μας γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰ ταπεινὰ της αἰσθημάτων τῆς ζήλειας. Σκέφτηκε πὺς ἡ περιπέτεια αὐτὴ θὰ μ’ ἔκανε νὰ τῆς μείνω πιστὸς στὸ μέλλον — καὶ μὲ συγχώρησε μ’ ὅλη τὴν καρδιά της!...

ΑΝΤΡΕ ΛΩΡΑΝ

Τὸ ἴδιον κατὰ τοῦ κρυολογήματος

Μὴ συγκρατῇτε ποτὲ τὸ φτάρνισμά σας — συνιστοῦν οἱ γιατροί! — γιὰτὶ εἶνε ἕνα θαυμάσιον μέσον τοῦ ὀργανισμοῦ γιὰ νὰ διώχνῃ τὰ μικρόβια ἀπ’ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς μύτης. ‘Ακόμη καὶ τὰ καναρίνια κι’ οἱ ἐλέφαντες φταρνίζονται, γιὰ νὰ καθαρίσουν τὸ ράμφος ἡ τὴν προδοσκίδα τους. ‘Τὸ φτάρνισμα εἶνε ἡ σωτηρία τῆς ζωῆς μας! — τὸνίζει σὲ καὺς περιπτώσι ὁ διακεκριμένος ‘Αμερικανὸς ρινολόγος δόκτωρ Λιούιν. Εἶνε λοιπὸν ἀπόλυτα δικαιολογημένη ἡ γνωστὴ εὐχή: «Μὲ τὶς ὑγιεῖς σας!».

Ὅσον ἀφορὰ τὰρα τὴν προφυλάξι ἀπ’ τὸ συνάχι, νὰ μιὰ μέθοδος πὺν συμβουλεύουν οἱ εἰδικοί: Παίρνετε καθημερινῶς ἐπὶ 3 βδομάδες μετὰ τὸ πρόγευμα τρεῖς σταγόνες βάμμα ἰωδίου σὲ μιὰ κουταλιά τῆς σουπας γάλα. ‘Αν ἔχετε ἥδη κρυολογήσει, παίρνετε τρεῖς σταγόνες ἰωδίου σὲ μιὰ κουταλιά γάλα τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα (μετὰ τὸ φαγητὸ) ἐπὶ 6 ἡμέρες.

Γιὰ νὰ προφυλάγωνται ἀπ’ τὰ κρυολογήματα οἱ ἐργάτες κι’ οἱ μαθητές, ὁ καλλίτερος τρόπος εἶνε νὰ γίνεται ψεκασμὸς τοῦ ἀέρος τῶν ἐργαστασίων καὶ τῶν σχολείων μὲ ἰώδιο.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διευθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ.: 27.135 — 29.967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Κι’ ὁ ἄλλος κίνδυνος

‘Απὸ τίς πὺς περιέργες περιπτώσεις. Τόσο ὅμως ψυχολογημένη... ‘Η αὐτοάμυνα μιὰς γυναικάς. Κυρία ἔγγαμη, ἀρκετὰ νέα γιὰ νὰ μὴ εἶνε ἡλικιωμένη, ἀρκετὰ ὡριμὴ γιὰ νὰ μὴ εἶνε νέα, στὸ πρῶτο στάδιον τοῦ φθινοπώρου της. ‘Η καλλίτερη ἐποχὴ, λένε. ‘Ετοι, ἀσφαλῶς, θὰ τὴν ἐνοίωσαν ὅλες οἱ φθινοπωρινὲς κυρίες, ἂν δὲν κατέχονταν ἀπὸ τὸ δέος πὺν προκαλεῖ τὸ προμήνυμα τοῦ χειμῶνα. Ὁ χειμῶνας πρὸ τῶν θυρῶν. Στιγμὴ ὑπολογισμοῦ τοῦ παρελθόντος. Ὅσες τὸ ἔζησαν ἐντονα, μελαγχολοῦν στὴ σκέψι τῶν καιρῶν πὺν πέρασαν. Ὅσες ἔζησαν μὲ σφιχτὰ τὰ φρένα στὶς δόξεις καὶ στὶς ἐπιθυμίες τους, τὰ δάκρυα μὲ τὸν αὐτὸ τους πὺν θυσίασε τὴ χάρα στὸ καθήκον. Κι’ ἄλλες μὲν ἀπ’ αὐτὲς προσπαθοῦν νὰ ἐπιφωλεθθοῦν ἀπὸ τὰ χρόνια πὺν τοὺς μένουν καὶ νὰ κερδίσουν ὅσα νομίζουν ὅτι ἔχασαν, ἄλλες πάλι ἐμμένουν στὴν ἐγκράτεια καὶ ἀδείκνουν ὡς τὸν πυθμένα τὸ ποτῆρι τῆς πίκρας τους.

Ὅυτε ὅμως στὴν πρώτη, οὔτε στὴ δεύτερη κατηγορία ἀνήκει ἡ σημερινὴ κυρία. ‘Η ἀρετὴ τῆς συντροφεισε ὡς τώρα. Ἐνῶρη ἐπιθυμεί νὰ φθάσῃ στὸ ἡλιοδασίλεμά της. Δὲν εἶνε ὁ κατήφορος στὶς προθέσεις της. ‘Εχει τὸν ἀντρα της. Τὸν περιβάλλει μὲ τὴ στοργὴ καὶ τὴν ἐκτίμησις της. ‘Ακόμα καὶ μὲ τὴν ἀγάπῃ της.

‘Αλλὰ εἶνε καὶ γυναικά. ‘Η Εὐὰ μὲ τίς περιεργίες της. Δὲν τὸ κρύβει: ‘Η ἐπιθυμία της θὰ ἦταν νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀμαρτία. Νὰ τὴ γνωρίσῃ χωρὶς νὰ κατέχεται ἀπὸ τὸ πάθος της, νὰ εἶνε στὴ πρόθεσις της νὰ μείνῃ σ’ αὐτὴν. ‘Ετσι, ὅπως δοκιμάζει κανεὶς ἀπὸ περιέργεια τὰ ναρκωτικά, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ζῇσι λίγες στιγμὲς στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ τοξικομανοῦς.

Ποιὰ νὰ εἶνε ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς ἀμαρτίας. Ποιὸς οἱ συγκινεῖσις της; ‘Απὸ ποῖα συναισθηματα κατεχεται ἡ γυναικά πὺν δαδίζει πρὸς αὐτὴν; Ποιὸς ἀντιδράσεις ἐμπνύνει μέσα της; Εἶνε ἄρα γε ὅσο φαίνεται, ἐνδιαφέρουσα ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία πὺν ἀρχίζει ἀπὸ μιὰ διασταύρωσι βλεμμάτων, προχωρεῖ στὸ φλέρτ καὶ προάγεται, ἄλλοτε μὲ δρασθὺ καὶ ἄλλοτε μὲ γοργὸ ρυθμό, γιὰ νὰ φθάσῃ στὴν κορυφὴ τῆς πυρραμίδας καὶ νὰ πέσῃ ὕστερα στὴ μετὰμείλεια;

Πολλὲς φορές ἀναρωτήθηκε ἡ κυρία καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ κἀνῃ μιὰ μικρὴ κλίσιν πέρα ἀπὸ τὴν εὐθεία της. Δὲν εἶνε οἱ εὐκαιρίες πὺν τῆς ἔλειψαν. Ὁραῖα — δεβαιῶνι ἡ ἴδια — στὰ σαράντα της χρόνια, ἔλκυστικὴ καὶ περιζήτητη, δὲν εἶχε παρὰ νὰ δώσῃ μιὰ ὑπόνοια ἐνθαρρύνσεως σ’ ἕνα ἀπὸ τοὺς πολιορκητῆς της. Καὶ ὅμως δὲν τὸ ἀποφασίζει. Στὴ συγκρουσὶ τῶν δύο ἐαυτῶν της, ὅταν ὁ τοῖμυρὸς ἐαυτὸς τῆς κατηγορεῖ τὸν ἄλλον ὡς ἄτολμο, ὁ τελευταῖος αὐτὸς προβάλλει γιὰ ἐλαφρυντικὸ ὅτι τὸν συγκρατεῖ ὁ φόβος μὴπως ἡ μοναδικὴ ἀμαρτία κοινολογηθῇ ἀπὸ τὸν παρτεναῖρ τοῦ ὀλισθήματος — εἰ-

νε τόσο φλύαροι κάποτε οἱ ἄντρες! — κι’ ἔτσι μ’ ἕνα ὀλισθήμα καταστραφὴ ἡ συζυγικὴ τῆς ζωὴ.

Σοβαρὸ, φυσικὸ, τὸ ἐλαφρυντικὸ. Συνέβη ὅμως τὸ τελευταῖο καλοκαίρι ἡ κυρία, πὺν κάνει τὴ γραπτὴ τῆς ἐξομολογήσι, νὰ βρεθῇ μακρυνὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, σὲ μιὰ πρωτεύουσα τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὅπου ἀγνώστη ἀνάμεσα στὰ ἑκατομύρια τῶν ἀγνώστων, δὲν ἐπρόκειτο ν’ ἀφήσῃ ἱχνὴ τῆς ὁποιασδήποτε δράσεως της. Ποιὸς τὴν ἤξερε; Ποιὸς θὰ τὴν ἔβλεπε; Ποιὸς θὰ φλυαροῦσε; Ποιὸ μεγάλωνο θάκανε τὴν ἐκπομπὴ τοῦ εἰς δόξα της; Ἐκατὸ τοῖς ἑκατὸ ἡ ἀσφάλεια. Καὶ ὅμως οὔτε τότε ὑποχώρησε στὸν πειρασμό. Ἐφάπτεσε στὸ ἀκράσιο σημεῖο τῆς αὐτοκυριαρχίας της. Ἐνα δρασθὺ, σ’ ἕνα κέντρο χορευτικὸ, ὕστερα ἀπὸ τὸ δεύτερο κοκτέιλ... Ἄλλα τί νὰ σὰς ἀφγοῦμαι μιὰ ἱστορία χωρὶς ἐπιλογὸ; Τὴν ὑσάτη στιγμὴ ὄρθηκε τὴ δύναμι νὰ συγκρατῇ τὰ φρένα της.

Κάνοντας τώρα τὴν ψυχανάλυσί της, σκέπτεται καὶ λέει: Γιατὶ ἀραγε; ‘Η ἐπιθυμία δὲν τῆς ἔλειπε. Κίνυνος κανεῖς. Μήπως ὁ φόβος ὅτι ἂν ἐμπίανε μιὰ φορὰ στὴν δόξα τῆς ἀμαρτίας, δὲν θὰ πορὺσε νὰ σταματήσῃ στὸν κατήφορο; Ὅυτε αὐτό. Εἶνε τόσο δέβαιη γιὰ τὴ δύναμι τῆς θελήσεως της. Μήπως τὴ συνεκρατῇ ὁ σεβασμός τῆς ἐν ὑπόλειψι τοῦ συζύγου; Ὅυτε αὐτό. ‘Η ὑπόληψι — λέει — δὲν θίγεται παρὰ μόνο ἀπὸ τὴν κοινολόγησι μιὰς ἐκτροπῆς. Πιθανόντης κοινολογήσεως στὴν περίπτωσι ἐκείνη δὲν ὑπῆρχε.

Ἄλλα τότε; Ποιὸ ἦταν τὸ ἐμπόδιο πὺν δὲν τῆς ἐπέτρεψε νὰ προχωρήσῃ στὴν ἱκανοποίησι τῆς ἐπιθυμίας της; Θὰ μὰς τὸ πῇ πάλι ἡ ἴδια. Ἐνα καὶ μόνο τὸ ἐμπόδιο. Ἐντελὸς ἐσωτερικῆς μορφῆς. Ὅυτε φόβος, οὔτε προκαταδοκίμης τύψεις. Ἐνα τῆς ἀνέκοψε τὸ δρόμο. Ἦ σκεψι μὴπως, ὕστερα ἀπὸ τὸ ὀλισθήματῆς, ἐνοίωθε ἀλλοιωμένη τὴν ἀγάπῃ πρὸς τὸν ἀντρα της. Μήπως τὸν ἀγαποῦσε λιγώτερο. Μήπως τὸν ὑποτιμοῦσε. Μήπως τὸν περιφρονῶσε. Μήπως ἔπαυε νὰ τῆς εἶνε ὅσο ἐνδιαφέροντῆς ἦταν πρὶν ἀπὸ τὴν παρεκτροπὴ της. Σὲ τέτοια δοκιμασία μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελε νὰ ὑποβάλῃ τὸν ἐαυτὸ της. Θὰ ἦταν ἡ καταστροφὴ. Ὁ θάνατος τοῦ συζυγικοῦ της βίου. Καὶ ἐμεινε πιστὴ. Ὁχι γιὰ λόγους ἠθικούς. Ἄλλα γιὰ ν’ ἀποφυγῇ τὸν κίνδυνο τῆς ψυχροτητος καὶ τῆς ἀπαθείας ἀπέναντι τοῦ ἀντρα πὺν ὀ ἀπατοῦσε. Ἀποτῆμένος, ἴσον περιφρονήμένος.

‘Η ἐξομολογήσι της. Σωστὴ καὶ εἰλικρινὴς. Πολλὰς θὰ τὴν ἔκαναν ἂν εἶχαν τὴν ἱκανότητα ν’ ἀναλύσουν μόνες τὸν ἐαυτὸ τους. Μιὰ πλευρὰ τῆς γυναικείας ἀπιστίας πὺν δὲν τὴν πρόσδεαν ἀρκετὰ οἱ παρατηρητῆς τῶν κοινωνικῶν φαινομένων. Βλέπουν τὴν παρεκκλίσιν ἀπὸ τὴν ἠθικὴ τάξι, τὴν καταπτώσιν τοῦ ἠθικοῦ νόμου, τὴν κηλίδα τῆς τιμῆς, τὶς ἄλλες πολυμορφες διαταραχῆς πὺν προκαλεῖ ἡ συζυγικὴ ἀτάξια. Τὸς ξεφεύγει ἡ τομὴ πὺν παρουσιάζει ἡ αὐταναλωμένη κυρία. Καὶ δὲν εἶνε, νομίζω, ἡ λιγώτερο ἐνδιαφέρουσα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Ρὲ σὺ! Δὲν σοῦχομε πῇ νὰ μὴν πειράξῃς τὴν ἀδελφὴ μας;...

(Τοῦ ‘Αρχέλαου)

Λυρικά τρογούδια

Παντρολογήματα

Πὺς ἔχεις δίκη, σ’ ὁμολόγησα, Λιλὴ, πρέπει κι’ ἐμεῖς νὰ παντρευτοῦμε ὅπου νᾶναι γιὰτὶ κι’ οἱ δυὸ βασανιστήκαμε πολὺ, μὰ καὶ τὰ χρόνια τόσο γρήγορα περνᾶνε.

Νὰ παντρευτοῦμε, βρὲ παιδάκι μου. Μὰ πὺς; Μ’ ἕνα μισθὸ πὺν δὲν μὺ φτάνει οὔτε τώρα; Τοῦ γάμου πάντα ὁ ἀπώτερος σκοπὸς εἶνε νὰ φέρνῃ τὴ γαλήνη. Ὁχι, τὴ πόρα!

Νὰ παντρευτοῦμε κι’ ἡ μικρούλα μου Λιλὴ νὰ μποῦαδιάξῃ μὲς τὴ σκάφη καὶ ν’ ἀπλώνη; Νὰ τρώμε κάποια παλαιμῆδα τὸ πολὺ, καὶ νὰ γυρίζω ἐγὼ μὲ τρώπι πανταλόνι;

Τὰ συζητήσαμε πολλὰς φορές αὐτὰ κι’ ἐγὼ ποτὲ μὺ, βρὲ Λιλὴ, δὲν εἶπα «ὄχι» μόνον σοῦ τόνισα ὡμὰ κι’ ὀρθὰ - κοφτὰ πὺς ὅποιος πᾶνεται στὸν γάμο τὴν ἀπόχῃ, τὸ παραδάκι, σχετικῶς, πρέπει νὰ τᾶχη.

Γιατὶ χρειάζεται, ἀγάπη μου Λιλὴ, — πὺς νὰ στὸ πᾶ; — χρειάζεται ἔξοδα τὸ σπῆτι, ἄλλοιως θὰ εἵμασ’ ἀπ’ τὴ φτώχεια σὺν τρελλοῖ καὶ θὰ μὰς βγαίῃ ὁ ἐρωτάς μας ἀπ’ τὴ μύτη.

‘Εγὼ θὰ εἶμαι σκυθρωπὸς καὶ νευρικός κι’ ὅτι κι’ ἂν κάνω θὰ μὲ δερνῇ μαύρη γκνία, γιὰτὶ θὰ εἶμ’ ἀφηρημένος διαρκῶς κι’ ἐσὺ θ’ ἀρχίζεις μὺς θάρραιαι τὴ γκνία.

Τὰ τρυφερά μας ἐρωτόλογα, Λιλὴ, θὰ δεχαστοῦν σχεδὸν εὐθὺς, ὅταν μὲ πάρῃς ἐσὺ θὰ βρίζῃς πὺν δὲ θάχομε «φιλή» κι’ ἐγὼ Λιλὴ, θὰ βλαστήμῶ θὰ βαρκάρῃς.

Πὺς ἔχεις δίκη, σ’ ὁμολόγησα, Λιλὴ, πρέπει κι’ ἐμεῖς νὰ παντρευτοῦμε, ὅπου νᾶναι γιὰτὶ κι’ οἱ δυὸ βασανιστήκαμε πολὺ, μὰ καὶ τὰ χρόνια τόσο γρήγορα περνᾶνε.

‘Ετσι κανένας δὲν ἀξίζει πᾶ νὰ ζῇ κι’ εἵμαστε π

Τα δρώματα της καρδιάς

Έκδικήθηκε από τον τάφο

Όταν έχασε τη γυναίκα του ο Πάλλ Μιζέδ λυπήθηκε αληθινά. Βαθεία... Κι' ωστόσο όλοι ήξεραν ότι της είχε κάνει τη ζωή μαρτυρική, με τις απιστίες του και την τυραννικότητά του.

Την είχε παντρευτεί στα 21 χρόνια της, παίρνοντας για μόνη προίκα την όμορφιά της. Μά η φλόγα του πάθους του κράτησε λίγους μήνες μόνο. Έπειτα ξαναγίνανε ο παλιός άνθρωπος. Απορούσε για τη «γκάφα» του να παντρευτεί. Κατηγόρησε τη γυναίκα του πως τον είχε τυλίξει, και για να την εκδικηθεί ρίχτηκε σε όργιωση γλέντια με πεταλούδιτσες του ημίκοσμου...

Το σχέδιό του ήταν να ξαναγκάσει τη Λουίζα να ζητήσει διαζύγιο. Μά εκείνη έκανε ύπομονη, με την ελπίδα πως θα ξαναγύριζε μία μέρα κοντά της.

Πέρασε έτσι πέντε χρόνια βασανιστηρίων και ταπεινώσεων. Έπειτα άρρωστησε βαρεια. Ο γιατρός ειδοποίησε τον άντρα της πως δεν θα ζούσε πολύ ακόμη.

Η προειδοποίησή αυτή άναστατώσε τον Πάλλ. Τι να συνέδεε άραγε στην ψυχή του; Μήπως συναισθάνθηκε επιτέλους την τρομερή αδικία του; Μήπως ξαναγεννήθηκε η παλιά του αγάπη;... Ποιος ξέρει... Η καρδιά του ανθρώπου είναι μυστήριο!

Πάντως, περιποιήθηκε μ' αληθινή στοργή κι' άφοβως τη γυναίκα του, στις τελευταίες ημέρες της.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ζοριλίκιον

Κατόπιν των άτυχιών ας έχον τελευταίως και βλασφημιών των μοιρών μου, την τρομεράν βεβαίως, έσκέψην κι' άπεφάσισαν την άλλαγήν μεθόδου καί τουτο πρὸς έπίτευξιν ερωτικής προόδου. Ήγουν έσκέψην πονηρώς... «Ω! τί σπουδαία λύσις! — έγκαταλείπων τας γνωστας φλογώδεις παρακλήσεις, να έχω πλέον έκφρασιν, αναφανδόν άνοικειον καί εις τή θήλη του λοιπού να δείξω Ζοριλίκιον. Καί πράγματι έτοιμασθείς διά τιαυτήν δράσιν καί ένδον της καρδιάς μου έρωτος έχων δράσιν ειδον μακρόθεν — «Ω! Θεοί! — κυρίαν καταπλέουσιν, ήτις δέν έδωσαν έμοι την προσοχήν την δέουσαν. — «Ω! γυναί! άνεφώνησον, έν όψει ταύτης ών, είμι εις πλήρη ταραχήν καί φοβερόν θυμόν, καθ' όσον δέν έδείξατε συμπάθειαν έγκύρως διά νά γίνη τοιγαρούν ο σχετικός ο (τζίρος).

Καί ίνα δέ έντύπωσιν της προξενήσω (άκραν έτάνυσον τὸ σώμα μου κι' έξυον την (φαλάκραν. — Καί δέον νά γνωρίζετε, της είπον (νευρικός, ότι είμι ο Δόν Ζουάν ο Παρατατικός! — Τί λέτε; άνεφώνησεν ούσα εις πλη- (ρη ζάλην, κι' εύθως ήρρυθρίασαν τών παρειών τὰ (μήλα.

— Είσαθε ύμεις πραγματικώς ήρωη- (σεν καί πάλιν, αύτίκα δέ προσέθεσεν: Καί είχα μία (σκασίλα!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

...α!... — αλλά για να βασανιστήτε περισσότερο ψάχνοντας να με βρείτε ανάμεσα στους γνωστούς σας, κυττάζοντας όλο τον κόσμο με δυσπιστία, νομίζοντας πως βλέπετε ένα εφιαλτικό χαμόγελο σε κάθε αντίκρο πρόσωπο.

Ο Πάλλ Μιζέδ είχε γίνει τώρα κατακόκκινος. Τό αίμα είχε ανέβει στο κεφάλι του. Έτρεξε να τὸ βρέξει με κρύο νερό, για να μην πάθει συμφόρησι. Έπειτα άνοιξε τὸ δόμα, με νευρικές χειρνομίες.

Πριν άρχισή να διαβάσει τὰ γράμματα της γυναίκας του, περίμενε να τὸυ περάσει λίγο η συγκίνησι, να ησυχάσει κάπως η καρδιά του που χτυπούσε άσυγκράτητα...

Πήρε ένα γράμμα, στην τύχη... Μόλις διάβασε τις πρώτες γραμμές, έννοιωσε ένα δυνατό πόνο στὸ στήθος. Τὸν κυριεψε άνισχυρη μανία. «Έτρεμε όλόκληρος...

Στὸ γράμμα αυτό, η Λουίζα διαλάλουσε με φλογερὰ λόγια τὴν χαρά της γιατί άγαπούσε επιτέλους έναν άντρα καί τὴν αγαπούσε κι' εκείνος... Δεν έμενε ένα καμνία άμφιβολία στὸν Πάλλ: η γυναίκα του είχε δοθῆ όλόψυχα στὸν άλλο, στὸν άγνωστο! Έκείνον μονάχα είχε αγαπήσει...

Τὸ γράμμα της φανέρωνε ακόμη καί κάτι άλλο: τὸν πραγματικό της χαρακτήρα. Δεν έδίσταζε καθόλου να δείξει στὸ φίλο της ὅλη τὴν καλωσύνη της καρδιάς της, τὸς ένθουσιασμούς της ψυχῆς της, τὴ φλόγα της ίδιουσυγκρασίας της — ένῶ στὸν άντρα της έμφανίζονταν πάντα με μάσκα, δειλή, ψυχρὴ, επιφωλακτικὴ...

Κι' ο Πάλλ εἶδε τότε πως είχε κοντά του ένα πολύτιμο θησαυρό, πού δέν είχε μπόρέσει να εκτιμήσει τὴν αξία του. Ποτὲ η γυναίκα του δέν τὸυ φάνηκε τόσο μορφη, τόσο έλκυστική, τόσο επιθυμητή...

Κατάλαβε πως η ζήλεια θὰ δηλητηρίαζε πάντα τὴ ζωή του. Κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη κι' άνατρίχιασε βλέποντας τὸ πρόσωπό του αὐλακωμένο από ρυτίδες... Είχε γεράσει μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας...

«Αν είχε μπροστά του τὴ Λουίζα, τὴ στιγμή εκείνη, δέν θὰ τὴν έβριζε, δέν θὰ τὴν έδερνε, αλλά θάπεφτε στὰ πόδια της καί θὰ τὴν παρακαλούσε να τὸν συγχωρήσει για τὸ κακό πού της έκανε...

Πὼς είχε μπόρέσει να τυφλωθῆ σε τέτοιο σημείο;... να τὴ διώξῃ ο ίδιος απ' τὴν άγκαλιά του;...

«Ενοίωθε ντροπή κι' άπελπίσια μαζί, γιατί δέν είχε μπόρέσει να ξεχωρίσει τὰ αληθινὰ της αίσθηματα... Μά ήταν πια πολύ άργά για να επανορθώσει τὴν άδικία πού είχε κάμει.

...Απ' τὴν ήμέρα αὐτή, κατάντησε φάντασμα τὸυ έαυτοῦ του. Καί κανείς απ' τὸς γνωστούς του δέν μπόρεσε ποτὲ να ξεγλήσει τὴν αἰτία της εαφικής καί ριζικής μεταβολῆς του...

Η Λουίζα τὸν είχε εκδικηθῆ, μέσα απ' τὸν τάφο της...

Ε. ΓΚΛΟΥΚ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντιχο ρεפורτάζ

ΟΙ καλλιτεχνικοί κύκλοι της Θεσσαλονίκης άνεστατώσαν τὴν περασμένη εβδομάδα, μ' ένα πολὺ περιεργό περιστατικό:

Μία μακεδονικὴ έφημερίς, γράφοντας για ένα Βούλγαρο ληστή πού καταδικάστηκε σε θάνατο, δημοσίευσε, από λάθος φυσικά, αντ' αὐτοῦ τὴ φωτογραφία τὸυ γνωστοῦ θιασαρχοῦ Παρασκευά Οικονομοῦ.

Τὴν επομένη έγινε βέβαια η σχετικὴ διάφευσις, στὸ μεταξύ όμως τὸ πρᾶγμα είχε γίνει θέμα γενικῆς συζητήσεως.

Παρόμοια λάθη έχουν σημειωθῆ κατ' επανάληψιν, πριν από λίγες δε μέρες, μία αθηναϊκὴ έφημερίς, οημοσίευσε, αντ' της Ἰταλίδας πιανίστας Μισοτταί, τὴ φωτογραφία της πριγκηπισσας Μαργαρίτας της Ἀγγλίας!

— Τὴν έρχομένη εβδομάδα, η Λυρικὴ Σκηνή, εγκαινιάζει στὸ θέατρο «Ολυμπία» πὸν άνακαινιστικὴ τελειώσε, τὴ σημερινή σαζόν, με τὴν όπερα τοῦ Βερντι «Μπαλλο ιν μάσκερα» όπου θὰ έμφανιστῇ για πρώτη φορά ο τέτονος Λύσανδρος Ἰωαννίδης πού άπουσιάζει 15 χρόνια από τὴν Ἀθήνα.

Τὸ «Μπαλλο ιν μάσκερα», έχει ξαναπαίχῃ πριν από πολλὰ χρόνια, με τὸν Ἰταλὸ τέτονο Τακάνι, πού σημείωσε τότε έπιτυχία άνευ προηγουμένου.

— Στὴν κ. Κατερίνα πού πήγε για πρώτη φορά στὴν Κωνσταντινούπολη έγινε ένθουσιώδης υποδοχή από τὴν ἐκεῖ ελληνικὴ παροικία καί πολλὰ δεξιώσεις διοργανώσαν προς τιμὴν τοῦ ελληνικοῦ θιάσου.

Στὸ μεταξύ ο σκηνογράφος τοῦ θιάσου κ. Σπ. Βασιλείου, πού, ὅπως είναι γνωστό, είναι καί τέλειος ζωγράφος, προκειται νά διοργανώσῃ στὴν Πόλι καί τὴν Ἀγκυρα έκδει με πίνακές του.

— Ένα... ούρανοκατέβητο δώρο δέχτηκε τὴν περασμένη εβδομάδα ο συμπάθης Ἕλλην τραγουδιστής Τώννης Μαρουδάς.

Στὸ κέντρο της Καστέλλας όπου εργάζονταν, τὸν έπεσκέψθησαν ένα βράδυ δύο Ἀμερικανοί καί τὸυ είπαν να εἶναι έτοιμος τὴν άλλη μέρα τὸ μεσημέρι στὸ αεροδρόμιο για νά πάῃ στὸ Παρίσι.

Πράγματι τὰ διαβατήριά του έακτοποιήθηκαν μέσα σε ελαχίστες ώρες καί τὴν επομένη τὸ μεσημέρι, ο Μαρουδάς έφυγε για τὸ Παρίσι, προκειμένου νά λάβῃ μέρος, σε μία σειρά από ραδιοφωνικὲς εκπομπές πού διοργανώνουν εκεί τὰ Ἠνωμένα Ἐθνη, σύμφωνα με τὸ σχέδιο Μάρσαλ, με αντιπροσωπευτικὰ λαϊκά τραγούδια, κάθε χώρας.

— ΟΙ άδελφές Καλουτά, πού γυρίζουν από τὴν Πόλι τὴν έρχομένη εβδομάδα, θὰ επανεμφανιστὸν στὸ θέατρο «Ρεξ» με τὴν περυσινὴ μεγάλη τους έπιτυχία «Μ' αγαπά δέν μ' αγαπά».

— Τὸ κινηματογραφικὸ έργο «Έγραφα με αίμα τὴ ζωή μου» διασκευάστηκε απ' τὸ συνεργάτη μας κ. Ι. Φερμάνογλου σε σκέτς «Γκράν-Γκιγιόλ» με τὸν τίτλο «Δυὸ έρασταί» καί θὰ παιχθῇ από τὸ ζεύγος Εὐαγγελίου.

— Τρεῖς νέες ελληνικὲς ταινίες οἱ «Δυὸ Κόσμοι» με σενάριο τοῦ ίδιου τοῦ παραγωγοῦ της κ. Ἀντ. Ζερβού, «Ἀρραβωνιάσματα», τὸ γνωστὸ θεατρικὸ έργο τοῦ κ. Δ. Μπόγρη καί «Ο μεθύστακας» με σενάριο τοῦ κ. Γ. Τζαβέλλα, είναι έτοιμα καί θὰ προβληθοῦν έπειτα από λίγες μέρες.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Χειμωνιάτικοι ήρωες //

...σο ήταν καλοκαίρι, με λιακάδες καί τὰ ρέστα, είχ' ο έρως πανηγυρί, διασκεδάσι καί φέστα. Πήγαινε περιπατάκο, φεγγαράδα, έκδρομούλα: Βουλιαγμένη, Καλαμάκι, Κηφισιά, Πεντέλη, Βούλα. Τώρα βρέχει, κάνει κρύο, άστραπέδες, βροντες καί μπόρες, καί ο φουκαράς ο έρως, μέσ' τις μαυρές τούτες ώρες, λυπημένος συλλογίζεται τί θὰ κάνει, πού θ' άράξῃ...

Κι' όταν δέν υπάρχει λύσις, μία πού υπάρχει επί πλέον της στεγασσεως ή κρίσις, τριγυρνώντας μέσ' τὸς δρόμους δίνει τὴ δική του μάχη, κι' έπαθλα παίρνει άθρόα, κι' ένα δυνατό συνάχι!

...α ο έρως, πρώτα-πρώτα, για νά κάνουμε άρχή, πού δέν νοιάζεται κι' αν πέφτῃ καταρραχτής ή βροχή. Ούτε κι' όταν ο καθένας τόνε βρίζει καί τὸν ψέγει γιατί έχει δυὸ προσόντα: αὐτοκίνητο καί στέγη. Εἶν' ο έρως — ὅπως λέμε — πούχει φῖνο μπεζαχτό, πάντως θὰ περάσῃ τὸν ύπαιθρου μέρη προτιμᾷ κλειστά, πεῖο καλά καί πεῖο έν τάξει, απ' τὸν άλλον τὸν μαγκίτη, πού θὰ τριγυρνᾷ στὸς δρόμους με χιονιάδες καί με κρύο καί θὰ βῇχ ο καυμένος, σάν νά έπαθε... κοκκύτη!

...α τὸ δράμα τὸ μεγάλο εἶνε φυσικὰ ο έρως, πού δέν έχει εύκολίες καί έστεγασμένο μέρος, αλλά τριγυρνᾷ στὸς δρόμους, άστεγος καί κακομοίρης αλήτεια καί πατήρης!

Έτσι βλέπουμε συνήθως μέσ' τὸ κρύο, στὸ σκοτάδι, ζευγαράκια με προσόντα τὴν αγάπη τους καί μόνο, καί τὴν ώρα πού τὸ χέρι πέφτει άπαλά σε χάδι, καί τὴν φωνή τὸ σταματάει: «Μή, καυμένη, καί κρυώνω!» Κι' όταν φύγῃ τὸ ζευγάρι με τὸς τόσοσ άσπασμούς καί τις τόσοσ άναμνήσεις τις γλυκειές καί τις μεθύστρες, θάχῃ κείνος άποχτήσει δυστυχῶς ρευματισμούς, καί αὐτὴ θὰ έχῃ βγάλει, ὅπωςόποτε... χιονίστρες!

...αί ο έρως πού άνήκει εις τὴν τάξι τὸν άστών, — τοῦτο σὰς τὸ βεβαιώνω με πεποίθησι καί κύρος — προσπαθεῖ νά τὰ βολέψῃ, ὅπως — ὅπως καί προχείρως — Νά! παράδειγμα ή Καίτη πού θὰ βγῇ μόλις νυχτώσῃ «άγκαξέ» με τὸ Μελέτη για ν' άράξουν καταλλήλως, με λαχτάρα στὴν ψυχή, όταν έξαφνα ξεσπάει, άποτομῶς ή βροχή.

— Αχου! βρέχει! Πάμε πίσω, λέει εκείνη ταραγμένη. Παίρνει τότε ο Μελέτης τὴν Καίττουλα, τὴν καυμένη, καί παρ' ὅλο πού ο έρως στὲς καρδιές τοῦς υποδόσκει δρόμο παίρνουν, δρόμο αἰφίνουν καί άράζουν ρ' ένα... κόσκι!

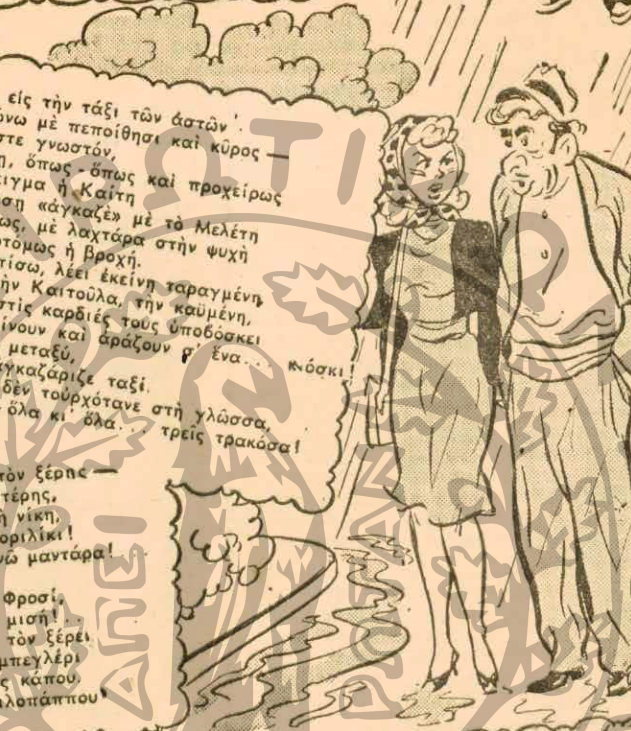
Καί σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ο καυμένος ο Μελέτης θ' άγκαζάριζε ταξί. Αλλά πού ν' άποτολήμῃ δέν τούρχότανε στὴ γλώσσα, γιατί είχε μέσ' τὴ σκέπῃ — ὅλα κι' ὅλα — τρεῖς τρακόσα!

...α κι' ο έρως ο μαγγιώρος — άναγνώστα σὰ τὸν ξέρῃς — εἶν' ο έρωτας ο τσίφτης, ο γνωστός ο ντέρμπεντέρης, πού δέν νοιάζεται για κρύο κι' έχει σίγουρη τὴ νίκη, γιατί έχει δυὸ άδόντες: τσαμπουκά καί... Ζοριλίκι!

— Πού θὰ πάμε, βρέ Μιστόκλη, βρέχει, θὰ γίνω μαντάρα! — Κάνε μπράκ, ρε κοροϊδάρα.

...α καί ο έρως ο μαγγιώρος, θὰ θυμώσω, ρε Φροσί, καί θὰ γίνῃς απ' τὸ ζύλο, άλλη τὴσ καί... μισή! καί θὰ γίνῃς απ' τὸ ζύλο, άλλη τὴσ καί... μισή! Τὸν ακολουθεῖ βεβαίως, μία κι' απ' τὴν καλή τὸν ξέρει. Καί αν τάχῃ οἰκονομῇσῃ ο Μιστόκλης στὸ μπεζαχτό, θὰ διασκεδάσουν φῖνα καί θ' άράξουν πάντως κάπου. Κι' αν δέν τούρβανε έξαρες, θὰ δουλέψῃ... Φιλοπάππου!

...αί ο έρως ο μαγγιώρος — άναγνώστα σὰ τὸν ξέρῃς — εἶν' ο έρωτας ο τσίφτης, ο γνωστός ο ντέρμπεντέρης, πού δέν νοιάζεται για κρύο κι' έχει σίγουρη τὴ νίκη, γιατί έχει δυὸ άδόντες: τσαμπουκά καί... Ζοριλίκι!

...αί ο έρως ο μαγγιώρος — άναγνώστα σὰ τὸν ξέρῃς — εἶν' ο έρωτας ο τσίφτης, ο γνωστός ο ντέρμπεντέρης, πού δέν νοιάζεται για κρύο κι' έχει σίγουρη τὴ νίκη, γιατί έχει δυὸ άδόντες: τσαμπουκά καί... Ζοριλίκι!

...αί ο έρως ο μαγγιώρος — άναγνώστα σὰ τὸν ξέρῃς — εἶν' ο έρωτας ο τσίφτης, ο γνωστός ο ντέρμπεντέρης, πού δέν νοιάζεται για κρύο κι' έχει σίγουρη τὴ νίκη, γιατί έχει δυὸ άδόντες: τσαμπουκά καί... Ζοριλίκι!

... Από την ταραχή μου είχα ξεχάσει να βγάλω τη δερμάτινη κουκούλα και το γούνινο σακκάκι.

ΟΤΑΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΑΝΕΙΣ ένδοξος... κατά λάθος

Δημοσιογραφικές άναμνήσεις του
συνεργάτη μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Κατέβηκα πριν μερικές μέρες στο αεροδρόμιο του 'Ελληνικού να κατευοδώσω ένα 'Ελληνοαμερικανό φίλο μου. Είχε ξεκινήσει από τη Νέα Υόρκη με το αεροπλάνο ένα Σάββατο απόγευμα, έφθασε στην 'Αθήνα Κυριακή βράδυ — ύστερα από 28 ωρών ταξίδι —, πήγε τη Δευτέρα στη Χαλκίδα να δει την αδελφή του, επέστρεψε την Τετάρτη στην 'Αθήνα, είδε τους φίλους του, τακτοποίησε τις δουλειές του και την Παρασκευή έφυγε. Πωρίς το απόγευμα του Σαββάτου βρισκόταν στη Νέα Υόρκη. Έφτά μέρες είχε κρατήσει όλο το ταξίδι του.

— Γιατί έτσι βιαστικός; τον ρώτησα την ώρα που παίρναμε το καφεδάκι μας στην αίθουσα επιβατών του 'Ελληνικού.

— Έπειδή την Κυριακή γιορτάζει η κόρη μου τα γενέθλιά της. Και δεν θέλω να λείπω.

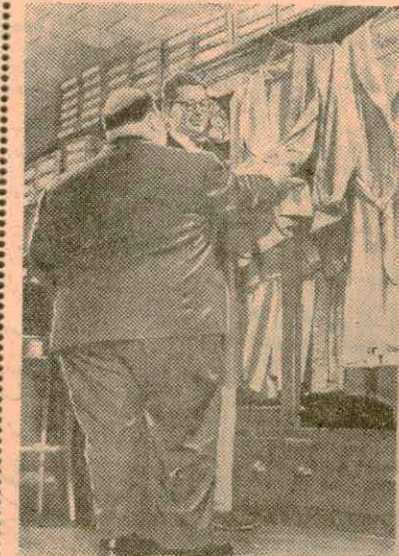
— Αν αυτή την άπλη και συνηθισμένη για την εποχή μας Ιστορία μου την έλεγε κανείς πριν από είκοσι χρόνια, θα τον έπαιρνα ήσυχα — ήσυχα, με το καλό, και θα τον πήγαινα κατ' ευθείαν στον ψυχίατρο για εξέταση. Είκοσι χρόνια πριν ο κόσμος ήταν ακόμα έκθαμβος για το κατόρθωμα του Λίντμπεργκ και διάβαζε με έκπληξη και συγκίνηση τα σχετικά με τους «γύρους της Εύρωπης» που έκαναν οι τολμηροί αεροπόροι της εποχής εκείνης.

Δέν ήταν λοιπόν αδικαιολόγητος ο θαυμασμός με τον όποιον δλόκληρος ο 'Ελληνικός λαός παρακολούθησε την πτήση του άσσου της αεροπορίας μας 'Αδαμοπούλου στην περιοχή της Μέσης 'Ανατολής και των Βαλκανίων. Ήταν ένα ωραίο κατόρθωμα αυτό και το σχολίασε με ενδιαφέρον δλόκληρος ο Εύρωπαϊκός τύπος.

Την ημέρα της επιστροφής του η 'Αθήνα δλη βρισκόταν σε συναγερμό. Πολλοί πήγαν από τα ζημερώματα στο αεροδρόμιο Τατοίου για να παραστούν στην προσγείωσή του. Όλοι οι κάτοικοι της Κηφισιάς είχαν συγκεντρωθεί στην Πλατεία και πυκνά πλήθη είχαν καταλάβει όρισιμένα σημεία της λεωφόρου. Δώδεκα μικρά εκπαιδευτικά αερο-

πλάνα, ξεχαρβαλωμένα τ'α περισσότερα από την πολλή χρήση, και που αποτελούσαν την κυρία δύναμι του τότε αεροπορικού μας στόλου, επρόκειτο να υποδεχθούν τον 'Αδαμόπουλο στα ύψη — μέχρι Λαρίσης — και να τον συνοδεύσουν τιμητικά ως το αεροδρόμιο. Κανονίστηκε να μπη σε κάθε αεροπλάνο κι' από ένας δημοσιογράφος και η τύχη τώφερε να συνοδεύσω έναν εξαιρετο και ήρωϊκό πιλότο, τον Σακελλαρίου, που είχε πάρει έντολη να κρατήσει το υψηλότερο σημείο του σχηματισμού, κάπου στα 3.000 μέτρα.

Η αλήθεια είναι πως το βάπτισμα του άερος το είχα πάρει πριν μερικά χρόνια. Αλλά η συγκίνησή μου ήταν μεγάλη όταν μου έδωσαν να φορέσω ένα είδος κουκούλας δερμάτινης που έκάλυπτε όλο το κεφάλι μου κι' ένα γούνινο σακκάκι. Έδινε κάπως την εντύπωση 'Εσκιμώου. Έν τούτοις ο έφοδιασμός αυτός ήταν χρησιμώτατος και το κατάλαθα ιδιαίτερος όταν φθάσαμε στα ύψη των 3.000 μέτρων. Καθόμουν πίσω από τον πιλότο, σ' έναν πολύ στενόχωρο χώρο και ο μισός ήμιον έκτεθειμένος στον παγερόν άέρα. Φτάσαμε έξω από τη Λάρισα κι' όταν συναντήσαμε το αεροπλάνο του 'Αδαμοπούλου το βάλαμε τιμητικά στη μέση — μαζί με τα άλλα έντεκα του σχηματισμού — και πήραμε το δρόμο της επιστροφής. Σύμφωνα με τη διαταγή, το δικό μας αεροπλάνο έπρεπε να προσγειωθεί τελευταίο. Λίγο προτού φθάσουμε όμως στο Τατόι συνέβη κάτι σοβαρό, που μπορούσε ν' αποβη και μοιραίο. Αλλά δεν το πήρα μυρωδιά. Δυο — τρεις φορές ο πιλότος έπεχείρησε να μου πη κάτι, αλλά ήταν αδύνατο ν' ακούσω τη φωνή του. Είδα μονάχα πως ήταν λίγο ταραγμένος, αυτό όμως δεν μου έκανε μεγάλη εντύπωση. Ούτε μου έκανε εντύπωση το ότι ύστερα από έναν κύκλο κατεθήκαμε με «βόλ πλανέ» και προσγειωθήκαμε ελαφρώς ανώμαλα. Εντύπωση μου έκανε όταν είδα τους άλλους αεροπόρους να

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΓΙΑ ΧΟΝΤΡΟΥΣ

Ο 'Αμερικανός Λούις Κρέμερ, ένας πραγματικά επιδλητικός άνθρωπος όγκος βαρύν 160 κιλών, είχε ένα μονάχα καίμο, πως δεν μπορούσε, όπως όλος ο κόσμος, να βρη κι' αυτός έτοιμα φορέματα και εσώρουκα στα μέτρα του. Το όνειρό του όμως πραγματοποιήθηκε με το άνοιγμα, στην Τρίτη Λεωφόρο της Νέας Υόρκης, ενός καταστήματος με είδη προοριζόμενα για πελάτες βαρύν άνω των 100 κιλών. Ο Λούις Κρέμερ είναι τώρα ένας από τους καλύτερους πελάτες του νέου καταστήματος.

κυκλώνουν τον πιλότο και να τον ρωτούν ανήσυχος πως συνέβη τό... δυστύχημα; Και τότε μόνον πληροφορήθηκα ότι στο ύψος του Τατοίου είχε πάθει βλάβη ο κινητήρ του αεροπλάνου μας και ότι χάρις στο θάρρος, τη δεξιοτεχνία και την έτοιμότητα του Σακελλαρίου πραγματοποιήθηκε μια εξαιρετικά επικίνδυνη προσγείωση και απετράπη μια καταστροφή που... δεν την είχα στο πρόγραμμά μου. Τότε κατάλαθα πόσο ευεργετικό ήταν για μένα το γεγονός ότι δεν άκουσα τα όσα μου έλεγε, με τον δικαιολογημένο έκνευρισμό του, ο πιλότος στα ύψη του Τατοίου...

Η συγκίνησή μου, μόλις έμαθα το περιστατικό, ήταν τόση, ώστε έγκατελειψα και τη δεξίωσή του 'Αδαμοπούλου και τα άναμνητικά και τις προσφωνήσεις κι' έτρεξα στο αυτοκίνητο της εφημερίδας μαζί με τους συναδέλφους Ι. Καποδίστρια και Γ. Γιανναράκο. Ο σωφέρ, αντί να με συμπονέσει για τό παρ' όλignon πάθημά μου,... έγέλασε μόλις με είδε. Αλλά δεν του κράτησα κακία. Δικαίωμά του ήταν...

Το αυτοκίνητό μας ήταν το πρώτο που έφυγε από το Τατόι ύστερα από την άφιξη του 'Αδαμοπούλου. Και φυσικά μόλις ξεκινήσαμε, άρχισα να άφηγούμαι στους δυο συναδέλφους με ζωηρά χρώματα τα σχετικά με τό... ήρωϊκό μας κατόρθωμα, που δεν τό είχα αντιληφθεί. Τα πυκνά πλήθη που ήταν συγκεντρωμένα έξω από την Κηφισιά και μέχρι της Πλατείας του προαστείου ξέσπασαν σε... ζητωκραυγές μόλις μ' είδαν. Πολλοί έρριχναν άνθη, κατ' ευθείαν επάνω μου! Όλα σχεδόν τα βλέμματα ήταν καρφωμένα σε μένα και μερικές πολύ ένθουσιώδεις κοπέλλες έδειχναν την πρόθεσή τους να όρμησουν στο αυτοκίνητο και να με φιλήσουν.

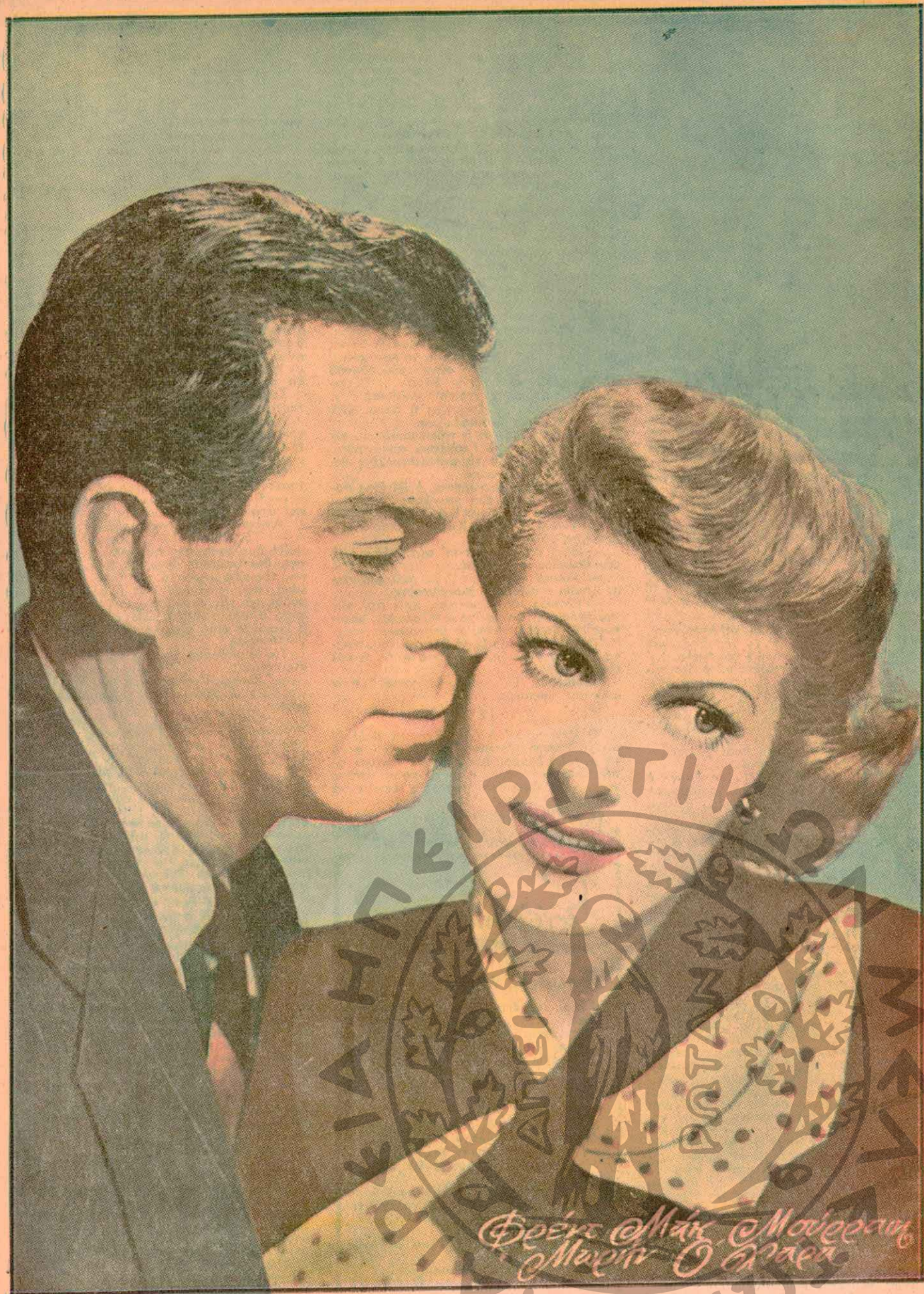
Στην Πλατεία έγινε πανζουρλισμός. Οι δυο συναδέλφοι χαιρετούσαν τα πλήθη, αλλά για λογαριασμό μου όπως καταλάβαινα. Όμολογώ πως είχα άρchiσει να υπερφανεύομαι γι' αυτή την άπροσδόκητη τιμή, αλλά όταν βγήκαμε από την Κηφισιά και πλησιάζαμε στο Μαροδοι, ανέκαλύψα το μυστικό: από την ταραχή μου είχα ξεχάσει να βγάλω τη δερμάτινη κουκούλα και το ειδικό γούνινο σακκάκι που μου είχαν δώσει να φορέσω κατά την πτήση. Οι δυο συναδέλφοι δεν μου είπαν τίποτε, για λόγους... καζούρας και τά πλήθη με πήραν για τον 'Αδαμόπουλο! Τότε πιστοποίησα ότι δεν είναι μόνον οι μεγάλοι άνδρες που είναι συνήθως άφηρημένοι, αλλά και οι άφηρημένοι γίνονται συνήθως μεγάλοι άνδρες, χωρίς να τό θέλουν.

Θυμήθηκα αυτή την Ιστορία όταν καθόμουν με τον φίλο μου 'Ελληνοαμερικανό στην αίθουσα επιβατών του αεροδρομίου 'Ελληνικού. Στα είκοσι χρόνια που πέρασαν έκτοτε οι κατακτήσεις της αεροπορίας έφθασαν σε σημείο που να φαίνεται παιγνίδι το ταξίδι 'Αθηνών — Νέας Υόρκης και επιστροφής. Γι' αυτό και δεν μου προέξηνσε εντύπωση η δήλωση που μου έκανε ο φίλος μου τη στιγμή που με άποχαιρετούσε:

— Για να δούμε... Ίσως να τά καταφέρω τον έρχόμενο μήνα να ξαναπεταχτώ πάλι ως την 'Αθήνα για λίγες μέρες. Αφ'ηκα μερικές δουλειές μου στη μέση. Μά έπρεπε βλέπεις να είμαι στο σπίτι στα αβριανά γενέθλια της κόρης μου...

Τί διαφορά αλήθεια μέσα σε είκοσι χρόνια, τί διαφορά!

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Φρέντ Μάκ Μούρραυ
Μαρίν Ο Άντα

X. K. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΒΡΟΧΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Λίζα δίνει εξηγήσεις στο Βενέτη για τις σχέσεις της με τον Άγγελιδη και συγχρόνως του δηλώνει ότι δεν θέλει να παίξει στο θέατρο. Τά Ι-δια λέει και στον Πάλμα που φτάνει ξαφνικά στο σπίτι. Μα ο Βενέτης έπιμένει και την αναγκάζει να αλλάξει γνώμη. Έτσι την άλλη μέρα πηγαίνει στην πρόβα όπου μαθαίνει ότι ο Άγγελιδης χτύπησε το Μαρρόλου για όσα έγραψε στην «Εσπέρα». Σε λίγο φτάνει κι ο Άγγελιδης κι αρχίζει τη πρόβα. Η Λίζα είνε υπέροχη. Ο Βενέτης όμως φαίνεται λυπημένος, άφηρμένος...

8ον — Καλά, πολύ καλά πήγατε, μικρή μου Λίζα... της απάντησε μ' ένα μελαγχολικό χαμόγελο. Κι' τού κι' ο Άγγελιδης κι' ο Ζερμπίνης...

— Έχει συγκίνησι το έργο, αίσθημα, λυρισμός... είπε απόφθεγματικά ο Ζανής. Όλα τα προσόντα, δηλαδή, που εξασφαλίζουν πολλές παραστάσεις...

— Και τώρα, την τρίτη πράξι!... πρόσθεσε ο Πάλμας, ενθουσιασμένος.

— Δηλαδή, όση έχουμε... απάντησε ο Γεργένης, φυλλομετρώντας τα χειρόγραφα της τρίτης πράξεως. Έδω βλέπω μονάχα δεκαοχτώ σελίδες...

— Ναί, λείπει το φινάλε... Έκανε αφηρημένα ο συγγραφέας. Θα γραφτεί όμως κι αυτό. Άς περάσουμε τα χειρόγραφα πούχουμε...

Η τρίτη πράξι γίνεται στα παρασκήνια του θεάτρου, τη βραδιά της πρεμιέρας του καινούργιου έργου. Η Βέρα βάφεται στο καμαρίνι της, όταν μπαίνει μέσα ο Άγγελος Δήμας, ο νέος ήθοποιος που σε λίγο θα παίξει στο πλευρό του η καινούργια θεατρίνα, μπροστά στο πιο διαλεχτό κοινό της Αθήνας που πλημμυρίζει τη σάλα του θεάτρου. Ο νέος ήθοποιός, συγκινημένος, με τόν έρωτά του γι' αυτήν που ξεχειλίζει στην καρδιά του, πιάνει τα χέρια της αγαπημένης του και της ξεμολογιέται γι' άλλη μια φορά με φωνή γεμάτη συγκινημένη ειλικρίνεια ότι τη λατρεύει, ότι δεν μπορεί να ζήσει χωρίς αυτήν...

— Η Βέρα τον ακούει σιωπηλή, με τα μάτια της κλειστά, γοητευμένη από τη μευστική μελωδία της ερωτευμένης φωνής του που ξέρει να μιλάει τόσο πειστικά στα μικρά της ρόδια αυτάκια... της λέει ακόμα ότι ή φήμη κι' ή δόξα θα τους αγκαλιάσουν σε λίγο και τους δύο, μαζί με τα χειροκροτήματα του κόσμου που δεν μπορεί παρά να τους αποθεώσει...

— Η Βέρα, συγκινημένη από τα δυο μεγαλύτερα αγαθά που της χαρίζει μαζί ή ζωή — τη δόξα και τόν έρωτα... — αφίνεται γι' άλλη μια φορά στην αγκαλιά του... Ένα θερμό φιλή τους ένώνει πάλι απλότητα τα χείλια... Έκείνη τη στιγμή, ανοίγει ή πόρτα του καμαρίνιου, και προβάλλει ο συγγραφέας, ο Βεργής. Φαίνεται κουρασμένος, ανήσυχος, είναι σκυφτός... Η άγνωσία τόν δεινώνει

πολύ πιο γέρο... Βλέπει το σύμπλεγμα του ζευγαριού που φιλιέται, κλείνει τα μάτια του, και φεύγει, τραδώντας πίσω του σιγά την πόρτα... Η Βέρα απομακρύνεται από την αγκαλιά του Δήμα: «Ε-λα τώρα», τού λέει, «φύγε για να είμαι στώ... Χτύπησε δεύτερο κουδούνι...». «Φεύγω!...», της απαντάει εκείνος, «και σου εύχομαι, — εύχομαι και στους δύο μας — ευτυχία!... Και στο έργο, και στην καινούργια μας ερωτική ζωή...». Ο Δήμας φεύγει, ή Βέρα συνεχίζει βιαστική το μακιγιάρισμά της. Χτυπάει ή πόρτα. «Ποιος είναι!...», ρωτάει ή νέα θεατρίνα. «Εγώ...». Είναι ή σιγανή φωνή του Βεργή, τού συγγραφέα... Η Βέρα πάει και τ' ανοίγει. Αχτινοβολεί από ευτυχία κι' από νεύατα... Αντίθετα, ο Βεργής είναι νευρικός, άφηρμένος... Της εύχεται γι' άλλη μια φορά καλή επιτυχία, εκείνη τόν ευχαριστεί για όσα έκανε ως τώρα γι' αυτήν... Έκείνος την αγκαλιάζει σφιχτά, ζητάει για μια φορά ακόμα τα χείλια της... Έκείνη, ειλικρινής και τίμια, δεν τού δίνει παρά το μέτωπό της... Ο συγγραφέας, με την καρδιά του κομμάτια, την αφήνει και βγαίνει σαν τρελλός από το καμαρίνι... Άπ' δώ, ακούγεται ή φωνή του οδηγού της σκηνής: «Δεσποινίς Βέρα...». «Ετοιμη!... Χτυπάει τρίτο κουδούνι...». «Μία στιγμή!...», απαντάει ή Βέρα. «Σε δυο λεπτά είμαι έτοιμη!...».

— Έδώ σταματάει ή τρίτη πράξι... ε-ί-πε ο υποβολέας, ο Γεργένης, σηκώνοντας τα μάτια του από το μισοτελειωμένο δεκάτο δώδο χειρόγραφο.

Νευρικός, αναστατωμένος, ο Βενέτης σηκώθηκε κι' άναψε ένα τσιγάρο:

— Ναί... λείπουμε δυο ή τρεις σκηνές — το φινάλε... έ-π-ε. Καμιά δεκαριά χειρόγραφα το πολύ...

— Πότε θα τάχουμε κι' αυτά, Άλκη!... τόν έρώτησε ο Πάλμας.

— Όποτε γραφτούν!... τού απάντησε λιγάκι απότομα ο συγγραφέας.

— Ελπίζω να γραφτούν πριν απ' την πρεμιέρα... έκανε χαμογελαστός, χαριτωμένος όπως πάντα, ο θεατρώνης.

Ο Βενέτης στήριξε το βλέμμα του, πρώτα στον Άγγελιδη, ύστερα στη Λίζα, και εί-πε σιγά:

— Ναί... Το φινάλε θα γραφτεί πριν από την πρεμιέρα...

ΙΣΤ'.

Ο Βενέτης κι' ή Λίζα βγήκανε μαζί από το θέατρο. Κατηφορίσανε σιγά — σιγά το μεγάλο δρόμο. Δεν μιλούσε κανένας από τους δυο τους. Κατι βάριανε άπάνω τους, κατι άγνωστο που τούς έπνιγε τα λόγια.

Όταν μπήκανε στο σπίτι, ο συγγραφέας έπεσε κουρασμένος σε μία πολυθρόνα. Η Λίζα, σιωπηλή, έδωσε τραπέζι.

Ιωσήφ λογαριασμός

«Έξω από ένα συνοικιακό κινηματογράφο, είχε συγκεντρωθεί ή μαρίδα της γειτονιάς και κύτταε τις φωτογραφίες, γιατί δεν μπορούσε να μπη μέσα, λόγω άνωλίας. Ένας κύριος τα πλησιάζει και τούς λέει:

— Τώρα που θα με δήτε να πάω κοντά στο πορτιέρη, θα μπητε όλοι μέσα.

Και πραγματικά ο κύριος λέει στον άνθρωπο που στεκόταν στην πόρτα, έ-νώ έβαζε το χέρι στην τσέπη:

— Μετρήστε τα καθώς θα περνάνε μέσα!

Ο πορτιέρης άφησε τα παιδιά να περάσουν. Κι' όταν μπηκε από το τελευταίο, λέει:

— Δέκα δχτώ, κύριε.

— Ευχαριστώ πολύ. Τόσα τάβγαξα κι' εγώ! λέει ο κύριος.

Και... φεύγει ικανοποιημένος!

Ο ΦΑΚΟΣ

— Κι' όμως, έ-π-ε ξαφνικά εκείνος, το φινάλε δεν είνε καθόλου εύκολο!...

— Γιατί, Άλκη!... τόν ρώτησε δειλά.

Δεν τής απάντησε. Σηκώθηκε και πήγε στο γραφείο του. Πήρε το στυλό του και χάραξε βιαστικά μερικά γραμμές άπάνω σ' ένα χαρτί. Ύστερα τις ξαναδιόρθωσε, πέταξε το στυλό, τσαλάκωσε το γραμμένο χαρτί, κι' ανάδοντας ένα τσιγάρο, άρχισε να βηματίζει νευρικά.

Η Λίζα τόν κύτταζε σιωπηλή, σά φοβισμένη. Ξαφνικά, εκείνος σταμάτησε μπροστά της και τής εί-πε:

— Θα μού το δώσεις έσύ το φινάλε, δεν είν' έτσι, μικρή μου Λίζα!...

— Εγώ!...

Πυρετικά τής έπιασε τα χέρια:

— Έσύ! Όπως μουδωσες κι' όλο το άλλο έργο. Και θάναι και το φινάλε δυσ-φο, πανεμένο, θεατρικό.

— Άλκη!... Τί θές να πής!...

Χωρίς να τής απάντησε, ξανάρχισε τις βόλτες του μέσ' στο δωμάτιο. Έκείνη τόν παρακολουθούσε με τα μάτια της θακρυ-σμένα. Καταλάβαινε πως ή άγωνία τού βασάνιζε την καρδιά... Κι' ένοιωθε πως αυτή δεν είχε την ικανότητα ούτε τη δύνα-μι να τού μαλακώσει τόν πόνο, να τού διώ-ξη την άγωνία...

Ξαναστάθηκε σε μία στιγμή μπροστά της:

— Μικρή μου Λίζα, της εί-πε με φωνή πούτρεμε, πές μου την αλήθεια... Άν δεν έχω πιά δικαίωμα στον έρωτά σου, έχω όμως πάντα δικαίωμα στην ειλικρίνεια σου.

Μ' ένα φοβερό καρδιοχτύπι τού άπάν-τησε:

— Ρώτα με, Άλκη... Έχεις δικαίωμα και στα δυο...

— Απότομα τής πέταξε την ύποψία του:

— Τόν αγαπάς!... Δεν είν' έτσι!...

Η όμολογία της ανέθηκε ως τα χείλια της, δεν μπόρεσε όμως να βγί... Ξαφνι-κά, τόν είδε μπροστά της τόσο αναστατω-μένο, που κατάλαβε πως ή αλήθεια μπο-ρούσε να τόν σκοτώσει... Το ψέμμα είνε τόσο συχνά ή ίδια ή ζωή... Γι' αυτό κι' ο Ίψεν τόν εί-πε «ζωτικό ψεύδος» στην «Α-γριόπαια».

Τόν αγκάλιασε γεμάτη στοργή, γεμάτη συμπόνοια:

— Άλκη... Τ' είναι αυτά που λές!... Πώς μπορώ ν' αγαπάω άλλον άντρα εκτός από σένα!...

— Δεν μ' αγαπάς!... Τό νοιώθω... Άγαπάς εκείνον γιατί είναι νέος, και γιατί σου λέει στο έργο τα όμορφα λόγια που-θαλα στο στόμα του εγώ ο ήλιθιος!...

Αυτός συνδυάζει και τα δυο! Και την πραγ-ματικότητα, και το όνειρο... την πραγματι-κότητα τού τη δίνουν τα νεύατα! το όνειρο τού το δίνω εγώ... με τα ίδια μου τα χέ-ρια δημιουργήσα την καταστροφή μου!...

— Άλκη... Κουτέ μου αγαπημένο... Μή σε παρασύρη ή ζήλεια σου σε βάσα-νιστικούς εφιάλτες, σε φανταστικούς κιν-δύνους... Είσαι, έμεις και θα μείνης ο παντοτινός αγαπημένος μου...

Τήν κούρασε αυτό το θέατρο πούπαιζε χωρίς υποβολέα στην πραγματικότητα...

Ο Βενέτης όμως περίμενε με τόση απλη-στία τα λόγια της, που εκείνη βρήκε δύ-ναμι να συνεχίσει:

— Όταν σ' είδα, σήμερα το πρωί, στην πρόβα, ήμουν σά χαμένη, σάν πελαγωμέ-νη μέσ' στην κακία τών ανθρώπων που με τριγυρίζουν... Η παρουσία σου μουδωσε φερά.

Μουδωσε άμέσως τη συνείδηση της ασφάλειας, της σιγουριάς... Δεν ξέ-ρεις πόσο σε χρειάζομαι, πόσο χρειάζομαι τη στοργή σου!... Δεν φαντάζεσαι πόσο εύεργετικό για μένα είναι να νοιώθω το δυνατό σου χέρι απλωμένο πάντα προστα-τευτικά πάνω από το κεφάλι μου!...

Κι' όλα αυτά που τάλεγε ήταν αλήθεια... Ο Βενέτης ρουφούσε άχόρταγα τα λόγια της, σάν κάτι εύεργετικό, σάν κάτι άπα-ραιήτητο στον οργανισμό του...

— Δεν θα σου λείψη ποτέ ή στοργή μου, ή προστασία μου, Λίζα... της απάν-τησε σιγά, σοβαρά. Έμένα όμως θα μού λείψη, μούλειψε κιόλας, ο έρωτάς σου!...

Τα ώραία σου νεύατα, άδικημένα μέσ' στη γέριχη αγκαλιά μου, ζητάνε να δοθούνε στα νεύατα!...

— Μή μού μιλάς έτσι... τόν μάλλωσε, Στόχω πη χίλιες φορές! Δεν θέλω να μού λές πως είσαι γέρος!... Ύστερα, έσύ δεν είσαι ο αγαπημένος της στιγμής, γί-νεις ανάγκη από τρελλά νεύατα κι' έ-κ-

πληκτική όμορφιά... Για μένα είσαι ο δη-μιουργός, είσαι το πόν... Δεν είναι μόνο νυναικα για σένα. Είμαι δημιουργημα...

Ο Βενέτης αναστέναξε.

— Για ό! αυτά, δεν μού χρωστάς έ-ρωτα! μού χρωστάς εύγνωμοσύνη... Είν' αρκετή άναπόδοσι ή εύγνωμοσύνη σ' ό! αυτά που άς πούμε ότι έκανα για σένα...

Η καρδιά όμως τού ανθρώπου δεν χτυ-πάει με λογική! δίνεται παράλογα και σ' ένα άνάγιο πλάσμα ακόμα, που άρχη ο-μως το εξάσιο προνόμιο να την κινή να χτυπήσει...

Κρύφτηκε βαθειά μέσ' στην αγκαλιά του, όπως κάθε φορά πούθελε να προστατευθή:

— Σώπα, Άλκη... τού μουρούρισε. Μην παιδεύσεις άδικα, και μη με παιδεύς και μένα!...

— Έχεις δίκιο... Είμαι τρελλός!... Δεν μού φτάνει ή ευτυχία να σ' έχω κοντά μου, να σε σφιγγω στην αγκαλιά μου... Ζητάω και τ' άδύνατα...

— Ό, τι ζητάς, τέχεις...

— Καλά... Καλά... Άς φάμε τώρα... Κάτσανε στο τραπέζι, και άγαναν με προσποιητή όρεξη. Ύστερα, ο συγγραφέας σηκώθηκε και τραβήξε πάλι για το γρα-φείο του:

— Αυτό το φινάλε πρέπει όπωςδύποτε να βρεθί... Κλείστηκε μέσ' στο γραφείο του. Η Λί-ζα έμεινε στο χώλ, έσπλυνσε σ' ένα ντιβάνι, κι' άνοιξε ένα βιβλίο. Δεν μπόρεσε όμως να διαβάσει! άπάνω στην άνοιγμένη σελίδα τού βιβλίου, ή εικόνα ενός νέου άντρα πρό-βαλλε βασανιστική, έπιμονη... Καταλά-βαινε πως δεν μπορούσε να τόν ξεχάσει...

Η παρουσία της στο πλευρό τού Βενέτη, άρχισε να τη βαραίνει σάν άπίστευτο μα-τούριο... Γιατί ένοιωθε ή φταχιά ή Λίζα πως ά γ α π ο ύ σ ε α λ λ ο ν !

Ξαφνικά, το κουδούνισμα τού τηλεφώνου τήν έκανε να πεταχτεί. Σήκωσε το άκου-στικό:

— Λέγετε...

— Έκανε λίγες στιγμές όπου νάρθη ή απάντησι. Στο τέλος, μια φωνή σιγανή, γεμάτη έρωτα — ή φωνή τού! — έφτασε γλυκεία, μελωδική, ως τ' αυτής της:

— Λίζα... Σ' αγαπά!... Σε λα-τρεύω!...

Η Λίζα έκλεισε γοητευμένη τα μάτια της, και κρέμασε — όπως είχε κάνει άλλες δυο φορές — σιγά το άκουστικό... Από μέσα από το γραφείο άκούστηκε ή φωνή τού Βενέτη:

— Ποιος ήτανε στο τηλέφωνο, Λιζέττα!... Με φοβερό καρδιοχτύπι, εκείνη κατάφερε να μουρούριση το «ζωτικό ψεύδος»:

— Ήτανε... λάθος!...

★

Η «Εσπέρα» δεν έγραψε τίποτα σχετι-κό με το έπεισόδιο Άγγελιδη - Μαρρόλου στα θεατρικά της. Ούτε όμως και για το έργο τού Βενέτη. Ο Μαρρόλου προτίμησε να κρατήσει μία σάσι γεμάτη σιωπηλή αξιοπρέπεια. Έτσι, ο Άγγελιδης έμεινε θριαμβευτής. Κι' οι πρόδες συνεχιστήκανε κανονικά.

Ο Βενέτης δεν ξανάβρε στο θέατρο. Η άπουσία τού άνακούφιζε τη Λίζα, που δεν άναγκαζότανε πιά να παίξη τόν υποχρεω-τικό της ρόλο μπροστά στα μάτια του... Τόν Άγγελιδη τόν άπόφευγε όσο μπορού-σε. Έκείνος όμως προσπαθούσε σε κάθε στιγμή να τής υπογραμμίση τόν έρωτά του: «Η τήν έσφιγγε δυνατά, με πραγμα-τικό πάθος, στίς αισθηματικές σκηνές τού έργου, και τής μουρούριζε σ' αυτή ένα σωρό τρέλλες που δεν τις έγραψε το κεί-μενο, ή τήν ξεμονάχιαζε σε καμιά γωνιά για να τής μιλήσει πάλι με τη ζεστή του φωνή, να τής πη πόσο τήν αγαπούσε...

Έκείνη τόν παρακαλούσε, με το στόμα με τα μάτια:

— Άσε με!... Σε παρακαλώ, σε ίκε-τεύω, άσε με!...

— Σε λατρεύω, Λίζα!...

— Βοήθησέ με ν' αντιδράσω.

— Δεν με λογαριάζεις κι' έμένα καθό-λου!... Αυτό το φοβερό πάλεμα με τόν ίδιο τόν έαυτό μου μ' έχει κάνει τρελό!...

Η Λίζα έφευγε, άνακατευότανε με τόν άλλον ήθοποιό, προσπαθούσε να πάρη μέρος στις τόσο άδιάφορες γι' αυτήν συ-ζητήσεις τους... Όμως δεν κατάφερε ή καίμενο να τόν διώξη από τη σκέψη της... Θάθελε νάκλεινε τα μάτια της, να βούλωνε τ' αυτής της, για να μην τόν βλέπη να μι-νί

τόν άκούη... Και ξεχνούσε πως, κι' αν ακόμα έκλεινε τα μάτια της και τ' αυτής της, θα τόν έβλεπε πάντα σά βασανιστικό δράμα με τα μάτια της ψυχής, θάκουγε πάντα τη φωνή του σά λατρευτό μελωδικό εφιάλτη με τ' αυτής της ερωτευμένης φαν-τασίας...

Ένα μεσημέρι, άφου τέλειωσε ή πρό-βα, ή Λίζα κατέβαινε τήν σκάλα τού θεά-τρου παρέα με το Γερλένη. Έκείνος τής σιγηόταν ένα άνέκδοτο τού Ευτυχίου Βο-νασέρα: ή Λίζα τόν άκουγε, χωρίς να κα-ταλαβαίνει αν τής μιλούσε έλληνικά ή κι-νέζικα!... Ξαφνικά, πίσω της άκουσε το γρήγορο βήμα κάποιου που κατέβαινε τις σκάλες δυο - δυο. Δεν γύρισε, με το καρ-διοχτύπι της τήν πληροφορήσε ποιος ήταν αυτός που κατέβαινε...

— Λίζα!... άκουσε τη φωνή του.

Έκείνη σταμάτησε χωρίς να γυρίση, ενώ σταματούσε κι' ο Γερλένης, κόβοντας το άνέκδοτο τού Βονασέρα στο πιο ένδια-φέρον σημείο του...

— Δεσποινίς Μαρίνη... διώρθωσε ο Άγγελιδης με κομένη την ανάσα του. Θά-θελα να σάς άπασχολήσω δυο λεπτά...

— Καλά... Άς φύγω εγώ... Έκανε, άγαθος, πρόθυμος ο γερο - υποβολέας. Πέ-στε τα σεις, παιδιά μου... Γειά σας...

— Άλλοτε, Λιζέττα, συνεχίζουμε το άνέκ-δοτο...

Η Λίζα χαίρετσε το Γερλένη μ' ένα χαμόγελο και τόν παρακολούθησε που κα-τέβαινε τις σκάλες. Ύστερα, γύρισε στον Άγγελιδη, που στεκότανε δίπλα της χλω-μός.

— Τί θές!... τόν ρώτησε σχεδόν από-τομα.

Έκείνος έσκυψε το κεφάλι του σάν ένο-χος:

— Έχεις δίκιο... ψιθύρισε. Τί θέλω!... Τί ζητάω!... Μήπως ξέρω κι' εγώ!...

Ο διασπασμένος μέσ' στην έρημο, ζητιανεύει μια σταγόνα νερό... Εγώ, διψασμένος από έρωτα, ζητιανεύω μία ματιά από σένα, δυο λόγια!...

Η Λίζα μ' όλο πούνοιωθε τόν έαυτό της άναστατωμένος, προσπάθησε να κατέβη τη υπόλοιπα σκαλοπάτια. Ο Άγγελιδης τήν έπιασε από το μπράτσο.

— Λίζα!... της μουρούρισε.

Κι' ήτανε τόσο σιγανή ή φωνή του, τό-σο γεμάτη ίκεσία και παράπονο, που εκεί-νη δεν κατάφερε να προχωρήσει... Στάθηκε εκεί, στο ίδιο σκαλοπάτι, ακίνητη, σάν κορμωμένη!...

— Λίζα! της ξανάπε πιο θαρρετά τώρα ο Άγγελιδης. Έχω να σου μιλήσω για τόν χέρι, το άναποδογύρισ, και κόλλησε τα χείλια τού άπάνω στα δικά της...

— Και δεν τού τόν δίνω, βλέπεις... Τής είχε πιάσει τα χέρια, και τής τά-σφιγγε με πυρετό μέσ' στα δικά του:

— Γιατί αγαπάς έμένα! Δεν είν' έτσι!... Πές το, όμολογήσέ το, λατρεύω! μου πει-ματάρη!...

Ξαφνικά, κατέρρευσε όλη ή αντίδρασί της... Το κεφάλι της έγειρε στην αγκα-λιά του... Έκείνος της τόπιασε με το ένα του χέρι, το άναποδογύρισ, και κόλλησε τα χείλια τού άπάνω στα δικά της...

— Και δεν τού τόν δίνω, βλέπεις... Τής είχε πιάσει τα χέρια, και τής τά-σφιγγε με πυρετό μέσ' στα δικά του:

— Γιατί αγαπάς έμένα! Δεν είν' έτσι!... Πές το, όμολογήσέ το, λατρεύω! μου πει-ματάρη!...

Ξαφνικά, κατέρρευσε όλη ή αντίδρασί της... Το κεφάλι της έγειρε στην αγκα-λιά του... Έκείνος της τόπιασε με το ένα του χέρι, το άναποδογύρισ, και κόλλησε τα χείλια τού άπάνω στα δικά της...

— Και δεν τού τόν δίνω, βλέπεις... Τής είχε πιάσει τα χέρια, και τής τά-σφιγγε με πυρετό μέσ' στα δικά του:

— Γιατί αγαπάς έμένα! Δεν είν' έτσι!... Πές το, όμολογήσέ το, λατρεύω! μου πει-ματάρη!...

Ξαφνικά, κατέρρευσε όλη ή αντίδρασί της... Το κεφάλι της έγειρε στην αγκα-λιά του... Έκείνος της τόπιασε με το ένα του χέρι, το άναποδογύρισ, και κόλλησε τα χείλια τού άπάνω στα δικά της...

— Και δεν τού τόν δίνω, βλέπεις... Τής είχε πιάσει τα χέρια, και τής τά-σφιγγε με πυρετό μέσ' στα δικά του:

— Γιατί αγαπάς έμένα! Δεν είν' έτσι!... Πές το, όμολογήσέ το, λατρεύω! μου πει-ματάρη!...

Ξαφνικά, κατέρρευσε όλη ή αντίδρασί της... Το κεφάλι της έγειρε στην αγκα-λιά του... Έκείνος της τόπιασε με το ένα του χέρι, το άναποδογύρισ, και κόλλησε τα χείλια τού άπάνω στα δικά της...

— Και δεν τού τόν δίνω, βλέπεις... Τής είχε πιάσει τα χέρια, και τής τά-σφιγγε με πυρετό μέσ' στα δικά του:

— Γιατί αγαπάς έμένα! Δεν είν' έτσι!... Πές το, όμολογήσέ το, λατρεύω! μου πει-ματάρη!...

Ξαφνικά, κατέρρευσε όλη ή αντίδρασί της... Το κεφάλι της έγειρε στην αγκα-λιά του... Έκείνος της τόπιασε με το ένα του χέρι, το άναποδογύρισ, και κόλλησε τα χείλια τού άπάνω στα δικά της...

— Και δεν τού τόν δίνω, βλέπεις... Τής είχε πιάσει τα χέρια, και τής τά-σφιγγε με πυρετό μέσ' στα δικά του:

— Γιατί αγαπάς έμένα! Δεν είν' έτσι!... Πές το, όμολογήσέ το, λατρεύω! μου πει-ματάρη!...

Ξαφνικά, κατέρρευσε όλη ή αντίδρασί της... Το κεφάλι της έγειρε στην αγκα-λιά του... Έκείνος της τόπιασε με το ένα του χέρι, το άναποδογύρισ, και κόλλησε τα χείλια τού άπάνω στα δικά της...

— Και δεν τού τόν δίνω, βλέπεις... Τής είχε πιάσει τα χέρια, και τής τά-σφιγγε με πυρετό μέσ' στα δικά του:

— Γιατί αγαπάς έμένα! Δεν είν' έτσι!... Πές το, όμολογήσέ το, λατρεύω! μου πει-ματάρη!...

Ξαφνικά, κατέρρευσε όλη ή αντίδρασί της... Το κεφάλι της έγειρε στην αγκα-λιά του... Έκείνος της τόπιασε με το ένα του χέρι, το άναποδογύρισ, και κόλλησε τα χείλια τού άπάνω στα δικά της...

— Και δεν τού τόν δίνω, βλέπεις... Τής είχε πιάσει τα χέρια, και τής τά-σφιγγε με πυρετό μέσ' στα δικά του:

— Γιατί αγαπάς έμένα! Δεν είν' έτσι!... Πές το, όμολογήσέ το, λατρεύω! μου πει-ματάρη!...

Ξαφνικά, κατέρρευσε όλη ή αντίδρασί της... Το κεφάλι της έγειρε στην αγκα-λιά του... Έκείνος της τόπιασε με το ένα του χέρι, το άναποδογύρισ, και κόλλησε τα χείλια τού άπάνω στα δικά της...

— Και δεν τού τόν δίνω, βλέπεις... Τής είχε πιάσει τα χέρια, και τής τά-σφιγγε με πυρετό μέσ' στα δικά του:

— Γιατί αγαπάς έμένα! Δεν είν' έτσι!... Πές το, όμολογήσέ το, λατρεύω! μου πει-ματάρη!...

Ξαφνικά, κατέρρευσε όλη ή αντίδρασί της... Το κεφάλι της έγειρε στην αγκα-λιά του... Έκείνος της τόπιασε με το ένα του χέρι, το άναποδογύρισ, και κόλλησε τα χείλια τού άπάνω στα δικά της...

«Η Λίζα, μεθυσμένη, ζαλισμένη, άνικανη ν' αντισταθεί, ένοιωσε την πρώτη χαρά του φιλιού, — του πραγματικού έρωτικού φιλιού, — σαν κάτι καινούργιο, σαν κάτι θεϊκό!... «Υστερα, όταν τα χείλια τους χωρίσαν, έπεσε στην άγκαλιά του και ξέσπασε σε δυνατούς λυγμούς: — Νίκο μου!... Λατρεύε μου!... κα- τάφερε μόνο ν' αναστενάξει.

«Εκείνος πάλι τής χαϊδεύε τα μαλλιά, το πρόσωπο, το κορμί, μ' ένα χέρι πού- τρεμε.

— «Αγαπούλα!... τής μουρμούριζε σαν τρελλός. «Ακριδί μου!... Μ' αγαπάς!... Σ', αγαπάω... Είσαι δική μου!...

«Ανικανή πιά να του αντισταθεί, μουρ- μούριζε στ' αὐτί του σαν αντίλαλος δικός του:

— Ναί... Είμαι δική σου!... Μόνο δική σου, αγαπημένη μου!...

Τά κορμιά τους ήταν πολύ κοντά τό ένα στ' άλλο... Τά χέρια τους ήταν ένω- μένα, καθενός ή άνάσα φλόγιζε τό πρόσω- πο του άλλου... «Απλστα, διωσμένα, άνικανή πιά ν' αντισταθούμε στον περα- σμό, τά χείλια τους ένώθηκαν πάλι...

«Όταν γύρισε στό σπίτι έκείνο τό μεση- μέρι, ή Λίζα δε βρήκε τό Βενέτη. Αυτό την άνακούφισε άπάνταστα. Δεν θάχε μέ κανέ- να τρόπο τή δύναμη νά τον κυτάξει στό μάτια... «Απάνω στό τραπέζι, πατημένο μ' ένα κυρτάλληλο τασάκι, είδε ν' άσπρί- ζη ένα χαρτί. Τό πήρε, τό άνοιξε και διά- βασε:

«Δέν είχα τή δύναμη νά περιμένω άλλο νά γυρίσης, ούτε τόν ήρώισμό νά υποφέρω μία συζήτηση μεταξύ μας σχετική μέ τά αίτια τής άρροπορίας σου... Θά προσπα- θήσω νά γυρίσω πολύ άργά τό βράδυ. Προσπάθησε κι' εσύ νά κοιμηθής νωρίς, γιά νά μή μιλήσουμε ούτε άπόψε... Νομίζω πώς θάταν φοβερά άδύνητο και γιά τους δύο μας, εσύ νά τής καινούργια ψέμματα, έγω νά τ' άκούσω...»

Χωρίς ύπογραφή. «Έτσι, ξερό και λακω- νικό, τό σημείωμα έδεixe ξεκάθαρα στό Λίζα πώς ό Βενέτης τάξερε όλα, τά παρα- κουθούσε όλα... Δεν τού έφέυγε τί- ποτα. Τρέμοντας, ή φοβική ξαναδιάβασε τίς λίγες γραμμές του. «Ήταν περισσότερο άπό φανερό ότι τάξερε όλα!... Και τώ- ρα; τί θά γινόταν;... Αυτή έννοιωσε πώς ήταν άδύνατο ν' άντίκριση στό μάτια του την άπλη, την άόριστη ύποψία. Και τώρα, πώς θά μπορούσε νά υποφέρει τή βεβαί- οτητα του;...

Κι' ήταν τόσο πολύ άοσμήνη στον 'Αγ- γελίδη!... «Ήταν τόσο άπόλυτα ή ψυχή της δική του... «Ένοιωσε τόν έρωτά της νά κυλά φλογερός σαν λάβα μέσ' στις φλέβες της... Τώρα πιά, τό καταλάβαινε καλά ή Λίζα πώς μέσ' στην καρδιά της δέν ήταν άδύνατο νά ύπάρξη θέσι γιά κανέ- ναν άλλον, γιά τίποτ' άλλο... «Αν έμπαι- νε έκείνη τή στιγμή ό Βενέτης, δέν θάχε πιά τή δύναμη νά του άρνηθι τίποτα...

Τότε, λοιπόν; Τί θά γινότανε; Πώς ή- τανε δυνατόν ν' άπαρνηθι τό δημιουργό της λίγο πριν βγη στό σκηνή άνεδασμένη άπ' αυτόν, σε έργο του γραμμένο γι' αυ- την άποκλειστικά;... Πώς ήτανε δυνατό νά τόν σκοτώσει μέ την άμολογία του ό λοκληρωτικού έρωτά της γιά έναν άλλον;... Δεν λεγότανε κάτι τέτοιο, δέν μπορούσε μέ κανέναν τρόπο νά λεχθί... Μά, τότε; Τί θά γινότανε; Τί θ' άκολουθούσε;... Τί ύποκρίσεις; Τό ψέμμα; Καί, μέ ποιόν τρόπο; Μέ ποιά δύναμη; Ό 'Αγγελίδης ήταν έπιτακτική άνάγκη του οργανισμού της, δέν μπορούσε ούτε στιγμή νά φαντα- στή πώς ήτανε δυνατό νά τόν στερηθί... Δεν γινόταν όμως και νά συνυπάρξη αυτός μέ τό Βενέτη... Καί, τό χειρότερο, ή Λίζα πιά έννοιωσε μέσα της έκμυδισμένη την ικανότητα της ύποκρισης... «Η άγάπη της γιά τόν 'Αγγελίδη ήτανε τόσο μεγάλη, τόσο άπέραντη, πού έχειλιζε άπ' την καρ- διά της προδίδοντας στό σύμπαν τό μυ- στικό της... Λοιπόν; Ποιά θάταν ή λύσι στό άδιέξοδο;...

Πυρετικά, ή Λίζα γύρισε όλα τά δωμά- τια, χωρίς νά ξέρη γιατί, χωρίς νά υπο- ρή νά συγκεντρώσει την άλαφιασμένη σκέ- ψι της... «Απάνω στό γραφείο, είδε δυό- τρία χειρόγραφα μισογραμμένα κι' άφισμέ- να στη μέση. «Έσκυψε και διάβασε: «Ήταν ή προσπάθεια του συγγραφέα γιά τό φινά- λε του έργου του... Τό φινάλε όμως αυτό, τής τό είχε πύ: «Θά τόγραφε ή ίδια!...

Αυτός δέν θάκανε τίποτ' άλλο παρά ν' άν- τιγράψη την πραγματικότητα άπάνω στό χαρτί... Κι' ή πραγματικότητα αυτή θά- τανε πρόστυχη κι' ίταμη κι' έγωιστική!... Θάταν ή πληρωμή τής ευεργεσίας, τής κα- λωσύνης, τής ευγένειας, μέ άχαριστία, μέ προδοσία, μέ άπάτη!... Η έξέλιξη τής ιστορίας αυτής δέν μπορούσε παρά νάναι οικτρά και ποταπή... «Έδελτε την έρωτι- κή της ευτυχία ή Λίζα τριγυρισμένη μέ πε- ριρρόνησι!...

Τί νά κάνη;... Πώς νά διακρίνη λιγάκι φώς μέσ' στό παχύ σκοτάδι πού την τρι- γυρίζει πηχτό, πιεστικό, έφιαλτικό;... Ξα- φνικά, μέσ' άπό τό ταραγμένο της μυαλό, μία σκέψη πέρασε σά φλογερή άστραπή: «Άλλο δέν είχε νά κάνη παρά νά πεθάνη!... Σ' αυτή τή σκέψη, ή Λίζα έννοιωσε μία ξα- φνική άνακούφισι... Μά, ναι, δέν ύπρχε άλλος τρόπος γιά νά λύσει τό πρόβλημα πού τή βασάνιζε... «Ό θάνατός της τά ταχτοποιούσε όλα, άπλά, βετικά, τελειω- τικά... Δεν θάχε κανέναν νά τής πύ ότι είχε φερθή χυδαία στον άνθρωπο πού του τά χρωστούσε όλα... Μπορεί ή καρδιά της νάχε διαφωνήσει ριζικά μέ τή λογική, μέ τή συνείδησι, θάχε τιμωρήσει όμως τό παν- τοτεινό της σκαμνί...

Μόλις πήρε τήν άπόφασί της, άμέσως ή Λίζα έννοιωσε τόν έαυτό της πολύ πιο ήσυχο. Δεν την τάραζε πιά καμμία τύψη, καμμία άνησυχία. Ό έσωτερικός της κό- σμος είχε σε μία στιγμή ήρεμώσει, ή καρ- διά της, ή άφάνιασμένη νεανική καρδιά της έβαλε σε τάξι τους έξαλλους παλμούς της, στό πλησίασμα της μεγάλης στιγμής πού θά τά ταχτοποιούσε όλα μέ σκληρή άπο- φασιστικότητα... «Έπρεσε σε μία πολυθρό- να ή Λίζα, κι' έκλεισε γιά μία στιγμή τά μάτια της: Πίσω άπ' τά κλεισμένα της βλέφαρα, όλα τά περασμένα της σύντομης ζωής της πέρασαν σαν άστρατές: «Η με- γάλη, ή άφάνιαστη δυστυχία της, μόλις βρέθηκε κεινό τό βροχόρο σούρουπο δέω άπό τό κατάσταση πού δούλευε, στό δρό- μο, στη βροχή, καταδικασμένη νά περάσει την ύπολοιπή ζωή της μέ λίγα λεφτά κλει- σμένα μέσ' στην ξεφτισμένη της τσάντα!... «Η ξαφνική της άπόφασι νά ζητήσει λύτρω- σι άπό τό θάνατο... Τό πέσιμό της μπρο- στά στις ρόδες ενός αυτοκινήτου πού περ- νούσε — και τό ζήτημά της μέσ' στην άγκαλιά του πιο ευγενικού, του πιο δια- κριτικού άντρα: του 'Αλκη Βενέτη, του συγγραφέα τόν άνείρου της, πούερε πάν- τα τόσο καλά νά δονή την ψυχή της μ' έ- κείνα πούγραφε...

...Τώρα, δά' αυτά έπρεπε νά τά σθύ- ση μέ μία μονοκοντυλία!... «Έπρεπε νά- χη τόν ήρώισμό νά δώση στό ζωή τό φι- νάλε πού δέν τολμούσε νά δώση στό σκηνή ό Βενέτης... «Ό θάνατός της θάταν ή με- γάλη της δικαίωσι: Γιά νά μην κάνει δυστυ- χισμένο τόν άνθρωπο πού τής τάχε δώσει όλα, άπαρνιότανε τόν έρωτα πού την προσ- καλούσε στην άγκαλιά του, κι' έδινε τή λύσι την τελική μέ παλληκαριά, χωρίς δι- σταγμό, χωρίς λύπη...

«Ανοίξε τά μάτια της, και κύτταξε δά' αυτά εκεί μέσα πού την είχαν άγκαλιάσει στοργικά... Μέσα σ' αυτό τό στίτι ή καρδιά της είχε χτυπήσει φτερουγίζοντας πρής τό άνειρο της δόξας... Μάταιο ό- νειρο, πού δέν ήταν ποτέ γραφτό του νά γίνη πραγματικότητα... Γιά μία σύντομη στιγμή, πέρασαν άπό τή σκέψη της δά' αυ- τά πού τάχε πιστέψει τόσο κοντά της: «Η πρεμιέρα στό θέατρο, ό θρίαμβος, τό χει- ροκρότημα... Κι' ό έρώτας!... Ό μεγά- λος έρώτας στό πλευρό του νέου αυτού άν- τρα πούχε καταφέρει νά την κερδίσει όλο- κληρωτικά, σαν άφάιος κατακτήτης!... «Όλ' αυτά τώρα έπρεπε μεμιάς νά τ' άπο- χαίρηται ή Λίζα... Σηκώθηκε, πήγε στό γραφείο, και πήρε στα χέρια της μία φωτο- γραφία του Βενέτη. «Από τό άψυχο χαρτί ό συγγραφέας την κύτταζε μέ μία ματιά γε- μάτη στοργή και καλωσύνη... Τόν κύττα- ζε κι' αυτή πολλή ώρα μέ τό βλέμμα της πνιγμένο στα δάκρυα...

— Γιά σένα θά πεθάνω!... μουρμούρι- σε στό τέλος. Γιά νά μην πονέσης εσύ... Τό ξέρω, θά πονέσης και μέ τό θάνατό μου... Την προδοσία μου όμως δέν θά μπο- ρούσε νά την ύποφέρης μέ κανένα τρόπο... «Άφισε άπλά τή φωτογραφία πάνω στό γραφείο. «Ήταν ήρεμη ή Λίζα έκείνη τή στιγμή, άποφασισμένη, ψύχραιμη. Μέ χέρι πού δέν έτρεμε, πήρε ένα μικρό χαρτοκό- πτη άπό τό γραφείο. Τόν έπαιξε λιγάκι

στά χέρια της, ύστερα άκούμπησε δυνατά τό δαχτύλο της στην αίχμη του. Λίγο αίμα, ένα μικρό δλοστρόγγυλο ρουμπίνι, ξεπετά- χτηκε άπάνω στό ρόδινη σάρκα... «Ήσε- μη πάντα, ή Λίζα γύνωσε τό στήθος της στό άριστερό μέρος. «Ακούμπησε άπάνω στην σάρκα της τό χέρι της, κι' άκουσε την καρδιά της νά χτυπά ρυθμικά. Σε λίγο, αυτή ή καρδιά θά σταματούσε γιά πάντα!... Χαμογέλασε πικρά σ' αυτή τή σκέψη ή Λί- ζα, και ζύγωσε τό κρύο μέταλλο στό ρό- δινη σάρκα της. «Ενα σουβλερό όργανο άπάνω σε ροδοπέταλα... Ξαφνικά, χωρίς νά τό συλλογιστή πολύ, έκλεισε τά μάτια της, σήκωσε τό όπλισμένο της χέρι, και τό κατέβασε μέ δύναμη!...

Τά σάρκινα ροδοπέταλα μεμιάς βαφτή- κανε κατακόκκινα...

...Μά...
«Ό Βενέτης έφτασε πολύ άργά στό σπι- τι, όπως άλλωστε τής τό είχε ύποσχεθί και μέσ' στό σύντομο γράμμα του. «Ανοίξε μέ προφύλαξι την πόρτα γιά νά μην την ευ- πνήση, και μπήκε στις μύτες τών ποδιών του. Τούκανε έντύπωσι πώς τά φώτα όλα ήσαν άναμμένα.

— Περιεργο!... μουρμούρισε. Κοιμήθη- κε μέ τά φώτα άνοιχτά...

Προχώρησε λίγο στό χώλλ και στάθηκε: — Λίζα!... τή φώναζε σιγά.

Καμμία άπάντησι. Προχώρησε στην κά- μαρά της, έσπρωξε την πόρτα, μπήκε μέ- σα. Αυτό τό δωμάτιο ήτανε σκοτεινό. Γύ- ρισε τό διακόπτη. Τό κρεβάτι ήτανε στρω- μένο, ή Λίζα έλειπε.

«Ενα μικρό χαμόγελο χάραζε τά χλω- μά χείλια του συγγραφέα:

— Έφυγε!... μουρμούρισε.

Ξαναβήκε στό χώλ. Κύτταξε άπάνω στό τραπέζι της μέσης, μ' ή κανένα γράμμα πού θά του εξηγούσε τή φυγή της, τις ά- φορμές της... Ξαφνικά, πάγωσε! Τά μά- τια του καρφώθηκαν έπίμονα στό πάτωμα, εκεί, δίπλα στην πόρτα πού γραφείου: «Ε- να αulάκι μουντό είχε τρέξει άπό μέσα άπό τό γραφείο... Ένα αulάκι άπό ύ- γρο πηχτό...

— Αίμα!... ψιθύρισε ό Βενέτης μέ φρίκη.

«Απότομα, ή άγωνία τούσφιξε τό λαιμό σαν άτσάλινο χέρι...

— Λίζα!... φώναζε μέ στραγγαλισμέ- νη τή φωνή του...

Και κύλησε μέσ' στό γραφείο. Μέ μία ματιά πούρριξε, πάγωσε! Τό αίμα είχε τρέξει άπό τό γραφείο στό πάτωμα, άφου πρώτα τάχε πλημμυρίσει όλα: Χαρτιά, συτυχαχάρτα, πέννες, μολύβια... Τής Λί- ζας τό κεφαλάκι είχε πέσει άπάνω στα χει- ρόγραφα του φινάλε του έργου...

— Λίζα!...

Τής άπταξε τό κεφάλι, προσπάθησε νά βρϊ στα μάτια της μία σπίθα ζωής... Τά μάτια ήτανε μισκλειστά, πλημμυρισμένα άπό μενεξεδένιους κύκλους. Τό χρώμα του προσώπου της πελιδνό, τά χείλια της άσπρα...

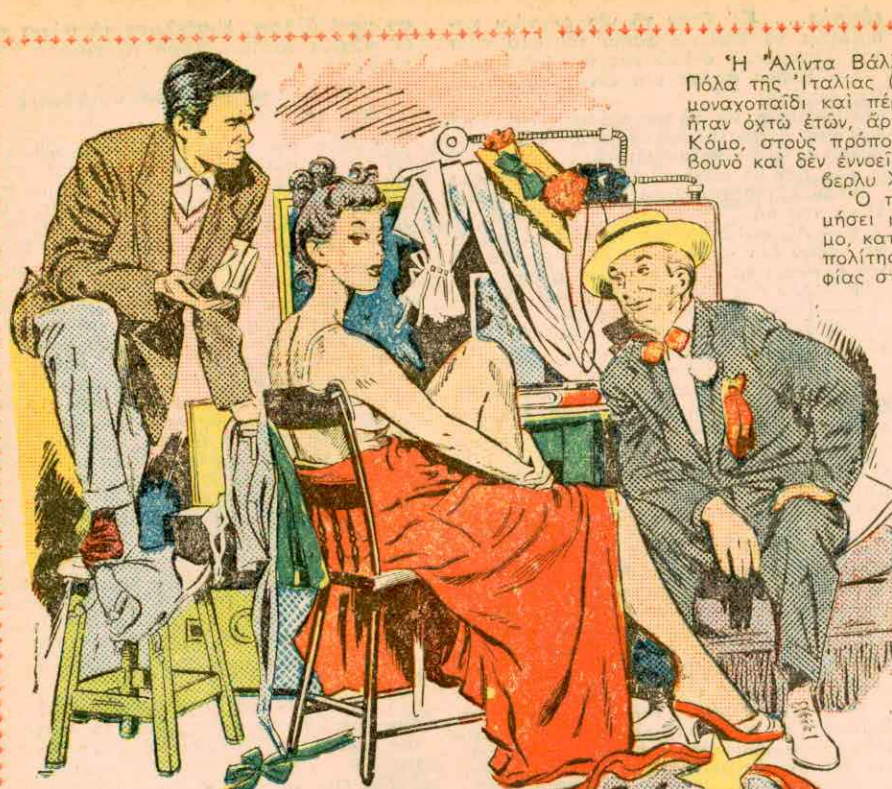
— Λίζα μου!... Μικρό μου!... Τί έ- κανες!...

Παραλθρούσε σαν τρελλός!... Δεν ή- τανε δυνατό νά χωρέσει μέσ' στό μυαλό του πώς έκείνη είχε πεθάνει... Τά χέρια της ήταν παγωμένα... Και τόσο αίμα πού- χε τρέξει!... «Ό μυτερός χαρτοκόπτης ή- τανε πεισμένος στό πάτωμα, πλημμυρισμέ- νος αίμα κι' αυτός ως τή λαδή...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: «Η συνέχεια.

«Άλλη λογαφία: Στρατιώτην Πέ- τρον Νικολινάκον: Τό ευγενικό, έν- θουσιώδες και συγκινημένο γράμμα σας μού προ- ξένισε ιδιαίτερη χαρά. Είμαι εύτυχής πού ό, τι γράφω — μουσική, πρόα — σας συντροφεύει έ- κεί πάνω... «Ιδιαίτερος χάρηκα πού σας άρέσει τόσο τό καινούργιο μου μυθιστόρημα, πού κείνι κάτι καλύτερο άπό όσα έχω γράψει ως τώρα». Γράμματα σαν τό δικό σας άποτελούν τίτλους τι- μής γιά ένα γράφοντα... Σ τ έ φ α ν ο υ Κ ο υ- δ υ λ ι ο ν, Ζαράγκο, Αυστραλία: Σε σας έξα- ρετικώς και παρά την άρχην μας νά μην άπαντού- με ιδιαίτερος, γράφω ταχυδρομικώς. «Κ ά π ο ι ο ς τ ο υ Μ ώ λ ο υ ς: Μέ συγκίνησαν πολύ όι στίχοι σας, χωρίς πού σας άρέσει τό καινούργιο μυθι- στόρημά μου. «Λ ε υ κ ή Π α π α ρ ο υ ν α Π.», Θεσσαλονίκη: Ευχαριστώ και σας γιά τά καλά σας λόγια, δέν κατάλαβα όμως τί είδους παρηγορία ζητάτε άπό μένα... Πάντως, στη ζωή δέν πρέπει νά χάνουμε ποτέ τό θάρρος μας. Όι στίχοι σας όχι έντελώς έπιτυχεί. Διαβάστε.

Χ. Κ. Χ.

ΜΙΑ φορά κάθε δέκα χρόνια, ο κινηματογράφος μας παρουσιάζει μία καινούργια προσωπικότητα, πού περνάει στην ιστορία. Μετά τόν Τσάπλιν και τή Γκάρμπο ήρθε τώρα ή σειρά τής Άλνιντα Βάλλι.

Τό πραγματικό της όνομα είναι Άλνιντα 'Αλτενμπουργκε. Έχει έμφανισθί ως τώρα σε 36 φιλμ. Τά 34 όμως άπ' αυτά γυρίσθηκαν στην 'Ιταλία, και μόνο 2 στό Χόλλυγουντ, τά όποια δέν έχουν παιχθί άκόμη εδώ. «Η Βάλλι παρουσιάζει διαφο- ρετικό τύπο σε καθένα. Παλλοί την παρο- μοιάζουν μέ την Γκάρμπο κι' άλλοι τή θεωρούσαν ως τή Ντιάνα Ντάρμπιν τής 'Ιταλίας.

«Ενας 'Αμερικανός στρατιωτικός, πού έτυχε νά την δη σ' ένα χορό λίγο μετά την είσοδο των Συμμάχων στη Ρώμη, ώ- τησε τ' όνομά της και τό διεβίωσε στό Χόλλυγουντ. «Όταν λοιπόν ό Σέλτζικ ζητούσε μία πρωταγωνίστρια γιά τό φιλμ «Υπόθεσις Παρανταίν», θυμήθηκε τόν ένθουσιασμό αυτού του 'Αμερικανού. Ζήτησε νά δη μερικές σκηνές των 'Ιταλικών φιλμ τής Βάλλι κι' έπειτα τηλεγράφησε στον άντιπρόσωπό του στό Λονδίνο. «Εκείνος έφυγε άμέσως γιά τή Ρώμη. Σε δυό μέρες, ή Βάλλι ξεκίνησε γιά τό Χόλλυ- γουντ.

«Όταν έφτασε εκεί, σάστισε μέ την ψυχρή ύποδοχή πού βρήκε στό στούντιο. «Αφού όμως έπαιξε την πρώτη σκηνή έμπρός στό φα- κό, την άντάμειψαν ένθουσιώδη χειροκροτήματα. «Η άδιαφορία πού τής είχαν δείξει, ήταν προσ- ποιητή, γιατί είχαν μάθει ότι κά- θε διάχυσις την έξενεύριζε. Την άφισαν λοιπόν πρώτα νά έγκλι- ματισθί στό νέο περιβάλλον της. «Η Βάλλι προσπαθούσε εύσυ- νελήπτα νά τελειοποιηθί στα άγγ- λικά γιά νά χάσει την ξενική προφορά της. Τό κατάφερε δέ τό- σο καλά, ώστε τις πέντε πρώτες σκηνές, τις ξαναγύρισε, γιατί εί- χαν καλλιτέρεψι έν τώ μεταξύ τά άγγλικά της και δέν εταίρια- ζαν μέ τις έπόμενες.

Κάποτε, πού δειπνούσε μαζί μ' ένα κύριο, πού φλυαρούσε φι- λικά μαζί της, είχε συνεχώς στό νοῦ της τις φράσεις του ρόλου πού θάπαιζε την άλλη μέρα στό στούντιο. Φρόντισε δέ νά δώση τέτοιο δρόμο στην κουβέντα, ώ- στε νά βρϊ εύκαιρία νά τις ά- παγγείλη, πρής μεγάλη κατάπλη- ξι του συνομιλήτου της!

«Η Άλνιντα Βάλλι.

«Η Άλνιντα Βάλλι γεννήθηκε στις 31 Μαΐου 1921, στην Πόλα της 'Ιταλίας (πού είχε σήμερα γιουγκοσλαβική). «Ήταν μοναχοπαίδι και πέρασε εύτυχισμένα παιδικά χρόνια. «Όταν ήταν όχτώ ετών, άρχισε νά φοιτά σ' ένα σχολείο θηλέων τού Κόμο, στους πρόποδες των 'Αλπεων. «Από τότε λατρεύει τό βουνό και δέν έννοει νά έγκατασταθί τώρα στό κοσμικό Μπέ- ρλυλ Χίλλε γιάτί τό βόσκει... πολύ χαμηλό!

«Ο πατέρας της ήταν Βιεννέζος κι' είχε πολέ- υήσει μαζί μέ τους 'Ιταλούς, στον πρώτο πόλε- μο, κατά των Γερμανών. «Αργότερα έγινε 'Ιταλός πολίτης και διεκρίθη ως καθηγητής τής φιλοσο- φίας στό Μιλάνο. «Η Άλνιντα μεγάλωσε άνάμεσα στα Βιβλία και τή μουσική.

«Έχασε τόν πατέρα της τό 1936, λίγο πριν πάθι στη Ρώμη γιά νά σπουδάσει στην Κινηματογραφική 'Ακαδημία. «Ενα έτος άργότερα, έμφανίσθηκε στό πρώτο της φιλμ, μία φάρσα μέ τόν τίτλο «Ό Μεγάλος Σαλαδινός».

«Ο πρώτος όμως άξιοσημείωτος ρόλος της ήταν στό φιλμ «Χίλιες λιρέτες τό μήνα» (1939).

Τό 1943, τό στούντιό της σταμάτησε τις έργασίες του, γιατί οι Γερμανοί είχαν καταλάβει την 'Ιταλία, γιά νά την έμ- ποδίσουν νά ταχθί μέ τό μέρος των Συμ- μάχων.

Οι Ναζίδες ζήτησαν άπ' τή Βάλλι νά έμφανισθί σε προπαγανδιστικά φιλμ. «Ε- κείνη άρνήθηκε, μέ τή δικαιολογία ότι είχε έγκαταλείψει πιά τόν κινηματογράφο γιά νά έπιδωθί στη μουσική. Οί πιεσίες όμως των Γερμανών ήσαν τόσο μεγάλες, ώστε άναγκάσθηκε νά κρυφθί γιά ν' άποφυγή την άντιβίμνητη συνεργασία.

«Απ' τή στιγμή έκείνη, οι Ναζίδες την έγραψαν στό μαυροπίνακα κι' άρχισαν νά την άναζητούν, ως έχθρά του 'Αέρος.

Την ίδια εποχή, ή Άλνιντα έρωτεύθηκε γιά πρώτη φορά. «Η καρδιά της διάλεξε τόν 'Όσκάρ ντε Μάνιο, ένα ψηλό και με- λαχροινό νέο, συνθέτη μουσικής για φιλμ, πού κρυβόταν κι' αυτός άπ' τους Γερμα- νούς.

— Δεν χωνεύσαμε ό ένας τόν άλλον, όταν πρωτοσυναντηθήκαμε—λέει ή Βάλλι. Στη δεύτερη όμως συνάντησι μας, λιγότερα κάπως αυτή ή άμοιρία απέναντί της... Δεν συμφωνούσαμε δέ τίποτε! «Όστόσο έ- κιωσα πώς τόν άγαπούσα, όταν κατά- λαβα ότι κινδύνευε. Τό ρουάντο μας δέ συνοδεύοταν άπό γλυκεία μουσική, αλλά άπ' τό συνεχή φόβο της συλλήψεως και τού θανάτου! Πώς περιέμενε την απε- λευθέρωσι τής Ρώμης! Δεν μπορούσαμε όμως νά κάνουμε ύπομονη ως τότε γιά νά παντρευθούμε... Κάνανε λοιπόν κρυ- νά έκκλησις, πού βρισκόταν άνάμεσα σ' ένα κτίριο των 'Εσ- «Εσ και σ' ένα ξενοδοχείο έπιταγμένο άπ' τους Γερμανούς.

«Η Βάλλι δέν μπορεί νά καταλάβη γιάτί οι 'Αμερικανοί κά- νουν τόσο θόρυβο γύρω άπ' τούς άστέρες του Χόλλυγουντ. Γιατί, στην πατρίδα της, οι ή- θροποι τό κινηματογράφου δέν έξαυρίζουν άπ' τούς κοινούς θνη- τούς.

«Υστερα κατάλαβε ότι ό θό- ρυβος δέν γίνεται τόσο πολύ έξ- ατίας κάποιου έξαιρετικού τα- λέντου, αλλά γιά λόγους έμπορι- κούς. Οί διάφοροι εταίρειες λαν- θάνουν μέσ' των περιοδικών, τού ραδιοφώνου κλπ ένα νέο ά- στέρι γιά νά προσελκύσουν την προσοχή τού κοινού όχι στό έρ- γο τό όποιο τις περισσότερες φορές δέν λέει και πολλά πράγ- ματα, αλλά στό σώμα στα μά- τια ή στις τρέλλες υιάς στό.

«Όταν ένας όπιοιστογράφος έ- γραψε ότι ή Βάλλι είχε πάει στις Χόλλυγουντ μόνο γιά χρηματι- κούς λόγους, αυτή έσπλάγη και διαμαρτυρήθηκε!

— Στην 'Ιταλία έπιτε κέρδι- ζα πολύ περισσότερα. Γιατί έ- κεί ήμουν ένας άπ' τους μεγα- λύτερους άστέρες ενώ στό Χόλ- λυγουντ είμαι άκόμη άσχαρία!

«Ο κόσμος τού κινηματογρά- φου περιμένει μ' ένδιαφέρον νά ίδθ άν ό Σέλτζικ πού λανσάρισε την 'Ινγκριντ Μπέργκιαν και τή Τζόαν Φονταίν, θά σημειώσει τό- ρα και τόπο θρίαμβο μέ την Ά- λιντα Βάλλι.

Μάρτυρες ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ετίναξε την ανθισμένη άμυγδαλιά...

«Η παρέα είχε απαρτία αυτή τη βραδιά. Θα σάς διηγηθώ μια πολύ πονεμένη ιστορία αγάπης, είπε ο Πάνος Σαρρής, ηλεκτρολόγος, ένας απ' τους λίγους της συντροφιάς που δεν είχαν ανοίξει ως τη στιγμή το στόμα τους.

«Πρόκειται για δύο νέους ή καλύτερα για το θλιμμένο έρωτικό ρομάντζο μιας άτυχης νέας, της Νίτσας.

«Η αγάπη τους είχε αρχίσει την αρχή του καλοκαιριού στο γαλάζιο ακρογιάλι της Γλυφάδας, κάποιο μενεξεδένιο δειλινό που είχαν σμίξει οι παρέες τους. Η Νίτσα άμέσως πρόσεξε το Γιώργο με την περιέργη διαίσθηση της καρδιάς, που ξέρεi άμέσως να ξεχωρίζει τα πρόσωπα που θα την κάνουν μια μέρα γλυκά να πονέει. Ήταν όμως στην συντροφιά τόσο άλλα κορίτσια πιο έξυπνα, πιο ζωηρά, πιο όμορφα! Πώς μπορούσε η Νίτσα να ελπίσει ότι θα πρόσεχε αυτήν, ο όμορφος τελειόφοιτος της ιατρικής που το τρελό του κέφι και η γλυκειά φωνή του, τον έκαναν το χαϊδεμένο παιδί της παρέας;

«Η Νίτσα δεν έβγαине συχνά έξω... Η άρρωστη μητέρα, τα μικρά της αδέρφια, ο συνταξιούχος πατέρας, την είχαν κλείσει από νωρίς στο σπίτι. Πάντα ήταν τόσες οι δουλειές που έπρεπε να κάνει, τόσες οι αρρώστιες, οι στενωχώριες, τα βάσανα, που ο ένας χρόνος ακολουθούσε τον άλλον, χωρίς αλλαγή, χωρίς χαρά, χωρίς κανενός είδους διασκέδαση. «Αν έξω ήταν ανοίξει, το ήξερε μόνον από την μικρή, κακεκτικη συκιά, που ξεπέταγε τα βλαστάρια της στην αυλή τους, μπροστά στο παραθυράκι της.

«Την ημέρα αυτή την είχαν πάρει μαζί τους οι φίλες της με το στανιό.

«Ελα, καυμένη Νίτσα, να χαρώς! της είπαν. Διασκέδασε και σύ μια φορά σαν κορίτσι! Στην Γλυφάδα θα πάμε, δεν πρόκειται να σε πάμε στο... Μπρούκλιν!

«Η Νίτσα, όταν βρέθηκε στην εύθυμη παρέα τους, σχεδόν μετάνιωσε γιατί είχε πάει. Δεν ήξερε να πάρη μέρος στις προσχαρές νεανικές κουβέντες τους. Ούτε να τραγουδήσει καν μπορούσε. Και οι νέοι που ξανάνδρισκαν τις παλιές τους γνωριμίες, γρήγορα έπαψαν να προσέχουν αυτή την «καινούρια» που δεν έδινε μιλά.

«Τότε πήρε ο Γιώργος την καρέκλα του και πήγε και κάθισε κοντά της. Τι της είπε; «Ενοιώθε τόσο γλυκιά ταραχή, που δεν μπορούσε να θυμηθώ. Τις είπε πως τα μαλλιά της τα καστανόχρυσά και πυκνά ήταν όμορφα... πως τα μάτια της ήταν γεμάτα μυστήριο, σαν το σούρσιμο...

«Τί άλλο της είπε; Δεν μπορούσε να θυμηθώ η Νίτσα. «Ακουγε τα λόγια του σαν μια μουσική, πρωτάκουστη μουσική, που την μέγαζε και την γέμιζε με μια δυνατή

εύτυχία... Κι' όταν το νέο φεγγάρι καθρέφτισε το πλούσιο άσπρη του στα νερά του Σαρωνικού, ο Γιώργος της ψιθύρισε:

«Εκανα άποψε μια εύχη. Να δούμε, θα μου βγί;

«Επέμεινε να τη συνοδέψει σπίτι της. Και κει, μπροστά στην έξωπορτα, σταμάτησε και της είπε ψιθυριστά:

«Δεν με ρωτάτε τί εύχθηκε άποψε; Τον κύτταξε ζαλισμένη, μην φέροντας τί να του πη.

«Αί, καλά λοιπόν, να σάς το πώ εγώ, αφού δεν με ρωτάτε. Ζήτησα από το νέο φεγγάρι να σάς ξαναδώ γρήγορα!

«Δεν είνε εύκολο! ψιθύρισε η Νίτσα.

«Πότε; ρώτησε ο Γιώργος.

«Σας είπα... Δεν είνε εύκολο.

«Πότε; επέμεινε ο Γιώργος.

«Και τότε κατάλαβε πως δεν είχε άλλη θέληση από τη δική του, και πως από δω κι εμπρός, θα ήταν σκιάδα του.

«Την Πέμπτη το απόγευμα... είπε σιγά. Μπορώ να λείψω καμιά ώρα από το σπίτι.

«Θα σάς περιμένω μπροστά στην Καπνικαρέα!

«Όταν η Νίτσα έμεινε μόνη στο δωμάτιό της, στάθηκε μπροστά στο παράθυρο ώρα πολύ. Το καινούργιο φεγγάρι αρμνιζε στον ούρανό. Η μικρή κακεκτικη συκιά, ήταν γεμάτη φύλλα και στη φυλλωσιά της κελαιδούσε σαν τρελό ένα άηδονι.

«Ναί. Έτσι άρχισε η αγάπη τους.

«Το φθινόπωρο είχε φουντώσει.

«Μα το χειμώνα, ο Γιώργος άρρώστησε βαρεια. Και πλάι στο κρεβάτι της αγωνίας του αγρυπνούσε η Νίτσα. Σπίτι της, της έκαναν τον βίο άδιωτο, γιατί άρνιόνταν καθηγορηματικά να τους πη που πήγαινε τις ώρες που έλειπε.

«Του κάκου την άπειλούσε ο πατέρας πως θα έβρισκε γυρίζοντας κλειστή την πόρτα. Του κάκου την καταρίωναν η μητέρα της από το κρεβάτι της. Η Νίτσα έτρεχε στο δωμάτιο που χαροπαλάνε ο Γιώργος, το μελαχρινό, το λατρευτό αγόρι της, για να τον περιποιηθώ, να του δώση τα γιατροικά του, να δώξη τις κακοκεφίες του.

«Κι' έδωσε ο Θεός, και γιατρεύτηκε ο Γιώργος. Το τέλος του χειμώνα τον βρήκε γερό, δυναμωμένο, και πιο όμορφο από ποτέ άλλοτε.

«Μόνον που... μετά την άρρώστεια του είχε αρχίσει ν' αλλάξει ο Γιώργος. Είχε πάρει τώρα το διπλώμα του, κι' ήξερε πως λίγους μήνες μόνο θα μένε ακόμα στην Αθήνα. Έπρεπε να γυρίσει στην επαρχία του, να παντρευτεί, και να πάρη την πελατεία του πατέρα του. Και του κακοφαινόταν τώρα, να τον απασχολή η Νίτσα τόσες ώρες.

«Η Αθήνα ήταν τόσο ωραία την ανοίγει! Και τα νέα κορίτσια που του έρριχναν κρυφές ματιές στο δρόμο, ήταν τόσο προκλητικά! Η Νίτσα... Η Νίτσα ήταν πάντα το ίδιο πράμα. Τον κύτταζε στα μάτια με κείνο το βαθύ, το καστανό της βλέμμα που θυμίζει το πιστό βλέμμα του σκύλου, κι' όλο τον ρωτούσε:

«Τί θέλεις, Γιώργο μου;

«Τί θέλεις; Όπως θέλεις!... Δεν ήξερε τίποτε άλλο να πη. Είχε αρχίσει να του δίνει στα νεύρα. Ήθελε την ελευθερία του αυτός. Ήθελε αλλαγή. Ήθελε να γελάσει, να διασκεδάσει, νέος ήταν.

«Κι' έτσι πήρε την απόφαση να της το πη. Θα της τόλεγε που θα της τόλεγε μια μέρα! Γιατί όχι άμέσως; Θα ξεμπερδεύει. Την πήρε και πήγανε περίπατο στην Κηφισιά, στο χτήμα ενός φίλου του που δεν κατοικούσε κανείς.

«Ήταν ένα γλυκό, ανοιξιάτικο πρωινό, που ο αέρας μοσχολούσε από τις ανθισμένες μυγδαλιές. Ρόδινης κι' άσπρες φάνταζαν σαν παιδούλες, που είχαν βγί περίπατο χαρούμενες για τα νειάτα τους και την καινούργια φορεσιά τους.

«Νίτσα, της είπε. Πάμε να καθήσουμε κάτω από μια μυγδαλιά. Έχω να σου μιλήσω σοβαρά...

«Διάλεξαν μια άσπρη μυγδαλίτσα, πιο μικρή, πιο χαρούμενη από τις άλλες, και τόσο φορτωμένη από ανθούς, που τα κλωνάρια της έγειναν από το βάρος.

«Ο Γιώργος έσηλωθηκε στο νέο γρασίδι, ενώ η Νίτσα όρθια, τινάζε την μυγδαλιά. Οι άνθοι την έρριχναν σαν νύφη.

«Ήταν χλωμή, μα γλυκιά κι' ωραία ε-

σο ποτέ άλλοτε. Μισόκλεισε τα μάτια της κι' άρχισε να τραγουδά το γνωστό τραγουδάκι:

«Ετίναξε την ανθισμένη άμυγδαλιά με τα χεράκια της...

«Καθώς την κύτταζε που τραγουδούσε, ο Γιώργος συλλογίστηκε το χωρισμό τους. Μπροστά στα μάτια του, σαν δράμα παραμυσιάστηκε η ζωή του στην επαρχία πλάι σε μια γυναίκα που δεν την είχε αυτός διαλέξει, που θα του την διαλεγαν οι δικοί του, μόνο για την προίκα της. Στο θλιβερό επαρχιακό σπίτι ή δουλειά του και η κοινωνική του θέση θα τον φυλάκιζαν για πάντα! Εύκολη ζωή, χωρίς μούθο και προσπάθεια, κανονισμένη σαν ρολόι από πριν. Και μέσα του ζύπνησε ξαφνικά ο πόθος για μια άλλη ζωή. Για μια ζωή γεμάτη έρωτα πλάι σ' αυτή τη νέα κοπέλλα που τον λάτρευε, που τα είχε θυσιάσει όλα γι' αυτόν, που τον έβλεπε σαν ήμιο. Ποθούσε τώρα να ζήσει και να γεράσει πλάι σε μια τέτοια γυναίκα, τρυφερή, κι' άφοσιωμένη ως το θάνατο! Να βλέπει στα γλυκά της μάτια να καθρεφτίζεται αιώνια ή έρωτευμένη ψυχή της.

«Ονειρο εύτυχίας!... Άνοιξιάτικο όνειρο που πλέκοταν με τους λευκούς ανθούς της μυγδαλιάς για να μην πραγματοποιηθεί ποτέ. Έπρεπε να χωρίσουν, δεν είχε το θάρρος ν' αντίσταθε στους δικούς του.

«Νυφούλα μου!... της ψιθύρισε... Νυφούλα μου!...

«Άργά η Νίτσα πήγε και κάθισε δίπλα του. Σήκωσε το μελαχρινό, το λατρευτό του κεφάλι, και τόσφιξε πάνω στο στήθος της.

«Πές το πάλι, Γιώργο, ψιθύρισε, τόσο σιγά, που μόλις την άκουσε. Ξέρω πως δεν είν' αλήθεια. Μα ξαναπέστο πάλι. «Η όχι. Μη λές τίποτε πιά, αγαπημένε μου. Άφησε να σου πώ εγώ, αυτό που τόσο δυσκολεύεσαι να μου πης. «Ηρθε ή ώρα να μου φύγης, λατρεία μου. Τόδερα πως κάποτε θα εμμερναν αυτή ή μέρα, που θα μούφευγες. Είνε διαφορετικός ο δρόμος μας, αγαπημένε μου. «Ηρθε και μου φώτισες τη μαύρη, τη φτωχή ζωή μου, τόσο που θαμπώθηκα και πίστευα πως ήσουν δικός μου. Μα δεν είσαι δικός μου Γιώργο μου, γιατί δεν είμαι άξια εγώ για να σε κρατήσω κοντά μου. Μη λές τίποτε, αγαπημένε μου. Είνε περιττό. Θυμάσαι τί λέει το τραγούδι;

Τρελλή, μη βάζεις στα μαλλιά σου τη χιονόμη τόσο βιάζεσαι...

«Δεν βιάζομαι, αγάπη μου. Η ζωή βιάζεται. Και τη χιονιά, αν δεν την έχω στα μαλλιά μου ακόμη, την έχω μέσα στην καρδιά μου. Γιατί είνε γραφτό να μου φύγης, αγαπημένε μου. Μα κάθε ανοίγει, όταν θ' ανθίζουν οι μυγδαλιές, και σύ θα βρίσκεσαι πλάι στη γυναίκα σου και στα παιδιά σου, να θυμάσαι αυτή την ημέρα, αγόρι μου, να με θυμάσαι...

«Από τα μάτια του νέου, κύλησαν θερμά δάκρυα. Πλάι του η Νίτσα έκλαιγε με λυγμούς. Ένα σύννεφο πέρασε κι' έκρυψε τον ήλιο. Άρχισε να φυσάει ψυχρό αεράκι... Οι άνθοι της μυγδαλιάς έπεφταν από το δέντρο στο χορτάρι για να μαραθουν κι' αυτοί και να σβύσουν όπως κάθε ωραίο όνειρο στη ζωή...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Διασκεδαστική τρελλα!

«Η αστυνομία της Τεσσαράκας (Αρκάνσας) συνέλαβε κάποια κυρία Χαζελ Ουάσινγκτων, που πλήγωσε με μαχαίρι τον άντρα της, και λίγο έλειψε να τον στείλει στον άλλο κόσμο. Άλλ' όταν ο κύριος Ουάσινγκτων γλύτωσε απ' τον κίνδυνο, κάλεσε τον αστυνομό που είχε συλλάβει τη γυναίκα του και του είπε: «Η πιο αγαπημένη διασκεδάσις της γυναίκας μου και ή δική μου είνε να παίρνωμε από ένα μαχαίρι ό καθένας και να κυνηγάμε ό ένας τον άλλον. Άν την γδύσετε, θα ίδωθε πως το κορμί της είνε γεμάτο μαχαίριες. Στο τελευταίο παιχνίδι μας το χτύπημα της ήταν κάπως πιο δυνατό. Άλλά δεν το ήθελε... Όταν γίνω τελείως καλά, θα ξαναρχίσω με!...

— Εκεί θα σ' αφήσω, κακούργε, μέχρι το πρωί, για να μάθης άλλη φορά να μην πηδάς από πάνω, όταν βρισκxς κλεισμένη την πόρτα!

— Για φάξε καλά, κύρ-Αντρέα, μέσα στο μαγαζί. Μας λείπει ακόμα ό Λευτέρης ό Συμιακός!...

— Ο κύριος Διαφεντής της Αστυνομίας; Σας περικαλώ, πως μπορεί κανείς να πάρη άδεια διανυκτερέψεως, χωρίς να κουνηθώ απ' τη θέσι του...

— Γιατί δέ με πιστεύεις, ρέ Φανούλα, πως μούλαχε δουλειά στο μαγαζί και άρνησα. Οι κύριοι από δω είναι μάρτυρες.

Εκακοφορονάχης, μπεκρούλιακα! Και σου έμπαινε να βγάλης περίπατο το παιδί!...

— Γλέπεις, κύρ-αστυφύλακα, που σου λέω πως φοβάμαι να μωά μέσα, γιατί βαράει στα τυφλά!

ΣΤΗΝ «ΑΚΡΟΥΛΑ» ένος συμφωνητικού

Πώς μία υπογραφή σκέπασε όλο-
κληρη την Έλλάδα

Μαζί με το πεσμένο Μεσολόγγι (1826) έπεσε κι' η Ρούμελη και προσκυνήσε τον Κιουταχλή. Ο ίδιος ο Κιουταχλής καταλάβαινε πως η υποταγή αυτή ήταν ψευτική. Μα βιάζονταν να το πιστέψει για να φτάσει γρήγορα στην Αθήνα να κυριεύσει το Κάστρο της, την Ακροπολή, που ακόμη έστεκε περήφανο, κι' από κει γραμμή να τραβήξει για το Μωριά!

Κι' ύστερα; Ύστερα, έχε γεια κατακαμένη λευτεριά για την Ελλάδα!

Η ούρα του τουρκικού στρατού, σαν θεράτου θηρίου, ήταν στο Μεσολόγγι. Το σώμα του σκέπαζε βαρύ τα Κράδα, τα Σάλωνα και το Λιδωρίκι. Κι' η φοβερή κεφαλή του ξεκαμπίζε στη Λειβαδιά.

Μπροστά απ' τον τουρκικό στρατό, σαν το τσάκλι που το κυνηγαν αδάμαστα λαγωνικά και νιώθει στις πλάτες του τη φλογερή πνοή τους, έφευγε με όχτακούς απροσκήντους ο Καραϊσκάκης. Έφευγε χωρίς να ξεμακρύνει απ' τη ματιά του τον έθιμο. Βήμα με βήμα τραβούσε για την Αττική και συχνά άλλαζε μαζί του και καμιά τουφεκιά.

Έτσι ο Καραϊσκάκης έφτασε στην Έλευσίνα. Έκει παίρνοντας άναπνοη, στάθηκε να χαιρετήσει τον Κριεζώτη και το Βάσσο, που απροσκήντοι κι' αυτοί βαστούσαν της Έλευσίνας τον ιερό λόφο.

Οι δυο καπεταναίοι κούνησαν το κεφάλι τους σοβαροί.
— Κι' εσύ για τ' Ανάπλι; του είπαν.
— Όλοι για το Μωριά;... Κακομοίρα Ρούμελη.

— Τι να κάνω, αδέρφια, είπε ο Καραϊσκάκης στενοχωρημένος. Τραβάω κι' εγώ για το Μωριά. Θέλω να δώ και ν' ακούσω μονάχος μου, τί κάνουν και τί σκέφτονται αυτοί που μάς διοικούν εκεί κάτω. Έχουν ακόμη κεφάλι και καρδιά για πόλεμο.

Όταν ο Καραϊσκάκης μπήκε στο Μωριά με τους όχτακούς στρατιώτες του, τραβήξε κατ' ευθείαν στο Ναύπλιο. Έκει βρισκόντουσαν και πολλοί προχόντες, Ρουμελιώτες και καπεταναίοι. Αρχηγός όλων τους ήταν ο Ι. Κωλέτης. Και είχαν μια ύποπτη όλη αυτοί οι Ρουμελιώτες: πως οι Μωραίτες στην άπελπισία, που τους έπιασε με τις νίκες του Ιμπραήμ σ' όλη την Πελοπόννησο, θα κίταζαν να σώσουν μόνο το Μωριά, αφήνοντας στη μαύρη τύχη της τη Στερεά. Έκαναν, λοιπόν, οι Ρουμελιώτες μια μυστική πολιτική και στρατιωτική συμφωνία μεταξύ τους για την απελευθέρωση του τόπου τους — της Ρούμελης. Και για να έχουν και υποχρέωση την κυδέρνηση πάνω σ' αυτό, πήραν και το φρούριο του Παλαμυδίου, ύστερα από άταξιες και τσακωμούς ατέλειωτους. Έτσι το Παλαμίδι θα ήταν το φόβητρο και των Μωραϊτών και της κυβερνήσεως...

Σ' αυτή την κατάσταση ηύρε το Ναύπλιο ο Καραϊσκάκης, όταν έφτασε. Και τί έκανε; Τά έβαλε, μήπως, με τους Μωραίτες, που, αρκετοί απ' αυτούς, έβλεπαν δυνατή μόνο τη σωτηρία του Μωριά και χαμένη τη Ρούμελη; Η, μήπως, τα έβαλε με την κυβερνήση και τον πρόεδρο της Α. Ζαΐμη που ήταν έχθροί απ' τα 1825;

Τίποτ' απ' αυτά. Το μόνο που ήθελε ήταν να πάρη κυβερνητική διαταγή, να οργανώσει μεγάλο εκ-

στρατευτικό σώμα και να τραβήξει για τη Ρούμελη; να πολεμήση και να την ελευθερώση.

— Γράσια δέ γυρεύω, είχε πη. Μονάχα τη διαταγή απ' την κυβερνήση ζητάω. Άν έχουνε σκοπό να μου άρνηθούν, άς μη χασομεράνε. Γιατί εγώ ούτε θα προσπέσω, ούτε θα ταπεινωθώ γι' αυτό! Λοιπόν άν δε θέλουν άς μου το πούν... Τότε θα πάω πίσω στη Ρούμελη και θα γυρίσω Κλέφτης στα βουνά...

Ένα όνομα, τότε, άρχίζει ν' ακούγεται παντού: Καραϊσκάκης! Η ιδέα όλο και προχωρεί. Μεγαλώνει. Την γιγαντώνει ακόμη περισσότερο το πνεύμα του Κωλέτη, το πολυμηχανο. Κατορθώνει ο Κωλέτης και συμφιλιώνει τον Ζαΐμη με τον Καραϊσκάκη, κι' ο τελευταίος διορίζεται επίσημα γενικός άρχηγός της εκστρατείας στη Στερεά.

Πάει τότε άμέσως και βλέπει, έκτος απ' τον Κολοκοτρώνη, και το Θ. Γρίβα.

Ο Γρίβας του λέει άμέσως:

— Θα σου δώσω μαζί σου το Γαρδικιώτη, το Χατζηπέτρο, το Σουλτάνη. Είναι γερά παλληκάρια.

— Δέ μου φτάνουν! άπαντάει ο Καραϊσκάκης.

— Γυρεύεις κι' άλλο; του λέει τότε ο Γρίβας. Έγώ, τί να σου κάμω; Δέν μπορώ να έρθω! Σκατάω το Παλαμίδι, βλέπεις...

— Θέλω, του λέει ο Καραϊσκάκης, να βάλω κι' εγώ μια υπογραφή σ' ένα χαρτί που έχετε υπογράψει οι όπλαρχηγοί...

Ο Γρίβας κνιτάχτηκε με τους δικούς του, κι' όλοι άρχισαν να γελάνε δυνατά:

— Μπράτιμε (άδερφε), του λέει ο Γρίβας, εκείνο το χαρτί γέμισε! Δέ χωράει άλλα όνόματα...

— Έ, λέει ο Καραϊσκάκης, δέν πειράζει... Νά, σε μιάν άκρο ύλα θα βάλω κι' εγώ την υπογραφή.

Πραγματικά το χαρτί (το πρακτικό της Αδελφότητος του Κάρε-λι, που βρίσκεται στην Έθνική Βιβλιοθήκη, τώρα κι' έχει αριθμό 3532) δέ χωρούσε να πάρη άλλη υπογραφή.

Αυτό το συμφωνητικό των στρατιωτικών της Δυτικής Στερεάς Έλλάδος ήταν, τότε γνωστό, με την όνομασία «το Πρακτικό των Καρελιτών» επειδή Κάρελι λέγανε τη Δ. Έλλάδα επί τουρκοκρατίας.

Ο Γρίβας, όμως, πάντα γελώντας, έδωσε στον Καραϊσκάκη το χαρτί αυτό για να υπογράψη.

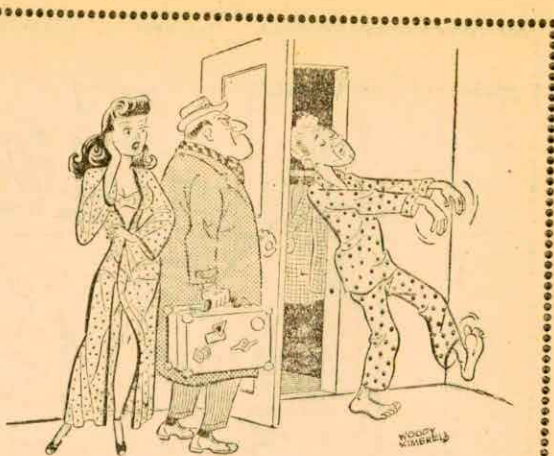
— Άντε, του είπε, να δώ πως θα τη φτιάσης!

«Γελώντας — έγραφε ο Π. Σούτσος στα 1840 — παρηκολούθουν όλα τα μέλη των Καρελιτών όπλαρχηγών τον Καραϊσκάκη. Ο δέ άγνινους όρεινός έθεσε: ακαραισκάκης» κακόγραφον το όνομα, μελανωμένον, στενοχωρημένους ειν της έσχάτην άκραν, κάτωθεν όλων των άλλων των εύρυχώρων γεγραμμένων.

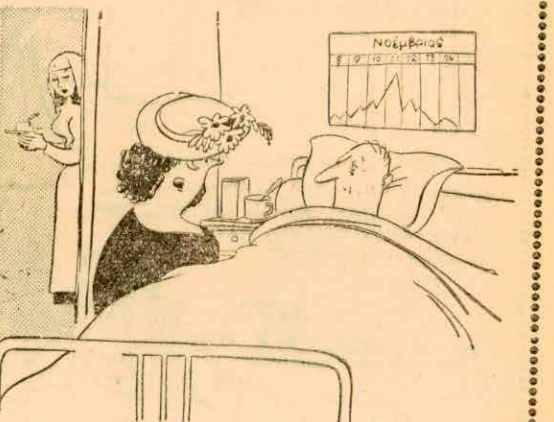
Η υπογραφή όμως αυτή έξήλειψε μετέπειτα τās άλλας όλας... Και ο ζητών όλίγον τόπον εις το έγγραφον και εις την έταιρείαν, έκυριεύσεν άπαν το έγγραφον και άπασαν την έταιρείαν, και ο έσχατεύσας έπρώτησε, διότι από της έταιρείας αυτής, από του Παλαμυδίου και από του Θ. Γρίβα, μεθ' ου συνεδέθη και δι' όρκου και δια συγγενείας, ο Καραϊσκάκης έξήγαγε την πρώτην ζυμην των στρατευμάτων του, το λεγόμενον άθανατον Παλαμυδιωτικόν σώμα, καθώς έπειτα και δύο άλλας άποστολάς έπικουρικόν στρατευμάτων.

Έτσι το όνομα του Καραϊσκάκη δέν σκέπασε μόνο όλο το χαρτί, αλλά γέμισε κι' όλη την Έλλάδα.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

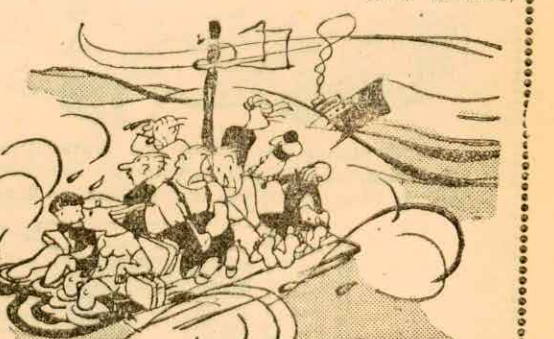

— Μ' άπογράψ' του σκύγου κι' ό... ύπνοδάτης!...

Η ζηλιάρα: Μπορείς να μου πής τί συνέ-
βη στις 11 του μηνός και άνέθηκε τόσο πολύ ο
πυρετός σου;...

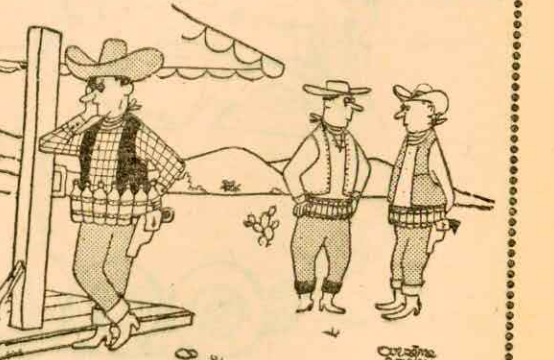
(Από το «Rites»)

ΜΕΤΑΞΥ ΝΑΥΑΓΩΝ

— Μή με σπρώχνετε! έτσι... Έχω εισιτήριο
πρώτης θέσεως!...

(Από το «Marius»)

— Σπουδαίος τύπος αλλά πίνει πολύ!...
(Από το «Point de Vue»)

ΕΞΗ ή ώρα το πρωί, έσπλωμέ-
νος στο κρεβάτι ο κ. Άν-
δρέας — ή μία ποδάρα μέσα, ή
άλλη δέω απ' το πάπλωμα — το
στόμα του μισάνοιχτο και ροχαλί-
ζει. Κι' άβασφα κοινιέται. Μαζεύει
τις φρυδάρες, σπκώνει τα βλέφαρα,
άνοιγει τις ματάρες άνάδει το φως.
Βλέπει την ώρα. Έξη; Τινάζεται
γρήγορα κι' άρπάζει την σφυρί-
χτρα:

— Φορρρρρ.

Μέσα στην γαλήνη άντιλαλεί
το σφύριγμα σαν συναγερμός,
σειεται το σπίτι και σαλεύουν στα
κρεβάτια τους τα μέλη της οικο-
γενείας Βλαμένου. Παίζει τα βλέ-
φαρα ή θανάσιμη γόσσα Άλεξ
τ' άνοιγει λίγο και μουρμουρίζει:

— Τί βάσανο, Χριχίτε μου!

Ύστερα τα ξανακλείνει. Μισα-
νοίγει τα μάτια του ο Ζάν Βλαμέ-
νος και μουγκρίζει:

— Ο Κάφρος! Ο Κάφρος!

Και γυρίζει απ' το άλλο του
πλευρό, κουκουλώνοντας το κεφάλι
του με την κουβέρτα. Ύπνια ή κυ-
ρία Άσπασία Βλαμένου και τρίζει
τα δόντια, εξαγριωμένη:

— Πανάθεμά σε, Κούρδο!

Και φουσουλανά στο κρεβάτι
της σαν φάλαινα, ενώ το μικρό Βλαμένο
τσιρίζει δυνατά, τρομάζοντας μέσα στον
ύπνο του, κι' ύστερα ξανακοιμάται, με τα
πόδια άπάνω στο μαξιλάρι και το κεφά-
λι πέτρα.

Πάλι ήσυχία. Άφουκράζεται ο κυρ -
'Αντρέας, θυμώνει, πηδά απ' το κρεβάτι
και φέρνει βόλτα τα δωμάτια, ζυπόλητος
με την μακρύα του νυχτιά. Άνοίγει την
πόρτα του Ζάν, φέρνει την σφυρίχτρα στο
στόμα και:

— Φορρρρρ.

Τινάζεται ο βαρύ - γλυκύς:

— Τί συμβαίνει;

— Βρέ Πολιομυελίτη! Δέν άκούς που
βαράει έγερτήριο; Δέν είπα ότι με το
πρώτο σφυρίγμα θα βρίσκεστε δέω απ'
τα κρεβάτια; Τί το κάναμε έδω μέσα;
Τεμπελχανιό; Άϊ στο διάολο σήκω από
κει.

Τραβά ύστερα στην δεύτερη κρεβατο-
κάμαρα, όπου κοιμάται ή Άλεξ και:

— Φορρρρρ.

Τρομάει ή γόσσα. Κι' άνοίγοντας τα
γοπητευτικά της μάτια, πρισμένα απ' τον
ύπνο, βλέπει από πάνω της τον πατέρα
της με την άσπρη νυχτιά, σαν φάντα-
σμα.

— Ύπνια, μωρή!

— Νυχτάζω, μπαμπασαά.

— Ύπνια και ξεμέρωσε. Είπαμε, έξη
ή ώρα θα είμαστε στο πόδι όλοι. Αυτό
λέει ή ύγιεινη. Η θα το μάθετε ή θ' αλ-
λάξω την σφυρίχτρα με τρουμπέττα.

Ύστερα ζυγώνει στο κρεβάτι της κ.
Άσπασίας, που τ' άκούει όλα, αλλά κά-
νει τάχα πως κοιμάται βαθεία και ροχα-
λίζει. Με την σφυρίχτρα στο στόμα, σκύ-
βει στο αυτί της και φουά τόσο δυνατά
που εκείνη τινάζεται άγριεμένη:

— Πανάθεμά σε, θεοπάλαβε. Πώ, πώ,
τ' αυτό μου! Πώ, πώ, πώ, κουφάθηκα!...

— Σήκω.

Κι' άρχίζει ο πρωϊνός εξάψαλμος της
κ. Άσπασίας:

— Βρέ άνάποδε, γρουσουζή, στριμέ-
νε, άνισόρροπε, βρέ πληγή του Φαραώ,
Κούρδο και Κάφρο που σε λέει κι' ο
γυιός σου, δέν είπαμε τώρα τον χειμώνα
να σφυράς στις έφτά; Είπε νύχτα του
Θεού άκόμα, δέν άνοίγεις τα στραβά σου,
να δής:

— Το χαλί!

— Ποιό χαλί, πάλι.

— Το πράσινο. Πού είναι;

— Στον ύπνο σου τώβλεπτες;

— Νάι. Γιατί δέν το στρώνεις;

— Σου είπα, είναι στα ψυγεία. Δέν τα
πήρα άκόμα τα χαλιά μας. Πόσες φορές
θα στο πώ; Άϊ στα κομμάτια σου έσύ
και το χαλί σου, κι' άσε με να κοιμηθώ.

— Άν δέ — που θα φύγη ο κυρ - Άν-
τρέας:

— Τό χαλί!

Δ. ΨΑΘΑ

Έργα
και
ήμέραι
ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ
ΒΛΑΜΕΝΟΥ

Χαρούμενο ξύπνημα

— Φύγε, χριστιανέ.

— Το χαλί σου λέω. Άπ' τον περα-
σμένο Μάη θα κοκκαλώσουν στα ψυγεία
τα χαλιά. Μεθαύριο είναι του Άγίου Άν-
τρέας. Πόσες φορές το είπα; Πόσες φο-
ρές έκανα καυγά; Θέλω να δώ το μεγα-
λο, το πράσινο χαλί! Τελείωσε. Δύο και
δυο τέσσερα. Σήκω να πäs να μου το
φέρης.

— Βρέ νύχτα, του Θεού; Ζουρλάθηκες;

— Τό χαλί!

Είπε ο τριακοστός καυγάς που γίνεται
για το πράσινο χαλί, που άποτελεί την ά-
δυναμία του κυρ - Άντρέα. Τί έγινε το
χαλί; Η ή ιστορία δέν είναι δά και τόσο
άπλη. Η κ. Άσπασία, ως γνωστόν, είναι
μανιώδης στα χαρτιά. Κι' όπως είναι μα-
νιώδης παίζει μανιώδως και πολύ συχνά
χάνει μανιώδως. Κι' όπως χάνει, χρωάνε-
ται συχνότατα ποσά μεγάλα κι' έρχεται
σ' άδιέξοδο. Τότε, λοιπόν, βάζει χέρι σε
πράγματα του σπιτιού, τα πούλα ή τα
βάζει ενέχυρο με την έλπίδα ότι σε λίγο
θα κερδίσει και θα τα ξαναπαρή. Άλλά
δέν κερδίζει ποτέ κι' οι γείτονες την εύ-
γνωμονούν. Οι παλιότερες την έχουν τα-
χτική πελατίσσεια κι' ο κυρ - Άντρέας μά-
ταια προσπαθεί να λύση το μυστήριο.

Μωρή γυναίκασασα.

— Ε! Τί φωνάζεις;

Το κοστούμι μου, μωρή! Πού στο
διάολο είναι το μπλέ μου το κοστούμι;

— Σώπα, Άντρίκα μου, μη φωνάζεις.
Τώδωσα σ' έναν φουκαρά, να το φορά και
να σχαρώνε τις ψυχές των άποδαμένων
σου.

Χτυπιέται ο κυρ - Άντρέας:

— Μωρή, τρελλάθηκες, μωρή; Όλο-
καίνουργο κοστούμι; Φτού, να πάρ' ο
διάολος τον άλλο διάολο!...

— Για ψυχικό, Άντρίκα μου.

— Φτού!

Κάποτε έλεπε απ' το σπίτι ένα ώ-
ραίο βάζο, που του το χάρισαν στην γιορ-
τή του. Όταν το άντελήθηκε ο κυρ -
'Αντρέας έβαλε τις άγριοφρονίες του ζη-
τώντας το αγαπημένο του βάζο και φω-
νάζοντας την γυναίκα του σαν παλαδάς.
Με την μεγαλύτερη άπαθεία ή κ. Άσπα-
σία, που το είχε πουλήσει για λίγες χι-
λιάδες, έκανε την άδωα.

— Ά, γιά το βάζο λές;

— Νάι, μωρή. Το βάζο. Πούντο;

— Τώσπασε ή γάτα.

— Η γάτα;

— Νάι, ή γάτα. Τί να την κάνω; Την

κυνήγησα, μα μουφύγε. Γάτα είναι.
Στέκεται να την πιάσης;

Ουρλιάσε μέχρι τον έβδομον
ουρανό, έξαλλος απ' το κακό του.
ο κυρ - Άντρέας:

— Ά, την κερατόγατα! Οά την
φάω ζωντανή την... σκύλα! Έ-
κείνη ή κεραμιδιά, με το τσίμπλι-
κο μάτι, δέν είναι;

— Εκείνη είναι.

Μέρες καιροφυλακτούσε με την
μαγκούρα, στο χέρι ο κυρ - Άν-
τρέας. Κι' όταν την έβλεπε τον έ-
πιανε ντελίριο και χυμούσε από πί-
σω της, να την κυνηγά στη σκάλα
της υπερείας, κραδαινώντας την
μαγκούρα στην ταραάσα. Πολλές
φορές έκανε την ήρωική εξόρμησι
του, όπως ήταν, με την νυχτιά ή
με τα σάβρακα.

— Άντρέασα!

— Οά την φάω την κερατό-
γατα!

— Έλα! θα κρυσώσης!

— Άλλά πού! Τόν έβλεπε ο κό-
σμος να τρέχει από κεραμιδιά με
τις νυχτικιές και να βαράη μαγ-
κούριες κι' έσπαζε κέφι. Ένα μή-
να είχε κρατήσει εκείνη ή ιστορία
με την γάτα κι' άλλοι πολλοί καυ-
γάδες γίναν γι' άλλα πράγματα

που λείπαμε κάθε τόσο μυστηριωδώς από
το σπίτι. Άλλά το πράσινο χαλί, που το
πούλησε από το περασμένο καλοκαίρι ή
κ. Άσπασία σε μία στιγμή μεγάλης γκι-
νίας ήταν ή αίτια συχνής φουρτούνας, τώ-
ρα τελευταία. Σήμερα το πρωί, λοιπόν,
το θυμήθηκε πάλι ο κυρ - Άντρέας και
άναστατώνσε το σπίτι απ' τα χαράματα.

— Τό χαλί!

— Είπα, θα στο φέρω.

— Τώρα είπα, τώρα!

Μπαίνει στην μέση ο Ζάν:

— Μπαίνει άς σταματήσει αυτή ή Ι-
στορία. Επ' τέλους είμαστε πολιτισμέ-
νοι άνθρωποι. Δέν μπορούμε να κάνουμε
καυγάδες από τα χαράματα. Σφυρίχτρες,
φώνες, άδιές...

Πετόγονται οι φρυδάρες;

— Σκάσε, Πολιομυελίτη!

— Κάφρε!

— Βρέ, Κάφρο θα με πής έμένανε,

χαραιοφάη;

Και όρμει άπάνω του. Ρίχνεται ή κ.
Άσπασία να τον πιάση, την σπρώχνει
δυνατά, κι' εκείνη σκούζει. Άκούει το
σκουζίμο ή Άλεξ και βάζει τις φωνές.
Τινάζεται το Βλαμένο απ' τον ύπνο, τσι-
ρίζει σαν τρελό, λιγοθυμεί ή μαμά,
μουγκρίζει ο Ζάν, κλαίει ή Άλεξ, ουρλιά-
ζει ο μπαμπάς και γίνεται τέτοιο κακό
ώρα πρωινή έξη και τέταρτο άκριδός
που τραμάει ή γειτονιά και βγαίνει
στα παράθυρα.

— Τί συμβαίνει;

Κι' ύστερα καταλαβαίνουν:

— Ά, τίποτα. Η πρωινή έκπομπή της
οικογενείας Βλαμένου. Χαρούμενο ξύ-
πνημα.

Όρα έφτά. Φεύγει ο κυρ - Άντρέας,
φωνάζοντας από την πόρτα:

— Άν δέν φέρης το μεσημέρι το χαλί
απ' το ψυγείο, παίρνω όρκο: θα σε χάσω
εφένα στο ψυγείο να κοκκαλώσει να ή-
συχάσω.

Και φεύγει. Η πρωινή έκπομπή, της
οικογενείας Βλαμένου έληξε.

Δ. ΨΑΘΑΣ

Η δοκιμή άπνευρεύεται...

Ένας έβνος μπαίνει σ' ένα αμερικανι-
κό καταστήμα κι' αγοράζει ένα πούρο,
το βάζει στο στόμα του κι' ετοιμάζεται
να το άναψη. Εκείνη τη στιγμή τρέχει
μιά υπάλληλος και του λέει:

— Κύριε άπαγορεύεται το κάπνισμα
μέσα στο κατάστημα.

Μά αυτό είναι έξωφρενικό! ξεφωνί-
ζει ο πελάτης. Πουλάτε πούρα κι' άπα-
γορεύετε το κάπνισμα...

— Τί σημασία έχει αυτό κύριε; Που-
λάμε και πετσέτες. Μήπως έχετε την ά-
ξίωσι να επιτρέψουμε στους πελάτες μας
να παίρνουν έδω το... μπάνιο τους;...

Ένα πορτρέτο του Πέτερ Κάρλ Φαμπερτζέ

Κοσμήματα για βασιλείς

Τὰ καλλιτεχνήματα του
Φαμπερτζέ

Το υπόγειο ενός μεγάλου κοσμηματοπωλείου της Ρήτζεντ Στρίτ, στο Λονδίνο, έμοιαζε τελευταίως, επί δυο βδομάδες, με την περιφημη σπηλιά του Άλφρεντ Μπαμπά! Γιατί φιλοξενούσε μια έκθεση 400 έργων του Πέτερ Κάρλ Φαμπερτζέ, του ξακουστό κοσμηματοποιού της Αύλης των Τσάρων Αλεξάνδρου Γ' και Νικολάου Β'.

Οι ειδικοί τεχνοκρίτες θεωρούν το Φαμπερτζέ ως το μεγαλύτερο χρυσόχοο, χαράκτη και σμαλτωτή, απ' την εποχή του μεγάλου Τσελλίνι. Η παγκοσμία φήμη του θα προκαλούσε το θρόνο ακόμη και στους διασημότερους καλλιτέχνες της Αναγέννησης.

Η έκθεσις συνέπεσε με την έκδοσι ενός βιβλίου, που περιγράφει τη ζωή και το έργο του Φαμπερτζέ. Το έργο φιλοποιεί ένας παλιός συνεργάτης και φίλος του και τ'όχι αφορώσει στη βασιλομήτορα Μαίρη της Αγγλίας — μια απ' τις μεγαλύτερες θαυμάστριες της τέχνης του.

Πριν από 50 χρόνια, τα έργα του Φαμπερτζέ ήταν περιζήτητα στην Ευρώπη και στην Αμερική. Οι πλούσιοι της εποχής ζητούσαν ν' αγοράσουν τις σιγαροθήκες του, τα ρολόγια, τις λαβές όμπρελών, τα σταχυοδοχεία, τους χαρτοκόπτες, τα κομψά κουδουνιό, που έφτιαχνε από χρυσάφι, ζαφείρι, ίασπι, αχάτη και όρεια κρύσταλλα. Οι μεγάλοι ραπτικοί οίκοι στόλιζαν τα καινούργια μοντέλα τους με τα σμαλτωμένα κομμάτια του, τις άγκυρες και τις παρυφάνειες του...

Ο Φαμπερτζέ είχε γεννηθί στην Πετρούπολη, το 1846. Καταγόταν όμως από μια γαλλική οικογένεια Ουγενότων, που είχε καταφύγει στη Ρωσία το 17ον αιώνα, γιά να γλυτώσει απ' τους θρησκευτικούς διωγμούς.

Ήταν 24 ετών μόνον, όταν αποφάσισε να δώσει μια καινούργια πνοή στη ρωσική κοσμηματοποιία, που έμενε προσκολλημένη σε μια στερεότυπη μονοτονία. Άρχισε τότε να φτιάχνει κοσμήματα και κομψοτεχνήματα «φανταζία». Η τέχνη του σημείωσε μεγάλη επιτυχία, δεδομένου ότι οι Ρώσοι είχαν τη συνήθεια ν' ανταλλάσσουν δώρα σε κάθε γιορτή ή επέτειό τους.

Κάθε έργο του είχε ένα προσωπικό χαρακτήρα. Π. χ. το «μουσικό κουτί» που πρόσφερε στον πρίγκηπα και την πριγκίπισσα Γιουζούφωφ, την ημέρα των αργιών γάμων τους, είχε στις έξω πλευρές του αναπαρά-

στάσεις με ρόζ σμάλτο των Ισαβιθικών μεγάρων της οικογενείας τους, και περιείχε ένα μηχανισμό που έπαιζε αυτόματα ένα στρατιωτικό έμβλημα.

Ο Φαμπερτζέ επίσης έδωσε σε παραμύθια τον τεράστιο αμείβυστο που πρόσφερε στη μεγάλη Ρωσίδα χορεύτρια Καρσάβινα ο σύζυγός της.

Μια απ' τις πρώτες πράξεις του τσάρου Αλεξάνδρου Γ' όταν ανέθηκε στο θρόνο το 1881, ήταν να δώσει στο Φαμπερτζέ τον τίτλο του κοσμηματοποιού της Αύλης του. Αυτός έφτιαχνε κάθε χρόνο τα πασχαλινά «αυγά» της αυτοκρατορικής οικογενείας, που το καθένα τους έκρυβε μια «εκπλήξη», άγνωστη ακόμη και στον Τσάρο. Όλα τ' αυγά αυτά ήταν διαφορετικά το ένα απ' τ' άλλο, κι έτσι δεν μπορούσε κανείς να ξέρη τί θα περιείχε το δικό του. Άλλος εύρισκε ένα θαυμάσιο κύκνο από πλατίνη, που άνοιγε αυτόματα τα φτερά του, κουνούσε το κεφάλι του και έπλεε σε μια λίμνη από «άκουαμάριν», άνωμενα σε μαργαριταρένιους κρίνους. Άλλος ένα χρυσό τραίνο, τέλειο σ' όλες του τις λεπτομέρειες ή μια μικρογραφία του αυτοκρατορικού αμαξίου, ή ένα μικρό παπαγάλο που εύχόταν «Καλό Πάσχα»!...

Ο Φαμπερτζέ φιλοτέχνησε περισσότερα από 50 τέτοια «αυγά», που το καθένα τους κόστιζε δολέκρη περιουσία. Το αυγό όμως που έφτιαξε γιά την Τσαρική οικογένεια το 1916 — όταν η Ρωσία πολέμουσε με τη Γερμανία — ήταν απλό, λιτό, από μαυρισμένο άτσάλι με τα χρυσά αρχικά του Τσάρου. Περιείχε δε μια νινιατούρα του Τσάρου και του Τσάρεβιτς. Κανείς δεν ξέρει σήμερα τί έχει απογίνει αυτό το κομψοτεχνήμα.

Το 1900, ήταν τόσο η ζήτησι των έργων του Φαμπερτζέ, ώστε είχε πάρει στην υπηρεσία του 700 τεχνίτες, που εργάζονταν υπό τη διεύθυνσι ενός ειδικού για κάθε κλάδο (κοσμηματοποιού, χρυσόχου, σμαλτωτού, κλπ.). Η επιχείρησις είχε υποκαταστήματα στη Μόσχα, το Κίεβο, την Όδησσό και το Λονδίνο. Και προμήθευε βασιλείς, εκατομμυριούχους, μαχαραγιάδες...

Ο Έδουαρδός Ζ' της Αγγλίας δεχόταν μ' ένθουσιασμό ως δώρα τα έργα του Φαμπερτζέ, ή τ' αγοράζε γιά να τα προσφέρει στους φίλους του.

Κάποτε, ο Φαμπερτζέ είχε την έμπνευσι να φτιάση κοινά στήριγαν, αναπτύχτες, μολύβια κι άλλα τέτοια είδη, όλα από σμάλτο, με τα χρώματα που φορούσαν στις ιπποδρομίες οι τζοκέρ του Ρότσιλντ (σκούρο μπλέ και κίτρινο). Περίμενε ότι θα τ' αγοράζαν οι πολυάριθμοι φίλοι της οικογενείας Ρότσιλντ, γιά να της τα προσφέρουν ως δώρα. Όταν όμως ο Ρότσιλντ είδε ένα - δυό απ' αυτά, ένθουσιάστηκε τόσο, ώστε... τ' αγοράσε όλα μαζί και τα πρόσφερε αυτούς στους φίλους του!

Ο σημερινός βασιλεύς της Αγγλίας έχει στην κατοχή του 12 θαυμάσιες σιγαροθήκες του Φαμπερτζέ. Δάνεισε μάλιστα τρεις απ' αυτές γιά την έκθεσι.

Η Ρωσική επανάστασις του 1917 κατέστρεψε ολότελα το Φαμπερτζέ, έπειτα από 76 χρόνια λαμπρής σταδιοδρομίας. Το προσωπικό του διασκορπίστηκε, τα έτοιμα έργα του λεηλατήθηκαν όλα κι ο ίδιος αναγκάστηκε να δραπέτευση, μεταμφιεσμένος. Αργότερα, τον ακολουθούσε κι η οικογένειά του.

Έπειτα από διάφορες περιπλανήσεις, ο Φαμπερτζέ έφτασε στο Βισμπάντεν της Γερμανίας, όπου πέθανε το Μάιο του 1920, σε ηλικία 74 ετών. Η γυναίκα του τον ακολουθούσε στον τάφο 5 χρόνια αργότερα.

Χιούμορ

Έφ' όσον δεν τ'ό εχασε...

Ζητιάνος: Μήπως, κύριε, χάσατε το πορτοφόλι σας;

Κύριος (άνησυχος, βάζει το χέρι του στην τσέπη): Εύτυχως, όχι.

— Τότε, κύριε, μπορείτε να μ' ελεήσετε.

— Μά τί; Τά χάλασες με τον άντρα σου; Γιατί;

— Γιατί πρώτα μου έλεγε ότι χτυπά η καρδιά του, ενώ τώρα...

— Δε χτυπάει πιά;

— Όχι... τώρα χτυπάει το χέρι του.

— Ο άντρας μου είναι έξω φρενών. Το καλλίτερό του άλογο άρρώστησε και το αυτοκίνητό του χάλασε.

— Τί συμπτώσις!

— Δεν είναι συμπτώσις, είναι λάθος του καινούργιου μας υπρέτη. Πότισε το άλογο με μπενζίνη και γέμισε τη μηχανή του αυτοκινήτου με κριθάρι.

Ο Β α ρ ω ν ο ς (στο ζητιάνο): Σου πήγαιναν καλά τα ρούχα που σου χάρισα;

— Πολύ καλά. Όσοι μ' έδελπαν έλεγαν: Μαρε πως ζέπεσε ο βαρώνος!...

Από τη στήλη των αγγγελιών μιας εφημερίδος: «Διδασκάλισσα ζητεί δαμάτιον με κρεβάτι, εις το όποιον να δύναται να παραδίδη μαθήματα»!...

Η σκηνή σ' ένα μεσαιωνικό πύργο.

Ο δ ο υ γ ο ς: Και τώρα εισερχόμεθα εις την περίφημον αίθουσα με τους 24 ήχους, όπου πέρσι ένας επισκέπτης, ακούγοντας ξαφνικά τους αντίπαλους, τρελλάθηκε.

Μ ι α κ υ ρ ι α (τρομαγμένη): Πώς συνέβη αυτό;

— Η πεθερά του φώναζε κι όταν ο δυστυχισμένος άκουσε να φωνάζουν 24 πεθερές μαζί, του έστριψε!...

Έξω από ένα λεωφορείο, κάποιος που θέλει να κάνει τον έξυπνο, ρωτάει:

— Γεμάτη είναι η κιβωτός του Νώε;

— Όχι ακόμη, άπάνται μια φωνή από μέσα, ένας κούκος μόνο μάς λείπει. Περάστε...

Μεταξύ συζύγων:

— Που πάς, Μίμη;

— Μια φρόνιμη γυναίκα δεν ρωτά ποτέ που πηγαίνει ο άντρας της.

— Τότε οι φρόνιμοι άντρες ρωτούν τις γυναίκες τους:

— Με συγχωρείς, οι φρόνιμοι άντρες δεν έχουν γυναίκες.

Το τηλέφωνο της Πυροσβεστικής υπηρεσίας χτύπησε ξαφνικά. Ένας υπάλληλος σήκωσε το ακουστικό.

— Πυροσβεστικός σταθμός; άκούστηκε μια γυναικεία φωνή.

— Μάλιστα, τί τρέχει;

— Ξέρετε, στον κήπο μου έχω φυτέψει κάτι σπάνια τριαντάφυλλα...

— Κάνετε πολύ καλά, αλλά που είναι η φωτιά;

—... και έκτός από τα τριαντάφυλλα, έχω και κάτι περίφημα χρυσάνθεμα...

— Άκούστε δώ, κυρία, φώναξε έξω φρενών ο πυροσβεστής. Δεν έχετε ανάγκη πυροσβεστικού σταθμού, αλλά του δημοσίου ψυχιατρείου.

— Ω, όχι. Το διπλανό μας σπίτι έπιασε φωτιά και ήθελα να σας προειδοποιήσω να μην περάσουν οι πυροσβέστες μέσα από τον κήπο μου και μου τον χαλάσουν.

Στο έστιατόριο:

— Γκαρσόν, τί έχεις σήμερα;

— Πονοκέφαλο!

Ο κ. Άνανιάδης είχε προσκληθί να συνοδεύση την κηδεία της τρίτης γυναίκας του γείτονά του. Έπειδή όμως είχε ξαναπάει στις κηδείες των δύο προηγούμενων, δεν ήθελε να πάη και την τρίτη φορά.

— Γιατί δεν πάς; τον ρώτησε περίεργη η γυναίκα του.

— Να σου πώ, Ξανθίππη μου, άπάντησε ο κ. Άνανιάδης. Αυτός ο άνθρωπος μούκανε ως τώρα δυό φορές αυτό το κομπλιμέντο και σήμερα μου στέλνει και τρίτη πρόσκλησι, ενώ εγώ δεν μπόρεσα να του ανταποδώσω αναλόγως την εύγεια. Τί να σου πώ, δεν πηγαίνω τρίτη φορά, ντρέπομαι...

Η Άντζελα Λάνσμπουρι

ΝΕΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ από το Χόλλυγουντ

Ποιοι γεννήθηκαν το
Δεκέμβριο

Πολλά γνωστά άστέρια του Χόλλυγουντ θα γιορτάσουν τα γενέθλιά τους το Δεκέμβριο. Σε όσους θέλουν να γράψουν σε κανένα από τ' άστέρια αυτά, δίνουμε την ευκαιρία να έπωφεληθούν των γενεθλίων του γιά να του εύχθουν το περίφημο «Happy Birthday to you».

Μάρκ Πλάττ: 2.12.1913

Ντιάνα Ντάρμπιν: 4.12.1922

Φράνσις Γκιφφοντ: 5.12.1920

Κίρκ Ντούγκλας: 6.12.1916

Φαίη Μπαϊντερ: 7.12.1892

Ρόντ Κάμερον: 7.12.1910

Τζέρομ Κούρτλαντ: 7.12.1926

Χάρτ Χάφιλντ: 7.12.1918

Πέγκυ Κάμρινς: 8.12.1925

Ντούγκλας Φαίρμπαρντ (υιός): 9.12.1907

Ντόροθυ Λαμούντ: 10.12.1914

Ούνα Μέρκελ: 11.12.1908

Βίκτωρ Μάκ Λάγκλεν: 11.12.1886

Έντουαρντ Ρόμπινσον: 12.12.1893

Φράνκ Σινάτρα: 12.12.1917

Βάν Χέφλιν: 13.12.1910

Λάρρυ Πάρκς: 13.12.1914

Μάρκ Στήβενς: 13.12.1920

Ντόν Τάιμλορ: 13.12.1920

Λύν Μπάρι: 18.12.1920

Μπέττυ Γκραϊνμπελ: 18.12.1916

Ντέννις Μόργκαν: 20.12.1910

Άδα Γκάρντερ: 24.12.1922

Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ: 25.12.1900

Λή Μπόδυμαν: 27.12.1914

Μαρλένε Ντρίτριχ: 27.12.1904

Σίδνεϊ Γκρήνστριπ: 27.12.1879

Όσκαρ Λόρεντ: 27.12.1906

Λιού Άνδρε: 28.12.1908

Νάνσυ Κόλεμαν: 30.12.1917

Κέρη η νυιές:

Η Ρίτα Χαίγινουρθ έγκυατέλειψε το πολυτελέστατο διαμείρισμά της στο Παρίσι κι έφυγε γιά τη Γενεύη. Έκεί πρόκειται να φέρη στον κόσμο τον ή την κληρονόμο του Άλφ Χάν.

Η άναχώρησις αυτή είχε προετοιμαστή εδώ και αρκετές εβδομάδες. Οι καλύτεροι κατασκευαστά παιδικών ειδών έπείδεισαν στο ζεύγος ότι εκλεκτότερο είχαν. Η μέλλουσα μητέρα διάλεξε στο τέλος δυό συλλογές. Τη μία γαλαζία και την άλλη ρόζ, δεδομένου ότι είναι άγνωστον αν θα πρόκειται γιά πρίγκηπα ή γιά πριγκίπισσα. Στην καθεμία από τις δυό συλλογές, υπάρχουν πέντε δωδεκάδες από το κάθε είδος: πάνες, ζυπουνάκια, φο-

στανάκια, κλπ. Η Ρίτα παράγγειλε επίσης μια θαυμάσια κούνια άμερικανικού στυλ, κατ'αίτημα κι με κουρτίνες από τούλι. Ο μέλλον πρίγκηπ ή πριγκίπισσα δεν πρόκειται να θηλάση. Του έχουν ήδη αγοράσει μια δολέκρη συλλογή από μπιμπέρων διαφόρων μεγεθών και ένα μηχανήμα άποστρώσεως τελευταίου τύπου. Η Ρίτα και ο Άλφς αγοράσαν επίσης μια σειρά από θαυμάσιες κουδουνίστρες και διάφορα καουτσουκένια ζώα που θ' αποτελέσουν τα πρώτα του παιγνίδια.

Ο Άλφ Χάν έστειλε στο ζεύγος ένα θαυμάσιο μικρό μπάνιο και μια σειρά από δίσκους με νανουρίσματα διαφόρων χωρών.

Η Ρίτα ισχυρίζεται πως θα είναι κορίτσι κι έχει βάλει στοίχημα με τον άντρα της που έπιμενει πως θα είναι αγόρι. Αν χάση ο Άλφ, η Ρίτα θα άποκτήση ένα θαυμάσιο κολλιέ από 52 αλθινά μαργαριτάρια. Αν όμως κερδίση, τότε η Ρίτα θα του χάριση μια χρυσή σιγαροθήκη στολισμένη με μεγάλα μπριλλάντια.

Ο πρίγκηπ και η πριγκίπισσα δεν άποφάσισαν ακόμα ποιό όνομα θα δώσουν στο παιδί τους. Άλλωστε αυτό δεν είναι δική τους δουλειά, γιάτί σύμφωνα με την παράδοσι της οικογενείας, ο παππούς διαλέγει το όνομα που θα δώση στον έγγονο ή στην έγγονή του.

Μετά τη γέννησι, η οικογένεια θα παραμείνη 1 - 3 βδομάδες στη Γενεύη και θα επιστρέψη κατόπιν στις Κάννες όπου την περιμένει μια υπερπολυτελέστατη βίλλα μ' ένα ειδικό παιδικό δωμάτιο που είναι το ωραιότερο απ' όλα.

Γάμει, διαζύγια, γεννήσεις

Το ύπ' άρ. 1 γεροντοπαλήκαρο του Χόλλυγουντ, ο Τζαίμς Στιούαρτ παντρεύτηκε. Η γυναίκα του, η Γκλόρια Χάτρικ Μάκ Λην δεν είναι καμμία στάρ του κινηματογράφου, αλλά ή τώες σύζυγος του σοσιαλιστού βουλευτού Νέντ Μάκ Λην.

Παρ' όλες τις διαφενείσεις που έκαναν στις διαδόσεις που κυκλοφορούσαν, η Γκρίλ Ράσελ και ο Γκυ Μάντριντ παντρεύτηκαν στη Σάντα Μπαρμπάρα. Ο γάμος αυτός είναι ο πρώτος και γιά τους δυό.

Η Άντζελα Λάνσμπουρι και ο Πέτερ Σώου παντρεύτηκαν στο Λονδίνο. Έπειδή και οι δυό είναι διαζευγμένοι δεν μπόρεσαν να παντρευτούν σε Αγγλικανική Έκκλησία και αναγκάστηκαν να καταφύγουν σε ένα πατά της Έκκλησίας της Σκωτίας.

Ύστερα από μικρό χωρισμό, το ζεύγος Μπέττυ Χάττον — Τέντ Μπρίσκιν συμφιλιώθηκε. Και οι δυό δήλωσαν πως άποφάσισαν να συμφιλιωθούν χάριν των δυό τους παιδιών.

Ο κύριος και η κυρία Μπέν Γκέιτς (Έστερ Ουίλλιαμς), έγιναν οι εύτυχεις γονείς ενός αγοριού στο όποιο έδωσαν το όνομα Βενιαμίν — Στάτον.

Η Τζόαν Φονταίν άναγγείλει πως αυτή και ο άντρας της ο παραγωγός Ουίλλιαμ Ντοζιέ, άποφάσισαν να χωρίσουν προσωρινά. Το ζεύγος έχει παντρευτή εδώ και τρία χρόνια και δεν σκεπεί να χωρίση όριστικά, παίρνοντας διαζύγιο. Η μικρή κόρη τους Ντέμπορα, ενός έτους, θα παραμείνη κοντά στον πατέρα της.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες της ζωής

Φεύγω γιά ταξίδι

Είχα πάρει την άπόφασι να κάνω ένα ταξιδάκι στη Θεσσαλονίκη. Είχα να ρυθμίσω μια πολύ σοβαρή προσωπική μου υπόθεσι, σπουδαία συμφέροντά μου που έκινδύνευαν να χατακαθούν, χωρίς την παρουσία μου. Δεν θάλειπα πολύ. Μόλις πέντε μέρες είχα στη διάθεσί μου να μείνω εκεί και να επιστρέψω άμέσως, γιάτί άλλα σπουδαία συμφέροντα άπαίτουσαν να βρίσκωμαι εγκαίρως εδώ.

Έκανα όμως μια γκάφα. είπα σε δυό - τρεις φίλους γιά το ταξίδι μου:

— Το Σάββατο φεύγω γιά τη Θεσσαλονίκη! Άτμοπλοϊκώς.

— Ά! πολύ ωραία, είπε ο Γιαννάκης. Μιά που πάς γιά τη Θεσσαλονίκη, θα μου κάνης ένα χατήρι.

— Σάν τί χατήρι;

— Θα σου δώσω ένα γράμμα να πάς στο θείο μου τον Άριστέδη.

Και γιάτί δεν το στέλνεις ταχυδρομικώς;

— Άλλη χάρη έχει να πάη το γράμμα με πρόσωπο. Έπειτα θέλω να τον δης κιόλας, να μου πής αν κρατιέται καλά.

Γιατί έχω την ιδέα πως είναι άρρωστος, αλλά δεν μου το γράφει γιάτί δεν θέλει να με λυπηθή.

Πρέπει να του κάνω ιατρική εξέτασι;

— Όχι, αδερφέ. Έτσι με ένα προσεκτικό βλέμμα που θα του ρίξης, θα καταλάβης. Σου είναι δύσκολο, δηλαδή;

— Όχι, αδερφέ!

Λοιπόν, στάσου να σου γράψω το γράμμα κιόλας.

Στάθηκα, τόνωψε, το πήρα. Άλλοίμονο αν άρνηθής μια μικρή εύκολια σ' ένα φίλο σου.

Την άλλη μέρα, με άγνωστή μου μεσοκρη κυρία, χτύπησε την πόρτα μου.

— Ο κύρ - Άντώνης που φτάνει...

— Λοιπόν, έχουμε και λέμε:

Ο κύρ - Άντώνης που φτάνει...

— Μικρώνετε τις μερίδες, σε λίγο θα έχωμε διακοπή του ηλεκτρικού ρεύματος!...

(Από την «Batailles»)

— Ο κύριος Κουμπούρας παρακαλώ;

— Μιλάτε με τον ίδιο. Η κυρία;

— Είμαι κουμπάρα του φίλου σας του κ. Γιαννάκη.

— Σε τί όφείλω την τιμή; — Ο Γιαννάκης μου είπε πως φεύγετε γιά τη Θεσσαλονίκη. Κι, έρχομαι να σας ζητήσω μια χάρη, αν δεν σας δίνη βάρος. Ένα γράμμα γιά μια θεία μου, την κυρία Ευτέρπη Λουκαμουτζοπούλου.

Της έκανα την ίδια έρώτησι:

— Γιατί δεν το στέλνετε ταχυδρομικώς; Με το αεροπορικό ταχυδρομείο πάει σε μια μέρα.

— Μά δεν ξέρω τη διεύθυνσί της. Βλέπετε, έχουμε πέντε χρόνια να λάβουμε γράμμα της και στην παλιά της διεύθυνσι δεν υπάρχει πιά.

— Κι' άφού τη διεύθυνσι δεν την ξέρετε σεις, πως θα τη βρώ εγώ;

— Να σας πώ. Έκεί πίσω από το Λευκό Πύργο είναι ένα γαιορατσικό. Μέσα σ' αυτό το γαιορατσικό εργάζεται ο κύρ - Άντώνης.

— Ποιανού είναι αυτό το γαιορατσικό; Δεν έχει όνομα, όδο, αριθμό;

— Δυστυχώς, δεν τα ξέρω.

— Καλά κι' αν είναι πέντε γαιορατσικά, εκεί κοντά;

— Έσείς θα ρωτήσετε σε ποιό εργάζεται ένας κύρ - Άντώνης, που φτάνει και τα καϊμάκι το πολιτικό. Θα τον γνωρίσετε άμέσως. Είναι ένας ξερακιανός, με μια έλθα στο μαγαζάκι.

— Λοιπόν, έχουμε και λέμε:

Ο κύρ - Άντώνης που φτάνει...

— Μικρώνετε τις μερίδες, σε λίγο θα έχωμε διακοπή του ηλεκτρικού ρεύματος!...

(Από την «Batailles»)

τὸ καϊμάκι τὸ πολίτικο κι' ἔχει μιά ἐλπίδα στὸ μάγουλο.

— Καὶ εἶναι κι' ἀπὸ τὴν Καισάρεια.

— Λοιπόν, ἂς πούμε πὼς τὸν βρήκαμε. Τί γίνεται τότε;

— Αὐτὸς ὁ κύριος - Ἀντώνης ἔχει μιά ἀνηψιά μοδιόστρα, πού ἔρραβε στὴ θεία μου τὴν Εὐτέρπη. Θὰ σὰς δώσῃ, λοιπόν, τὴ διευθύνει τῆς ἀνηψιάς του καὶ ἡ ἀνηψία του θὰ σὰς δώσῃ τὴ διευθύνει τῆς θείας μου.

— ἔχει καλῶς, κυρία μου.

— Ἀλλὰ ἂν αὐτὸς ὁ κύριος - Ἀντώνης πού εἶναι ἀπὸ τὴν Καισάρεια κι' ἔχει τὴν ἐλπίδα στὸ μάγουλο, ἔχει φύγει ἀπὸ τὰ γιαιουρτάδικα τοῦ Λευκοῦ Πύργου κι' ἔχει πάει σὲ ἄλλο γιαιουρτάδικο γιὰτὶ βρήκε καλύτερο μισθό, τί θὰ κάνῃ;

— Τότε θὰ ρωτήσετε σὲ πειὸ γιαιουρτάδικο ἐργαζόταν ὁ κύριος - Ἀντώνης μετὰ τὴν ἐλπίδα στὸ μάγουλο καὶ θὰ σὰς πουν, πού δουλεύει τώρα.

— Στὴν ἀνάγκη θὰ ρωτήσω στὸ σωματεῖο τῶν γιαιουρτοπώλῶν.

— Μάλιστα, εἶπε μὲ χαρὰ ἡ κουμπάρα τοῦ φίλου μου τοῦ Γιαννάκη.

Καὶ πρόσθεσε:

— Πιστεύω πὼς δὲν σὰς δίνω βάρος!

— Τί λέτε, κυρία μου. Ὡσα - ὥσα πού θὰ κάνω καὶ περίπατο.

Ἐννοεῖται πὼς ἔδραξα μέσα μου, ἀλλὰ φάνηκα εὐγενής.

— Καὶ θὰ περάσω σὲ λίγες μέρες νὰ μάθω τὰ νέα!

— Ἄφησε τὸ γράμμα κι' ἔφυγε.

★

Τὸ μεσημέρι πού γύρισα σπιτί, μου εἶπαν:

— Ἐνας κύριος εἶναι μέσα. Πραγματικὰ ἦταν ἕνας ἀγνωστος κύριος, πού μόλις με εἶδε ἤρθε καταπάνω μου γελαστός κι' ἐγκάρδιος καὶ ἀπλωσε τὴ χερουκλα του:

— Πῶς εἰσθε ἀγαπητέ μου; Μπράβο! Μία χαρὰ σὰς βλέπω, ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια.

— Με συγχωρεῖτε, ἀλλά...

— Δὲν με θυμόσατε; Καὶ ὁμως ἔχουμε διασκεδάσει μαζί. Λάξαρρος Βαρουκουδούνας. Εἶμαι πολὺ φίλος μετὰ τὸν ξαδερφό σας τὸ Γεράσιμο. Ὡς θυμηθῆτε! Τὸ 1945, ἔνα βράδυ πού τὰ κοπανίσαμε! Ἐγὼ σὰς ἔφερα σπιτί! Ἀλλὰ ἥσαστε ζαλισμένος τότε καὶ δὲν θυμάστε, βεβαίως! - βεβαίως!

— Τέλος πάντων... Σὲ τί μπορῶ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος;

— Ὁ Γεράσιμος μου εἶπε πὼς φεύγετε γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη!

— Μάλιστα. Τὸ Σάββατο, ἀμπλοκίως.

— Ὅ, μὲν κάνετε, λοιπόν, μία χάρι. Κι' ὅ,τι θέλετε ἀπὸ μένα...

— Ἀκούω.

— Ἐνα μικρὸ δεματάκι. Θὰ σὰς τὸ ἐμπιστευθῶ νὰ τὸ παραδώσετε στὸν κυνιάδο μου τὸν κύριο Χαρίδημο Ἀλυσβέρση. ἔχει γραφεῖο στὴν Ἐγνατία οδὸ. Δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῆτε, βεβαίως - βεβαίως. Κι' ὅ,τι θέλετε ἀπὸ μένα...

— Μάλλον δὲν θέλω τίποτα!

— Δὲν μπορεῖτε νὰ ξέρετε. Ἀνθρώποι εἴμαστε. Σήμερα ἐξυπηρετεῖτε σεις ἐμένα, αὐριο ἐγὼ ἐσὰς, τόνα χερί νίβει τ' ἄλλο καὶ τὰ δυὸ τὸ πρόσωπο. Ἐτοί εἶναι, βεβαίως - βεβαίως.

— Δὲν πιστεύω νὰ εἶναι κανένα μεγάλο δέμα!

— Ὁχι, ἀδελφέ! Ἐνα δεματάκι, καλῶς συσκευασμένο.

— Τόχετε μα'ί σας;

— Ὁχι, βεβαίως - βεβαίως. Ἦθελα πρώτα νάχω τὴν ἔγκρισή σας. Θὰ σὰς τὸ στείλω τὸ ἀπόγευμα. Σὰς χαιρετῶ θερμῶς. Καὶ ὅ,τι θέλετε ἀπὸ μένα, πάντοτε πρόθυμος! Χαίρετε!

Ἐφυγε. Καὶ κατὰ τὴς τέσσαρις, ἀκούω τὸ κουδούνι. Βγαίνω στὸ παράθυρο καὶ βλέπω ἕνα καρότσι φορτωμένο μ' ἕνα τεράστιο μπαούλο, ἐνάμισυ μέτρο μακρὸς κι' ἕνα πλάτος.

— Ποιὸν ζητᾶτε; ρωτᾷ.

— Ἐδῶ εἶναι τοῦ κυρίου Κουμπούρα; λέει ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀχθοφόρους πού τὸ συνοδεύουν.

— Μάλιστα!

— Εἶναι ἀπὸ τὸν κύριο Βαρουκουδούνα! Πού θὰ τὸ βάλουμε;

Κατεβαίνω. Κυττάζω τὸ μπαούλο καὶ βλέπω τὴν ἐπιγραφή: «Χαρίδημον Ἀλυσβέρσην, Ἐγνατίαν οδόν, ἀριθ. 485, Θεσσαλονίκη. Προσοχή - Εὐθραυστα».

Ἦταν τὸ δεματάκι τοῦ κυρίου «βεβαίως - βεβαίως».

★

Τὴν Πέμπτη τὸ πρωί, νέα ἐπίσκεψι. Αὐτὸς ἦταν ἕνας γειτόνας, ὁ κύριος Παρασκευᾶς.

— Τὰ σέδη μου, κυρία Κουμπούρα.

— Στὰς διαταγὰς σας, κύριε Παρασκευᾶ.

— Ἐπληροφορήθην ὅτι ἀναχωρεῖτε διὰ Θεσσαλονίκη.

— Ἐτοί λεῶ!

— Ὅ, ἐπιθυμοῦσα νὰ σὰς ἐπιφορτίσω μὲ μίαν μικρὰν παραγγελίαν.

— Ἄν εἶναι μικρά, κυρία Παρασκευᾶ...

— Πολὺ μικρά, κυρία Κουμπούρα. Ἀπλῶς γιὰ ἕνα χαρτί πρόκειται. Ἀπλῶς!

— Ἀ! Γιὰ ἕνα χαρτί, ἂς μὴ γίνεται κουδέντα.

— Εὐχαριστῶ πολὺ. Ξέρετε, ἐγὼ τυγχάνω Θεσσαλονικεὺς, ἀλλὰ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἔχω ἐγκατασταθῆ εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Προκειμένου, λοιπόν, νὰ τακτοποιήσω τὰ τῆς συντάξεώς μου, μοῦ χρειάζεται ἕνα πιστοποιητικὸν γεννήσεως, τὸ ὁποῖον ἡμπορεῖ νὰ τὸ ἐκδώσετε ἀμέσως. Ἀπλῶς θὰ υποβάλετε μίαν αἴτησιν καὶ θὰ διέλθετε μετὰ τριήμερον νὰ λάβετε τὸ πιστοποιητικόν. Ἐάν δὲν θὰ εὐρίσκωμαι ἐγγεγραμμένος εἰς τὰ αὐτῶν μητρώα τοῦ δήμου, τὸ ὁποῖον εἶναι μάλλον βεβαίον, καθότι τὴν ἐποχὴν τῆς γεννήσεώς μου δὲν ἐτηροῦντο ἐπακρίτως τὰ σχετικὰ βιβλία, τότε θὰ μεταβῆτε ἀπλῶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, ὅπου ἐλπίζω ὅτι θὰ με ἔχη ἐγγράψῃ ὁ μακαρίτης πατήρ μου.

— Καὶ ἐάν δὲν σὰς ἔχη ἐγγράψῃ;

— Τότε τὸ ζήτημα εἶναι ἀκόμη ἀπλούστερον καὶ λύεται διὰ μίαν ἀπλὴν ἐνόρκου βεβαιώσεως, εἰς τὸ αὐτῶν Εἰρηνοδίκων. Θὰ εὐρετε ἀπλῶς δύο μάρτυρας, οἱ ὅποιοι θὰ βεβαιώσουν ὅτι πράγματι τυγχάνω γεννηθεὶς ἐν Θεσσαλονίκη τὴν 7ην Νοεμβρίου 1894.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ μάρτυρες πρέπει νὰ εἶναι εὐπόλητα πρόσωπα, κατὰ πρότίμην δὲ ἐπιστήμονες ἢ ἡμπορευόμενοι.

— Καὶ πού θὰ τὰ βρῶ;

— Μὰ φαντάζομαι ὅτι θὰ γνωρισθῆτε ἐν Θεσσαλονίκη με πρόσωπα καὶ δὲν θὰ σὰς ἀρνηθοῦν αὐτὴν τὴν ἀπλὴν ἐξυπηρέτησιν. Βασίζομαι σὲ σας, φίλε κύριε Κουμπούρα. Ἀπὸ

τὸ πιστοποιητικόν αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἡ σύνταξίς μου! Δὲν εἶναι δὲ καὶ πολὺς ὁ κόπος. Ἀπλῶς θὰ μεταβῆτε εἰς τὸ αὐτῶν δημαρχεῖον, εἰς τὴν αὐτῶν ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς εἰς τὸ αὐτῶν εἰρηνοδικεῖον.

— Δὲν σὰς δίνω τὸ λόγο μου, κύριε Παρασκευᾶ. Ξέρετε, μόνο πέντε μέρες θὰ μείνω.

— Εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ διεκπεραιώσετε τὴν ἀπλὴν αὐτὴν υπόθεσιν. Ὅριστε καὶ τὰ στοιχεῖα μου. Σὰς εὐχαριστῶ θερμῶς, κυρία Κουμπούρα.

Ἄφησε τὰ χαρτιά του κι' ἔφυγε. Καὶ ἦταν καιρὸς, γιὰτὶ εἶχε ἄλλος σειρά. Ὁ καινούργιος ἦταν ἕνας μακρινὸς θεὸς μου καὶ δὲν ζητοῦσε μεγάλα πράγματα:

— Ἐγὼ, ξέρετε ὅτι ὑποφέρω ἀπὸ ἀμοιβάδες. Ἐκεῖ στὴ Θεσσαλονίκη, εἶναι μίᾳ γιάτρινά καθὼς ἔμαθα πού ἔχει καποιο φάρμακο, ἕνα κι' ἕνα γι' αὐτὴ τὴ δουλειά!

— Πῶς τὴ λένε καὶ πού καθεταί;

— Δὲν ξέρω. Ὅποιον νὰ ρωτήσης πού εἶναι ἡ γιάτρινά σου πού δίνει τὸ φάρμακο γιὰ τὰ ἀμοιβάδες, θὰ σοῦ πῇ: Ὅ, παρῆς, λοιπόν, μίᾳ νταμιζάνα καὶ θὰ τὴ γεμίσης.

— Μὲ τὴν ὁκὴ θὰ τὸ πίνης;

— Ὁχι, ἀλλὰ πρέπει νάχουμε ἀπόθεμα! Λοιπόν, ἐν τάξει;

— Ὅ, προσπαθήσω.

Τὸ βράδυ ἤρθε ἡ ἀδελφὴ τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μου μ' ἕνα κλουδί. Αὐτὸ τὸ κλουδί εἶχε μέσα δυὸ καρδερίνες. Θὰ εἶχα, βέβαια, τὴν καλωσύνη νὰ τὸ δώσω στὴν ἄλλη ἀδελφὴ τῆς. Τῆς τάχει τάχει ἀπὸ καιρὸ καὶ περιμένε νὰ βρῇ τὸ «κατάλληλο πρόσωπο» γιὰ νὰ τὰ στείλῃ.

— Μόνο πού θέλουν περιποιῆσι τὰ καῦμένα στὸ ταξίδι. Νὰ τοὺς βάζετε τὸ κεχρί τους καὶ λίγο νεράκι!

Ἐπειτα ἤρθε ὁ πατέρας τοῦ Γιαννάκη, ὁχι γιὰ νὰ φέρῃ κανένα πράμα, ἀλλὰ γιὰ νὰ τοῦ φέρω ἀπὸ κεῖ: Τρεῖς ὁκάδες παστοურμά! Στὴ Θεσσαλονίκη ἔχουν καλὸ παστοურμά, τὸν φέρουν ἀπ' εὐθείας ἀπ' τὴν Ἀνατολή. Ὅ, τὸν περιμένῃ ἐναγωνίως.

Οἱ παραγγελίες δὲν σταμάτησαν. Ἡ κυρία τοῦ ἀπάνω πατώματος μου κουδάλισε μίᾳ μεγάλῃ παληοβαλίτσα πού τὴν εἶχε πάρει δανεικὴ ἀπὸ μίᾳ συγγενισιάς της, πρὶν 3 χρόνιᾳ κι' ἔπρεπε νὰ τῆς τὴν ἐπιστρέψῃ. Μοῦ ἔφεραν ἀκόμα ἄλλες τρεῖς ἐπιστολές. Μοῦ ἔφεραν ἕνα πάλωμα καὶ μίᾳ μικρὴ κάσσα βιβλία νὰ τὰ δώσω σὲ κάποιον καθηγητὴ. Καὶ τὴν Παρασκευὴν τὸ ἀπόγευμα ἤρθε τὸ τελευταῖο συμπλήρωμα. Δὲν εἶχα σηκωθῇ ἀκόμα ἀπὸ τὸ κρεβάτι κι' ἀκουσα κατὰ συνταρακτικὰ γαυγίσματα. Βγῆκα στὸ παράθυρο, νὰ ἰδῶ τί συμβαίνει. Ἦταν ὁ κύριος Ἀπόστολος καὶ κρατοῦσε δυὸ μεγάλα ἄγρια σκυλιὰ, δεμένα.

— Γεῖά σου, Ἀλέκο. Αὐριο φεύγεις, αἰ;

— Ἄν θέλῃ ὁ Θεός.

— Λοιπόν, θὰ μοῦ κάνης μίᾳ μικρὴ χάρι.

— Κανένα γράμμα;

— Ὁχι. Θὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ αὐτὰ τὰ δύο κυνηγετικά σκυλιὰ νὰ τὰ δώσης στὸν κύριο Ἰορδάνη Τσουμπουκτσίδη, ἕνα παληόφιλο. Σπουδαῖος κυνηγός, ὅπως κι' ἐγὼ, διάσολε. Τοῦ ἔχω ὑποσχεθῇ δυὸ σκυλιὰ

ἀπ' τὴ σκύλα μου, πού εἶναι ἀπὸ ράτσα. Τοῦγραφα σήμερα καὶ τὰ περιμένει!

— Μὰ τί λές, κύριε - Ἀπόστολε! Πού θὰ τὰ βάλω τὰ σκυλιὰ;

— Τὸ μόνο εὐκόλο. Θὰ τὰ χύς στὴν καρμπίνα σου. Καὶ προσέχε. Μόνο ψωμί καὶ λάδι θὰ τὰ ταΐζης.

Ὁ κύριος Ἀπόστολος δὲν σήκωνε ἀντίρρηση. Κι' ὅπως ἦταν καὶ βιαστικός, ἔδωσε κατὰ τὴν εἰσοδὸ τὰ παληοσκυλιὰ, μοῦ εὐχήθηκε καλὸ ταξίδι καὶ πῆγε στὴ δουλειά του.

★

Ὅλη τὴ νύχτα τὰ σκυλιὰ χάλασαν τὸν κόσμον. Γαυγίζαν καὶ οὐρλιάζαν ἀπάισια, ζητώντας τὸν ἀφέντη τους. Ἐπειτα τσακώθηκαν μεταξύ τους, δὲν ξέρω γιὰ ποῖο ζήτημα ἀκριβῶς. Ἀναστατώθηκε ἡ γειτονιά. Κατέδρακα νὰ τὰ καμάρω, μ' ἕνα λουρί στὸ χερί. Κυττάζω, τί νὰ ἰδῶ. Τὸ κλουδί ἦταν κυλισμένο χάμω, ἡ πόρτα τοῦ ἀνοιχτὴ καὶ κανένα πουλὶ μέσα. Τὰ φάγανε καὶ τὰ δυὸ! Ἀ! ὁχι καὶ τὰ δυὸ. Ἐνα «τσιού - τσιού» με κάνει νὰ σηκῶς τὸ κεφάλι μου καὶ νὰ ἰδῶ τὸ ἕνα πουλὶ πού στεκόταν κατατρομαγμένο στὸ γλῶμπο τοῦ ηλεκτρικοῦ. Τὸ ἄλλο εἶχε γίνῃ μεζὺς καὶ γι' αὐτὸν φαίνεται εἶχαν ἀρπαχτῇ τὰ βρωμόσκυλα!

Ἀρχίζω νὰ τὰ κοπανᾶω μετὰ τὸ λουρί. Ἀγρίεψαν πολὺ ἄσχημα. Σὲ μίᾳ στιγμῇ τὸ ἕνα σπάει τὸ λουρί καὶ χυμαί κατὰ πάντα μου. Τὸ βάζω στὰ πόδια. Καλὴ μου τύχη καὶ βρέθηκε μίᾳ γάτα στὴν πὶὸ κρίσιμη στιγμῇ. Ὁ σκύλος ἔρπασε αὐτὴ κι' ἄφησε ἐμένα, πού χώθηκα γρήγορα στὴν κάμαρά μου καὶ κλειδώθηκα.

★

Τώρα ἔπρεπε νὰ συλλάβω τὸ σκύλο καὶ νὰ τὸν δέσω καὶ νὰ πιάσω καὶ τὸ πουλὶ νὰ τὸ βάλω στὸ κλουδί! Κι' ἔπειτα νὰ σηκῶς ὅλο αὐτὸ τὸ φορτωμα, νὰ τὸ πάω στὴ Θεσσαλονίκη!

Κάθησα καὶ λογάρισα: Πέντε μέρες εἶχα ὅλες κι' ὅλες στὴ διάθεσί μου. Γιὰ νὰ ἐκτελέσω ὁμως τὴν παραγγελίαν πού μοῦ εἶχαν ἐμπιστευθῇ, χρειαζόμουν τὸ λιγώτερο δέκα πέντε.

Ὁχι! Δὲν πηγαῖνω. Ματαιώνω τὸ ταξίδι καὶ εἰδοποιῶ τοὺς ἐνδιαφερομένους νάρθουν νὰ πάρουν τὰ πράγματά τους. Καὶ ἡ προσωπικὴ μου υπόθεσι; Ὁχι! Ἀδελφέ! Σπουδαῖο πράμα εἶναι! Κάποιος γνωστός μου θὰ φύγῃ γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη. Ὅ, τὸν παρακαλέσω ν' ἀναλάβῃ νὰ μοῦ τὴν τελειώσῃ!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Φωτογραφικὴ μηχανὴ 35 τόννων

Πόση ἀπόστασις ἀπ' τὰ πρωτόγονα τηλεσκόπια τῶν παλαιότερων ἀστρονόμων ἄς τὸ πελώριο τηλεσκόπιο τοῦ Ὄρους Παλόμαρ τῆς Καλιφορνίας, πού ἔχει προσαρμοσμένη ἀπάνω του μίᾳ τεράστια φωτογραφικὴ μηχανὴ βάρους 35 τόννων! Στὴς ὑπερυαυστητὲς πλάκες τῆς μηχανῆς αὐτῆς μπορεῖ ν' ἀποτυπωθῇ φωτεινὲς ἀκτίνες πού ἔχουν ἤδη ταξιδέψῃ 300.000.000 ἔτη φωτός. Μ' ἄλλα λόγια, μπορεῖ νὰ φωτογραφίση σήμερὰ τοῦ Ἀπτερίου, πού ἀπέχουν 2.900 πεντάκις ἑκατομμύρια χιλιόμετρα ἀπ' τὴ Γῆ!

Οἱ ἀστρονόμοι σκοπεύουν νὰ τραβήξουν μέσα σὲ 12 μῆνες 2.000 φωτογραφίες μ' αὐτὴ τὴ μηχανὴ καὶ νὰ μελετήσουν λεπτομερῶς ἀστρά καὶ γαλαξίες πού δὲν διακρίνονται μετὰ τὸ μάτι.

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΜΗΑΝΙΣΤΗ

— Μὰ ἐγὼ, Κική μου, ξέρω πὼς ὁ «Θησαυρὸς» βάζει πάντα ὠραία πρόσωπα στὸ ἐξώφυλλό του!

Η ΑΛΛΕΡΓΙΑ

...ζώος διαζοχίου

Η άμμηανία ενός δικαστού

ΟΙ Άμερικανοί δικαστές, που ασχολούνται με τις υποθέσεις διαζυγίων, συναντούν καθημερινώς περιεργότερες περιπτώσεις, που τους φέρνουν κάποτε σε άμμηανία. Κανείς ωστόσο απ' αυτούς δεν βρέθηκε ποτέ σε τόσο δύσκολη θέση, όσο ο δικαστής Ρέυ Μπρόκμαν, του Άνωτάτου Δικαστηρίου του Λός Άντζελες, όταν ανέλαβε να εξετάσει την αίτηση διαζυγίου μιας κάποιας Τζόυς Χόλντριντ.

Η νέα αυτή γυναίκα, ηλικίας 27 ετών, που υπηρέτησε κατά τον πόλεμο στις γυναικείες στρατιωτικές μονάδες, ζήτησε τελευταίως να χωρίσει απ' τον άντρα της, γιατί... της προκαλούσε αλλεργία!

«Κάθε φορά που έμεινα κοντά του — εξήγησε στο δικαστήριο — έδωχα κατόπιν ένα εξάνθημα σ' όλο μου το σώμα, απ' το κεφάλι ως τα πόδια. Μ' εξέτασαν επανειλημμένως γιατροί και ψυχίατροι και γνωμάτευσαν επιτέλους ότι πρέπει να πάρω διαζύγιο, για να ξενασθώ την ησυχία μου και την υγεία μου».

Ο Χόλντριντ σάστισε — και με το δίκιο του — με την πρωφανή αυτή περίπτωση. Δέκο-νε έπειτα τη συνεδρίαση, για να του δοθεί καιρός να ψάξει τους νόμους και τους κώδικες... Δεν εύρηκε όμως πουθενά το παραμικρό προηγούμενο, που θα μπορούσε να τον βοηθήσει και να τον βγάλει απ' την άμμηανία!

— Σας κακομεταχειρίστηκα ποτέ ο άντρας σας; ρώτησε την Τζόυς. Σας φέρθηκε σκληρά, με όποιονδήποτε τρόπο; — Όχι, ποτέ! δήλωσε άδιστακτα η νέα γυναίκα. Ήταν πάντα καλός μαζί μου. Μ' αγαπούσε, με φρόντιζε. Κι' εγώ τον αγαπούσα πολύ. Άλλά μου είναι αδύνατον να ζήσω μαζί του!

Ο δικαστής σκέφθηκε, έβλεπε το κεφάλι του... κι' έβγαλε επιτέλους την απόφασή του:

— Ο νόμος με υποχρεώνει ν' άπορρίψω την αίτησή σας. Γιατί η αλλεργία δεν αναφέρεται πουθενά ως λόγος διαζυγίου.

Η Τζόυς βγήκε κλαίγοντας απ' το δικαστήριο. Άλλά η υπόθεσή δεν τελείωσε εκεί. Ο δικαστής Μπρόκμαν άρχισε να παίρνει βροχή από γράμματα, που έπαινούσαν η κατέκριναν την απόφασή του. Διάφοροι έπιστήμονες άνακατεύθηκαν στη συζήτηση, διατυπώνοντας τις έπαγγελματικές γνώμες τους. Το γενικό αυτό ενδιαφέρον

ανάγκασε το Μπρόκμαν ν' άνασχοληθώ με την ίδια υπόθεση. Καινούργιοι μάρτυρες κατέθεσαν τότε ότι οι Χόλντριντ είχαν παντρευτεί το Μάρτιο του 1947, άλλά είχαν άποφασίσει έπειτα από ένα χρόνο να ζήσουν χωριστά, γιατί ήταν «άσυμβιβάστοι δερματολογικώς».

— Αφού πέρασα τον περισσότερο καιρό μου στα νοσοκομεία, δήλωσε η Τζόυς στο δικαστήριο, οι γιατροί διέγνωσαν επιτέλους ότι η συνάφειά μου με τον άντρα μου μου προκαλούσε «νευροδερμτίτιδα» αλλεργικής φύσεως. Καί μου έπαν κατηγορηματικά ότι η μόνη θεραπεία ήταν να πάω να ζω μαζί του.

Μιά έκθεσις του δόκτορος Τζώρτζ Ντέυτον, που είχε περιποιηθώ τη Τζόυς στο νοσοκομείο, ανέφερε ότι η νέα γυναίκα πάθαινε «γενική δερματίτιδα σοβαράς μορφής», με κοκκινίσματα, πρηξίματα και φαγούρα στα χέρια, στο στήθος, στο λαιμό, στο πρόσωπο και στους μηρούς, κάθε φορά που βρισκόταν κοντά στον άντρα της.

«Δεν χωρούσε πιά άμφιβολία — κατέληξε η έκθεσις — ότι είχε ιδιαίτερα εύαισθησία σε κάποιον άπροσδιόριστο φυσικό παράγοντα του συζύγου της».

Μπροστά σ' αυτές τις άκλόνητες άποδείξεις, ο δικαστής άναγκάσθηκε να τροποποιήση την άρχική του άπόφασή. Δεν έδωσε το διαζύγιο, για νάναι εν τάξει με τους νόμους, έπέτρεψε όμως στη Τζόυς να μείνει μόνο κατ' όνομα σύζυγος του άντρός της και νά ζήσει πάντοτε μακριά του.

— Οφείλω να τονίσω προς τιμήν της, πρόσθεσε κατόπιν, ότι δεν βέλησε καθόλου νά κατηγορήσει τον άντρα της. Άπειναντίας, έπαινούσε την καλή του συμπεριφορά, την άφοσίωσή του και τη μεγάλη του καρδιά.

Η άλήθεια είναι ότι η Τζόυς δεν παρουσίαζε κανένα σύμπτωμα αλλεργίας, και τις δυο φορές που παρουσιάσθηκε στο δικαστήριο. Αυτό όμως δικαιολογείται άπόλυτα, εφόσον ο άντρας της έμενε άπό καιρό στο Σάν Φρανσίσκο, δηλαδή 650 χιλιόμετρα μακριά της!...

Ακτίνες για την «πίεση»

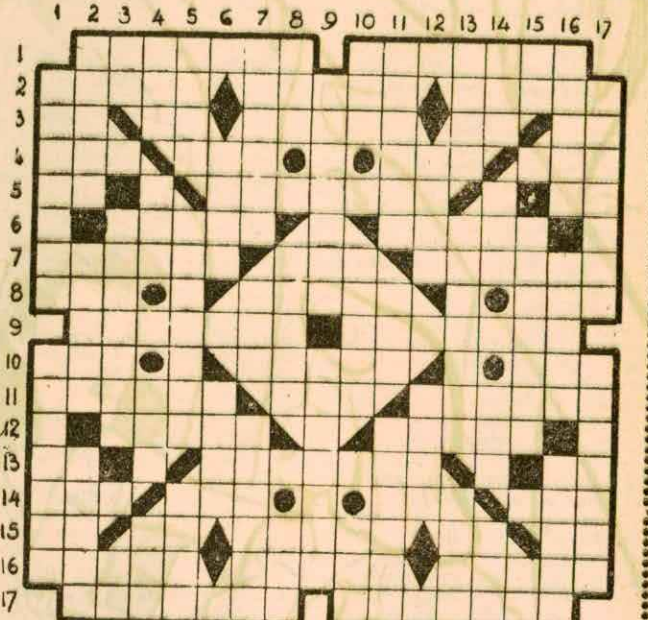
Όπως αναφέρει μία έπιστημονική άνακοίνωσις, που δημοσιεύθηκε πρόσφατως σ' ένα είδικό ιατρικό περιοδικό, η έπίδρασις μικρών δόσεων ακτίνων Χ στον πιτυοειδή και στους έπινεφριδούς αδένες έλαττώνει την άρτηριακή πίεσι. Τα σχετικά πειράματα έγιναν σε 413 άτομα, και στίς 231 περιπτώσεις παρατηρήθηκε άξιόσημειώτ ή βελτίωσις. Μαζί με την έλάττωσι της πίεσεως, έλειψαν οι πονοκέφαλοι, οι ζάλες, η νευρική υπέρτασις, οι λειτουργικές διαταραχές της καρδιάς κι' η άπνεια. Η άκτινοθεραπεία επανέληθε 2 — 6 φορές, με διαλείμματα μιας έβδομάδος.

Ραδιενέργεια με το ταχυδρομείο

Η διαρκώς μεγαλειότερη ζήτησις ραδιενεργών υλικών άπό διάφορες άμερικανικές βιομηχανίες άνάγκασε την ταχυδρομική υπηρεσία των Ηνωμένων Πολιτειών νά γίνη ελαστικότερη και νά δέχεται νά μεταφέρω δέματα με τέτοια υλικά — άλλά με τον περιορισμό νάναι ελαχίστη η ραδιενέργεια που βγαίνει στην έπιφάνειά τους. Για περισσότερη άκρίβη προσώβει, τα δέματα αυτά άποστέλλονται στον προορισμό τους με το ταχύτερο μεταφορικό μέσον.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 252

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :
- 1) Πόλις ιδιόδεη για το ταξίδι του μέλιτος. — Πρωινό ξυπνητήρι (καθ.).
 - 2) Κάτοικος βορεινών χωρών. — Δέν είναι μολλίσια. — Η επί του Αιγαίου Μ. Άσία.
 - 3) Φανερώσει συγκατάθεσι. — Υποθετικός σύνδεσμος (άρχ.). — Μετρον. — Αναφορική άντωνυμία (πλ.). — Σύμφωνον.
 - 4) Σπαιδί. — Αίσθησις. — Άρθρο. — Άρχαίος θεός.
 - 5) Είς διπλούν μας δίνει δημιούργημα του Χίμλερ. — Καρχηδόνιος στρατηγός. — 15.
 - 6) Χόρτο κατάλληλο για τροφή ζώων. — Στοιχείο ζωτικότητας.
 - 7) Κατάστασις που δεν την τραμάει καμιά άρρώστεια. — Άναφορική άντωνυμία (δοτ.). — Δεν θα μπορούσατε νά το ίδητε.
 - 8) Όχι (ζεν.). — Άθηναϊκή συνοικία. — Δεσποινίς.
 - 9) Όνομα τώας Πατριάρχου. — Άνώτερο δικαστήριο (πλθ.).
 - 10) Πρακτορείο ειδήσεων. — Άρτηρία του σώματος. — Συμπερασματικό.
 - 11) Θεός των αρχαίων. — Άδολφή. — Ευαγγελιστής.
 - 12) Κοσκίνισμα. — Ντροπαλία.
 - 13) Άρθρο. — Καλύπτουν το μεγαλύτερο μέρος της ύφλησις. — Επιδεδωτικό μύριο (άρχ.).
 - 14) Τραγουδά. — Χρηματικό πασό (άρχ.). — Συμπλεκτικός σύνδεσμος. — Ποταμός της Β. Γαλλίας.
 - 15) Νότα. — Σύμφωνον. — Πετούν. — Έτσι άρχίζουμε έναν όρκο. — Νότα.
 - 16) Κινητήριος δύναμις. — Επίρρημα που προσδιορίζει. — Ολόκληρη.
 - 17) Ξεασίσεως (καθ.). — Μικρή έκκλησις.

- ΚΛΟΝ :
- 1) Άνεκάλυψε το μικρόβιο της έλυσσεως. — Κόλασις.
 - 2) Το πιο χαμηλό σημείο ενός πράγματος. — Βοσκή (καθ. πλθ.). — Τα βιβλία αυτά δεν διαδύονται εύκολα.
 - 3) Πρόθεσις (πρό φωνήεντος). — Βάδι της Άμερικής. — Απάγευμα.
 - 4) Γλύτωσε άπό μία τρομερή καταστροφή. — Άληθηριο. — Ηρώς του Σαίξπηρ. — Τίτλος τιμής.
 - 5) Μερικά. — Νησί των Κυκλάδων. — Άν πάρετε αυτή μένει άλλη τόση.
 - 6) Πάνει ποντικούς. — Λόφος παρά την Ίερουσαλήμ.
 - 7) Άδελφή της Άντιγόνης.
 - 12) Χρησιμοποιείται ως έναυσμα στο τσακμάκι. — Λάφυρα.
 - 13) Κολάνα. — Μαθητευόμενοι ναύτες. — Συμπλήρωμα υποδήματος.
 - 14) Άρθρο (πλθ.). — Σύνδεσμος (άρχ.). — Άπαιτήτη για την κατασκευή οισυδύπτε αντικειμένου. — Πόλις που έδωσε τ' όνομα της σε Γαλλίδα ήρωίδα.
 - 15) Άναφορική άντωνυμία (πλθ.). — Περίεση έλληνικά κρασιά (καθ.). — Άρθρο.
 - 16) Έπιτυχάνονται με πολυδύλο (καθ.). — Η μέτρα των Παπών της Ρώμης. — Ποσότης φαρμάκου.
 - 17) Ηρώς των Τρώων. — Κάποιος σάφως είπε πως είναι ο καλύτερος φύλαξ της γυναικείας τιμής.

Η λύσις του 251ου στη σελ. 76

Μία διόρθωσις

Στο σχέδιο του σταυρολέξου του προηγούμενου τεύχους (άριθ. 573),

παρελείφθησαν τα όχτω μαύρα τετραγώνια. Άν και πολλοί τών άναγνώστών μας δεν δυσκολεύθηκαν στη λύσι του, άνασθηνόμαστε το σχέδιό του, έν μικρύνει, με τα παραλείφθεντα όχτω μαύρα τετραγώνια του.

ΕΡΩΤΟΛΟΓΙΑ

Με το φκχό του ματιού

ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ γράφει ο καθημερινός τύπος ότι φθάνουν φορτία πετρελαίου. Μ' όλα ταύτα υπάρχει ζήτημα πετρελαίου. Για τόν έτις λόγο : Το μονοπώλιο δίνει κάπου — κάπου σε κάθε παντοπωλή χωρίς δελτίο, άπό ένα δορέλι 130 — 150 οκάδων. Το περιεχόμενο του βαρελιού μοιράζεται, φυσικά, σε λίγες ώρες. Ο κόσμος τ' άάζει με τα παντοπωλεία — όχι άδικά σε ώρισμένες περιπτώσεις που το περιεχόμενο του βαρελιού εξαφανίζεται προτού το μυρίστουν οι πελάτες — τα παντοπωλεία στέλνουν τόν κόσμο στο μονοπώλιο, το μονοπώλιο τόν ξαναστέλνει στα παντοπωλεία κι' ο φαύλος κύκλος συνεχίζεται χωρίς τελειωμό.

Αύτα συμβαίνουν έπειδή το Κράτος έχει καποία... άδυναμία στη μαυρή αγορά. Τώρα μόλις έγινε αντίληπτο ότι πρέπει νά ξαναγυρίσωμε στο σύστημα του δελτίου που πρέπει νά παίρνει άκριβοδίκαια όλος ο κόσμος ό,τι του άναλογεί. Καί εινε γνωστό ποσο άπαραίτητο εινε το πετρέλαιο στίς φτωχές και έργαζόμενες τάξεις...

ΕΙΝΕ ΑΔΥΝΑΤΟΝ νά παταχθούν

άποφασιστικά οι καταχρήσεις εις βάρος του δημοσίου, αν δεν τροποποιηθώ ριζικά η σχετική νομοθεσία. Πρώτα — πρώτα πρέπει νά θεσπισθουν σκληρότερες ποινές κατά τών δραστών. Άς μη λησμονούμε τη μέθοδο Παγκάλου, που εξουδετέρωσε τις καταχρήσεις ως δια μαγείας. Άνεξάρτητα όμως άπο τις ποινές, το ίδιο το Κράτος διευκολύνει την καλλιέργεια του πνεύματος τών καταχρηστών, με την ανεκτικότητα του και πρό παντός με την χριστιανική πολιτική του άπέναντι ώρισμένων έννοουμένων του. Έτσι δεν εινε περίεργο ότι άνεκαλύφθη και μία βρωμερή κατάχρησις φαρμάκων εις βάρος του Οίκου του Ναύτου, συνδυασμένη με συναλλαγμιακές «μπίζνες» ώρισμένων κρατικών υπάλληλων που βρίσκονται στην Άμερική...

ΑΥΤΑ ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝ έπειδή

παρέχεται άπόλυτη άσυνείδησις στους περισσότερους υπάλληλους που παραμένουν στο έξωτερικό «έπει ειδική άποστολή». Δεν άσκειται άυστηρος έλεγχος. Το Κράτος ικανοποιείται με τους τύπους και δεν έρευνά την ουσία. Οι διαγωνισμοί που γίνονται στο έξωτερικό για την προμήθεια διαφόρων ειδών περιορίζονται σε τυπικές διαδικασίες, που δεν άρκουν για νά καλύψουν μία άνωμαλία ή μία κατάχρησι — αν ύπάρχει έκ μέρος ενός υπάλληλου ή πρόθεσις καταχρήσεως. Αυτό συνέβη με την ύπόθεσι τών φαρμάκων του Οίκου του Ναύτου. Θα παραπολουθώμε τη συνέχεια.

ΜΙΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ της Α. Δ.Ε.Δ.Υ. λέγει: «Η Έκτελεστική Έπιτροπή, έπισκεφθείσα τόν ύπουργόν του Έφοδισμού κ. Άδερφο έλαβε ρητήν την διαβεβαίωσιν ότι το πολυβρλήτων ύφασμα θά διανεμηθώ όπωσδήποτε μέχρι τών Χριστουγέννων». Άς σημειωθώ, για την ιστορία, ότι τα Χριστούγεννα συμπληρώνονται τρία χρόνια άκριβώς άπό τότε που το πραγματικά «πολυβρλήτων» αυτό ύφασμα διανεμάται και δεν διανέμεται. Τούτο έπειδή ύπάρχει μία διαφορά μεταξύ Κράτους και Έρι-

διομηχανιών, ή όποία, κατά τ' άκαθιερώμενα, ξεσπάει στη ράχη τών δημοσίων υπάλληλων. Οι έριοδιομηχανίες πήραν δωρεάν άπό το Κράτος τις πρώτες ύλες με την υποχρέωσι νά παραδώσουν ένα μέρος άπό το ύφασμα που θά κατασκεύαζαν. Αυτό λοιπόν το ύφασμα μόλις τώρα το παραδίδουν, άλλά με όρους πολύ διαφορετικούς άπό αυτούς που συμφωνήθηκαν στην άρχή. Καί οι υπάλληλοι περιμένουν τρία χρόνια τώρα το ύφασμα που θά δοθώ — νά το δούμε και νά μη το πιστέψουμε — τ' άρχόμενα Χριστούγεννα...

ΕΙΧΑΜΕ ύποδείξει πρό καιρού

την ανάγκη καταργήσεως του περίφημου «Όργανισμου έκδόσεως σχολικών βιβλίων». Τα πράγματα ήλθαν νά μας δικαιώσουν. Ο έλεγχος που γίνεται διαπιστώνει ήδη διαφόρων ειδών άνωμαλίες. Άνεξάρτητα άπό τα πρόσωπα που ένθύνονται και το βαθμό της ένδεχς τους, η ουσία εινε ότι πρέπει νά καταργηθώ το γρηγορώτερο το Όργανισμός. Όπως το Κράτος άπεδείχθη άνίκανον νά κάνη τόν μπακάλη, έτσι δεν εινε σε θέσι νά κάνη και τόν βιβλιοπώλη...

ΣΥΜΦΩΝΑ με όσα μάς γράφει

ένας φίλος του «Όθναυρου» που περιώδεσε τώρα τελευταία την Άνατολική Μακεδονία, ο αγροτικός κόσμος βρίσκεται σε κατάρτασι άπογνώσεως, γιατί η παραγωγή του μένει άζητητή. Ένώ το Κράτος ξεδεύει συναλλάγμα για νά προμηθευθώ άπό το έξωτερικό είδη που παραγονται σε μεγάλη άφθονία στην Έλλάδα. Έτσι μένουν άζητητες στην Άνατολική Μακεδονία τεραστίες ποσότητες φασολία — φθινότερη άπό τα ξένα που μοιράζει το Κράτος με δελτίο —, άλλα δημητριακά, άκόμα και χόρτο για σκουπές, που το αγοράζουμε άπό την... Ιταλία! Γέμισε ο τόπος άπό τυριά όλων τών Ευρωπαϊκών και Άμερικανικών ποικιλιών και τ' άθυμιάσι τυριά της Θράκης μένουν άζήτητα. Καί διερωτάται ο έπιστολογράφος μας: αυτή ειναι η πολιτική της οικονομικής και κοινωνικής άνορθώσεως;

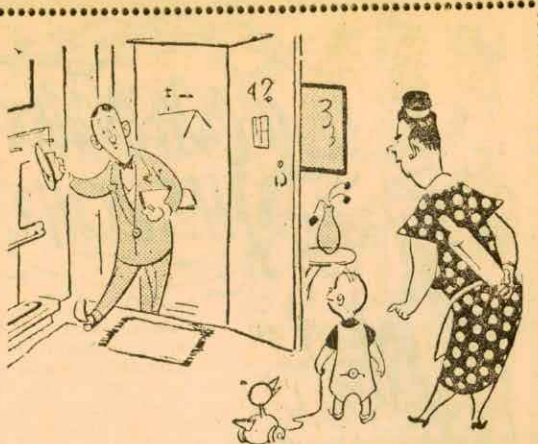
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΜΟΔΙΑ Καινο-

βουλευτική Έπιτροπή ζήτηθηκαν στοιχεία σχετικά με τ' άξία που έκαναν διάφοροι βουλευτές στο έξωτερικό με δαπάνες του Κράτους. Χωρίς νά θέλουμε νά βίζουμε τους ταξιδεύοντας πατέρας του Έθνους, νομίζουμε πως αν... έκ συμπτάσεως προσκομισθουν τα στοιχεία — γιατί σμυδίσχλουμε πολύ αν θά προσκομισθουν — θά παρουσιάσουν πολύ ένδιαφέροντα πράγματα σχετικά με τα αλλεπάλληλα ταξίδια μερικών προνομιούχων βουλευτών σ' όλα τ' άπλάτ και μηκή της Υδραγείου. Έννοούμε τ' έντελώς ιδιωτικά εκείνα ταξίδια που καλύφθηκαν με περίδλημα... ένθνικα για νά πληρωθουν άπό τόν κρατικό κορβανά...

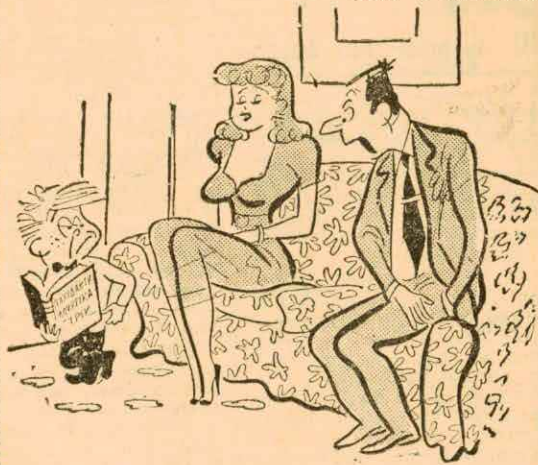
ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ που μοιρά-

ζεται τόν τελευταίο καιρό με δελτίο για καφέ, κάθε άλλο ειναι παρά καφέ. Νομίζουμε πως άρμόδιοι νά εξηγήσουν την προέλευσι του προϊόντος ειναι οι... κεραμοποιοί!

Είναι δικαιολογημένη συνεπώς η άναστάτωσις του λαού για το άκατονόμαστο αυτό... ποικιλιακό. Άν ζώσε ο άλησιμονής Άχιλλεύς Παράσχος, ο φαντακός φίλος του «έρατεινού» θά κεραυνόβουσε τους ύπευθύνους με φλογερούς στίχους. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

— Ο μπέμπης είπε την πρώτη φράσι.
— Μπράβο!... Καί τί είπε;
— Ο μπαμπάς φίλησε την καμαριέρα!...
(Απ' το «Herisson»)

— Άντε νά ιδούμε... Θα γίνης καπνός μ' ένα πεντοχίλιαρο;...

— Άντικαθιστώ για λίγο τόν πατέρα μου!...

Χωρίς λόγια
(Από την «France - Hebdo»)

Το περιτόριο της ζωής

Η όμορφη της ψυχής

(Η σκηνή σ' ένα μακρινό εξοχικό κέντρο, γεμάτο κούρσες, φάτα, ωραιόκοσμο και πολυτέλεια. Η ατμόσφαιρα δίνει όλη την ώμορφη της «ματαιοδοξία» κι' υπογραμμίζει την αληθινή «φιλοσοφία»... της αξίας του «σ' ημερας».)

ΕΚΕΙΝΗ: Κοντή, αδύνατη, με γαμψή μύτη, ξέθωρα μικρά μάτια και πλατύ στόμα, έχει πάψει με το δικό της να πιστεύει στη θησκαία των κολλυμπιών. Είνα' άσχημη, μα η άσχημη της έχει κάτι το συμπαθητικό, το ζεστό. Κοιμά ντυμένη. Τριάντα χρονών.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένα γερό παιδί, άνετο, πρόσχαρο και με γλυκό ύφος. Είκοσιπέντε χρονών.

ΕΚΕΙΝΟΣ (στενοχωρημένα): Μα δεν σε βλέπω να'χεις κέφι! Και δεν πρέπει να'σαι άκεφη. Απόψε είν' ένα χαρούμενο βράδυ! Είνα' το πρώτο βράδυ που βγαίνουμε μαζί έξω, ύστερ' απ' τους άρραβώνες μας.

ΕΚΕΙΝΗ (διασμένο χαμόγελο): Έχεις δίκιο! (Σχεδόν θλιμμένα). Είν' ένα χαρούμενο βράδυ!... (Με κουράγιο). Θα κάνω κέφι! Θα πιά και λίγο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (παράξενη μένος): Θα γίνης εύθυμη με το στανό; Αισθάνεσαι... ότι πρέπει να βιάσης τον εαυτό σου;

ΕΚΕΙΝΗ (εύγενικά): Συχώρεσέ με, Νίκο!... Ναί!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ (παίζοντας αδέξια με μιά πετσέτα): Δεν ξέρω... (Με το βλέμμα της ριγμένο στο πιάτο)... Δεν μπορώ να χαρώ, αληθινά!... (σιγά). Η Ζωή μου τη στέρησε τη χαρά!... (Σηκώνει τα μάτια της κι' η έκφραση της παύει μιά λυπημένη αξιοπρέπεια). Ντρέπομαι που άρραβωνιάστηκα μαζί σου!... Νοιώθω να βαρβαίνω απάνω μου τα σχόλια! Όταν γυρίζω σπίτι, το βράδυ, αισθάνομαι πως πρέπει να ξεσκονίσω τα φουστάνια μου... απ' τις ελσωνές!

ΕΚΕΙΝΟΣ (υ' άπορία): Μά γιατί;... Βλέπεις τίποτα το κακό σ' όλη αυτή την υπόθεση;... Ποιός θα σε

είρωνευτή; Και πού θα στηρίξη το κουτσουμπολό του;

ΕΚΕΙΝΗ (πικρό χαμόγελο): Η πολλή σου ευγένεια σ' έκανε... άγενή! Γιατί χωρίς να το θέλεις ρώτησες πού θα στηρίξη το κουτσουμπολό του! (Μ' αληθινή λύπη που δεν μπορεί τίποτα να την κρύψει). Στην άσχημία μου, Νίκο! (Απότομος πινυμένος λυγμός)... Μην προσπαθής να μου πής πως δεν τη βλέπεις!... Είμ' ένα τέρας! (σχεδόν έξαλλη). Πέρασα στιγμές... πού ήθελα να είμαι τυφλή, για να μην έχω κυτταχτή ποτέ στη ζωή μου στον καθρέφτη!... (Αγωνίζεται να μην κλάψει, μα το καταφέρνει με πολύ κόπο. Δεν τρέχουν δάκρυα. Όμως οι γκριμάτσες του πόνου της δίνουν μιά όμη τραγική). Δεν έπρεπε ν' άρχισώ να σε βασανίζω από τώρα... (Βιασμένο γέλιο). Δεν είν' έξυπνο!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (βλέμμα ήρεμο. Ύφος απαλό): Έχεις κάποια μικρή νευρασθένεια, Λέλα.

ΕΚΕΙΝΗ: Η φράσι πού είπες ήταν ή πιο εύγενική διέξοδος! Δεν επιμένω, βέβαια, να μ' άπαντήσεις «κατ' ευθείαν»! Γιατί... τί να πής; Ότι δεν είμαι τέρας; Όταν σαν μιά πρόστυχη κοροΐδια! Να συμφωνήσης, πάλι; Φρικτή άγένεια και τρομερή δοκιμασία! (Σκουπίζει αυθόρμητα τα μάτια της ενώ δεν έχουν κλάψει. Μα μέσα της πιστεύει πως έκλαιγε). Με συγχωρείς! Δεν θα σου ξαναμιλήσω πιά ποτέ γι' αυτό!... (Με φωνή γεμάτη παράπονο). Γιατί δεν θέλω να σε χάσω! Άσχημη και γκρινιάρικα θάταν αδύνατο να με υποφέρεις!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρά): Μπορώ να σε ρωτήσω κάτι; (Έκείνη γνέφει «ναί»). Άφού τόν βρίσκεις έτσι τον εαυτό σου, όπως λες, εγώ, τρελλάθηκα και σε ζήτησα σε γάμο;

ΕΚΕΙΝΗ (σε δύσκολη θέση): Άς την αφήσουμε αυτή την κουβέντα, καλλιτερά. Τώπες και μόνος σου. Πρέπει να είνε ένα χαρούμενο βράδυ το άποψινό.

ΕΚΕΙΝΟΣ (που καταλαβαίνει την υπεκρύψη της): Πες μου όμως τί σκέπτεσαι; Να σ' άπαλλάξω εγώ από τον κόπο; Μήπως νομίζεις ότι σε παντρεύομαι για την προίκα σου;... (άπλα). Ξέρεις πόσο φτωχικά είσαι μπροστά μου. Ο πατέρας μου έχει μιά απ' τις μεγαλύτερες περιουσίες του έθνους. (Χαρούμενος που μπορεί να την πείσει). Τά λεπτά σου, Λέλα μου, δεν αποτελούν ένα τίποτα για μένα! Κι' ούτε τα χρειάζομαι!... Δεν τώξερεις αυτό;

ΕΚΕΙΝΗ (με τρελλή συγκίνηση χαράς που νοιώθη για πρώτη φορά): Είχα ρωτήσει. Κάτι μου είχαν πη, μα νόμιζα πως ήσαν διαδόσεις. Μου λες την αλήθεια; ΕΚΕΙΝΟΣ (τρυφερά): Μά, ναί παιδί μου. Αυτό είν' εύκολο να το εξακριβώσης. Άπορώ πως δεν εξακρίδωσες ένα τέτοιο πράγμα.

ΕΚΕΙΝΗ (σαν μωρό παιδί): Ναί, φταίω εγώ!... (Η όψη της έχει αλλάξει. Έχει γίνει άποτομα, σχεδόν ωμορφη!) Τότε... γιατί με παύσεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ (πάντα το ίδιο απλά και τρυφερά): Μά γιατί σ' αγάπησα. Λυπάμαι που δεν μπορείς να δής την ψυχή σου στον καθρέφτη! Η ωμορφιά της ψυχής σου είνε ή αγάπη μου!... (Βλέμμα πειστικό). Έτσι;

ΕΚΕΙΝΗ (δακρύζει έλαφρά. Μ' αυθόρμητη κίνηση βγάζει απ' την τσάντα της το ρούζ και την πουντριέρα): Ποτέ δε θα ξεχάσω πως μουδύσες την Ευτυχία! Έστο και γι' απόψε μόνο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Για πάντα, Λέλα!

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' άρρσει να το πιστεύω!... (Διορθώνει). Το πιστεύω!... (Μα κιγιάρεται). Καί... (μ' ένα γέλιο που μοιάζει με λυγμό)... δεν είμαι δα και τόσο πολύ άσχημη... (Με πολλή χαρά). Ποτέ δεν είχα σκεφτή να σε ρωτήσω για τα οικονομικά σου!... Είμαι τόσο χαρούμενη που είσαι πλούσιος, που έχεις χρήματα... που δεν με παίρνεις για τα λεφτά μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Γλυκό χαμόγελο): Ναί, έχω δικά μου λεφτά και τα βάζω εύγηγισι για την αγάπη μου. Είσαι ευτυχισμένη τώρα, ίκανοποιημένη;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, είμαι πολύ ευτυχισμένη, αγάπη μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και ώραία για μένα, για τα μάτια τα δικά μου. (Της φιλεί το χέρι).

ΕΚΕΙΝΗ: Άγαπημένε μου!... (Άπ' την άκρη τών βλεφαρίδων της κυλούν δυό ύγρα, λαμπερά διαμάντια).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΕΚΕΙΝΗ (σε δύσκολη θέση): Άς την αφήσουμε αυτή την κουβέντα, καλλιτερά. Τώπες και μόνος σου. Πρέπει να είνε ένα χαρούμενο βράδυ το άποψινό.

ΕΚΕΙΝΟΣ (που καταλαβαίνει την υπεκρύψη της): Πες μου όμως τί σκέπτεσαι; Να σ' άπαλλάξω εγώ από τον κόπο; Μήπως νομίζεις ότι σε παντρεύομαι για την προίκα σου;... (άπλα). Ξέρεις πόσο φτωχικά είσαι μπροστά μου. Ο πατέρας μου έχει μιά απ' τις μεγαλύτερες περιουσίες του έθνους. (Χαρούμενος που μπορεί να την πείσει). Τά λεπτά σου, Λέλα μου, δεν αποτελούν ένα τίποτα για μένα! Κι' ούτε τα χρειάζομαι!... Δεν τώξερεις αυτό;

Ο ΠΙΟ ΧΟΤΡΟΣ ΚΑΟΥ - ΜΠΟΥ - Υ

Ο Γκυ Τσέρρυ ηλικίας 32 χρόνων και κάτοικος του Τέξας, είνε ο πιο χοντρός καου-μπού της Άμερικής. Πρόκειται για έναν άνθρωπο - βουνο που έχει ύψος 1 μέτρο και 82, περιφέρεια θώρακος 1 μέτρο και 78 και βάρος 274 χιλιογράμμια (συνεπαραλαμβανόμενών της στολής και τών εξαρτημάτων του καου-μπού). Το Χολλυγουντ δεν άργησε να προσέξή τόν... όγκο αυτό κι' έτσι ο Γκυ Τσέρρυ εκλήθη έκει για να κάνει κωμικές εμφανίσεις σε διάφορα φίλμ καου-μπούς.

ΜΙΑ ΜΑΣΚΑ ΟΞΥΓΟΝΟΥ

Πολύ σύντομα, όλοι οι ταξιδιούντες με αεροπλάνο θα εφοδιάζονται με την μάσκα αυτή που θα τούς επιτρέπει την κανονική λήψη του οξυγόνου που απαιτεί ο οργανισμός. Αν και η μάσκα δεν είνε απαραίτητη, παρά σε ύψος 6.000 μέτρων και άνω, στην Άμερική άρχισε να κατασκευάζεται σε μεγάλο αριθμό, είνε δε πολύφθη, δεδομένου ότι στοιχίζει περίπου 3.500 δραχμές.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΜΟΔΑ

Ένώ ως σήμερα το εντεκατέν στα φορέματα των γυναικών γινόταν από μέρος του στήθους, ή παρισινή μόδα άπαιτεί να γίνεται πίσω στην πλάτη!... Η μπλούζα αυτή δημιούργημα του γαλλικού οίκου μόδας Πιερ Μπαλμίν, είνε χρυσόκηνι και όπως φαίνεται στο άνω μέρος της φωτογραφίας, αφιναί την πλάτη τελεώς άκαλυπτη.

Αθηναϊκά Εθίκαιρα

Η νέα βόμβα

Νέα πολύ ευχάριστα! Εϊδήσεις θαυμασία! Μιά νέα βόμβα έφτιαξε τώρα ή Άμερική που δύναμι έκρηκτική έχει χιλιαπλάσια, απ' την ατομική!

Αυτή πού κάποτε έσκασε έκει στο Ναγκασάκι, μπρός στην καινούργια δηλαδή είν' ένα... παιχινδάκι! Η νέα βόμβα ως ύλη της έχει, μάς λέν, το «ήλιον». Κι' αν κάνη κάποτε φωτιά παίρνει το φυτίλιον. — Αί ρε πά! πά! μαννούλα μου, τί έχει πιά να (γίνη)!

Θα τιναχθή με το ήλιον κι' ή Γη και ή Σελήνη! (Και τότε χαιρετίσματα και επί γης Ειρήνη!)

Αντιδέσεις

Άπ' τη Βομβάη έρχονται άπίστευτες εϊδήσεις, πού καταπλήσσεται μ' αυτές Άνατολή και Δύσις. Συγκεκριμένως, μάλιστα, μάς λένε πως έκει λυμαινόνται την ύπαιθρον χιλιάδες ποντικοί κι' όποιος πολίτης κυνηγά και ποντικούς σκοτώνει έλαττωμένους, πάντοτε, τούς φόρους του πληρώνει.

Έδώ για να έλαττωθούν οι φόροι μας ως τόσο, πού τελευταίως έφτασαν σ' άφάνταστο σημείον, χρειάζετ' άλλους ποντικούς ή κόσμος να σκοτώση, ήγουν κοινώς τούς ποντικούς τών... κ ρ α τ ι κ ώ ν (τα μείων)!

Νέες άφίξεις

Γι' αυτόν τόν έκλεκτόν καφέ πούγραψα τελευταία σήμερα κι' άλλα ευχάριστα σ' άναγγέλλω νέα. Μιά δηλωσι επίσημη του ύπουργού μας είδα ότι μάς φτάνει προσεχώς και δεύτερη παρτίδα!

Τα μούτρα μην ξυγίζετε και μη σ' έπιάνη φρίκη. Καλύτερα να σπεύσετε να βάλετε το μπρίκι. Τέτοιοι καφέ, άναγνώστα μου, πολύ καιρό θα ψήνουμε, να πίνουμε, να φτύνουμε!...

Κι' αν έσως ή ποσότητα πού παίρνουμε μάς φτάνει καλούμε και τόν Ύπουργό να πih ένα φυτζάνι!

Το κύμα

Άπεργίες! Άπεργίες! Όλοι γενικώς κηρύσσουν. Άλλες άρχισαν ή άρχίζουν, άλλες πρόκειται ν' άρχίσουν.

μόλις θα δοθή το σήμα. Και συντόμως θα μάς πνίξη τών άπεργιών το κύμα.

Άπεργούνε κάθε τόσο οι τροχιοδρομικοί. Άπεργούν επίσης, τώρα και οι τηλεφωνικοί! Και ύπάλληλοι κι' εργάται, μαθηταί, καθηγηταί κι' έχουν είδος άπεργίας πρό καιρού κι' οι βου- (λευταί).

Την κυβέρνησι το θέμα φυσικά θ' άπασχολήση. Πως αυτές τις άπεργίες τάχα θ' αντιμετώπιση; Το έσκέφθηκα το πράγμα. Και θαρρώ πως μόνη (λύσι), πρακτική κι' ώραία είναι και εκείνη ν' άπεργήση!

Διά λόγους μουσικούς

Κάποιος Πάρης στον Περαιά, το έπάγγελμα σερέ (της) μερακλής, μαχαιροδάλτης, καυγατζής, βαρύς, ρεμ- (πέτης) σ' ένα Λάζαρο γνωστό του μαχαιριές ταύδωσε έξη, γιατί ήρνήθη να τού βάλη το γραμμόφωνο να παίξη!

Και ο Λάζαρος ο τάλας, τώρα μετανοημένος, αθα συμμορφωθώ στο μέλλον — λέει πλέον ο καυ- (μένος) — Σαν τόν βλέπω να περνά — ώ! Θεέ μου, φύλα- (ξέ με) — θα τού βάζω εϋθὺς την πλάκα με το άσμα... «Σ κ ό τ ω σ μ ε!»

Παράπονο...

Για λόγους συντονιστικούς και περισυλλογής τά Ναυτικά ταμεία μας θα γίνουν πλέον ένα, και τά ποσά τά διάφορα και τά λογής-λογής σ' ένα ταμείο, του λοιπού, θα τάχουν μαζεμένα.

Έφ' ω και ο Μπακόπουλος με μαύρο δάκρυ κλαίει και πίσω από τα σίδερα της φυλακής του λέει: «Για δες καιρό πού μ' έχουμε γερά τσουβαλιασμένο, τώρα πού θα... τσουβάλιαζα το χρήμα μαζεμένο»!

Ο κ. Πρόεδρος

Ο της Βουλής μας πρόεδρος εξαίφνης παρητήθη. Κι' όπως ή θέσι του άδείασε ζήτημα έγεννήθη, ποιά πρόσωπο θα υποδειχθή διά την Προεδρεία, γιατί, ως λέν οι άρχηγοί, έστί προέδρου χρεία.

Ω! ναί! Να βάλουν γρήγορα πρόεδρο στη Βουλή. Κι' μάλιστα! έξιο, γιατί έχει δουλειά πολλή. Να κάβεται στην έδρα του — το σκέπτομαι κι' i- (δρώνω) — και την κουδούνα να χτυπά... μιά φορά το χρόνο!

Η νόσος

Της κοινωνίας άπειλεί να σπάση τη χολή της εκείνη ή τρισκατάρατη πολιομειλίτις, κι' άντι να λάβουν οι τρανοί τά μέτρα τά δραστήρια, της άσθενείας ψάχνουνε να βρουνε τά μυστήρια.

Να έμβαθούνουν προσπαθούν, έπιστημονικά, καθ' ήν στιγμήν τά κρούσματα προβάλλουνε άθρόα και με τις διαλέξεις τους μάς λένε κλασσικά, ότ' είνε μία άσθένεια πού δεν προσβάλλει... ζώα!

Με την άράδα

Ηϋξήθη τώρα ο μισθός και τών έφημερίων τών πόλεων της χώρας μας άλλα και τών χωρίων. πού αίτήματα δεν έτυχε ποτέ να υποβάλουν, ούτε στο Χέλμη πήγανε ποτέ να τού τά ψά λ ο υ ν.

Με ύπομονη περίμεναν — τί άλλο είχαν να κά- (νουν); — ενώ άλλοι κατάρθωναν αϋξήσεις να λαμβάνουν. Και πάντα περιμένοντας, πολλός πέρασε χρόνος. Μά ή σειρά τους έφτασε κάποια φορά, συμφώνως με το ρητόν πού λέει πως «αν είσαι και παπάς με την άράδα σου θα... φας»!

Οι έκλογές

Πότε θα γίνουν έκλογές; Ίδου ή άπορία! Μέχρι στιγμής δεν δίδεται σαφής πληροφορία. Άλλοι λέν πως παράτασις τρίμηνος θα δοθή, άλλοι φρονούν ο χρόνος των πως θα συντομευθή, άλλοι ότι θα γίνονε εντός της προεδρίας και άνευ συντομείας κι' αναβολής καμμίας, όπως ρητάς και αϋστηρώς το Σύνταγμα όρίζει. Άλλα πώς θα γίνονε κανένας δεν γνωρίζει.

Και πως θα γίνουν οι έκλογές; Με πλειοψηφικό; Με το «μικτό» το σύστημα; Με τ' αναλογικό; Άλλος το ένα σύστημα ή τ' άλλο ύποστηρίζει, και πως θα γίνον ακριβώς κανένας δεν γνωρίζει!

Μά ένα είναι βέβαιον. Οι έκλογές θα γίνον. Πράγμα, όπερ, φαντάζομαι, πως όλοι το εγκρίνουν. Θα μπούν γραμμή τά κόμματα στην έκλογών τη (λαύρα). Κι' άς κάνουνε ύπομονη όσοι θα φάν τά μαύρα!

Ο Σάχης

Ο της Περσίας βασιλεύς, ο Σάχης, δηλαδή, βρίσκεται στην Άμερική έχοντας, έπειδή, θέλει κι' αυτός βοηθεία εις χρήμα και εις είδη πού πρόθυμα και άφθονα ο θεός Τρούμαν δίδει.

Και τώρα στην Ουάσιγκτον του φίλου μας του Σάχη το τί θα λάβη όρίζουνε, για να τά πάρη εν τάχει. Κι' όταν θα φτάση γρήγορα θα λέν σ' όλη τη χώρα «Εις την Περσίαν έρχεται ο Σάχης με τά δώρα!»

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Το παιδί του άλλου...

Ένα από τα πιο φοβερά οικογενειακά δράματα άσπασχολησε πριν από αρκετό καιρό την Αστυνομία. Μία παγωμένη νύχτα ένας άστυφύλακας μάζεψε έναν αλήτη από τα παγκάκια του Ζαπτείου. Ήταν κυριολεκτικά ένα ανθρώπινο κουρέλι. Νηστικός, δυστυχισμένος, παντέρημος. Είχε «κουρνιαστεί» σ' ένα παγκάκι και προσπαθούσε να ζεσταθεί με κάτι παλιοεφημερίδες που τις είχε τυλίξει στην πλάτη του και στα πόδια του. Με κρυφή χαρά είδε να τον οδηγούν στην Αστυνομία. Εκεί θάβρισκε άσυλο. Θα ζεσταίνονταν και θα έτρωγε κι' ένα κομμάτι ψωμί. Τίποτα δεν μπορούσε νάνε χειρότερο από την ερημία της παγωμένης Αθηναϊκής νύχτας.

Το πρωί τον βρήκε μέσα στα κρατητήρια ο ύπαστυνός κ. Κανελλόπουλος. Μά από τις απαντήσεις του κι' από το φέρσιμό του καταλαβε πως αυτός ο νέος είχε ζήσει καλλίτερες μέρες.

— Κάποτε, εξομολογήθηκε στον άστυνικό, ήμουνα κι' εγώ άνθρωπος. Είχα οικογένεια. Είχα γονείς, είχα δόμο, είχα δουλειά. Μια μέρα, όμως, όλα γκρεμίστηκαν. Ο πατέρας μου που πρώτα με λάτρευε άρχισε να με κυττάει με μίσος και κάθε τόσο εύρισκε την ευκαιρία να με δέρνει. Με χτυπούσε αλύπητα σ' αγκυλί.

— Θα σ' κάνω να φύγεις απ' το σπίτι, μου έλεγε δλοένα. Δεν μπορώ πια να σ' βλέπω...

Μάταια προσπαθούσα να καταλάβω ποιά ήταν η αφορμή που τον είχε κάνει να με μισήσει. Ήμουν καλός μαθητής, φρονίμος στο σπίτι, δεν γκρινιάζα κι' έκανα πρόθυμα ό,τι μου έλεγαν οι γονείς μου. Μά τίποτα δεν μπορούσε να ευχαριστήσει τον πατέρα μου. Συχνά με φώναζε κοντά του, με κυττάει προσεκτικά στο πρόσωπο, παρακολουθούσε κάθε μου κίνηση κι' έπειτα μ' έσπρωχνε μ' απέχθεια από κοντά του σαν να κρατούσε ένα φίδι!...

— Φύγε! μου φώναζε άγριεμένος. Φύγε να μη σε σκοτώσω!...

— Άρχισα τότε ν' ανησυχώ μήπως ο πατέρας μου είχε τρελλαθεί και το είπα στη μητέρα μου, μά εκείνη άρχισε να κλαίει:

— Είσαι μικρός ακόμα, μου παρατήρησε, δεν μπορείς να καταλάβεις κακόμοιρο παιδί!...

— Μά τι συμβαίνει, τέλος πάντων, άπόρησα. Γιατί έπαψε ξαφνικά να μ' αγαπάει ο πατέρας;

— Δεν σε θεωρεί δικό του παιδί, μου όμολόγησε με συντριβή η μητέρα μου. Κι' ωστόσο δεν έχει δική!...

— Ύστερα από άλλεπάλληλες σκηνές, όταν πια η ζωή μου είχε καταντήσει σωστή κόλαση, έφυγα

μια νύχτα από το σπίτι και βγήκα στο δρόμο... Ό,τι κι' αν μου συνέβαινε στον κόσμο θα ήταν λιγότερο κακό απ' όσα υπέφερα εκεί μέσα. Έτσι σιγά, σιγά έγινα αλήτης...

Ο κ. Κανελλόπουλος περιεργός κράτησε τα στοιχεία του. Λέγονταν Νίκος Π... και καθόταν στη Γαργαρέττα. Ερευνήσε μόνος του την υπόθεση, και δεν άργησε πραγματικά, ν' ανακαλύψει τους γονείς του παιδιού. Κάλεσε τότε τη μητέρα του και της διηγήθηκε την ιστορία του γιου της. Η γυναίκα τον άκουγε κι' έκλαιγε δλοένα. Έπειτα με συντριβή του εξομολογήθηκε:

— Είμαι δυστυχισμένη, κύριε! Φοβερά δυστυχισμένη! Πολλές φορές προσπάθησα ν' βοηθήσω το παιδί μου. Του έδωσα χρήματα, το έβαλα στη δουλειά, μά συνήθισε πια στην αλχητεία. Ο πατέρας του κι' εγώ φταίμε: Δεν σάς το κρύβω ότι στα πρώτα χρόνια της συζυγικής μας ζωής ήμουν λιγάκι άμυαλη. Ο άντρας μου έφευγε απ' το σπίτι και μ' άφηνε όλομόναχη. Για ν' διασκεδάσω γύριζα κι' εγώ με διάφορες φίλες μου. Έκανα επίσης άνοητες γνωριμιές δίχως κανένα ένδιαφέρον. Ένας απ' αυτούς μου έστειλε ένα σωρό όμορφα γράμματα κι' εγώ έκανα την άνοησία να τα φυλάω. Μια μέρα όμως τα βρήκε ο άντρας μου. Φυσικά χάλασε ο κόσμος. Του ριζώθηκε η ιδέα ότι όχι μόνο τον άπατούσα, αλλά κι' ότι το παιδί δεν ήταν δικό του. Για ν' τον κάνω να ηρεμήσει του είπα ότι δεν είχε παρά να κάνει εξέταση του αίματος. Έγινε η σχετική ανάλυση, αλλά και πάλι δεν το πίστεψε. «Δεν είναι απόλυτη αυτή η ένδειξη, μου άπάντησε σκαιά. Έπειτα ποιος μου έγυγυαί ότι δεν έμαθες σε ποιο γιατρό το πήγα και δεν έτρεφες να πέσει στα πόδια του για να μη μου άποκαλύψει την αλήθεια και καταστραφής!... Τίποτα δεν του γύριζε το κεφάλι. Άρχισε να βασανίζει το παιδί. «Θά του περάσει» σκετόμουνα. «Θά καταλάβει το λάθος του και θα άφήσει ήσυχο αυτό το άθώο πλάσμα». Μά όσο περνούσε ο καιρός τόσο ο άντρας μου γινόταν χειρότερος. Έτσι το παιδί δόσκασε κρυφά από το σπίτι. Κι' όταν το ξαναβρήκα είχε γίνει ένας άχρηστος άνθρωπος, ένας αλήτης... Αυτό άκριδώς μ' έκανε να μισώ τον άντρα μου. Δόθηκε στον πρώτο τυχόντα. Έτσι έφερα στον κόσμο ένα παιδί. Ένα ξένο παιδί. Το παιδί του άγνώστου. Κανείς δεν με υποπτεύθηκε. Ο άντρας μου έχοντας το βάρος της άμαρτίας του παιδιού μας που έδιωξε, νομίζοντας ότι δεν είναι δικό του, τώρα λατρεύει το παιδί του άλλου!... Το φίλαει, το χαιδεύει, το διασκεδάει, κάνει σαν τρελλός μαζί του. Κι' εγώ τους βλέπω και μου έρχεται να του φωνάξω κατάμουτρα:

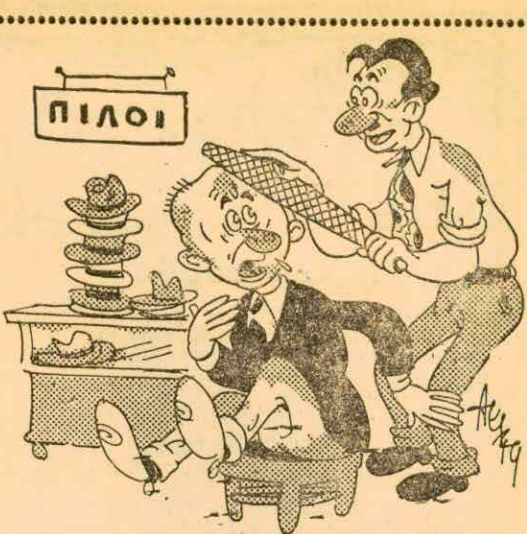
— Έτσι σε πληρωσε ο Θεός για την κακία σου: Να διώξεις το πραγματικό παιδί σου, να το κάνεις αλήτη και να λατρεύεις τώρα ένα ξένο παιδί! Ένα παιδί που ήρθε τυχαία μ' έναν άνθρωπο που δεν ξέρω μήτε τ' όνομά του!...

Αυτή είναι η φοβερή τραγωδία μιας Αθηναϊκής οικογένειας. Σας την αναφέρουμε μ' όλη την διακριτικότητα του άστυνομικού ρεπορτάζ άποφεύγοντας κάθε σχόλιο.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

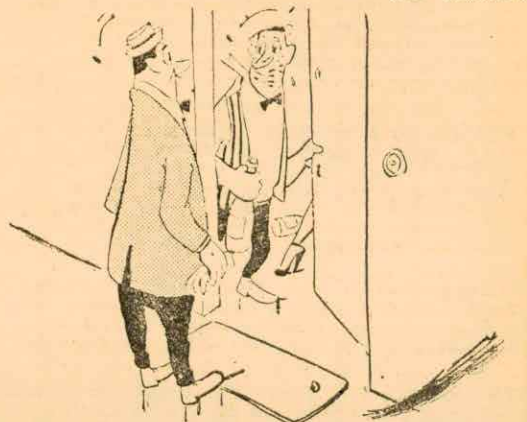
Συμβείνουν και άλλου...

Οί πόλισμαν του Νιούπορτ (Κοννεκτικού) είχαν πρό ήμερών άρχαιρεσίες, για ν' υποδείξουν έναν αντιπρόσωπο στην Έπιτροπή των Συντάξεων. Άλλ' όταν άνοιχτηκαν οί κάλπες, δρέθηκαν 51 ψηφοδέλτια, ενώ εκείνοι που ψήφισαν ήταν μόνο 45. Η έκλογη φυσικά άκυρώθηκε.

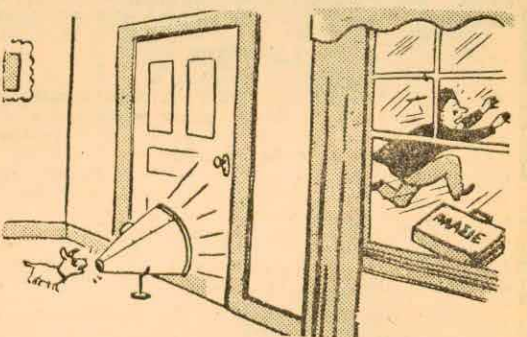
— Μείνετε ήσυχοι, κύριε. Θα σάς λιμάρω λίγο στα πλάγια το κεφάλι και θα σάς έρθει κουτί το καπέλλο!

(Του Άρχελαου)

— Δεν είνε κανείς στο σπίτι. Ο κύριος και η κυρία βγήκαν έξω!...

(Από την «France - Hebdo»)

Το πέρασε για λυκόσκυλο!...

— Να πάρη η όργη!... Βράχθηκε και η πούδρα μου!...

(Από το «Marius»)

Στάσεις και διαμαρτυρίες

Οί δίωρες, οί τρίωρες κι' οί τόσες άλλες «στάσεις», αυτές τις μέρες πήρανε μεγάλες διαστάσεις και βλέπεις πάντα και παντού, κάθε στιγμή και ώρα μια στάση, δικαιοτάτη, να βγαίνει μέσα στη μέση κι' έτσι όπως πάει η όμορφη κι' ιστορική μας χώρα από τις στάσεις τις πολλές σταθμών θ' αποτελέσει.

Έκατοντάδες σύλλογοι και σωματεία χίλια, που παίρνουν ως ύποσχεσι λαγούς με πετραχήλια, του Κράτους βλέπουν τελικώς, τις τόσες άστοργίες και καταλήγουν, φυσικά, σε στάσεις κι' άπεργίες. Κανείς δεν είναι, σήμερα ικανοποιημένος, εις του Θεού το έλεος βρίσκονται ώρισμένως, και βλέποντας τις συνεχείς τις άδιαφορίες, ξεσπά το Πανελληνιον σε διαμαρτυρίες!

Διαμαρτύρονται λοιπόν, εν πρώτοις οί μπεκρηδες, ιδίως όσοι πίνουν και γίνονται σταφίδες, διότι το «χρυσάφι τους» συνάλλαγμα θα γίνει κι' ο Παριζιάνος ο μπεκρης το «νέκταρ» τους θα (πίνη

Ύψωνουν, ήγουν, τη φωνή δικαιολογημένοι, προτού να δουν την τιμή του οίνου ύψωμένη και γενικώς κηρύσσουν «κατάστασιν άμύνης», χωρίς όμως να κάνουν και άπεργίαν... «πίνεις»!

Διαμαρτύρουν' οί γονείς των μαθητών έντώνως, διότι πέρασε ο μισός ο σχολικός ο χρόνος και συναντούν, οί μαθηταί, ακόμα δυσκολία για νάδρουν τ' άπαραίτητα και χρήσιμα βιβλία. Στο μεταξύ ο ύπουργός προβάλλει την αίτία, πως βρίσκονται για «δέσιμο» στα βιβλιοδετεία και το κοινόν παρατηρεί, ορθότατα με λύπη, ότι γενναίο... δέσι μ' ο στον ύπουργό μας λείπει!

Διαμαρτύρονται, μετά, οί Έκπαιδευτικοί, γιατί έφτασαν οί άμοιροι σε θέσι τραγική. Έξαντλησαν το θάρος των και την ύπομονή των, εξαντληθηκαν κι' αυτοί, κατά το μάλλον κι' ήττον, και δίχως άλλες άσκοπες άεροσυζητήσεις, όμαδικές προτίμησαν να κάνουν παραιτήσεις.

Άλλά κι' ο κόσμος, φυσικά, τους δικαιολογεί, γιατί ο μισθός τους έγινε άσημαντος, γελοίος κι' ενώ της Έκπαίδευσης καλούνται λειτουργοί ο στόμαχός των έπαψε να... λειτουργή τελείως!

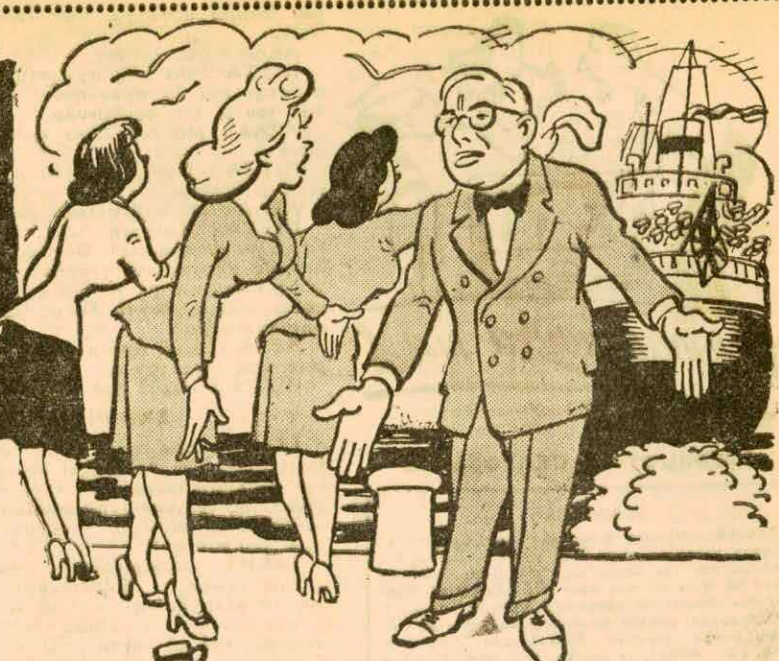
Διαμαρτύρονται, σφοδρώς, οί συμπολίτες όλοι, που βλέπουν σκουπίδοτοπο των Αθηνών την πόλι και στους τουρίστ που έρχονται καμμία φορά τα (ξείδι, χωρίς καμμία ύπερβολή, γινόμαστε... σκουπίδι!

Κανείς δεν βρίσκεται, γι' αυτήν να έργαστη πρό- (θύμως, σε χάλια τριχειρότερα να φτάσει περιμένεις κι' αντί να όνομάζεται των Αθηναίων Δημος θα έπρεπε να λέγεται Κοινότης της... Κοπραίνης!

Διαμαρτύρονται ορθώς, εκτός των πάρα πάνω και ταυτοχρόνως βλαστημένη γραμμή τον Χατζη- (πάνο, διότι δεν απέσυρε απ' την κυκλοφορία, αυτά τ' ανεκδιήγητα παλιά λεωφορεία!

Έκείνα τα σαράβαλα, που σαν χελώνες πάνε, που κι' αν τυχόν δεν πάρουνε στο δρόμο καμμία (τουμπά, σαν παλιοφυσαρμόνικα, μοιραίως, σε... ζουπάνε και σ' όλη τη διαδρομή χορεύεις... «Ζουμπά-ζου- (μπά»!

Διαμαρτύρονται συχνά, εκτός όλων των άλλων, πολλές ύπάρξεις παρδαλές, κατά του Μπέβιν (μάλλον, διότι στην ανάκλησιν των Τζόνθδων προέδρη και στά... οικογενειακά ο φίλος έπενεθε.

Ύπερ αυτών συνηγορεί κι' ο Χέλμης άσφαλώς, και δείχνει στάσιν άρωγού, σύ μην κι' άλληλεγ- (γύου, γιατί με το να φύγουνε οί Άγγλοι έντελώς, θα εισπραχθούν λιγώτεροι δασμοί «προσόδου... έγ- (κύου»!

Στις διαμαρτυρίες μας τις τόσες που ξεσπάνε, και πού, χωρίς αντίρρηση, πληθαίνουν όσο πάνε, θα πρέπει να σημειωθεί πως έχει τα πρωτεία η γενική κατακραυγή για τ' άχρηστα δελτία.

Για τα δελτία, τα κοινώς λεγόμενα «κουπόνια», που τάχει ο κόσμος ο φτωχός μονάχα για δόλερ και μόνον σκληκοβρωτα λαμβάνει μακαρόνια, η ρύζι με παρσίτα και ρύζι... τρικολόρε!

Τόν λόγον όμως έχουνε κυρίως τα παρσίτα, γι' αυτό μπορεί καθένας μας να πη με λόγι' ά- (μασθητα

και άνευ διαταγμού, ότι το Ύπουργείο μας του Έφοδιασμού, που τόσο εμπιστεύονται την καλοπέρασι των, καταντήσε στα χρόνια μας έστία... παρσίτων! Εφ' ό κι' ο ρέκτης ύπουργός του Έπισιτισμού, ορθόν είνε να λέγεται τού... «π α ρ σ ι τ ι- (σ μ ο ύ»!

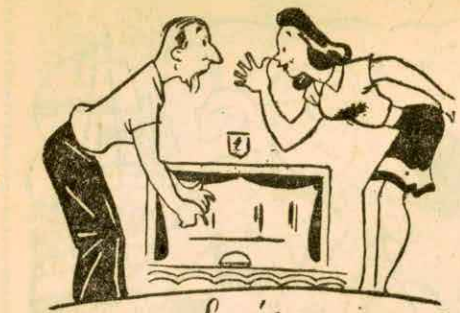
Όλοι διαμαρτύρονται παθόντες και παυθέντες κι' έντός όλιγου πρόκειται, χωρίς πολλές κουβέντες, να σταματήσουν τραίμ, ταξί, βαπόρια, τραίνα, και ο Τσαλδάρης, μ' όλ' αυτά, δεν νοιάζεται δε- (κάρα, Δεν βάζει έννοια στο μυαλό και στο κεφάλι πόνο, του φτάνει να μην άπεργούν... τ' άε ρ ο π λ ά ν α (μονο!

Της έποχής το σύνθημα έγιναν οί στάσεις και μόνιμες, του τόπου μας, περίπου, καταστάσεις, γι' αυτό δεν άποκλείεται, με τέτοια τακτική, να κάνουν στάσεις όμοιες και οί πολιτικοί.

Αυτοί και μόνον γίνονται αίτια κι' άφορμή να διαμαρτυρώμαστε κι' έμεις κάθε στιγμή. Αυτοί κι' ο Χέλμης, πρό παντός, ο Δημήτρης του- (τέατι, που με τους τόσους φόρους του... ά φ ο ρ η τ ο ς (κατέστη!

Αυτούς όλους τους Έλληνες, της γής τους πιδ έν- (δόςους, άδόξως μας καταντήσε τους πιδ «πατηρημένους» (κι' έμεις τους όρθοδόξους, μας έχει κάνει, δυστυχώς, ... δ ι α μ α ρ τ υ ρ ο- (μ εν ο υ ς, άφου, κυριολεκτικώς — τ' όμολογούνε πλειστοί — με φόρους, τέλη και δασμούς μας άλλαξε την... (πίστι!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Η Κωμωδία μας

Αισθηματική σκηνοθεσία

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΓΑΚΗΣ: Νεαρός δικηγόρος που αρχίζει ν' άπορη γιατί τούλεγαν πως μόλις πάρα το δίπλωμα και την άδεια του ετελειώνει. Τό σωτό θα ήταν να του πουν ότι αρχίζει! Γιατί δεν μπορεί να σπουδάσει πελάτη! **ΛΕΛΑ:** Κομψή και μάλλον υποφερτή επωλύφερης νύφη, κόρη γνωστού βαθυπλούτου Αθηναίου. **ΠΙΤΣΑ:** Φτωχή, φιλονεικία της, που η φιλία τους όφείλεται στο γεγονός ότι ήταν συμμαθητρίες στο Κολέγιο. Όμορφη, πικάντικη, πονηρή κι' όχι ακριδώς αυτό που λέμε καυστηρών ήδων.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στη βίλλα της Λέλας)

ΛΕΛΑ: ...Ναί, τον πρόσεξα τό νεαρό δικηγόρο που μούλεγε. Μ' άρέσει. Κι' έχει φημη σπουδαία. Μα έχω πάντα τό φόβο που ξέρεις, Πίτσα μου. Ότι όλοι με θέλουν γιά την προίκα μου! Μόλις με γνωρίση κι' αυτός, θα μου κάνη κόρτε. Είμαι βέβαιη. Άλλά θα μου μπουν οι ιδέες πάλι και... θα τον άποκρούσω!

ΠΙΤΣΑ: Ναί, άλλ' αυτό, Λέλα μου, είν' ένα είδος νευρασθένειας! Έτσι όπως πάς θα καταντήσης γεροντοκόρη!

ΛΕΛΑ (με βαθύ στεναγμό): Τό ξέρω! Μα είναι κάτι που δεν μπορώ να τό κατανικήσω! Και να παντρευτώ θα τό σκέπτομαι και θα είμαι σ' όλη μου τη ζωή, δυστυχισμένη!

ΠΙΤΣΑ (με τό ύφος του ανθρώπου που βρίσκει τη λύση): Άκου να σου πώ. Σ' άρέσει αυτός; Ό Τάκης;

ΛΕΛΑ: Ό δικηγόρος;

ΠΙΤΣΑ: Ναί.

ΛΕΛΑ: Έ, σου είπα πως μ' άρέσει.

ΠΙΤΣΑ: Ξέρω πως ζητάει δακτυλογρά-

φο. Θαρρώ μάλιστα, πως έβαλε κι' άγγελία.

ΛΕΛΑ: Έ, λοιπόν; **ΠΙΤΣΑ:** Θα πάς άγνωστη, θα παρουσιαστής και θα προσληφθής δακτυλογράφος του μ' ένα ψευδώνυμο.

ΛΕΛΑ: Μα δεν ξέρω καλά γραφομηχανή.

ΠΙΤΣΑ: Ούφ! Σε δέκα μέρες σε κάνω έγώ ξεφτερί!

ΛΕΛΑ: Μα από μεταξύ θάχη θρή!

ΠΙΤΣΑ: Καυμένη Λέλα, διαρκώς τον κατακλυσμό φέρνεις! Θα δέσης τό χέρι σου, θα πής πως τό χτύπησε, θα γράφης προς τό παρόν με τό ένα κι' όταν θάχης μάθει τέλεια, θα τό λύσης και θα γράφης περίφημα!

ΛΕΛΑ (έπειτ' από μικρή σιγή): Τό ξέρεις πως είσαι σοφή;

ΠΙΤΣΑ: Μερσί γιά τό κομπλιμέντο!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στό γραφείο του Τάκη, ύστερ' από τρείς μήνες. Η Λέλα έχει λύσει πρό πολλού τό «πανεμένο χέρι της» και τό δαχτυλά της τρέχουν στη γραφομηχανή όπως τό δαχτυλά του Ζοζέ Ιτουρμπι στα πληκτρα του πιάνου.)

ΤΑΚΗΣ (συνεχίζοντας υπαγόρευσι): ...Διά ταύτα... Έξαιτούμαι, ή άγωγή μου να γίνη δεκτή... και να καταδικασθώ ό έναγόμενος εις τό έξοδα της δίκης... Έν Αθήναις και τό λοιπά... Ό πληρεξούσιος δικηγόρος... (Μ' άνακούφισι). Ούφ!

ΛΕΛΑ (γράφοντας άκόμα): Κουρασστήκατε πολύ άπόψε!

ΤΑΚΗΣ: Άρκετά. Μα κι' έσεις περισσότερο.

ΛΕΛΑ (με λεπτότητα): Ά, όχι!...

ΤΑΚΗΣ: Ξέρετε, δεσποινίς Λέλα;

ΛΕΛΑ: Τί;

ΤΑΚΗΣ: Θέλω να σας κάνω μία πρότασι. Να ξεκουραστήτε!

ΛΕΛΑ: Θέλετε να μου δώσετε άδεια;

ΤΑΚΗΣ: Ναί. Άδεια... όριστική!

ΛΕΛΑ (Μ' άπορία): Με δίνωχτε δηλαδή;

ΤΑΚΗΣ: Ναί! Σας δίνωχν άπ' τό γραφείο γιά να σας προσλάβω στη ζωή μου! (Άπότομα). Θέλετε να γίνετε γυναίκα μου; (Πρίν προλάβη ν' άπαντήση). Σας λατρεύω, Λέλα! Δεν έχω μεγάλη πλουτή να σας προσφέρω, αλλά ή δουλειά μου φτάνει να μάς ζήση και τους δυό... (Μικρή σιγή). Έκείνη τόν κυττάζει μ' ευτυχισμένη κατάπληξι. "Αν δεν άπαντήσετε σε τρία δευτερόλεπτα θα σας φιλήσω!

ΛΕΛΑ: Τρία δευτερόλεπτα; (Πονηρά). Μα πέρασαν κι' όλες!

(Φιλί).

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στην κρεββατοκάμαρα της Πίτσας. Είνε ξαπλωμένη. Χτυπάει τό τηλέφωνο).

ΠΙΤΣΑ: Μπρός!... Ά, έσ' είσαι Λέλα μου; Καλημέρα... (Άκούει). Ά, έτσι; Τάδες λοιπόν; Έπιασε τό κόλπο!... Ευχαριστώ γιά τό συγχαρητήρια και... δέξου και τό δικά μου... Ναί, ναί, τό μεσημέρι θάρθω να τό πούμε. Ήρεθούνα, χρυσό μου. (Κλείνει τό τηλέφωνο πού ξαναχτυπάει άμέσως). Μπρός... Λέγε, Τάκη... Ναί... Τό κόλπο μάς ήτανε περίφημο!... Το κορόιδο την έφαγε μία χαρά! Μόλις μου τηλεφώνησε... και κατενθουσιασμένη! Τώρα έμεις θα ξεκοκαλίσουμε την προίκα γλεντοκοπώντας!... Άσχι! Τάκη μου! Γ' αυτό φτιάχτηκαν οι κουτοί στη ζωή, γιά να ζουν οι έξυπνοι!... Ναί, ναί... θάρθω στις έξη... Γεια σου κορίτσο μου!... (Κλείνει τό τηλέφωνο πού σε λίγο ξανακουδουνίζει). Ούφ! Ποιος είνε τώρα;... (Τό παίρνει) Μπρός!... Ά, έσ' είσαι Λέλα μου;

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΛΕΛΑΣ: Ναί, εγώ!... Ξέρεις, είχαν μπενδουτή στο τηλέφωνο οι γραμμές και ύλυντας να τηλεφωνήσω κάπου, άκουσα χωρίς να τό θέλω τό τηλεφώνημα τό δικό σου και του Τάκη! Δεν είχε διακοπή τό τηλέφωνο μου μαζί σου! Αυτά είνε, Πίτσα μου! Άγαπάει ό Θεός τόν κλέφτη, άγαπάει και τό νοικοκύρη! Γεια σου... έξυπνη! (Κλείνει).

ΠΙΤΣΑ (έξαλλη): Νά τάρ' ό διάλογος... την Τηλεφωνική Έταιρεία!

(Αυτιά)

ΕΥΣΥΜΑ ΛΟΓΙΟ

Ό γι α τ ρ ό ς : Μην άνησυχήτε κυρία μου, δεν είνε τίποτε. Έχετε άναγκη μονάχα άναπαύσεως.

Η κυ ρ ί α : Άλλά, γι α τ ρ έ μου, είδατε τη γλώσσα μου πως είνε;

Ό γι α τ ρ ό ς : Αυτή ακριδώς έχει άνάγκη άναπαύσεως.

★

Ό κ. Φ. έπαινεί στο τραπέζι τό κρασί του:

— Τό κρασί αυτό είνε τό πιό έκλεκτό!

— Τό δοκίμασα, του λέει ένας καλεσμένος.

— Πού;

— Στη σαλάτα!

★

— Έχεις ένα τσιγάρο;

— Όχι, έπαφα ν' αγοράζω

— Γιατί;

— Θέλω να σταματήσης την κακή συνήθεια του καπνίσματος!

★

Στό μπακάλικο.

— Πόσο τό ροκφόρ;

— 26 χοντρικώς και 30 λιανικώς.

— Δώσε μου 50 δράμια... χοντρικώς!

★

Μία μητέρα γιά να έμπνεύση στο παιδί της τό αίσθημα της φιλανθρωπίας του λέει:

— Μεγαλειότερη ευχαρίστησι αισθάνεται ό άνθρωπος όταν δίνη, παρά όταν παίρνει.

— Κι' όταν δίνη μπάτσους, μαμά;

★

Σε μία συναναστροφή, ένας καπνιστής προσφέρει τσιγάρο στον προς τό δεξιά του κύριο.

— Ευχαριστώ, δεν καπνίζω ποτέ, του λέει εκείνος.

Γυρίζει τότε στον προς τό άριστερά του κύριο.

— Ευχαριστώ, κι' εγώ δεν καπνίζω, τον πληροφορεί κι' εκείνος.

Η γυναίκα του του φιβυρίζει τότε κρυφά σ' αυτό:

— Πρόσφερε ένα τσιγάρο στον κύριε λοχαγό...

— Δεν κάνει! Αυτός καπνίζει!

★

Κάποιος σύλλογος χιορτάζει την είκοσιπενταετηρίδα του και παραθέτει γεύμα στα μέλη.

Ένας άπ' αυτούς, σηκώθηκε ν' άπαντήση στην πρόποσι που έκανε ό πρόεδρος και είπε:

— Έπειδή επιθυμώ να πληρώσω ένα χρέος...

Κι' ό ταμίας του Συλλόγου:

— Δόξα σοι ό Θεός! Θα πληρώσης και τό μιά φορά!...

Τά προσόντα που πρέπει νάχη μία καλή πούντρα είναι τά έξης: νά είναι έλαφρεία και άπορροφητική, νά κολλάη στο δέρμα, νά τό σκεπάζη μ' ένα στρώμα όμοιόμορφο και νά τό δίνη όψη «βελουδένια». Πάνω σ' αυτές τις βάσεις κατασκευάζονται οι σύγχρονες «πουντρες» του ρυζιού. Σημειωτέον ότι δεν περιέχουν πιά άμυλο ρυζιού, όπως πρίν από 60 χρόνια. Άποτελούν μίγματα των έξης συστατικών, σε διάφορες αναλογίες: άδειδιού του ψευδαργύρου, όξειδιού του τιτανίου, στεατικού ψευδαργύρου, άνθρακικού ψευδαργύρου, στεατικού μαγνησίου (αυτό υπάρχει πάντα σε κάθε καλή σύσταση, γι ατί κάνει νά γλυστράη ώραία ή πούντρα), τάλκ, καολίνη, άνθρακικού μαγνησίου, θειικού βαρίου, άνθρακικού βαρίου και άνθρακικού άσβεστιού. Η ποιότης κάθε πούντρας έξαρτάται άπ' την ποσότητα καθεός άπ' αυτά τά συστατικά.

Ό κατασκευαστής πρέπει νά έρρη νά συνδυάση τις ιδιότητές τους. Αυτή είναι όλη ή δυσκολία. Ό καολίνης π. χ. έχει μεγάλη άπορροφητικότητα, είναι όμως πολύ βαρύς και δεν κολλάει καλά στο δέρμα. Άντιθέτως, τό στεατικό ή τό άνθρακικό μαγνησίον είναι πολύ έλαφρά, αλλά δεν έχουν διόλου άπορροφητικότητα.

Μπορούμε νά πούμε ότι κανένα μίγμα των ουσιών αυτών δεν έχει 100% τά προσόντα της καλής πούντρας. Πάντως, θά ύστερη σ' ένα άπ' όλα. Τώρα λοιπόν ένα νέο συστατικό έρχεται να γεμίση αυτά τά κενά: ή σκόνη από φυσικό μετάξι, που αποτελεί άληθινή επανάστασι γιά την τέχνη των καλλυντικών. Άς ιδούμε τά προτερήματα του προϊόντος αυτού, που έκαμε την εμφάνισι του πρίν από μερικούς μήνες μόιον.

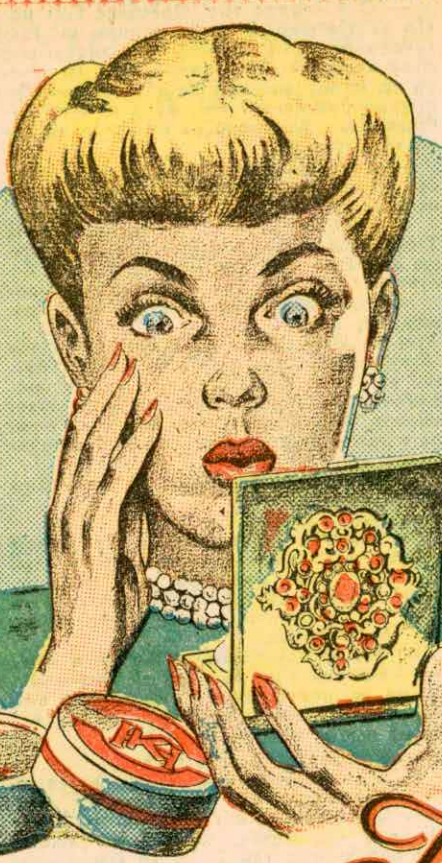
Τά έξαιρετικά χάρισματά του μεταξιού στο γυναικείο ντύσιμο γέννησαν σε όρισμένους έρευνήτας την ιδέα νά τό μεταχειρισθόν στα καλλυντικά. Πρώτα άπ' όλα, έπρεπε νά τό μεταβάλουν σε λεπτή σκόνη. Και τό κατώρθωσαν, έπειτα από μακρές χημικές έρευνες και πειράματα. Με κατάλληλη κατεργασία, οι ίνες του μεταξιού άποξηραίνονται και τρίβονται εύκολα. Η σκόνη τους γίνεται τόσο λεπτή, ώστε πρέπει νά την κυττάσουμε με τό μικροσκόπιο, με μεγέθυνσι 300, γιά νά διακρίνουμε έλάχιστα τους κόκκους της. "Αν βάλουμε λίγη άπ' αυτή τη σκόνη μέσα στη χούφτα μάς, προσθέσουμε μερικές σταγόνες νερό και την τρίψουμε έλαφρά, βλέπουμε ότι εισχωρεί στους πόρους του δέρματος κι' εξαφανίζεται τελείως, πράγμα που δεν συμβαίνει π. χ. με τό τάλκ.

Άφου οι ειδικοί έπέτυχαν νά φτιάχουν αυτή τη σκόνη, τη μελέτησαν από άπόψεως βιολογικής και καλλυντικής. Διεπιστώσαν λοιπόν ότι, εκτός άπ' τη μεγάλη λεπτότητά της, είναι έλαφροτάτη και άπορροφητική. Έχει τόσο έλαφρότητα, ώστε διασκορπίζεται με τό παραμικρό φύσημα. Όσο γιά την άπορροφητικότητά της, είναι ίση περίπου με του φυτικού άνθρακος. Ξέρουμε ότι τό μετάξι βάφεται πολύ εύκολα, γι ατί άπορροφά καλά τά χρώματα. Σε κατάστασι λεπτής σκόνης λοιπόν, έχει πολύ πιό άνεπτυγμένη αυτή την ιδιότητα, όχι μόνον ως προς τά χρώματα, αλλά και ως προς άλλα σώματα, όπως π. χ. τό νερό. Μπορεί ν' άπορροφήση ποσότητα νερού τριπλασία άπ' τόν όγκο της. Γ' αυτό άλλωστε συζάνεται αρκετά τό βάρος της, αν μείνη επί μερικές ώρες έκτεθειμένη σε ύγρη ατμόσφαιρα.

Γιά τόν ίδιο λόγο, άπορροφά τόν ιδρώτα και δεν άφίνει τό πρόσωπο νά γίνη γυαλιστερό άπ' τις έκκρίσεις του δέρματος.

Ένα άλλο πείραμα, που δείχνει την άπορροφητικότητα της πούντρας του μεταξιού, είναι τό έξης: "Αν προσθέσουμε λίγη άπ' αυτήν σε μία διάλυσι ισχυρά χρωματισμένη, τό υγρό γίνεται τελείως άχρωμο, σαν καθαρό νερό, γι ατί τό μετάξι άπορροφά όλο τό χρώμα.

Ό ζωτικός άνθραξ κι' ό καολίνης έχουν κι' αυτοί με-

Πούντρες! ΑΠΟ ΜΕΤΑΞΙ

Έπανάστασις στην τέχνη των καλλυντικών

ρακτηριστική μυρωδιά καιόμενης σάρκας. Έξ άλλου, με τό άπότογομ άνοιγμα του κουτιού μιας τέτοιας πούντρας, βγαίνει άπ' αυτό ένα σύννεφο έλαφρό σαν καπνός, πράγμα που δεν συμβαίνει με τις άλλες οδίες.

Η σκόνη του μεταξιού χρησιμοποιείται επίσης μ' επιτυχία στα κραγιόνια των χειλιών και στο κοκκινάδι γιά τά μάγουλα.

Γιά τη γυναικία

Σ' όλες τις χώρες του κόσμου υπάρχουν παροιμίες και γυναικία γιά τη γυναίκα. Διαλέγουμε μερικά άπ' αυτά, τά πιό ενδιαφέροντα:

Γερμανία. Η γυναίκα μοιάζει σαν τό κρεμμύδι: Είνε όμορφη στην όψη, αλλά φέρνει όσκρα και δεν έχει καρδιά.

— Η γυναίκα προτιμάει νάναι όμορφη, παρά καλή.

Σουηδία. Η καρδιά μιας γυναίκας βλέπει περισσότερο άπ' όσα βλέπουν τά μάτια δέκα άνδρων.

Είνε αδύνατον νά κρατήσης ένα χέλι άπ' την ουρά του και μία γυναίκα άπ' τό λόγο της.

Περσία. Η γυναίκα είνε ένα φρούριο κι' ό άντρας ό φυλακισμένος της.

Ποτέ μία γυναίκα δεν άνήκει άπακλειστικά σ' εκείνον που την παίρνει.

— Η γυναίκα είνε μία συμφορά, που δεν πρέπει όμως νά είπης από κανένα σπίτι.

Δανία. Τρείς γυναίκες και μία χήνα φτιάχνουν ένα παζάρι.

— Αν ό κακός άντρας είνε διάβολος, ή κακή γυναίκα είνε όλόκληρο κόλασι.

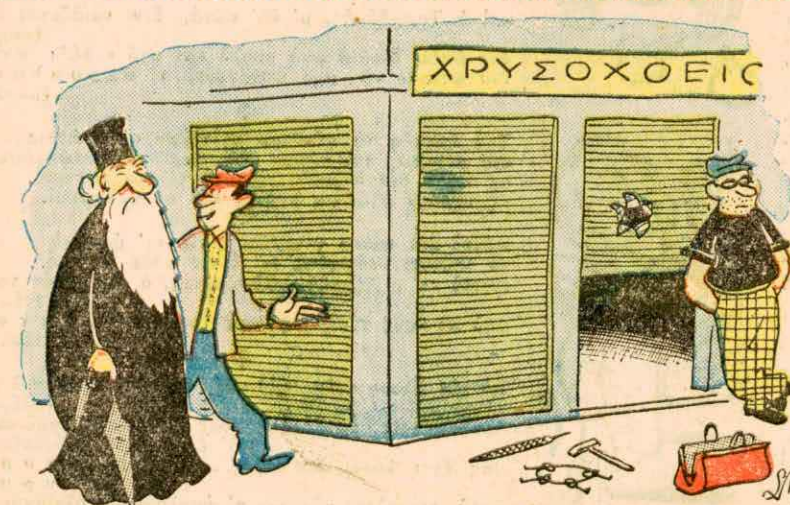
Γαλλία. Η γυναίκα που παίρνει παυλιέται. Η γυναίκα που δίνει, υποτάσσεται.

— Μην έμπιστεύεσαι τη γυναίκα που μιλάει πολύ γιά την όρεξη της.

Κίνα. Έκατό άντρες μπορούν νά φτιάχουν μία κατασκευή, χρειάζεται όμως μία γυναίκα γιά νά φτιάξη ένα σπίτι.

Ινδία. Η γυναίκα και τό κληνά τυλιγονται γύρω σ' όποιον στέκεται κοντά τους.

— Χίλιοι άντρες μπορούν νά ζήσουν μαζί άρμονικά. Δυό γυναίκες δεν μπορούν ποτέ, κι' αν ακόμη είνε άδελφές.

— Άνοιξαμε, παπα μου ένα μαγαζί εδώ δίπλα και θέλουμε νά μάς κάμης έναν άγιασμό.

(Του Σ. Πολενάκη)

Ο Ιωάννης ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Αντίδρασις άνυπομονεί να παραστή στο μαγικό πείραμα του Ραούλ. Στο μεταξύ όμως η Αντωνία Βέρντι κατασκοπεύει τον Ιππότη, άσφαλισμένη να τον καταστρέψει. Ανυπόμονος, ο Ραούλ έτοιμάζεται για το μαγικό πείραμα όπου πρόκειται να χρησιμοποιήσει τη γυναίκα του στο φίλο της Βασίλισσας του Σαδά.

32ον Ο Ραούλ βρήκε την ευκαιρία που ήθελε. Άγκάλιασε τη γυναίκα του και τη ρώτησε: —Μ' αγαπάς, Ζάν, δεν είν' έτσι;

—Εκείνη τον κύτταζε κατάματα. —'Αν σ' αγαπάω; ψιθύρισε. Γιαί με ρωτάς λοιπόν; Μήπως δεν ξέρεις πώς δεν αγαπά τίποτε άλλο στον κόσμο εκτός από σενα;

—Κι' αν σου ζητούσα μια τρανή απόδειξη για την αγάπη σου;

—Θά έκανα άδισταχτα, Ραούλ μου, ό,τι θα μου ζητούσες, για να σου άποδειξω πώς σε αγαπάω, άπάντησε η νέα, εκτός από ένα πράγμα.

—Ποιό;

—Νά σ' άποχωριστώ.

—'Ακριβώς για κάτι τέτοιο πρόκειται, αγάπη μου, και, για να μη χωριστούμε, θα σου ζητήσω να κάνεις κάτι, είτε ο Ραούλ, Μόσο σύ θα με γλυτώσης από τη Βαστίλλη.

—'Απο τη Βαστίλλη; επανέλαβε τρομαγμένη η Ζάν. Καί πώς μπορώ να σε γλυτώσω εγώ;

—Θα σου φανούν παράξενα όσα θα σου πω, αλλά θέλω να μ' άκούσης με προσοχή, γιατί πρόκειται, καθ' ύλην, για την ελευθερία μου και για την αγάπη μας. Θυμάσαι την ήμερα που βρήκες εκείνο το χαρτί, που έγραφε για την Αντωνία Βέρντι, και, νομίζοντας πώς ήταν φίλη μου, πήγες να τη βρεις;

—Ναί, ψιθύρισε η Ζάν.

—Θυμάσαι επίσης ότι σου έπετέθη στο δρόμο ο ύποκομος Ντομπινύ, που τον σκότωσε σε μονομαχία ο δόν Ραιμόνδ. Ο ύποκομος ήταν εύνοούμενος του Αντίδρασις, κι' όλοι στ' Ανάκτορα νομίζουν ότι εγώ τον σκότωσα.

—Και γιατί δεν τους λές ποιος τον σκότωσε; ρώτησε η Ζάν.

—Ξεκινάς ότι του χρωστάμε εύγνωμοσύνη, γιατί μονομάχησε για να σε υπερασπίσει;

—Έχεις δίκιο.

—Ο Αντίδρασις λοιπόν ύπόγραψε το διάταγμα της φυλακίσεώς μου στη Βαστίλλη, για το φόνο του Ντομπινύ. Ο φίλος μου μαρκήσιος ντε Τιάνζ, για να με σώσει, σκέφτηκε να εκμεταλλευτή μιάν άδυναμία του Αντίδρασις.

—Τί θέλεις να πής; ρώτησε περίεργη η Ζάν.

—Ο Φίλιππος της 'Ορλεάνης έχει μανία με τις άποκρυφές έπιστήμες, κι' έχει έγκαταλείψει τη διακυβέρνηση της χώρας στον καρδινάλιο Ντυμπουά, για να μπορέσει να επιδιώξει στα πειράματά του. Θα συγχωρούσε λοιπόν τα πάντα σ' έναν άνθρωπο, που θα μπορούσε να κολακίσει αυτή τη μανία του.

—Καλά όλ' αυτά, είπε η Ζάν, αλλά δεν μπορώ να καταλάβω τί μπορούμε να κάνουμε εμείς οι δυο.

—Θα σου εξηγήσω. Ο μαρκήσιος ντε Τιάνζ είπε στον Αντίδρασις ότι κατέχω την έπιστημη της μαγείας, κι' ο Φίλιππος ζήτησε να του κάνω ένα πείραμα.

—Και τώρα τί θα κάνεις; ρώτησε τρομαγμένη η Ζάν.

—Θ' αναγκαστώ να εξαπατήσω τον Αντίδρασις, για να σώσω τη ζωή μου, και για ν' άποφυγώ έτσι το χωρισμό μας, άπάντησε ο Ραούλ. Θυμάσαι την τοιχογραφία που ύπρχε στο δωμάτιο, όπου με περιποιήθηκαν, όταν πρωτογνωρίστηκαμε;

—Εκείνη που παρίστανε τη Βασίλισσα του Σαδά;

—Ναί.

—Θυμάσαι επίσης ότι η Βασίλισσα σου έμοιαζε καταπληκτικά. Αυτό το είχα πη κάποτε στο μαρκήσιο ντε Τιάνζ, κι' ο φίλος μου σκέφτηκε να εκμεταλλευτούμε αυτή την όμοιότητα, για να εξαπατήσουμε τον Αντίδρασις.

—Δεν καταλαβαίνω, ψιθύρισε η Ζάν.

—Θα σου εξηγήσω, και σε παρακαλώ να μη με παρεξηγήσεις, για ό,τι θα σου πω, και να σκέφτης μόνο ότι, αν δεχθής, θα με σώσεις από τη Βαστίλλη.

—Τί πρέπει να κάνω λοιπόν;

—Ο μαρκήσιος ντε Τιάνζ μετέφερε την τοιχογραφία στ' Ανάκτορα κι' είπε στον Αντίδρασις ότι εγώ, με τις μαγικές μου ικανότητες, θάκανα την εικόνα της Βασίλισσας του Σαδά να ζωντανέψει. Ο Αντίδρασις του πίστεψε, και τώρα περιμένει να κάνω αυτό το πείραμα. Άυριο το βράδυ, τα μεσάνυχτα, θα πάμε στ' Ανάκτορα, για το πείραμα. Λοιπόν, το ρόλο της Βασίλισσας του Σαδά θα τον αναλάβεις εσύ. Θα σου εξηγήσω τί πρόκειται να γίνει.

Κι' ο Ραούλ άρχισε να της εξηγεί πώς θα γινόταν το περίφημο «πείραμα».

Η Ζάν, που τον άκουγε προσεχτικά, δέχτηκε να παίξει το ρόλο εκείνο, για να τον σώσει, όπως πίστευε, από τη Βαστίλλη...

Η άναφορά του κατσκοπεύου

Τό άλλο άπόγευμα ο μαρκήσιος ντε Τιάνζ ήρθε με το άμάξι του να πάρη το Ραούλ και τη Ζάν, για να τους οδηγήση στ' Ανάκτορα, όπου θα γινόταν το πείραμα.

Για να μην άναγνωριστή η Βασίλισσα του Σαδά, την έντυσαν σαν άράπη, με πλούσια άλγερinia φορέματα.

Όταν τό άμάξι ξεκίνησε, κάποιος άνθρωπος που παραφύλαγε στη γωνία, πήδησε στο άνάδαβρο και κύτταξε στο έσω-

τερικό. Ο Ζάκ έσπευσε άμέσως να τόν σπρώξει.

—Πάλι έσύ είσαι, παλιάνθρωπε; φώναξε θυμωμένος.

Ο άγνωστος έσπευσε να εξαφανιστή.

—Ποιος είναι; ρώτησε ο Ραούλ τόν πιστό καμαριέρη του. Τόν ξέρεις;

—Άυτες τις μέρες τριγυρνάει στη γειτονιά μας, άπάντησε ο Ζάκ. Μία μέρα μάλιστα μου πρότεινε να με πληρώσει, για να του δώσω πληροφορίες για σάς.

Ο Ραούλ θυμήθηκε τότε πώς είχε ξαναϊδή τό πρόσωπο του άγνωστου κι' άλλη φορά. Βασάνισε τη μνήμη του, και, τέλος, θυμήθηκε πώς ήταν ο ίδιος ο Ματίας 'Ομπέρ, ο κατάσκοπος, στον όποιο είχε άναβήσει να συγκεντρώσει πληροφορίες για την Αντωνία Βέρντι. Δεν είπε όμως τίποτα στο μαρκήσιο και στη Ζάν, και τό άμάξι εξακολούθησε τό δρόμο του πρós τ' Ανάκτορα.

Όταν έφτασαν εκεί, ανέβηκαν στο διαμέρισμα, που ο Φίλιππος της 'Ορλεάνης είχε θέσει στη διάθεσί τους για τό «πείραμα», κι' όπου είχαν ήδη μεταφέρει την εικόνα της Βασίλισσας του Σαδά.

Ο Ραούλ, προτού άφήση τον Ζάκ να φύγει, τον φώναξε ιδιαίτερα και του είπε: —Άκουσε, Ζάκ, αν ξανασυναντήσης τον άνθρωπο εκείνον, που με κατασκοπεύει, σου δίνω τό δικαίωμα, ή μάλλον την εντολή να τον σκότωσης σαν σκυλί, γιατί είναι πιο επικίνδυνος κι' από ένα φιδι.

—Πολύ καλά, κύριε ιππότη, άπάντησε ο πιστός υπηρέτης.

Ο Ραούλ ανέβηκε στ' Ανάκτορα σκεφτικός. Δεν του άρεσε ή συνάντηση εκείνη με τον κατάσκοπο, γιατί προαισθανόταν ότι κάτι κακό θα του συμβή...

Στό μεταξύ, ο Ματίας 'Ομπέρ πήγε στο μέγαρο της Αντωνίας Βέρντι, όπου ο Ζάν Καρέ τόν παρουσίασε στην κυρία του.

Εκεί ο κατάσκοπος — που δεν είχε χάσει καθόλου τόν καιρό του — της άνεφερε λεπτομερώς ποιος ήταν ο Ραούλ ντε Τραμπλέϊ, πώς είχε ζήσει ως τότε, πώς είχε γίνει άρχηγός των κιβδηλοποιών του Καταραμένου Μεγαρού, και πώς είχε παντρευτή τη Ζάν.

Όταν έφτασε σ' αυτό τό σημείο της άναφοράς του, ή Αντωνία Βέρντι τόν σταμάτησε.

—Ξαναπαντρεύτηκε; επανέλαβε, συμφώνοντας τα φρύδια της. Μά δεν μου είπατε πώς ήταν ήδη παντρεμένος με την 'Ηδη;

—Ναί, άπάντησε ο Ματίας 'Ομπέρ.

—Και δεν τιμωρείται με θάνατο ή διγαμία στη Γαλλία; ξαναρώτησε ή Βέρντι.

—Μάλιστα, κυρία, άπάντησε πάλι ο κατάσκοπος.

—Εξακολούθησε, ψιθύρισε ή 'Ιταλίδα τυχοδιώκτρια.

Κι' ο Ματίας 'Ομπέρ εξακολούθησε την άναφορά του.

Όμολόγησε πώς είχε πληρωθή από τό Ραούλ για να την κατασκοπεύσει, την καθύσυχασε όμως, διαβεβαιώνοντάς την ότι δεν του είχε πη παρά άσημιντα πράγματα γι' αυτήν, και τέλος, της άποκάλυψε ότι ο ιππότης έπρόκειτο να κάνει ένα «πείραμα» στ' Ανάκτορα, παρουσιάζοντας στον εύπιστο Αντίδρασις τη Βασίλισσα του Σαδά.

—Πότε θα γίνει αυτό τό πείραμα; ρώτησε ή Αντωνία Βέρντι.

—Άπόψε τα μεσάνυχτα, άπάντησε ο κατάσκοπος.

—Πολύ καλά.

Και, παίρνοντας από ένα συρτάρι, ένα πουγγί γεμάτο χρυσά νομίσματα, τό έδωσε στον κατάσκοπο.

—Πάρε, του είπε. Είναι περισσότερα άπ' ό,τι σου είχαμε ύποσχεθή, άλλ' είμαι εύχαριστημένη από σενα. Θά σε είδοποιήσω όταν σε ξαναχρειαστώ.

Ο Ματίας 'Ομπέρ έκαμε μία βαθειά υπόκλιση κι' έφυγε κατενθουσιασμένος.

Όταν έμεινε μόνη ή Αντωνία Βέρντι σήμανε τό κουδούνι, κι' είπε στο Ζάν, που έσπευσε να παρουσιασθή:

—Πές να έτοιμάσουν τό άμάξι μου γρήγορα, γιατί θα βγώ.

—Μά κοντεύουν μεσάνυχτα, κυρία, κι'

ο άμαξάς κοιμάται, τόλμησε να παρατηρήση ο υπηρέτης.

—Σύπνησε τον, διέταξε άνυπόμονα ή τυχοδιώκτρια.

Ο Ζάν έσπευσε να εκτελέση τη διαταγή της, και, σε λίγη ώρα, τό άμάξι ήταν έτοιμο.

Η Αντωνία Βέρντι ανέβηκε και διέταξε τόν άμαξά:

—Στά Ανάκτορα, και όσο μπορείς πιο γρήγορα.

Άλλ' όταν έφτασε εκεί, είδε κατάπληκτη ότι δεν της έπέτρεψαν να μπη μέσα.

—Ο 'Υψηλότατος δεν δέχεται κανέναν, της είπαν. Έδώσε άύστηρες διαταγές να μην τόν ένοχλήσουν, όποιοσδήποτε κι' αν τόν ζητήση.

Η Αντωνία Βέρντι δάγκωσε τό χείλη της, κι' άναγκάστηκε να ξαναβεί στο άμάξι της και να γυρίση στο μέγαρό της.

—Άπόψε μπορείς να θριαμβεύσης, Ραούλ ντε Τραμπλέϊ, ψιθύρισε με λύσσα. Άύριο όμως θα έκδικήθώ, κι' ή έκδικήσί μου θα είνε τρομερή!...

Η Βασίλισσα του Σαδά

Την ώρα, που ο φρουρός των 'Ανακτόρων δεν έπέτρεπε στην Αντωνία Βέρντι να μπη, μέσα στο διαμέρισμα, που ο Αντίδρασις είχε διαθέσει στο Ραούλ για τό περίφημο «πείραμά» του, όλα ήταν έτοιμα.

Ο Φίλιππος της 'Ορλεάνης, που τον είχε είδοποιήσει ο μαρκήσιος ντε Τιάνζ, ήρθε, συνοδευόμενος από δύο εύνοούμενούς του και κάθισε σε μία πολυθρόνα, που του είχαν έτοιμάσει. Τό δωμάτιο φωτιζόταν άμυδρά, και μόλις μπορούσε να διακρίνη τά πρόσωπα της τοιχογραφίας, που την είχαν στήσει σ' ένα πλαίσιο.

Ο Ραούλ, κρατώντας τό «μαγικό ραβδί» στο χέρι, πλησίασε τόν Αντίδρασις, και τόν ρώτησε:

—Μπορώ να σας ύποβάλω μία παράκληση, 'Υψηλότατε;

—Μάλιστα, άπάντησε ο Αντίδρασις.

—Πρέπει, για να πετύχη τό πείραμα, να μου επιτρέψετε να σας κλείσω μέσα σ' έναν «καβαλιστικό κύκλο», από τον όποιο δεν πρέπει να βγήτε, γιατί άλλωώς κινδυνεύετε να πεθάνετε.

—Κάντε τόν κύκλο, που λέτε, άπάντησε ο Φίλιππος, και μέινετε ήσυχος. Δεν πρόκειται να φύγουμε, ούτε καν να μετακινηθούμε καθόλου, γιατί ασφαλώς δεν πρόκειται να τρομάξουμε, όταν θα ίδουμε μία ώραία γυναίκα, έστω κι' αν ή γυναίκα αυτή έχη πεθάνει πριν από χιλιάδες χρόνια.

Ο Ραούλ ύποκλήθηκε, και, με τό «μαγικό ραβδί», που κρατούσε στο χέρι του, άρχισε να διαγράφει έναν κύκλο — τόν «καβαλιστικό» — γύρω από τόν Αντίδρασις, και τις δύο εύνοούμενες, ψιθυρίζοντας συγχρόνως, με ύφος μυστηριώδες, άκατανόητα λόγια, που ύπετίθετο ότι ήσαν «μαγικά».

Όταν τελείωσε, ή μορφή της Βασίλισσας του Σαδά, πάνω στην εικόνα, φωτίστηκε ζωηρά, ενώ τά άλλα πρόσωπα της τοιχογραφίας βυθίστηκαν στο σκοτάδι.

Ο Ραούλ άρχισε τότε ν' άπαγγέλλη τη «μαγική έπίκληση», και τό φώς εκείνο έσβυσε άπότομα, κι' όλο τό δωμάτιο βυθίστηκε στο σκοτάδι.

Άκούστηκε τότε ή φωνή του Ραούλ που έλεγε:

—Βασίλισσα του Σαδά, έλα!... Σε διατάζω, στο όνομα του Σολειμάν μπέν Νταούτ, γιου του Διαβόλου!...

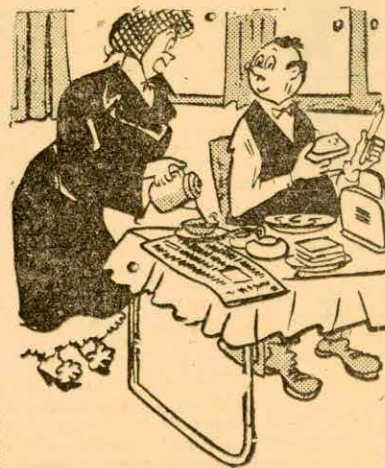
Φάνηκε τότε μία φωτεινή άκτίνα να διαλύη τό σκοτάδι, που επικρατούσε ετε δωμάτιο, και, σε λίγο, παρουσιάστηκε ή Βασίλισσα του Σαδά, μπροστά από την τοιχογραφία, που την χώριζε από τόν Αντίδρασις και τους άλλους ένα μικρό κιγκλίδωμα.

Δεν χωρούσε καμμία άμφιβολία: Ήταν ή Βασίλισσα του Σαδά, ντυμένη με τη βιβλική στολή της, με τά ξανθά της μαλλιά κυματιστά στους ώμους, όλοζώντανη.

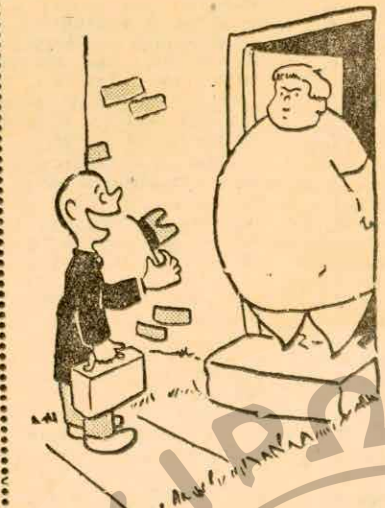
Στεκόταν άκίνητη και χαμογελούσε, με τά μάτια καρφωμένα πάνω στον Αντίδρασις.

Ο Φίλιππος της 'Ορλεάνης έμεινε για

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

—Μαζί με τό βραδυνό σου πάρε και τό πρωινό σου γιατί αύριο πρέπει να φύγω πρωί-πρωί.

ΕΝΑΣ ΚΟΛΑΚΑΣ

Ο πλασιέ: Καλημέρα! κοριτσάκι μου... Μέσα είνε ή μαμάκα σου;

ΣΤΟΝ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟ

—Άνοιξτε τό στόμα σας.
—Άνοιχτό τό έχω!...
(Από τό «la Paris»)

λίγες στιγμές άκίνητος, μή μπορώντας να συνέλθη από την κατάπληξή του. Έπειτα τά χείλη του σάλεψαν και ψιθύρισε:

—Πόσο είνε όμορφη!...

Σιγά-σιγά όμως, τό φώς άρχισε να λιγοστεύει, ως που σβύστηκε έντελώς, κι' ή όπτασία της Βασίλισσας του Σαδά χάθηκε μέσα στο πυκνό σκοτάδι, που άπλώθηκε.

Και πάλι ξανάγινε φώς.

Η Βασίλισσα του Σαδά δεν στεκόταν πια όρθια, μπροστά στην τοιχογραφία: Ήταν και πάλι μία άψυχη ζωγραφία.

—Τελείωσε, είπε ο Ραούλ. Τώρα αν θέλετε, 'Υψηλότατε, μπορείτε να ξεπεράσετε τό μαγικό κύκλο. Δεν διατρέχετε τίό κανένα κίνδυνο...

Νυχτερινή προσκλησι

Ενώ ή Ζάν, μεταμφιεσμένη πάλι σε άράπη, έφευγε από τ' Ανάκτορα, συνοδευόμενη από τόν Ζάκ, ο Φίλιππος της 'Ορλεάνης, καταγοντευμένος από τό «πείραμα», πήρε τό Ραούλ και τό μαρκήσιο ντε Τιάνζ, και ακολουθούμενος παντοτε από τις δύο εύνοούμενές του, πήγε στο διαμέρισμα του, όπου είχε στρώση τό τραπέζι.

Σ' όλο αυτό τό διαστήμα, ο Αντίδρασις εξέφραζε τό θαυμασμό του στο Ραούλ, για τη «μαγική» του δύναμη, και του έδειχνε μεγάλη εύνοια.

Όταν κάθισαν στο τραπέζι, ένας υπηρέτης πλησίασε, έσκυψε με θαυμασμό και καί ψιθύρισε στο αυτί του Αντίδρασις:

—Πώς είνε δυνατόν; φώναξε ο Φίλιππος της 'Ορλεάνης. Γιατί έφυγε;

Και κύτταζε τό Ραούλ, που δεν μπορούσε να καταλάβη τί συνέβαινε.

—Ξέρετε ποιά ήρθε, ιππότη; ρώτησε ο Φίλιππος της 'Ορλεάνης. Η Αντωνία Βέρντι. Ζήτησε να με ίδι, κι' έπειδή δεν την δέχτηκαν, πρότεινε στον καμαριέρη μου πεντακόσια λουδοβίκια, για να την μπάση κρυφά στο δωμάτιο, όπου θα γινόταν τό πείραμά σας. Φυσικά ο καμαριέρης άρνήθηκε, και τότε ή Βέρντι έφυγε, παραγγέλλοντάς μου ότι θα λυπηθώ πολύ όταν μάθω τί έπρόκειται να μου πη. Τί γνώμη έχετε γι' αυτό τό έπίσodio, ιππότη;

—Η γνώμη μου είνε, άπάντησε ο Ραούλ, πώς ή Αντωνία Βέρντι είνε ο μεγαλύτερος εχθρός μου.

—Άλλά γιατί σας μισεί λοιπόν; ρώτησε ο Αντίδρασις.

—Γιατί με θεωρεί αντίπαλό της στη μαγική τέχνη.

—Ίσως να μην έχετε άδικο, ιππότη, αλλά μέινετε ήσυχος. Κανείς εχθρός σας δεν θα τόλμησε στο μέλλον να σας δλάρη.

—Εύχομαι να συμβή αυτό, ψιθύρισε ο Ραούλ, που είχε ώχριάσει.

Όταν γύρισε στο μέγαρό του ο Ραούλ, έπεσε να κοιμηθή, αλλά δεν τό κατόρθωσε. Τόν είχαν κυριέψει άλλόκοτα προαισθήματα, και, χωρίς να τό θέλη, σκεπτόταν διαρκώς τόν Ματίας 'Ομπέρ, που τόν κατασκοπεύει, και την Αντωνία Βέρντι, που τον μισούσε.

Είχε πιά ξημερώσει για καλά, όταν κατόρθωσε να κοιμηθή.

Ξαφνικά, μπήκε στο δωμάτιό του ο Ζάκ και τόν έυπνησε.

—Κύριε ιππότη, του είπε, ήρθε κάποιος και διάταξε να σας ξυπνήσω. Μού είπε πώς έχει μία παραγγελία του Αντίδρασις για σας.

—Καλά, άπάντησε ο Ραούλ.

Σηκώθηκε άμέσως, ντύθηκε, και, σε λίγο, βγήκε στον αντίθαλο όπου περίμενε ο άπεσταλμένος του Φίλιππου της 'Ορλεάνης.

—Κύριε ιππότη, του είπε ο άγνωστος, έρχομαι έκ μέρους του Αντίδρασις για να σας δώσω ένα γράμμα.

Κι' έβγαλε από την τσέπη του μία περιγραμνή, διπλωμένη στα τέσσερα, κι' έπειτα ένα φακέλλο, με τη σφραγίδα του Φίλιππου.

—Έκρυψε άμέσως την περιγραμνή, κι' έδωσε τό φακέλλο στο Ραούλ, που ταραχτηκε, γιατί ή περιγραμνή του φάνηκε πώς ήταν ένταλμα σύλληψης.

Τό γράμμα του Αντίδρασις ήταν τό εξής:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙ: Ή συνέχεια.

Ο μαύρος πρίγκηψ Σερέτσε Κάμα (27 χρόνων) και η σύζυγός του Ρούθ Ουίλλιαμς (24 χρόνων).

Τό ειδύλλιο του μαύρου πρίγκηπος

Η δακτυλογράφος που άναστατάωσε ένα βασιλείο

Ένα έρωτικό ρομάντσο έχει προκαλέσει αληθινή άναστατάση κι έχει δημιουργήσει καθεστωτικό ζήτημα, που απειλεί μάλιστα να πάρη τη μορφή διεθνούς πολιτικής!

Πρόκειται για το ειδύλλιο και το γάμο του νεαρού μαύρου πρίγκηπος Σερέτσε Κάμα, διαδόχου του θρόνου ενός μικρού αλλά περίφημου αφρικανικού βασιλείου, και της Ρούθ Ουίλλιαμς, μιάς Άγγλίδος 24 ετών, πρώην δεκανέας των γυναικών μονάδων του αγγλικού στρατού.

Κατά τη διαμονή του στην Άγγλία, όπου σπούδασε νομικά στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης, ο Σερέτσε γνώρισε τη Ρούθ, που ήταν μια δακτυλογράφος, ένα απ' τα άμεμπτα εργαζόμενα κορίτσια του Λονδίνου την έρωτεύθηκε και την παντρεύθηκε.

Όταν ώστόσο πήρε την απόφαση να παντρευτεί με την έκλεκτή της καρδιάς του, ο πρίγκηψ Σερέτσε δεν έσκέφθηκε ότι όφειλε προηγουμένως να ζητήσει την έγκρισή του συμβουλίου της φυλής του. Περιφρόνησε την παράδοσι, που επέβαλλε να έρωτηθούν οι προσεστοί της φυλής, προκειμένου για την έκλογή της γυναίκας που θα γίνει μητέρα του μέλλοντος βασιλέως τους.

Στην άρχη, κράτησε το γάμο του μυστικό, ακόμη κι απ' τους στενότερους φίλους του. Τον φανέρωσε μόνο στο θείο του Τσεκέντι, που κυβερνούσε τη χώρα του ως αντιβασιλέως μέχρις ότου τελειώσει τις σπουδές του στην Εύρωπη ο Σερέτσε κι ανέβη στο θρόνο που του άνηκε.

Ο Τσεκέντι αγαπούσε το Σερέτσε σαν πατέρα. Αυτός τον είχε αναθρέψει απ' ότου έμεινε ορφανός σε ηλικία 4 ετών. Όταν δεν μπορούσε ποτέ να του συγχωρήσει μια τέτοια αντισυμβατότητα κατά των παραδόσεων της φυλής. Τον διέταξε λοιπόν να γυρίσει αμέσως στη χώρα του, για να δώσει εξήγησις.

Πραγματικά, ο Σερέτσε ξεκίνησε απ' το Λονδίνο για το μακρινό Σερόβε, την πρωτεύουσα της Μπεσουα-ναλάντ, που βρίσκεται στην καρδιά της Νοτίου Αφρι-

κής. Σ' αυτή τη χώρα κατοικούν ως 100.000 μαύροι ιθαγενείς της φυλής των Μπαμανγκουάτο, στην οποία ανήκει και ο Σερέτσε. Το ένα τρίτον περίπου απ' αυτούς έχει συγκεντρωθεί στην «πόλι» Σερόβε, με τις λασπένιες καλύδες της, χωρισμένες μεταξύ τους από ψηλούς ξύλινους φράχτες. Η πρωτεύουσά τους βρίσκεται στην άκρη της μεγάλης έρημου Καλιχάρι, κι ένας καρρόδρομος, μήκους 72 χιλιομέτρων τη συνδέει με τη σιδηροδρομική γραμμή Κεϊπτάουν - Κόγκο.

Οι Μπαμανγκουάτο όφειλουν το κύρος τους και τη δύναμή τους όχι στον αριθμό τους, αλλά στους ισχυρούς και ικανούς βασιλείς που τους κυβερνήσαν: το μεγάλο Χριστιανό άρχηγο Κάμα, που βασίλεψε επί μια γενιά, το γιού του Σεγκκόμα, πατέρα του Σερέτσε, και το νεώτερο αδελφό του προηγούμενου Τσεκέντι, που τον διαδέχθηκε προσωρινά ως αντιβασιλέως και κληδών του ανήλικου γιου του.

Ο Τσεκέντι δεν έπεδιδε ποτέ ν' αρπάξει το θρόνο του άνεψιού του. Απειναντίας μάλιστα, φρόντισε να τον μορφώσει όπως ταιριάζει σ' ένα σημερινό βασιλιά — έστω και του Μπαμανγκουάτο — και περίμενε τη στιγμή που θα του παρέδιδε την εξουσία. Δεν έννοούσε όμως με κανένα τρόπο να του συγχωρήσει την απείθειά του προς τις παραδόσεις της φυλής του.

Μά κι' όλοι σχεδόν οι Μπαμανγκουάτο συμφωνούσαν μαζί του. Δεν άνεχονταν να γίνει βασιλιάς κάποιος που μιλάει λευκά και ν' ανεβή άργότερα στο θρόνο το παιδί της, ένας μισός. Ένοούσαν να διατηρήσουν καθαρόαιμη τη φυλή τους.

Όταν ώστόσο ο νεαρός πρίγκηψ δήλωσε κατηγορηματικά και επίσημως ότι προτίμοι να παραιτηθεί απ' το θρόνο, παρά να χάσει τη γυναίκα της καρδιάς του, προσπάθησαν να δρούν μια συμβιβαστική λύσι. Του πρότειναν δηλαδή να κρατήσει τη Ρούθ, αφού την αγαπούσε τόσο, αλλά να παντρευτεί και μιάν άλλη γυναίκα, απ' τη φυλή του, που θ' άναγνωρίζονταν ως

βασιλίσα και μητέρα του μέλλοντος διαδόχου. Ο Σερέτσε επιφυλάχθηκε να δώσει άπάντησι, και γύρισε στο Λονδίνο, για να τα συζητήσει με τη Ρούθ, που τον περίμενε εκεί.

Τι ακριβώς έγινε κατόπιν; Κανείς δεν το ξέρει με βεβαιότητα... Πάντως, όταν σε λίγους μήνες ο Σερέτσε ξαναπαρουσιάστηκε μπροστά στη γενική συνέλευσι της φυλής του, είχαν αλλάξει έντελως οι διαθέσεις της κοινής γνώμης απέναντί του. Οι μέλλοντες ύπηκοί του είχαν πάει με το μέρος του. Ο Σερέτσε ήταν τώρα γεμάτος αυτοπεποίθησι. Άντι να δικαιολογείται για ό,τι είχε κάνει, είπε με σταθερή φωνή: — Να σηκωθούν όρθιοι όσοι δεν δέχονται τη γυναίκα μου!

Απ' τις χιλιάδες των ιθαγενών, σηκώθηκαν μόνο 50 περίπου.

Και τώρα να σηκωθούν όσοι θέλουν έμένα και τη γυναίκα μου! πρόσθεσε ο Σερέτσε.

Όλοι δρέθηκαν άμέσως όρθιοι και τον έπευφημύσαν.

Ίσως ή έκπληκτική αυτή μεταβολή όφειλετο στην αντίπαθεία των ιθαγενών κατά του Τσεκέντι, που τους είχε επιβάλει φόρους για την έκτέλεσι διαφόρων προοδευτικών έργων.

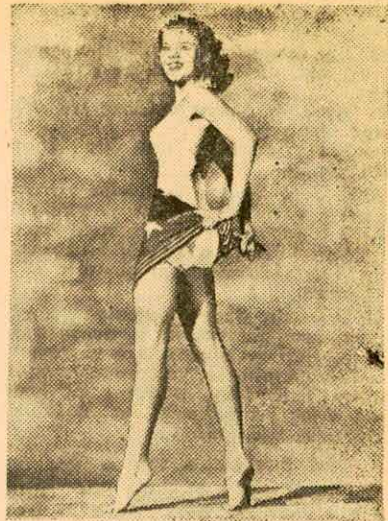
Πάντως, ο Σερέτσε, μόρεσε πιά έλευθερά να εγκαταστήση τη Ρούθ στην πρωτεύουσά του, ως βασίλισσα. Ο Τσεκέντι φοβήθηκε πως θα κινδύνευε ή ζωή του, αν έμενε περισσότερο στο Σερόβε, κι' έτσι κατέφυγε μαζί με μερικούς όπαδους του σ' ένα μακρινό χωριό. Άρχισαν τότε ή χυθροπραξίες άνάμεσα στις δυο μερίδες του λαού — άκόμη και δολοφονικές άπάπειρες. Η κατάσταση έσφαισε σ' τέτοια ένταση, ώστε ή βρετανική Κυβέρνησι συνέστησε μια έπιτροπή, για να μελετήσει το ζήτημα και να δώσει την καλύτερη λύσι.

Ο πρόεδρος της σέρ Ούλτερ Χάρριγκαν, μυστικοσύμβουλος του βασιλέως, πρέπει να δείξει μεγάλη έπιδεξιότητα και διπλωματία, για ν' άποκαταστήση την ήρεμία και να μην έρθη σε προστριβές με τις Κυβερνήσεις της Νοτίου Αφρικής και της Νοτίου Ρωδεσίας, που θεωρούν «καταστροφή» τον άταίριαστο γάμο του πρίγκηπος Σερέτσε... Δεν άποκλείεται δέ, αν δεν δρεθή κάποιος ούρανοκατέβητα λύσις, να φτάση ή ύπόθεσις ως τον Ο. Η.Ε....

☉☉

«Ομάδες έλέγχου»

Ο σύλλογος των εγγάμων κυριών του Γκάου, στην πολιτεία της Ίνδιάνας, καθήρισε από τα μέλη του «ομάδες έλέγχου», που έχουν την άποστολή να σταθμεύουν στην είσοδο των καμπαρέ και των κέντρων διασκεδάσεως. Άποτέλεσμα: Οι σύζυγοι και πολλοί από τους νέους έπαψαν να συχνάζουν σ' αυτά τα κέντρα.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΤΑΡΛΕΤ

Μιά από τις τελευταίες ανακαλύψεις των λαγωνικών του Χόλλυγουντ είναι ή «μίστ» Πέγκυ Κασλ, που άρχισε να γυρίζει μάλιστα και την πρώτη της ταινία.

ΕΠΙΣΗΜΟ ΓΕΥΜΑ ΜΕ ΧΕΛΩΝΟΣΟΥΠΑ

Στο έπισημο γεύμα που παραθέτει κάθε χρόνο ο λόρδος δήμαρχος του Λονδίνου, ένα από τα πιάτα που σερβίρεται άπαραιτήτως είναι και ή πατροπαράδοτη χελωνόσουπα που μαγειρεύεται από τους καλύτερους μαγείρους της Άγγλιας. Οι χελώνες που προκειται να χρησιμοποιηθούν για το γεύμα ποτίζονται έπι δυο έβδομάδες με άβαντα σαρμάνια και σφάζονται μερικές μέρες πριν μαγειρευθούν. (Φωτογραφίες Keystone)

ΠΡΑΚΤΙΚΟΙ ΕΞΟΦΡΕΝΙΣΜΟΙ

Ένας Άμερικανός, για να λύση το πρόβλημα του ύπνου, κατά τα «γυαλικά» ένο, τοποθέτησε στη σκεπή του αυτοκινήτου του ένα ξύλινο κατάστρωμα επάνω στο όποιο στήνει το αντίκρινό του! Η ιδέα του, άφνηκε έξαιρετικά πρακτική στους συμπατριώτες του, που άρχισαν να τον μιμούνται.

Οι κίνδυνοι δηλητηρίασεως ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Ένας ύπουλος έχθρός: το άνθρακικό όξύ

Μόνο στο Παρίσι, έσημειώθησαν τον περασμένο χειμώνα 1249 θάνατοι από δηλητηρίασι με άνθρακικό όξύ.

Ός γνωστόν, το άνθρακικό όξύ είναι το προϊόν της ένώσεως του άνθρακος με το όξυγόνο. Όταν ανάδωμε π. χ. ξυλοκάρβουνα ή κώκ, το όξυγόνο του αέρος αναμιγνύεται με τον άνθρακα και παράγεται ένα άεριο άσπομο, άχρωμο και έξαιρετικά τοξικό. Το άεριο αυτό είναι λιγάκι βαρύτερο από τον άτμοσφαιρικό άερα και για το λόγο αυτό «κατακαθίζει» στο κατώτερο μέρος της κουζίνας μας, των δωματίων μας, κλπ.

Άνθρακικό όξύ παράγεται επίσης μέσα στις θερμάστρες που άνάδουμε κατά τους χειμερινούς μήνες. Άρκει τότε να υπάρχη ή παραμικρή ρωγμή στη θερμάστρα ή τους σωλήνες, για ν' άπλωθή αυτό το τοξικό άεριο, ύπουλα και άδρόνδα, μέσα στο διαμέρισμά μας. Οι περισσότερες δηλητηριάσεις με άνθρακικό όξύ γίνονται μ' αυτό τον τρόπο.

Όπως είπαμε, το άνθρακικό όξύ είναι άσπομο και άχρωμο και γι' αυτό δεν μπορούμε ν' αντίληφθούμε την παρουσία του μέσα στο διαμέρισμά μας ούτε με την όσφρησι, ούτε με την όρασι. Και στο σημείο αυτό ακριβώς βρίσκεται ο μεγαλύτερος κίνδυνος.

Το πρώτο σύμπτωμα μιάς δηλητηρίασεως με άνθρακικό όξύ είναι ο πονοκέφαλος. Στην πραγματικότητα, δεν προκειται για πόνο, αλλά για την καλυμένη καρδιαρία. Αισθανόμαστε, δηλαδή ένα βάρος πίσω από το μέτωπο, σαν κάποιος δύναμι να σπρώχνη το κεφάλι μας προς τα κάτω. Αυτήν την καρδιαρία διαδέχεται ένα αίσθημα ίλιγγου. Τότε μόνο καταλαβαίνουμε πως «κάτι» μάς συμβαίνει και προσπαθούμε να σηκωθούμε από τη θέσι μας, για να πάμε ν' άνοιξουμε το παράθυρό μας. Άλλα τα πόδια μας δεν μας δαστάνε, τρικλίζουμε και σωριαζόμαστε χύμα. Όπως είπαμε, όμως, ή αναλογία του άνθρακικού όξεος είναι μεγαλύτερη στα κατώτερα στρώματα του αέρος, του δωματίου μας. Έτσι, όταν πέσουμε

Μικρά - Μικρά

Η μόδα των μακρύων παλτών όφειλεται στον Κάρολο Ζ' της Γαλλίας που είχε στραβά πόδια.

★

Σ' ένα όρκωτο δικαστήριο, στην Αυστραλία, έλαβαν μέρος δυο ένορκοι που λέγονταν ο Ένας Σέρλοκ κι' ο άλλος Χόλμς.

★

Ο ιδιοκτήτης ενός καταστήματος του Λονδίνου, που πουλάει τομάρια προβάτων, ονομάζεται Γουόλφ (Λύκος).

★

Κατά τη μεταφορά 16 χοίρων με άεροπλάνο απ' το Κρόντον στη Βιέννη, ο άριθμός τους αύξηθηκε... κατά 11 γεωργονόμους που γεννήθηκαν στο ταξίδι!

★

Δυο σύζυγοι, στο Σικάγο, πήραν διαζύγιο γιατί είχαν μολώσει μεταδύ τους, ύποστηρίζοντας καθένας ότι ό γυνίς τους έμοιαζε μ' αυτόν.

★

Ένας Άγγλος, στο Σέφιλντ, έφτιασε μια μοτοσυκλέτα από παλιά σιδερικά, κομμάτια από ένα τραπέζι κι' άδεια δοχεία του γαλακτός που του κόστισε 13 σελλίνια κι' έχει ταχύτητα 65 χιλιομέτρων την ώρα.

χάμα, ή δηλητηρίασις έπεκτείνεται. Έπακολουθεί τότε μια κωματώδης κατάσταση, που είναι ο προάγγελος του θανάτου.

Άλλα συμπτώματα της δηλητηρίασεως με άνθρακικό όξύ είναι οι δόρυβοι των αυτιών, το θάμπωμα των ματιών, κλπ.

Η πρώτη δόθηκεια που μπορούμε να παράσχουμε σ' έναν άνθρωπο, που ύπέστη δηλητηρίασι με άνθρακικό όξύ, είναι ν' άνοιξουμε διαπλάτα τα παράθυρα και τις πόρτες του δωματίου, για να έπιτρέψουμε την είσοδο καθαρού άέρος. Η τεχνητή άναπνοη συντελεί επίσης στη διαβίαια άποκατάστασι της άναπνευστικής λειτουργίας.

Άλλοτε έπιστεύετο ότι το άνθρακικό όξύ παρέλκε την καρδιά και προκαλούσε ένα είδος συγκοπής που έπέφερε το θάνατο. Άλλα τα νεώτερα πειράματα άπέδειξαν ότι το άνθρακικό όξύ έπιδρά κυρίως στο νευρικό σύστημα και παραλύει τις άναπνευστικές κινήσεις. Ο θάνατος έπέρχεται, λοιπόν, από άσφυξία και όχι από συγκοπή.

Για ν' άποκατασταθή ή όμαλή άναπνευστική λειτουργία πρέπει να δώσουμε το άνθρακικό όξύ, που έχει συσσωρευθή μέσα στο αίμα. Για το σκοπό αυτό είναι απαραίτητες οι έισπνοές όξυγόνου ή καλλίτερα ενός μίγματος, που περιέχει 95% καθαρού όξυγόνου και 5% άνθρακικού όξεος. Παράλληλα, είναι άνάγκη να γίνουν στον άσθενη ένδοφλέβιες ένεσεις καμφόρας, σπαρτεΐνης, καφεΐνης και στρυχνίνης (2 χιλιοστόγραμμα).

Σε βαρύτερες περιπτώσεις, ένδεικνυται ο συνδυασμός άφαιμάξεως και μεταγγίσεως καθαρού αίματος. Σε εύτραφη σάματα δεν πρέπει να διστάσουμε ν' άφαιρέσουμε μέχρις 800 γραμμάρια αίματος. Η μεταγγίσις καθαρού αίματος έπιταχύνει έξ άλλου την άποβολή του άνθρακικού όξεος.

Οι Γάλλοι έπιστήμονες έφήρμωσαν επίσης σε βαρύτερες περιπτώσεις τις παρακεντήσεις στην καρδιά και την είσαγωγή μέσα σ' αυτήν μιάς διαλύσεως άδρεναλίνης. Το ισχυρότατο αυτό διεγερτικό φάρμακο προκαλεί πολλές φορές συσπάσεις του καρδιακού μυός, με άποτέλεσμα τη διαβίαια έπανοδο της ζωής.

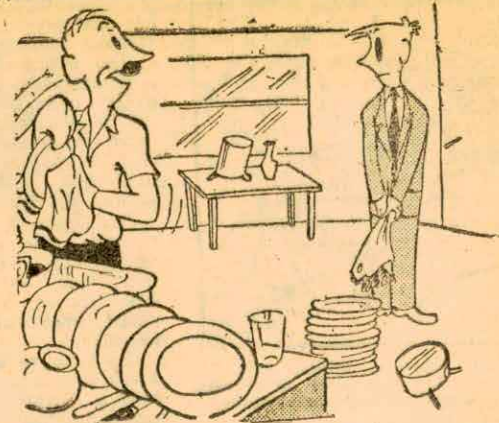
Άλλα μέσα για την καταπολέμησι της δηλητηρίασεως με άνθρακικό όξύ είναι οι ένδοφλέβιες ένεσεις κυανού του μεθυλενίου ή ύποθεϊκού νατρίου. Ο καθνητής Χελντάν έπρότεινε επίσης την έφαρμογή ύπεριωδών ακτίνων, έφ'όσον έννοείται ή κατάσταση του άσθενούς έπιτρέπει τη μεταφορά του σε κλινική.

Δηλητηριάσεις με άνθρακικό όξύ παρατηρήσαν επίσης και σε οδηγούς ή έπιβάτες αυτοκινήτων κατά το χειμώνα, λόγω διαφυγής αέριων από τον κινητήρα. Γι' αυτό, είναι άπαραίτητο, όσογδήποτε δριμύ κι' αν είναι το κρύο, ν' άφήνουμε πάντα ένα μικρό άνοιγμα στο αυτοκίνητό μας, για να κυκλοφορή έλευθερά ο άτμοσφαιρικός άέρας και να μην έπέρχεται επικίνδυνη συσσωρευσις άνθρακικού όξεος.

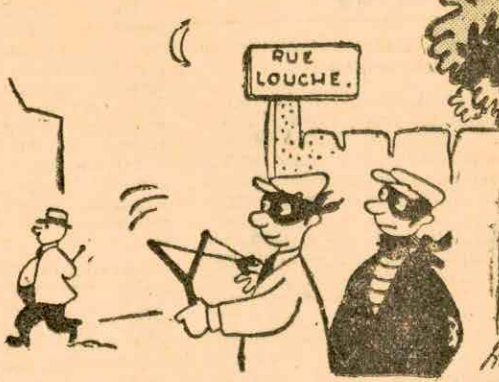
Δόκτωρ ANPY GRANS

Φόρεσε τα παπούτσις του στο χέρι

Ένας κάτοικος του Σικάγου, ο Φραντ Χαδερκαίτ, υπέβαλε μήνυσι έναντίον του Τζωρτζ Βηντ γιατί του έπετέθη με τον άκόλουθο πρωτότυπο τρόπο: Έβγαλε τα παπούτσια του, τα φόρεσε... στα χέρια του και άρχισε να χτυπά τόν αντίπαλό του. Μία χαρακτηριστική λεπτομέρεια: τα παπούτσια είχαν από κάτω γοντρές πρόκες.

— Δεν τώ λέω για να σ' έπηρεάσω, νεαρό μου, μά ή κόρη μου είναι φτυστή ή μητέρα της!... (Από το «Herisson»)

— Μπορούμε να πούμε, φίλε μου, πως άρχίζουμε τη δουλειά μας με πολύ πεινιχρά μέσα!... (Από το «Herisson»)

— Μού έπιτρέπετε να χορεύω με τη γυναίκα μου; (Από το «Herisson»)

ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΗ — Με συγχωρείτε, μαντάμ, πώς να πλύνω μερικά πιάτα και θα γυρίσω άμέσως!... (Από το «Herisson»)

Χάρτης της περιοχής, ανάμεσα στον Τίγρι και στον Ευφράτη, όπου το σύστημα υδρεύσεως χρειάζεται πλήρη ανασυγκρότηση.

ΜΙΑ ΕΡΗΜΟΣ δ' αλλάξη ὄψι

Και θα λυθῇ ἓνα διεθνές πρόβλημα

Στὴν πρώτη κοιτίδα τοῦ πολιτισμοῦ, ανάμεσα στοὺς ποταμούς Τίγρι καὶ Ευφράτη, πρόκειται πιθανότατα νὰ ἐκτελεσθῇ ἓνα τεράστιο τεχνικό ἔργο, ποὺ θὰ λύσῃ ἓνα ἀπ' τὰ οὐτεῖρα προβλήματα τῆς ἐποχῆς μας.

Ἡ πεδιάδα αὕτη — ἡ Βαβυλὼν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης — εἶνε σήμερα μιά ἄγονη ἔρημος. Ἀλλὰ, πρὶν ἀπὸ 5.000 χρόνια, ἦταν ἓνα κέντρο πολιτισμοῦ καὶ ἀπολαύσεων, ποὺ περιγράφεται τόσο στὴ Βίβλο ὅσο καὶ στὰ παραμύθια τῆς Χαλιμάς. Γιάτὶ τὸ ἔδαφος τῆς ἦταν γονιμώτατο, χάρις σ' ἓνα ἀξιοθαύμαστο σύστημα διωρύγων, ποὺ χρησιμοποιοῦσαν τὰ νερά τῶν δύο ποταμῶν. Τὰ ἀρδευτικά αὐτὰ ἔργα εἶχαν γίνῃ πιθανώτατα στὴν ἐποχὴ τῶν Σουμερίων, 3.000 χρόνια πρὸ Χριστοῦ. Διατηρήθηκαν ἀργότερα ἀπ' τοὺς Βαβυλωνίους, καὶ ὑπῆρχαν ἀκόμη στὶς ἡμέρες τοῦ περσικοῦ Χαροῦν ἐλ Ρασίδ, τοῦ Χαλίφη τῆς Βαγδάτης — ποὺ διασώζονταν ὡς σήμερα τὰ εἱρήνια τοῦ παλαιοῦ του.

Ὁ λαμπρὸς ὅμως αὐτὸς πολιτισμός, ποὺ ἔφτανε ὡς τὸν Περσικὸ Κόλπο καὶ τὴ Μεσόγειο, ἐξαφανίσθηκε ἀπ' τὴς ὁρδὲς τοῦ Μογγόλου Χουλακού Χάν, ἀδελφοῦ τοῦ Κουμπλαί Χάν, ποὺ κατέβηκε ἀπ' τὸ Βορρὰ καὶ κατάρρευσε τὴ Βαγδάτη καὶ τὸ σύστημα τῶν διωρύγων.

Ἔτσι, ἐκεῖ ποὺ ζοῦσαν ἄλλοτε 16.000.000 ψυχές, μεῖνεσι κ' εὐημερία ἀγνωστὴ στὸν περισσότερο κόσμο τῆς ἐποχῆς τους, ἀπλώθηκε ἡ ἔρημος.

Σήμερα, οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς αὐτῆς εἶνε μόλις 3.000.000 καὶ περνοῦν μιά ζωὴ γεμάτη ἀθλιότητα καὶ στερησεις. Ὡστόσο, διατηροῦνται ἀκόμη τὰ στεγνά χαντάκια, ποὺ ζωογονοῦσαν κάποτε αὐτὴ τὴ χώρα καὶ πότιζαν τοὺς περίφημους κρεμαστούς κήπους τῆς Βαβυλώνας. Ἀν γεμίσουν καὶ πάλι με νερό, θὰ λυθῇ ἓνα ἐπείγουσιν πρόβλημα, ποὺ ἀπασχολεῖ τὸν Ο.Η.Ε. καὶ τὴν Ἀμερικανικὴ Κυβέρνησι καὶ βάσει σὲ κίνδυνον τὴν εἰρήνῃ στὴ Μέση Ἀνατολή.

Πράγματι, ἡ συμφωνία τῆς Παλαιστίνης δημιούργησε 800.000 Ἀραβες πρόσφυγες ἀστέγους καὶ πεινασμένους. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς εἶνε ἀπλοὶ ἀγρότες, ποὺ ἔχασαν τὰ κτήματά τους.

Οἱ Ἀραβες πρόσφυγες κατοικοῦν σὲ σκηνές, ποὺ σχηματίζουν συνοικισμούς ἀπ' τὴ Βηθλέεμ ὡς τὸ Λίβανο κ' ἀπ' τὴ Συρία ὡς τὸ Ἰράκ. Ὁ πληθυσμὸς τῆς Ὑπεριορδανίας ἔχει σχεδὸν διπλασιασθῇ. Ὁ Ἑρυθρὸς Σταυρὸς, ἡ Ἑρυθρὰ Ἡμισέληνος κ' ἄλλες φιλανθρωπικὲς ὁργανώσεις συντηροῦν προσωρινῶς ὅπως μποροῦν τοὺς πρόσφυγες. Δὲν ὑπάρ-

χει ὅμως ποὺθενὰ στὴ Μέση Ἀνατολή καλλιεργήσιμη γῆ γιὰ τὸσον ἀγροτικό πληθυσμό.

Τὸν περασμένο χειμῶνα, σὲ μιά μόνο κατασκήνωσι, πέθαναν 50 - 60 άτομα κάθε βδομάδα ἀπ' τὸ κρύο καὶ τὴς στερησεις. Ἐφέτος, προβλέπεται ὅτι ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς θ' αὐξηθῇ. Ἀν δὲν λυθῇ τὸ μεγάλο αὐτὸ πρόβλημα, κινδυνεύει σοβαρὰ τὸ γόνιμο τῆς Δύσεως.

Ἡ Συρία, ἡ Ὑπεριορδανία κ' ὁ Λίβανος δὲν χωροῦν πιά ἄλλους πρόσφυγες. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὸ Ἰράκ — μολονότι, στὰ ἀρχαία χρόνια, ἡ χώρα αὕτη συντηροῦσε πληθυσμὸ πενταπλάσιον ἀπ' τὸ σημερινόν.

Σ' αὐτὸ τὸ ἀδιέξοδο μπορεῖ νὰ δώσῃ μιά λύσι τὸ σχέδιο ποὺ ὑπέδειξε ὁ Ἀμερικανὸς ἀρχαιολόγος Λώρενς Γκρίσγουολντ: ἡ ἀποκατάστασις δηλαδὴ τοῦ συστήματος τῶν διωρύγων, ποὺ θὰ κάμουν καὶ πάλι γονιμὴν τὴν ἔρημον τῆς Μεσοποταμίας.

Κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς ποὺ ἔγιναν προσφάτως ἀπὸ Ἀγγλοὺς μηχανικούς κ' ἀπὸ Ἰρακινούς ἐμπειρογνώμονες, τὸ ἔργον αὐτὸ ἀπαιτεῖ δαπάνη περίπου 60.000.000 δολλαρίων, γιὰ νὰ λειτουργήσῃ καὶ πάλι τὸ ἀρδευτικὸν σύστημα ποὺ συντηροῦσε τὰ ἑκατομύρια τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Βαβυλώνας καὶ τῆς Ἀσσυρίας. Μπορεῖ δὲ νὰ τελειωθῇ σὲ 4 χρόνια, μετὰ τὰ τεχνικά ἐφόδια καὶ τὴν καθοδήγησι τῶν Ἀμερικανῶν ἐιδικῶν.

Ἐκτός ἀπ' τὸ πρόβλημα τῶν Ἀραβῶν προσφύγων τῆς Παλαιστίνης, θὰ λυθῇ ἔτσι κ' ἓνα ἄλλο, ποὺ ἀφορᾷ τὴ συντήρησι τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀμερικανικῶν πετρελαιοπηγῶν τῆς Ἀραβίας.

Τὰ περισσότερα ἀπ' τὰ τρόφιμα ποὺ χρειάζονται γι' αὐτοὺς τοὺς Ἀμερικανούς, ποὺ ζοῦν μέσα στὴν ἀραβικὴ ἔρημο, φθάνουν ἀεροπορικῶς ἀπ' τὴς Ἡν. Πολιτείες. Κ' ἡ μεταφορά αὐτὴ κοστίζει, γιὰ κάθε πτησί, περισσότερο ἀπ' ὅσο στοιχίζει ἡ ἀμερικανικὴ γέφυρα τοῦ Βερολίνου.

Ἀν ὅμως ἡ Μεσοποταμία γίνῃ καὶ πάλι μιά πλουσία γεωργικὴ χώρα, θὰ ἐφοδιάζῃ με ἄφθονα λαχανικά, φρούτα καὶ κρέας τοὺς Ἀμερικανούς τῶν πετρελαιοπηγῶν. Ἀπ' αὐτὴν καὶ μόνο τὴν πλευρὰ, προβλέπεται ὅτι θὰ καλυφθοῦν μέσα σὲ 10 χρόνια τὰ ἔξοδα τοῦ μεγάλου τεχνικοῦ ἔργου.

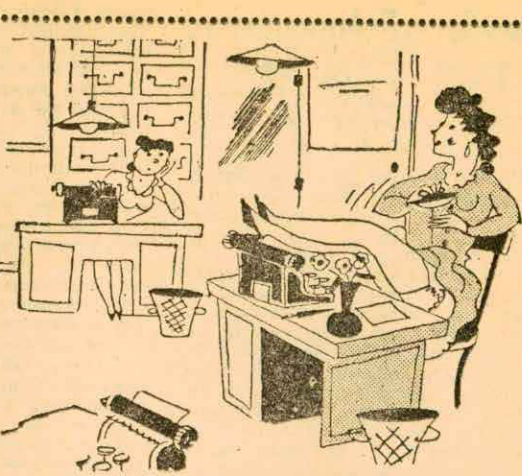
Συγχρόνως, θὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ τὴν ἐργασία αὕτη οἱ ἀνεργοὶ πρόσφυγες, κ' ἔτσι θὰ κερδίζουν τὸ ψωμί τους.

Μετὰ τὴν ἀποκατάστασι τοῦ ἀρδευτικοῦ συστήματος, τὸ ἔδαφος θὰ μοιρασθῇ στοὺς πρόσφυγες, καὶ ἐμπειροὶ γεωπόνοι θ' ἀναλάβουν νὰ τοὺς διδάξουν τίς σύγχρονες καλλιεργητικές μεθόδους. Ἔτσι ἡ Μεσοποταμία θὰ γνωρίσῃ καὶ πάλι τὴν παλαιὰ τῆς εὐτυχία.

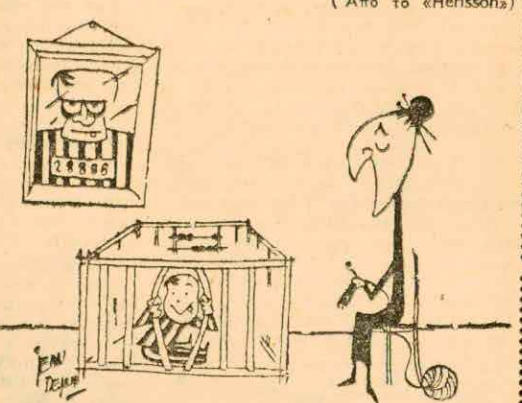
☉☉

Ἡ ἡλικία τῶν τάφων τῶν Φαραῶ

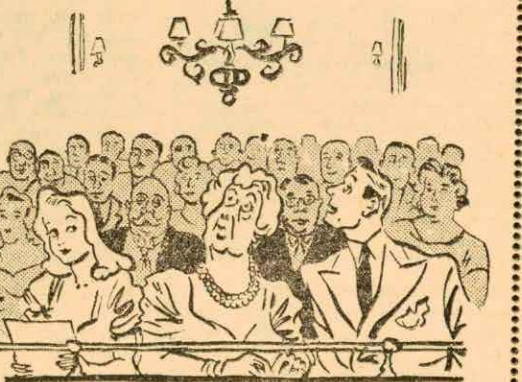
Οἱ αἰγυπτιολόγοι διαφωνοῦσαν πάντα μεταξὺ τους σχετικὰ μετὰ τὴν ἡλικία τῶν ἀρχαίων τάφων τῶν Φαραῶ καὶ μετὰ τὴς χρονικῆς περιόδου στὶς ὁποῖες βασιλεύσαν. Τώρα λοιπὸν τὸ Βρετανικὸ Μουσεῖο πρόκειται νὰ κάμῃ ἓνα πείραμα, μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ βάλῃ τέλος σ' αὐτὴς τίς διαφωνίες. Θὰ πάρουν δηλαδὴ οἱ εἰδικοί ἓνα κομμάτι ξύλου ἀπ' τὸν τάφο ἑνὸς Αἰγυπτίου εὐγενούς, ποὺ πιστεύεται ὅτι πέθανε τὸ ἔτος 3.300 π. Χ. καὶ ποὺ εἶναι θαμμένος στὴ μεγάλη νεκρόπολι τῆς Σακκάρας, κοντὰ στὴ Μέμφις. Τὸ ξύλο αὐτὸ εἶναι θαυμάσια διατηρημένο. Μετρώντας λοιπὸν με εἰδικὲς συσκευές τὴν ἀσθενεστάτην ραδιενέργειάν του, θὰ μπορέσουν νὰ καθορίσουν με ἀκρίβεια τὴν ἡλικία του.

— Πρόσεξε, γιατί ὁ διευθυντὴς θυμώνει ὅταν μὰς βλέπῃ νὰ μὴν ἐργαζόμεσθε!...
— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ στάσι μας!...
(Ἀπὸ τὸ «Herisson»)

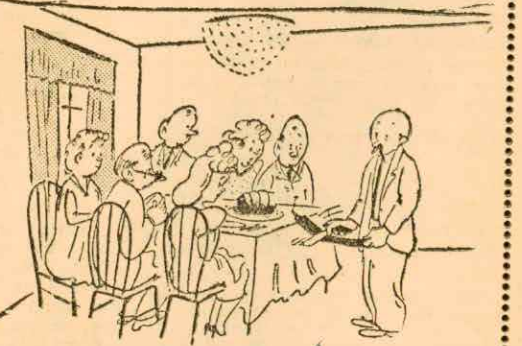

Ὁ γυιὸς τοῦ καταδίκου.
(Ἀπὸ τὴν «France - Dimanches»)

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

— Αὐτὸς ὁ πολυέλαιος, πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι σας, κυρία μου, δὲν μοῦ φαίνεται καὶ τόσο σίγουρος. Θέλετε ν' ἀλλάξωμε θέσι;

Ὁ κουρέας ἔχει καλεσμένους κ' ἐτοιμάζεται νὰ κόψῃ τὸ ψῆτό.

Γεώργιος Ἀδέρωφ

Τὸ ὄνομα τοῦ Γεωργίου Ἀδέρωφ, ἔδω καὶ πολλὰ χρόνια στὴν Ἑλλάδα γράφεται καὶ ἀκούεται συχνά. Τὸ παλὸ ἐνδόξο πολεμικὸ καράδι μας «Ἀδέρωφ», τὸ Ἀδερῶφειο περικαλλῆς κτίριο τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων ποὺ στολίζει τὸ πεδῖον τοῦ «Ἀρεῶς», τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον, τὰ κτίρια τῶν φυλακῶν «Ἀδέρωφ» καὶ μερικά ἄλλα ἱδρύματα φέρουν τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου εὐεργέτου τοῦ Ἑθνους.

Νὰ κ' ἓνα τρανὸ παράδειγμα ἐνὸς φτωχοῦ παιδιοῦ ποὺ χωρὶς νὰ στηριχθῇ σὲ οἰκογενειακὰ πλοῦτη καὶ περιγαυηνές, ἔγινε μεγάλος ἄνθρωπος κ' εὐεργέτης τῆς πατρίδας του ὅσο λίγοι Ἕλληνες.

Καταγότανε ἀπ' τὸ Μέτσοβο ὅπου καὶ γεννήθηκε τελευταῖο παιδί, ὕστερα ἀπὸ ἄλλα πέντε ποὺ εἶχαν οἱ γονεῖς του.

Ὅπως εἶνε γνωστόν, στὰ παλαιότερα ἰδίως χρόνια, οἱ Ἡπειρώτες ἔφευγαν ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ ἀπ' τὴν τουρκοκρατούμενην τότε πατρίδα τους καὶ πῆγαν σὲ διάφορες χώρες τοῦ ἐξωτερικοῦ ὅχι, βέβαια γιὰ νὰ διασκεδάσουν ἢ γιὰ νὰ ρεμπελήσουν, ἀλλὰ γιὰ νὰ δουλέψουν καὶ νὰ δημιουργήσουν, μετὰ τὴς οικονομικῆς τους κάποια δική τους οικονομικὴ κατάστασι, μετὰ τὴν ὁποῖαν βοηθοῦσαν καὶ τοὺς δικούς τους καὶ τὴν ἰδιαιτέρην πατρίδα τους, στὶς κοινωφελεῖς ἀνάγκες τῆς.

Ἄλλοι πῆγαν στὴν Πόλη. Ἄλλοι στὴ Μικρὰ Ἀσία. Ἄλλοι στὴν Αἴγυπτο κ' ἄλλοι στὴν Ἀμερικὴ, ὅπου, μάλιστα, σήμερα ὑπάρχουν καὶ μεγάλες ἡπειρωτικὲς ὁργανώσεις, σὲ διάφορες πόλεις τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.

Ὁ Ἀδέρωφ, λοιπὸν, πῆγε στὴν Αἴγυπτο. Καὶ νέο παιδί, καθὼς ἦταν ἀκόμη, ἐδούλεψε σκληρὰ γιὰ νὰ δημιουργήσῃ κάτι.

Σταθερὸς χαρακτήρας ὅπως ἦταν, κατόρθωσε νὰ πάρῃ κάποια θέσι, στὴν ἀρχή, στὸ Αἰγυπτιακὸ ἐμπόριο. Καὶ σιγὰ - σιγὰ νὰ ὁργανώσῃ μ' ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία, δικῆς του ἐπιχειρήσεως ἀπὸ τίς ὁποῖες καμιά δὲν ἀπέτυχε.

Τὸ μυστικὸ τοῦ μεγάλου Ἡπειρώτη ἦταν ἡ μεγάλη εὐλκρίνεια καὶ τιμιότης του, καθὼς καὶ ἡ σπανία ἱκανότης του νὰ παρακολουθῇ με διορατικότητα ἀκόμη καὶ τίς δυ-

σκολώτερες περιπτώσεις τοῦ ἐμπορίου.

Ἦρθε ἐποχὴ ποὺ ὁ Ἀδέρωφ εἶχε γίνῃ κ' ἀναγνωρίζτανε «ἄσσο» στὴ δουλειά του, ἀκόμα κ' ἀπ' τοὺς περιφημότερους ἐπιχειρηματίας τῆς Αἰγύπτου. Αὐτοδημιούργητος λοιπὸν, καθὼς ἦταν ὁ πολυμήχανος Ἀδέρωφ, κατόρθωσε ἀπὸ τὸ μὴδὲν νὰ πλουτίσῃ με τοὺς κόπους του καὶ νὰ γίνῃ ἓνας ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους ἐπιχειρηματίας τῆς Αἰγύπτου.

Ὅταν ἔγινε, λοιπὸν, πάμπλουτος κ' ἔφτασε σὲ μεγάλη ἡλικία, ἄρχισε νὰ τὸν ἀπασχολῇ ἡ σκέψις πὼς θὰ ὠφελοῦσε τὴν πατρίδα του.

Δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ γιὰ κληρονόμους.

— Δυστυχεῖς ἄνθρωποι, ἔλεγε εἶνε ὅσοι περιμένουν νὰ ζήσουν ἀπὸ πεθαμένους!

Κάποτε ἓνας ἀνηψιὸς του τὸν ἐπισκέφθηκε, καὶ νομίζοντας ὅτι θὰ τὸν ἐκολάκευε εἶχε τὴν ἀφέλεια νὰ τοῦ πῇ:

— Θέει μου, ἅγιος ἄνθρωπος θὰ γίνῃς! Θὰ σὲ μνημονεύουμε σὲ ὅλη μας τὴ ζωὴ!

Καὶ τότε ὁ Ἀδέρωφ, ποὺ καταλάβαινε περὶ τίνος ἐπρόκειτο, μετὰ τὴ συνηθισμένη θυμοσοφικὴ του διάθεσι, τοῦ ἀπάντησε:

— Ἀντί, παιδί μου, νὰ χάνετε τὸν καιρὸ σας νὰ με μνημονεύετε, καλύτερα νὰ δουλεύετε τίμια ὅπως ἐδούλεψα κ' ἐγώ! Ἔτσι θὰ σὰς ἐκτιμῶσουν περισσότερο καὶ οἱ συμπολίται σας, παρὰ νὰ σὰς βλέπουν νὰ τρώτε τίς οικονομίες καὶ τοὺς κόπους τῶν... πεθαμένων! Θὰ σὰς ἀντιπαθήσῃ τότε ὅλος ὁ κόσμος!

Ἀκλόνητος σ' αὐτὴ τὴν ἀντίληψιν ὁ

Γεώργιος Ἀδέρωφ

Γεώργιος Ἀδέρωφ

Ἀδέρωφ, ἄρχισε πολὺ νωρὶς νὰ διαβέτη ἀπ' τὴν τεραστίαν περιουσίαν του μεγάλη ποσὰ σὲ κοινωφελεῖς καὶ φιλανθρωπικοὺς σκοπούς.

Πρῶτα - πρῶτα, εὐεργέτησε τὴν ἑλληνικὴ Κοινότητα τῆς Ἀλεξανδρείας. Ἰδρύσε ἐκεῖ νοσοκομεῖο γιὰ τοὺς φτωχοὺς ὁμογενεῖς, γυμνάσιον καὶ παρθεναγωγεῖο. Εἶχε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μάθουν ἑλληνικὰ γράμματα τὰ ἑλληνόπουλα τῆς ἐξεντιάς. Ἐπειτα ἄρχισε νὰ φροντίζῃ γιὰ τὸ Μέτσοβο, τὴν ἰδιαιτέρην πατρίδα του. Ἐστειλε μεγάλα ποσὰ γιὰ τὰ νοσοκομεῖα τῆς καὶ τὰ σχολεῖα τῆς. Καὶ φρόντισε καὶ γι' ἄλλες ἀνάγκες τοῦ Μετσόβου καὶ γι' αὐτὸ ὅλες οἱ Μετοβόβιτικὲς ὁκογενεῖς εὐλογοῦσαν τ' ὄνομα του καὶ εἶχαν τὴν εἰκόνα του στὰ σπιτία τους.

Ὑστερα, ἡ εὐεργετικὴ δράσις τοῦ Ἀδέρωφ ἄρχισε νὰ παίρῃ πανελλήνιον χαρακτῆρα.

Μεγάλα ποσὰ διέθεσε καὶ γιὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Πολυτεχνεῖου, μαζί μετὰ τὸν Τσιτσακαλὶ καὶ τὸν Στουρνάρα. Καὶ γι' αὐτὸ, κατ' ἐπιθυμίαν τοῦ Ἀδέρωφ, τὸ Πολυτεχνεῖο πῆρε καὶ τ' ὄνομα τῆς ἰδιαιτέρας τοῦ πατρίδος: Μετσόβιο.

Ἀλλ' ἡ μεγαλειότερη ἐθνικὴ γενναιομῖα τοῦ Ἀδέρωφ ἦταν ἡ μεγάλη δαπάνη ποὺ διέθεσε γιὰ τὴν ἀνακατασκευὴν τοῦ περικαλλεστάτου Παναθηναϊκοῦ Σταδίου ὅπου κ' ἔγιναν οἱ πρῶτοι Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες στὰ 1896.

Πῆγε, τότε, ὁ Τιμολέων Φιλήμων στὴν Ἀλεξανδρεῖα ἐκ μέρους τῆς πρώτης Ὀλυμπιακῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς ὁποίας πρόεδρος ἦταν ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος.

Ὁ Φιλήμων, διακεκριμένος δημοσιογράφος καὶ φλογερὸς πατριώτης, μίλησε στὸν Ἀδέρωφ με θερμὴν κ' ἐνθουσιασμό γιὰ τὸ μεγάλο ἔργο ποὺ θὰ τὸν τιμοῦσε καὶ θὰ τοῦ ἐξασφάλιζε τὴν πανελλήνιον εὐγνωμοσύνην.

Μόλις ἄκουσε τὸν Φιλήμονα, ὁ Ἀδέρωφ συγκινήθηκε καὶ τοῦ εἶπε με δάκρυα στὰ μάτια:

— Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν τιμὴν ποὺ μοῦ κάνει ἡ μάνα Ἑλλάδα, ὅλα τὰ πλοῦτῃ δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀξία!

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Φιλήμονος εἶχε ἐπιτύχει ἀπόλυτα.

Χωρὶς νὰ διατάξῃ ὁ Ἀδέρωφ προσέφερε, ἀμέσως τὸ τεράστιον ποσὸν κ' ἔγινε τὸ Στάδιο.

Ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, τὸ ὄνομα τοῦ Ἀδέρωφ σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα ἐφέρετο. Ἡ εὐγνωμοσύνη ἀπὸ πόλιν σὲ πόλιν, καὶ στὶς ἡμέρας τῶν πρώτων Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων ἐγροσθησαν πολλά, παραπολλά πράγματα γιὰ τὸν ἐθνικὸ εὐεργέτη ποὺ συνετέλεσε στὴν ἐξασφάλισιν τῆς διεθνούς συγκέντρωσεως στὴ νεοελληνικὴ πρωτεύουσά καὶ τὴν ἀναθίσιν τοῦ ἀρχαίου Ἀθηναϊκοῦ Σταδίου.

Τὰ ἀθηναϊκὰ φύλλα τῆς περιόδου τῶν ἀγῶνων δημοσιεύσαν τεράστια ποσά τῆς ἐθνικῆς εὐεργετικῆς ὁλοκαταστάσεως.

Ὅταν ἰδρῦθηκε τὸ ἰδιωτικὸ ἐπιστάτιον «Ἀδέρωφ» στὴν Ἀθήναν ποὺ πῆρε τ' ὄνομα τοῦ ἐθνικοῦ εὐεργέτου τιμῆς ἐνεκεν, ὁ μακαρίτης Λουδβίγος ἔλεγε στοὺς φίλους του:

— Τρώγω εἰς τοῦ Ἀδέρωφ, ἀλλὰ μέ... συγχωρεῖτε, νὰ μὴ παρεξηγηθῶ, ὅχι εἰς τὴν κουζίαν τοῦ ἐθνικοῦ εὐεργέτου!

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Γεώργιος Ίβάνωφ

Τὸ φθινόπωρο τοῦ 1941 σχηματίστηκε μιὰ μικρὴ ομάδα ἀνδρῶν πού, ἀφοῦ ἀλλάξε μιὰ - δυὸ φορές διευθυνσι, ἐγκαταστάθηκε τελικὰ σ' ἓνα ἐπιπλωμένο διαμέρισμα τῆς ὁδοῦ Ἑμ. Μπενάκη 40. Ἐκεῖ μέσα ὑπῆρχε γιὰ τὴν ὥρα κάποια ἀσφάλεια κι' ἐστὶ μποροῦσαν νὰ μελετήσουν μὲ σχετικὴ ἀνεστὶ ὅλα τὰ μέσα πού θὰ τοὺς ἐπέτρεπαν νὰ ἐκτελέσουν τὴ διαταγὴ πού εἶχε δώσει ὁ Οὐίνστον Τσώρτσιλ σ' ὅλους τοὺς σκλαβωμένους λαοὺς τῆς Εὐρώπης: «Χτυπάτε τὸν ἐχθρό!».

παρακολούθησι ὅλων τῶν ἐχθρικών ὑπηρεσιῶν στὴν Ἑλλάδα καὶ τὴ μεταδόσι πληροφοριῶν στὸ ἐξωτερικό.

Οἱ πρῶτοι πού ἀποτελέσαν τὴν ομάδα Ἰβάνωφ ἦσαν οἱ Κώστας Περρίκος, ἀεροπόρος, Ἰωάννης Κοντόπουλος, ἀξιωματικός τοῦ Ναυτικοῦ, Βασίλειος Μαλλιόπουλος, ἀξιωματικός τοῦ Ναυτικοῦ, Ἰουλιὰ Μπίμπα, Σπύρος Γαλάνης, Μαριάννα καὶ Δημήτρης Γιαννάτος, Ἀθανάσιος Σκουρᾶς, Μάρω Σαφούλη, Σπύρος καὶ Γιάννης Κατεδάκης. Λίγο ἀργότερα συνενώθηκαν μ' αὐτοὺς κι' ἄλλοι πατριῶτες, γνωστοὶ γιὰ τὴν ἀγάπη τοὺς πρὸς τὴν Ἑλλάδα, πού ἀνάμεσά τοὺς ἐπαίξε πρωτεύοντα ρόλο κι' ὁ ἀειμνηστὸς Πρωθυπουργὸς Θεμ. Σοφούλης. Ἐπίσης οἱ Βρεττανοὶ ἀξιωματικοὶ Μὰκ Νάμπ, Λαουρίνης, Στούαρτ καὶ Ἀτκινσον. Ὁ Ἰβάνωφ εἶχε ἀναλάβει τὴν ἀρχηγία τῆς ομάδος καὶ ὁ κ. Κώστας Γιαννάτος ἐγίνε τὸ δεξιὸ του χερί σὰν ὑπαρχηγός. Ἦταν δὲ τὸση ἡ δραστηριότητα πού ἀνάπτυξε ὁ τελευταῖος, ὥστε ὁ Βέρνερ Σμιθ, ἀρχηγὸς τῆς ἀντικατασκοπείας στὰ Βαλκάνια, νὰ πῇ μιὰ μέρα σ' ἓνα Ἀυστραλὸ αἰχμάλωτο:

— Δὲν ξέρω ποῖος ἀξίζει νὰ κρεμαστῇ περισσότερο, ὁ Τσώρτσιλ σὰς ἢ ὁ πράκτορας σὰς Κώστας Γιαννάτος;

Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια. Μέσα σ' ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα, τὰ στρατηγικὰ σχέδια τῆς ομάδος Ἰβάνωφ εἶχαν καταρτιστῇ, τὰ σαμποτάζ στὰ ἀεροδρόμια τοῦ Τατοῦ, Ἐλευσίνος καὶ Χασανίου ἄρχισαν νὰ γενικεύονται καὶ πολὺτιμες πληροφορίες νὰ διαφεύγουν στὸ ἐξωτερικὸ μὲ τοὺς ἀσυρμάτους τῆς ὁργάνωσης πού λειτουργοῦσαν μέρα - νύχτα. Ἦταν μιὰ δουλειὰ συντονισμένη κι' ἀποτελεσματικὴ.

Ἐνα πρῶτὸ ὥστόσο, οἱ Γερμανοὶ συνέλαβαν τὸν Ἰβάνωφ κοντὰ στὸ Πεδίον τοῦ Ἀρεῶς ραντεβού μὲ κάποιον Ἰωάννη Πάντου πού ἔκανε τὸν πατριώτη, ἐνῶ ἦταν κοινὸς καταδότης. Τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν μετέφεραν στὴ φυλακὴς Ἀδερῶφ. Τὴν ἐπομένη ὥμως τὸ πρῶτ, ἐνῶ τὸν ὤδηγούσαν γιὰ ἀνάκρισι στὴ Γκεστάπο τῆς Γ' Σεπτεμβρίου, ὁ Ἰβάνωφ κατῴρθη νὰ δραπέτευση, σπάζοντας τὴ χειροπέδε του καὶ πηδώντας ἀπ' τ' αὐτοκίνητο. Τὸ τί ἐπακολούθησε ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ χαρακτηρίζει ἡ παρακάτω προκήρυξις πού τοιχοκολλήθηκε σὲ κάθε γωνιὰ τῆς Ἑλλάδος τὴν 21 - 12 - 41:

Εἰθνεῖς καὶ ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

«ΑΜΟΙΒΗ 500 ΧΙΛ. ΔΡΑΧΜΩΝ: Ὁ Γεώργιος Ἰβάνωφ γεννηθεὶς ἐν Βαρσοβίᾳ τὴν 14 - 12 - 1911 καταζητεῖται δι' ἐν ἐπικίνδυνον διὰ τὴν δημοσίαν Ἀσφάλειαν ἔγκλημα. Κρύπτεται ἐν Ἀθήναις ἢ ἐν τῇ περιοχῇ αὐτῆς. Συγκεκριμένα στοιχεῖα τὰ ὁποῖα θὰ ὀδηγήσουν εἰς τὴν σύλληψίν του δέον νὰ δοθῶν εἰς μίαν τῶν κάτωθι ἀρχῶν:

- 1) Διοίκησιν τῶν Βασ. Καραμπινιέρων τῆς Ἀνωτάτης Διοικήσεως τῶν Ἱταλικῶν Δυνάμεων ἐν Ἑλλάδι, ὁδὸς Ἀκαδημίας 20, ἀριθμ. τηλ. 35 - 870.
- 2) Ἱταλικὸν Φρουραρχεῖον Ἀθηνῶν, ὁδὸς Ἀμερικῆς 6, ἀριθμ. τηλ. 34 - 682.
- 3) Γερμανικὸν Φρουραρχεῖον Ἀθηνῶν, ὁδὸς Καραῆ 3, ἀριθμ. τηλ. 32 - 512.
- 4) Γερμανικὸν Φρουραρχεῖον Πειραιῶς, ὁδὸς Γούναρη 7, ἀριθμ. τηλ. 53 - 597.

Τὴν ἀνωτέρω ἀμοιβὴν θὰ λάβῃ ἐκεῖνος ὅστις διὰ τῶν στοιχείων αὐτῶν θὰ παραδώσῃ, θὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ καταζητουμένου. Ὅποιοιδήποτε βοηθῇ καθ' οἷονδήποτε τρόπον ἢ παρέχῃ στέγην εἰς τὸν καταζητουμένον θὰ τιμωρηθῇ διὰ θανάτου. Ἐπίσης διὰ θανάτου θὰ τιμωρηθῇ οἰοδήποτε γνωρίζῃ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς τοῦ καταζητουμένου καὶ δὲν τὸν ἀναφέρει ἀμέσως.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ: Ὑψος: 1,70 - 1,72 μ. λεπτός. Πρόσωπον: Λεπτὸν μὲ ἐξέχοντα τὰ ὀστά τῶν παρειῶν.

Ὄφθαλμοι: Γαλανοὶ - γκρι. Ρίς: Εὐθεία μητῆρ. Μύσταξ: Στενόμετρος (μέχρι τῆς ἄκρης τοῦ στόματος). Κόμη: Βαθεῖα ξανθοῦ χρώματος πρὸς τὰ ὀπίσω κτενισμένη, ἐλαφρῶς κατσαρά. Ὄντα: Ὀλίγον ἐξέχοντα. Πιθανῶς εἶναι ἐνδεδυμένος μὲ γκρι χειμερινὸ παλτό (σχέδιον ψαροκόκκαλον) γκρι - μπλε ἐνδυμασίαν μὲ μικρὰ καρρῶ, ἀνοιχτοῦ χρώματος, κυανοῦν ὑποκάμισον μὲ ἐκλαίρ, κόκκινον καφέ πουλοδερ, σκούρες κάλτσες, μαύρα ὑποδήματα σκαρπίνια, γκρι - μπλε καπέλλο μὲ μαύρη κορδέλλα.

Τὸ κυνηγητὸ ἄρχισε φοβερό. Ὅχι μόνον οἱ Γερμανοῖτες, ἀλλὰ κι' οἱ προδότες κινητοποιοῦσαν ὅλες τὴς δυνάμεις γιὰ νὰ συλλάβουν τὸν Πολωνὸ σαμποτέρ. Ἀλλ' ὁ Ἰβάνωφ κρυβόταν τὴ μέρα καὶ δούλευε τὴ νύχτα. Τὰ σαμποτάζ ἀντὶ νὰ σταματήσουν πολλὰ πλασιάζονταν. Πότε στοὺς Μαλσινιώτ, πότε στοὺς ἐργαστάσι τοῦ Λεβίδου, καὶ πότε πάλι στοὺς λιμάνι τοῦ Πειραιῶς. Ἡ Ἀττικὴ καίγοταν ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη. Οἱ γερμανικὲς ὑπηρεσίαι ἀναστατώνθηκαν κυριολεκτικὰ. Γιατὶ ὁ Ἰβάνωφ ἀπ' ὅπου κι' ἂν περνοῦσε ἀφῆνε τὴν... κόρη του: μιὰ μικρὴ μετὰλλινη πλακίτσα μὲ τὰ στοιχεῖα Β.Β. 13. Κι' αὐτὸ τὸ ἔκανε μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ μὴ συλλαμβάνωνται ὁθῶν. Ἦταν κάτι τὸ ἐκπληκτικόν. Ἀσφαλῶς μέσα στὴν παγκόσμια ἱστορία τῆς κατασκοπείας δὲ θὰ ξανάγινε κάτι παρόμοιο.

Κι' ὅμως ὁ Ἰβάνωφ συλλαμβάνεται γιὰ δευτέρη φορά, ἀπὸ τοὺς Ἱταλοὺς τώρα, στὸ σπίτι τῆς κ. Ἀμφιτρίτης Κοντοπούλου στὸ συνοικισμό Ὑμηττοῦ. Αὐτοὶ πού τὸν πρὸδωσαν ἦσαν δυὸ ἀδελφὰ. Μαζί του πιάνονται ὁ σύζυγος τῆς κ. Κοντοπούλου καὶ ἡ ἰδία. Τὸς ὀδηγοῦν στοὺς Ἀδερῶφ ὅπου τοὺς παραλαμβάνουν οἱ Γερμανοὶ γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια κι' ἀρχίζουν τὰ τρομακτικὰ βασανιστήρια. Κανεὶς ὥστόσο δὲ μιλεῖ. Ἀντίθετα ὁ Ἰβάνωφ καὶ μέσα ἀπὸ τὴ φυλακὴ κατορθώνει νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κ. Κώστα Γιαννάτο γιὰ τὴ σύλληψίν του. Ὁ κίνδυνος ἦταν ἀμεσὸς γιὰ ὅλους. Ἀναγκαστικὰ λοιπὸν ὁ κ. Γιαννάτος μαζί μὲ τὰ κυριώτερα στελέχη τῆς ομάδος του, ἐγκαταλείπουν τὸ στρατηγεῖο τῆς ὁδοῦ Ἑμ. Μπενάκη καὶ κρυβόταν σὲ κάποιο σπίτι πού διέθετε ἡ ὁργάνωσις στὴν Καλλιθέα, στὴ λεωφόρο Θησέως 296.

Ἀλλὰ καὶ πάλι κανεὶς δὲ γλυτώνει. Οἱ Γερμανοὶ, ἔπειτα

τόρβωσαν νὰ γλυτώσῃ, ἀφοῦ πέρασε τοὺς ἑπτὰ κύκλους τῆς κολάσεως τῶν Γερμανῶν.

Μετά τὴν ἀπελευθέρωσιν, στὸν Ἰβάνωφ ἀπονεμήθηκε τὸ ἀνώτατο πολωνικὸ παράσημο. Τὸ παράσημο αὐτὸ δόθηκε γιὰ ἑκτὴ φορά ἀπὸ τὸ 1938. Τὸ πρῶτο ἀπονεμήθηκε τοὺς ὑπερασπιστὰς τῆς Βαρσοβίας τὸ 1939. Τὸ δεύτερο τοὺς Πολωνοὺς πού πολέμησαν στὴ Γαλλία τὸ 1940. Τὸ τρίτο τοὺς Πολωνοὺς τοῦ Τομπρούκ τὸ 1942. Τὸ τέταρτο τοὺς Πολωνοὺς πού ἐκτόρθησαν τὸ Μόντε Κασσίνο τὸ 1944. Γιὰ πέμπτῃ φορά δόθηκε τοὺς ἐπαναστάτες τῆς Βαρσοβίας τὸ 1944. Καὶ τὸ ἕκτο στὸ Γεώργιο Ἰβάνωφ.

Τὸ παράσημο ἐπέδωσε ἰδιοχείρως στὴ μητέρα τοῦ Ἰβάνωφ ὁ ἐν Ἀθήναις Πολωνὸς πρέσβης κ. Ρασκιεβιτς. Κι' ἦταν ἓνα ὕψιστο δείγμα γιὰ τὸν ἥρωα πού ἔπεσε ἀνάμεσα σὲ δυὸ μεγάλες πατρίδες: τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Πολωνία.

Ἡ μικρὴ Σπαρτιάτισσα

Ἐνα πρῶτ, ὀρχῆς Κατοχῆς, ἡ Κλεοπάτρα Μιχαλονάκου, μαθήτρια τῆς Σχολῆς Καλογραϊῶν στὸν Πειραιά, ἐπαίρνε ἓνα βιαστικὸ σημεῖωμα ἀπ' τὸ Γυθείο, ἀπὸ κάποια στενὴ τῆς φίλης: «Νὰ παρατήσῃς ἀμέσως τὸ σχολεῖο, τῆς ἔγραψε, νὰ πάρῃς ὅσα χρήματα μπορεῖς καὶ νάρῃς γρήγορα ἐδῶ πού σὲ βέλω. Συμβαίνει κάτι πολὺ σοβαρό». Ἡ Κλεοπάτρα δὲ δίστασε. Ἐγκατέλειψε ἀμέσως τ' ἀγαπημένην τῆς θρανία, ἀποχαιρέτησε τοὺς δικούς της καὶ σὲ λίγες μέρες βρισκόταν στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα τῆς, στὸ Γυθείο. Ἡ φίλη τῆς ἐξηγήσε τότε ὅτι στὰ βουνὰ ἦσαν ἓνα σωρὸ κυνηγημένοι Ἀγγλοὶ πού ζητοῦσαν βοήθεια. Οἱ περισσότεροὶ ἀπ' αὐτοὺς, βαρεῖα τραυματισμένοι, κινδύνευαν νὰ πεθάνουν μακριὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα τους. Μὲ κάθε τρόπο ἔπρεπε νὰ τοὺς σώσουν.

Ἡ καρδιά τῆς Κλεοπάτρας σκίρτησε ἀπὸ ἐνθουσιασμό. Μαζί μὲ τὸν ἐξάδελφό της - τὸν καθηγητὴ κ. Νικόλαο Μιχαλονάκο - καὶ μὲ τὴν ἡρωικὴ φίλενά της, ἄρχισε ν' ἀνεβακατεβαίνῃ τὰ βουνὰ. Ἐφοδίασαν τοὺς ἀρρώστους μὲ ρούχα, τροφίμα, φάρμακα, ὅπλα καὶ μ' ἓνα μικρὸ ἀσύρματο — πού ἡ Κλεοπάτρα τὸν ἀγόρασε μὲ δικά της χρήματα — καὶ μ' αὐτὴν κατῴρθησαν ν' ἐρθουν σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ Στρατηγεῖο Μ.

Ἡ Κλεοπάτρα παρουσιάστηκε ἥρεμ καὶ γλυκεία μὲ τὴν ποδιά τῆς μαθήτριάς.

ἀπὸ καινούργια προδοσίᾳ, τοὺς συλλαμβάνουν ὅλους καὶ τοὺς περνοῦν ἀπὸ στρατοδικεῖο. Τὸ στρατοδικεῖο ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν πρόεδρο Φεύταχ, δυὸ κατώτερους ἀξιωματικούς καὶ τὸν εἰσαγγελεὰ Στούρν. Ὁ πρόεδρος, κατὰ τὴν ἐννοίαν τῆς δίκης, ἀποτείνεται στὸν Ἰβάνωφ καὶ τοῦ λέει:

— Ἰβάνωφ, νὰ φανῇς ἀντάξιός της ἀποστολῆς σου καὶ τῆς πατρίδος σου.

Ὁ Ἰβάνωφ σηκώθηκε ἀμέσως καὶ μὲ ὕψιμον τὸ μέτωπο ἀπάντησε: — Εἰμαι ὑπερήφανος καὶ ὡς Πολωνός καὶ ὡς Ἕλληνας πού ἔκαμα τὸ καθῆκόν μου γιὰ τὴν ἀγανάκτησιν γιὰ τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Πολωνίας. Σὰς ἐυχαριστῶ, κ. πρόεδρε, γιὰ τὴν ὑπόδειξίν σας.

Ἀρχίζει τότε τὸ κατηγορητήριον. Καὶ σὲ λίγες ὥρες, ὁ μεγαλύτερος σαμποτέρ τῆς Εὐρώπης καταδικάστηκε σὲ θάνατον καὶ ἐξετελέσθη τὴν 6 - 1 - 1943. Μαζί του ἔπεσαν ὁ Δημήτρης Γιαννάτος, ἡ Μαριάννα Γιαννάτος, ὁ Βασίλειος Μαλλιόπουλος, ἡ Ἰουλιὰ Μπίμπα, ὁ Κώστας Περρίκος καὶ δεκατρεῖς ἄλλοι. Μόνον ὁ γιὰτρός κ. Κώστας Γιαννάτος κα-

Ἀνατολῆς. Δυὸ φορές τὴν ἡμέρα, ἐφύγε κανονικὸ δελτίο πληροφοριῶν μὲ ὅλες τὴς κινήσεις τῶν Γερμανοιτῶν τῆς περιοχῆς. Οἱ Σύμμαχοι γινώριζαν πᾶσι στὴν παραμικρὴ τοὺς λεπτομερεῖας τῆς «θεσεῖς» ὅλων τῶν οχυρωματικῶν ἔργων, ἀποθηκῶν, συγκοινωνιακῶν κῶδων καὶ ὅτι ἄλλο τοὺς ἐνδιέφερε. Ἡ Κλεοπάτρα, μὲ τὴ βοήθειαν δυὸ καινούργιων συνεργατῶν τῆς, τοῦ κ. Πέτρου Μαυρομιχάλη καὶ τῆς κ. Μαρίας Κουλουδάκη, εἶχε δημιουργήσει ἓνα μικρὸ, μὰ σημαντικὸ δίκτυο πληροφοριῶν, τὸν «Ταῦγετο».

Τὸ ἐπικίνδυνον αὐτὸ παιχνίδι κράτησε πολλοὺς μῆνες. Κι' ὅταν μιὰ μέρα ξαναγύρισε στὸ σπίτι τῆς, στὸν Πειραιά, ἡ Κλεοπάτρα εἶχε ἐξελιχθῇ σὲ μιὰ πρῶτης τάξεως κατασκοπὸ, αὐτοδίδακτη, μὰ καὶ γι' αὐτὸ περισσότερο τολμηρῇ. Εἶχε μάθει πᾶσι τὸν τρόπο ν' ἀνακαλύπτῃ κυνηγημένους Ἀγγλοὺς, νὰ τοὺς πλησιάζῃ, νὰ τοὺς κρύβῃ καὶ μὲ τὴν πρῶτὴ εὐκαιρίαν νὰ τοὺς φυγαδεύῃ στὴν Αἴγυπτον. Τὸς ἐφοδίαζε μὲ πλαστὲς ταυτότητες πού τῆς προμήθευαν

(Ἡ συνέχεια ὀπισθεν)

"Ελληνες και ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια έκ της προηγούμενης σελίδος)

ό γαμβρός της κ. 'Ηλίας Μερίκλης και ό αδελφός της κ. Νίκ. Μιχαλονάκος — άστυνομικοί κι' οι δυο — και με τον τρόπο αυτό έφτιαξε μία ζώνη ασφαλείας γύρω από τους ανθρώπους που ήρθαν να πολεμήσουν στην Ελλάδα.

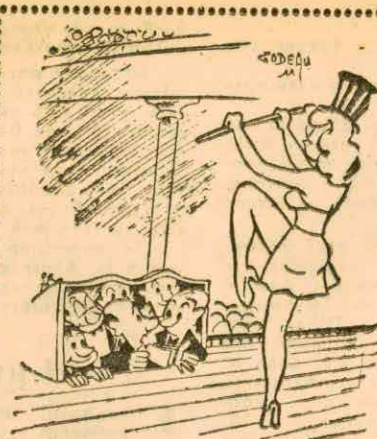
"Ένα πρωί, πηγαίνοντας τρόφιμα σε κάποιο σπίτι πούχε κρυμμένους τρεις Βρετανούς (όδός Δημητράκοπούλου και 'Αγίου Δημητρίου) παρατήρησε ξαφνικά πως τό είχαν κυκλώσει τα "Ες - "Ες. Τό κρησφύγετό τους είχε προδοθή κι' οι "Αγγλοι κινδύνευαν να πιαστούν σαν ποντίκια. Χωρίς να διστάση, πέρασε ανάμεσα απ' τό μπλόκο. Οι Γερμανοί ούτε στιγμή δεν ύποψιάστηκαν πως ή μαθητιούλα αυτή των δεκαεφτά μόλις χρόνων μπορούσε να εί- ναι ένας απ' τους πιο έπικίνδυνους έ- χθρούς τους. Μπαίνοντας στο σπίτι είδε τον ύπολοχαγό Ρόμπερτ Τζάκσον — οι δυο άλλοι κατώρθωσαν να φύγουν έγκαι- ρως — που τότε χαμένα και δεν ήξερε τίς να κάνει. Τον άρπαξε απ' τό χέρι, ανέ- δηκαν στην ταράτσα του σπιτιού κι' από στέγη σε στέγη κατάφερε να τον περάση στο άλλο τετράγωνο της συνοικίας και να τον φυγαδεύση.

Με τον καιρό, ή έκπληκτική της δράσης έντεινεται. Καινούργιοι συνεργάτες μπαί- νουν στον κύκλο της και τη βοηθούν με κάθε τρόπο. "Ένα πλήθος από τίμιους "Ελληνες και φλογερούς πατριώτες της απλώνουν τό χέρι: Οι συνταγματάρχες κ. κ. Κουρκουλάκος και Δημ. Παπαδόπου- λος, οι στρατιωτικοί γιατροί κ. κ. Παν. Κομόζης και Σωτ. Κολακωτής, ό πολιτι- κός γιατρός κ. 'Αντ. Μαντουβάλος, ό κα- θηγητής κ. Σουσανίδης, ή Αιγυπτία κ. Γαρουφαλιά και οι δεσποινίδες Βιβή Κουρκουλάκου και Ζωή Κασούν, αποτελούν τό πρώτο μυστικό κλιμάκιο που δημιουρ- γήθηκε στην "Ελλάδα στην κατοχή.

"Ένα βράδυ ό κ. Μερίκλης, μπήκε στο σπίτι της Κλεοπάτρας άναστατωμένος: — Οι Γερμανοί έπιασαν τό Τζάκ Πή- τερ και τό Τζιμ Ράφλυ, της είπε. Τους έχουν μεταφέρει στη Γκεστάπο Τερψι- θεας. Κάτι πρέπει να γίνη!

Την επομένη τό πρωί ή τολμηρή "Ελ- ληνοπούλα, με τη βοήθεια κάποιου διερ- μινέα, κατώρθωσε νάρθη σ' έπαφή με τους δυο συλληφθέντες "Αγγλους. Συνεν- νοήθηκαν μαζί τους και τους είπε να εί- ναι έτοιμοι. Θα τους βοηθούσε να δραπε- τεύσουν. Τό σχέδιο της ήταν τέλεια κα- νονισμένο και δεν περίμενε παρά την κα- τάλληλη στιγμή για να τό εκτελέση. "Η ευκαιρία που ζητούσε της δόθηκε την ή- μέρα της δίκης τους. Ντυμένη άντρικά και καθισμένη στο βολάν μιας πολυτελέστα- της κούρσας — μαζί με την αδελφή της Νίκη — στάθηκε λίγο πιο κάτω από την κυρία είσοδο του Γερμανικού Στρατοδι- κείου "Αθηνών, Σίνα 8. Στις 10 και 5' φάνηκε τ' αυτόκινητο των Γερμανών που μετέφερε τους δυο κρατούμενους για να δικαστούν σαν κατάσκοποι. Στάθμεσε μπρός στο σκυθρωπό κτίριο, μα τη στιγ- μή που κατέβασαν τους "Αγγλους, ή Κλεο- πάτρα έβγαζε μπροστά τη μηχανή της. "Ως που να καταλάβουν οι Γερμανοί τί συμ- βαίνει, με άστραπιαία ταχύτητα εκείνη περνούσε ανάμεσά τους. Μ' ένα πήδημα ό Τζάκ Πήτερ σκαρφάλωσε — με δεμένα χέ- ρια — πάνω στ' αυτόκινητό της που χά- νονταν κι' όλος στη στροφή του δρόμου. Δυστυχώς ό Τζιμ Ράφλυ, είχε χάσει την τελευταία στιγμή την ψυχραιμία του και δεν έκανε καμμία προσπάθεια να σωθή.

Οι Γερμανοί, που δεν τό περίμεναν αύ- τό, άρχισαν να πυροβολούν σαν τρελλοί τους φυγάδες. Δυο μοτοσυκλέττες τους πήραν έπισώψι ύστερ' από λίγα λεπτά. Μα κείνοι ήσαν κι' όλα μακριά και τίποτε δεν μπορούσε να τους φτάση. "Η Κλεο- πάτρα άφησε τον Πήτερ σ' ένα φιλικό της σπίτι και γύρισε στο δικό της. Δεν ήταν καθόλου εύχαριστημένη απ' τό αποτέλε- σμα της περιπέτειάς της. "Η σκέψη της στριφογύριζε στο Τζιμ Ράφλυ που έμεινε στα χέρια των Γερμανών. Άργά προς τό

— Μα τί λέτε, κύριοι; Δεν σας ά- ρέσει αυτή ή θέσις που σας επιτρέπει να δήτε από κοντά όλα τ' απόκρυφα του θεάτρου; (Από τό «Herisson»)

"Όταν οι σύζυγοι ξεπορτίζουν.

"Ο ζωγράφος και τό μοντέλο με τό μακρύ μαλλιά.

— Ασφαλώς ξέρω γραφομηχανή, αλλά δεν φαντάζομαι να χρειασθώ!...

ρράδυ έμαθε πως τον καταδίκασαν σε θάνατο.

Μία βδομάδα όλοκληρη τό μυαλό της δούλευε συνεχεία. Τέλος, αναλαμβάνει ένα καινούργιο τολμήμα. Με τη βοήθεια κα- ποιού συνεργάτη της ομάδας της κατώρ- θωσε να στείλη στο Ράφλυ, στις φυλα- κές «'Αδέρωφ», μία ταλαιία, ένα πρι- νι κι' ένα σχοινί. Και μαζί μ' αυτά του έστειλε κι' ένα σημείωμα που του έξηγού- σε τό σχέδιο της. "Ο Ράφλυ ήταν κλεισμέ- νος σ' ένα κελλί, στον 3 όροφο του πα- ραρτήματος των φυλακών. Τό παράθυρό του έβλεπε προς τό δρόμο και στο ση- μείο εκείνο δεν ύπήρχε παρά έν' άπομα- κρυσμένο κάπως φυλάκι. "Ο φρουρός ή- ταν "Ιταλός. Αυτόν θα τον αναλάμβανε ό συνεργάτης της — που δούλευε μέσα στις φυλακές — να τον άπασχολήση. Φτάνει ό Ράφλυ να κατώρθωνε να κόψη τό σίδερα του παραθύρου του. "Η Κλεοπάτρα θα τον περίμενε με την κούρσα της σ' ένα ώρι- σμένο σημείο.

"Η νύχτα της δραπετεύσεως ήταν σκο- τεινή. Απ' τό σπασμένο παράθυρο ό "Αγ- γλος έριξε τό σχοινί του κι' άρχισε να κατεβαίνει. Στην αρχή όλα πηγαίαν καλά. Λίγο όμως προτού πατήση τό πόδι του στη γή, ένας Γερμανός στρατιώτης που περνούσε τυχαία, τον άντελεφθηκε. "Ο Ρά- φλυ δεν έχασε καιρό. "Αφισε τα χέρια του και σ' ένα δευτερόλεπτο βρισκόταν γαν- τζωμένος στη ράχη του. Οι δυο άντρες κύ- λησαν στο χώμα κι' άρχισαν να παλεύουν άγρια, μανιασμένα. Σε λίγο, ό Γερμανός κοιτόταν χάμω, πνιγμένος.

"Ο Ράφλυ μπήκε στ' αυτόκινητό της Κλεοπάτρας που τον περιμενε με άγώ- νια. Ξεκίνησαν αμέσως με ιλιγγιώδη τα- χύτητα, πέρασαν τους σκοτεινούς δρόμους της "Αθήνας κι' έφτασαν στον Πειραιά χωρίς κανένα έμπόδιο. "Ο Ράφλυ είχε σω- θή. Μα κι' αυτή ήταν ή τελευταία άποστο- λη της τολμηρής Σπαρτιατίσσης που είχε άφοσιωθεί στο μυστικό άγώνα της "Ελλά- δας. Οι Γερμανοί πληροφορημένοι από κά- ποιον άγνωστο ως σημερα καταδότη, κύ- κλωσαν μία νύχτα τό σπίτι της (Θερμο- πυλών 95) και με τ' αυτόματα στο χέρι, έτοιμοι να πυροβολήσουν όποιον θα έπι- χειρούσε να ξεφύγη, έσπασαν πόρτες και παράθυρα για να μπουν μέσα. "Ο διερ- μινέας "Αργυρόπουλος ζήτησε την Κλεο- πάτρα. Εκείνη παρουσιάστηκε ήρεμη και γλυκεία, με την ποδιά της μαθητριάς ντυ- μένη. "Ηξερε πως τίποτε πιά δε μπορού- σε να τη σώση.

Στό μεταξύ ή έρευνά του σπιτιού είχε άρchiσει. Οι Γερμανοί βρήκαν έναν άγγλι- κό Κώδικα και όλοκληρο τό ημερολόγιο του «Ταυγέτου». "Υστερ' απ' αυτό συλ- λαμβάνονται μαζί της και οι δυο αδελφές της, Νίκη και Δημήτρα. Τις οδηγούν στη Γκεστάπο της Γ' Σεπτεμβρίου, όπου άρ- χίζουν τ' άφαντάστα μαρτύριά τους.

Για να σώση τους δικούς της, ή Κλεο- πάτρα αναλαμβάνει όλη την ευθύνη των πράξεών της. "Ετσι οι αδελφές της, έπει- τα από μερικές βδομάδες τρομακτικής τυ- ραννίας, άφίνονται έλεύθερες. "Η Κλεο- πάτρα καταδικάζεται σε δέκα χρόνια φυλακή — με έπιείκεια γιατί ήταν ά- νηλική — και την κλείνουν στού «'Αδέ- ρωφ». Οι κακουχίες και τό μαρτύρια τη ρίχνουν βαρεία άρρωστη. Βδομάδες και μήνες παλεύει μεταξύ ζωής και θανάτου. "Όσοσο γλυτώνει και μέσα απ' τη φυλα- κή της δεν παύει να δουλεύη. Συνεννοεί- ται με τη διευθύντρια των φυλακών, τη δεσποινίδα Μπεχράκη, κι' έρχεται σ' έ- παφή με τις αδελφές της και μ' άλλους συνεργάτες της. Τους στέλνει σημειώματα κι' οδηγίες για να συνεχίσουν τό έργο της και την άποστολή της. Στα τρία ό- λοκληρα χρόνια που πέρασε κεί μέσα, αύ- τη είναι ή καθημερινή της άσχολία.

Λίγο πριν φύγουν οι Γερμανοί ή Κλεο- πάτρα, μαζί με πέντε άλλες κατάδικες, κα- τωρθώνει να δραπετεύση. "Ελεύθερη πιά συνεχίζει την ένδική της δράση ως την ήμέρα που οι κομμάντες της λευτερίας άν- τιλαλούν απ' άκρη σ' άκρη στην "Ελλάδα. "Αλλά και πάλι ή μοίρα της φθίνει. Στις σκληρές μέρες της Δεκεμβριανής άναστα- τώσεως, μία ριπή πολυβόλου των στα- σιαστών την έρριχνε — σαν κομμένο πρώιμο τριαντάφυλλο — αίμόφυρτη στο χώμα.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ του 'Αμερικανού ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΥ

Οι έρωτικές καντάδες ενός
έδδουνητάση

Τό άμερικανικό κοινό πληροφορή- θηκε την περασμένη βδομάδα με συγκίνηση κι' ένθουσιασμό τους γά- μους του "Άλμπεν Μπάρκλεϋ, αντι- προέδρου των "Ηνωμένων Πολιτειών, ήλικίας 70 χρόνων με μία ώραιότα- τη χήρα, την κυρία Τζέιν "Αντλεϋ, ήλικίας 37 χρόνων.

"Ο "Άλμπεν Μπάρκλεϋ είναι ό τύ- πος του "Αμερικανού που ξεκίνησε από τό μηδέν για να φτάση στα ά- νώτατα αξιώματα της πολιτείας. Γυιός ενός μικρού γεωργού του Κέν- τουκι, άρχισε τη ζωή του σαν γκαρ- σόνι καφενείου και κατόπιν εργάστη- μερικά χρόνια ως θυρωρός. "Αλ- λά ταυτόχρονα σπούδαζε και κα- τώρθωσε να γίνη δικηγόρος. "Από ένωρίς, όμως, τον τράβηξε ή πολι- τική κι' έκαμε την πρώτη έκλογική περιόδεά του τό 1909 πάνω στη ράχη ενός μουλαριού. Χρειάστηκε, ωστόσο, να παλέψη 17 χρόνια ένα- ντίον ισχυροτάτων αντιπάλων, για να κατορθώση, στό τέλος, να εξασφα- λίστη μία θέσι στη Γερουσία. Αυτό έγινε τό 1926. "Από τότε εκλέγε- ται συνεχώς. Για τον Ρούσβελτ ήταν πάντα «ό αγαπητός "Άλμπεν». "Ο Τρούμαν επίσης τον συγκатаλέγει μεταξύ των προσωπικών φίλων του.

Οι αντίπαλοί του άναγνωρίζουν την έντιμότητά του και τον άναφέ- ρουν ως παράδειγμα πολιτικού με- γάλης έπιρροής, που δεν έπωλεγή- θηκε ποτέ από τη θέσι του για να εξασφαλίση προσωπικά κέρδη. "Ο Μπάρκλεϋ παραμένει πάντα φτωχός και ή μεγαλύτερη πολυτέλεια που επιτρέπει στον εαυτό του είναι ό τι κυκλοφορεί κάπου — κάπου με ταξί. Φημίζεται, έξ άλλου, για την έτοι- μότητα του πνευμάτος του και τά εύφρολογήματά του.

Κάποτε, κατά τη διάρκεια ενός λόγου που έξεφώνησε σ' ένα έπίση- μο γεύμα, στο Ρίτσμοντ της Βιργι- νίας, ένας από τους γείτονές του στο τραπέζι, βλέποντας ό τι ό Μπάρκλεϋ είχε κομπιάσει, έστρώσε προς τό μέρος του ένα ποτήρι με νερό. Αυτός έσκυψε τότε προς τό μέρος του και του είπε: «Ευχαριστώ, είμαι από τό Κέντουκι (ή πολιτεία αυτή ήταν ά- νέκαθεν ένάντιον του νόμου της πο- ταπαγορεύσεως). Κατόπιν συνέχισε ως έξης τό λόγο του: «Προτού ό α- γαπητός μου γείτον με διακόψη με τόσο άνοικειο τρόπο, σας μιλούσα για τά όλέθρια αποτελέσματα του νόμου της ποταπαγορεύσεως και έ- πιθυμώ και σήμερα να σας τονίσω την περιφρόνησή μου για τό νερό και την περηφάνειά μου γιατί συνετέλε- σα στην καταργηση αυτού του κατα- στρεπτικού μέτρου».

"Ο Μπάρκλεϋ, παρά τη μεγάλη ήλικία του, άνέπτυξε καταπληκτική δραστηριότητα κατά τις τελευταίες έκλογές. Σε διάστημα ενός μόνου μηνός, διέτρεξε με άεροπλάνο κι' αυτόκινητο είκοσι όχτω πολιτείες και έξεφώνησε όγδόντα έφτά λόγους.

Μερικοί πρόσεξαν, ωστόσο, ό τι ό Μπάρκλεϋ γυρίζει πάντα κάθε Σαβ- βατοκύριακο στο Σαιντ - Λιούις και ό τι από τό άεροπλάνο, που χρησι- μοποιούσε για τις περιόδεές του, κατέβαιναν μαζί του τρεις μουσικοί: ένας κιθαριστής, ένας βιολιστής κι' ένας άκόρντεονιστής.

"Όπως ήταν έπόμενο, τό γεγονός αυτό κέντησε την περιέργεια του κοι- νού και πολύ γρήγορα τό αισθηματι- κό μυστικό του Μπάρκλεϋ έπαψε να είναι τέλειο.

"Ο "Αμερικανός αντιπρόεδρος είχε τό άτύχημα να χάση πολύ νέα τη

σύζυγό του και από τότε ζούσε μία άσκητική σκεδόν ζωή. Τελευταία, ό- μως, ό έρωας, άδιαφορώντας για τά χρόνια του, μπήκε τυραννικά μέσα στην καρδιά του. Εκείνη που του τό είχε έμπνεύσει ήταν μία ώραιό- τάτη χήρα του Σαιν - Λιούις. "Ο Μπάρκλεϋ ήταν τόσο έρωτευμένος μαζί της που, σε κάθε έπιστροφή του στην πόλη, πήγαινε μαζί με τους τρεις μουσικούς του στο πάρκο της έπαύλεως της και της έκανε καντά- δες.

Μπορείτε να φαντασθήτε έναν έ- δδουνητάση να κάνει καντάδες στην ώραία του; Κι' όμως όλα συμβαί- νουν στην "Αμερική!...

Σε λίγο, μία έφημερίς του Σαιν- Λιούις δημοσίευσε ένα άρθρο με τον τίτλο:

«'Αγαπητέ "Άλμπεν, πότε θα ά- παγάγετε την κυρία "Αντλεϋ;»

"Ο Μπάρκλεϋ άπάντησε με μία έ- πιστολή ως έξης:

«Ένας άντρας που αγαπάει μία γυναίκα καταφεύγει στην άπαγωγή όταν οι γονείς του ή οι δικοί της άν- τιδρούν στην ένωσή τους. "Αλλά, στην περίπτωση μας, δεν συμβαίνει τίποτε τέτοιο. Γιατί ούτε ή κυρία "Αντλεϋ, ούτε εγώ έχουμε γονείς».

Λίγο καιρό άργότερα, άνηγγέλθη- σαν οι άρραβόνες του "Άλμπεν Μπάρκλεϋ με την κυρία "Αντλεϋ. Οι γάμοι τους έγιναν την περασμένη βδομάδα. Οι δυο νεόνυμφοι περνούν τώρα τό μήνα του μέλιτος στη Φλω- ρίδα. Οι τρεις μουσικοί τους συνο- δεύουν παντού. Και άκομπανιάρουν με τά όργανά τους τον έρωτα αυ- τών των δυο ανθρώπων, που ούτε ό ένας, ούτε ό άλλος βρίσκονται πιά στην πρώτη νεότητά.

Ποιός μπορούσε να πιστέψη ό τι μπορούσε να γίνη ένας γάμος ενός έδδουνητάση με μία που έχει τά μι- σα σχεδόν χρόνια του; Και όμως ό- λα αυτά συμβαίνουν στη χώρα των παραδόξων και των έκκεντρικότητων, την "Αμερική!

"Η γημερία δά θράψη των νέσμο

"Όσο αύξάνει ό πληθυσμός του κόσμου, οι είδικοί άνησυχούν στη σκέψη ό τι ή Γη δεν θα επαρκή πιά για να τον διαθρέψη. "Υπολογίζουν ό τι σε 100 χρόνια θαχή διπλασια- σθή, θαχή περάσει δηλαδή τά 4 δι- σεκατομύρια.

"Όσοσο ό καθηγητής Ρόσοου, του Πανεπιστημίου Χαρόαρδ, δεν συμμερίζεται τις άνησυχίες των συ- ναδέλων του, κι' άν άκούη οι κα- τοικοί της Γης γίνουν 15 δισεκατομύ- ρια. Μόνον — τονίζει — πρέπει ν' αλλάξη ή ανθρώπινη τίς (ιδέα της και τις συνήθειες της για τη διατροφή. Τό κρέας και τ' αυγά πρέ- πει να λείψουν, γιατί τά ζωα που τά παράγουν καταναλώνουν πολύ και αποδίδουν λίγο. "Οι άπαράιτητες λοιπόν ζωικές πρωτείνες θα παρά- γωνται συνθετικά στα χημικά έργα- στήρια, με πρώτη ύλη τό αέθον α- ζωτο του αέρος και με την ένέργεια ειδικών μικροοργανισμών (οι χημικοί βρίσκονται ήδη σε καλό δρόμο για να τό επιτύχουν).

Τά λίπη θα προέρχονται απ' την κατεργασία προϊόντων του γαιαν- θρακος. Στον πόλεμο, οι Γερμανοί τό είχαν κατορθώσει, αλλά με μεθό- δους μάλλον δαπανηρές, που πρέπει να τελεοποιήθουν. "Ο "Αμερικανός καθηγητής προβλέπει ό τι στο μέ- λον τά τελευταία καίτασματα γαιαν- θρακος θα διαφυλαχθούν μόνο για την παραγωγή λίπων.

"Όσο για τους υδατάνθρακες (σάκχαρα και άμυλον), θα παρά- γωνται ιδίως απ' τά άόση, με την κατάλληλη κατεργασία της κυτταρί- νης του έύλου.

"Όστε δεν είμαστε μακριά απ' την εποχή που ή τροφή μας όλοκλη- ρωτικά θα άποτελήται από μικρά χημικά που θα τά κοουδάλιμε, στην έσωτερική τσέπη του σακκακιού μας.

Η «ΣΑΛΩΜΗ» ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ

Μία από τις ώραιότερες σκηνές απ' τη «Σαλώμη» που παίζεται τώρα στη Βασιλική "Όπερα του Λονδίνου είναι ή άποκεφάλισις του Προδρόμου "Ιωάννου. Τό σκηνικό και ή κοστούμια του έργου είναι τό περιφημο ήμπερσιονι- στικό ζωγραφού Σαλδαντάρ Ντάλι. Καθήμενός, τό θέα- τρο συγκεντρώνει χιλιάδες Λονδρέζων που θαυμάζουν την ύπεροχη σκηνοθεσία και την παράξη σκηνογραφία.

ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ ΜΕΤΑΦΟΡΙΚΩΝ ΜΕΣΩΝ

Στό Λονδίνο, προς χόριν του Λόρδου Δημόρχου, έγινε πρό ήμερών μία παρέλασις μεταφορικών μέσων όλων των έπο- χών. Στη φωτογραφία μας τό φορέο που χρησιμοποίησε ή βασίλισσα "Ελεονώρα κατά τον 13ο αιώνα. Τό Λονδίνο διατρεί με μεγάλη εύλαβεια την παράδοσι.

(Φωτογραφίες Keystone)

ΝΕΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Τά παιδικά παιχνίδια τελοιοποιούνται με τον καιρό. "Ένα νέο έύλινο αλογάκι που κατασκευάζεται τώρα στην "Αμερ- κή, κάνει με έξαιρετική ακρίβεια όλες τις κινήσεις ενός ζωντανού αλογου. Αυτό επιτυγχάνεται μ' ένα συνδυασμό μοχλών που λειτουργούν με την κίνησι των ποδιών του αναβάτου. Τό παιχνίδι αυτό δεν άπέχει πολύ από ένα «ρο- πότ», τον ύπηρετη του μέλλοντος.

ΞΑΝΘΕΣ καί μελαχροινές

Ποιές διαφορές παρουσιάζουν

Ανέκαθεν υπήρχε η γνώμη ότι οι ξανθές κι οι μελαχροινές παρουσιάζουν βασικές διαφορές μεταξύ τους στην ιδιοσυγκρασία και την ψυχροσύνη. Στ' αρχαία χρόνια, πίστευαν στην υπεροχή των ξανθών, κι οι διαφορές μυθολογίες μας παρουσιάζουν ξανθούς τους θεούς και τις θεές. Αργότερα, επικράτησε η γνώμη ότι οι ξανθές είναι ρηχές κι επιπολαίες, ενώ οι μελαχροινές έχουν μεγαλύτερη σταθερότητα και βαθύτερα αισθήματα.

Υπάρχει καμιά πραγματική βάση σ' όλα αυτά; Η νεώτερα Έπισημη ανέλαβε να εξετάσει συστηματικά το ζήτημα κι' αναζήτησε αυτές τις περιφέρειες διαφορές. Να λοιπόν μερικά απ' τα συμπεράσματα που κατέληξε:

Υπάρχουν συγκεκριμένες διαφορές προσωπικότητας μεταξύ ξανθών και μελαχροινών;

Αυτό έχει αποδείξει ήδη απ' τις μελέτες διακεκριμένων ειδικών. Ο περίφημος ψυχολόγος Χάβελλοκ "Έλλης" εξακρίβωσε με τις έρευνες του ότι οι ξανθοί γενικώς έχουν ανήσυχη ιδιοσυγκρασία, μεγαλύτερη ενεργητικότητα κι' επιτόλμα. Οι άνθρωποι της δράσεως είναι μάλλον ξανθοί, κι οι άνθρωποι του πνεύματος μελαχροίνοι. Αυτό οφείλεται ίσως σε φυλετική κληρονομικότητα, δηλαδή στο ότι και οι μὲν και οι δὲ κατὰγονται από φυλές που είχαν έμφυτες αυτές τις ιδιότητες.

Μιά έκτεταμένη έρευνα που έγινε στη Νορβηγία, απέδειξε ότι οι ξανθοί είναι επιχειρηματικοί τύποι, αίσιοδοξοι, ευθείς στην όμιλία και στις σχέσεις τους, προσηλωμένοι στην ατομική ελευθερία τους, προδιατεθειμένοι για φιλονεικίες, μάλλον άδηροσκοι, με πνευματικά πρακτικό και περισσότερο υλιστία. Οι μελαχροίνοι είναι συντηρητικοί, επιφυλακτικοί, με λιγότερη πρωτοβουλία, πολύ θρησκοί κι' αδιάφοροι για το χρήμα.

Στις "Ην. Πολιτείες, μιά έρευνα που διήρκεσε πολλά χρόνια, ώδηγησε στο συμπέρασμα ότι οι ξανθοί είναι θετικοί, τυφλά αισιόδοξοι, επιθετικοί, ευμετάβλητοι, κερδοσκοποί, γρήγοροι στη δράση τους, υπερβολικά αυθόρμητοι, κι' αγαπούν την ποικιλία. Οι μελαχροίνοι σκέπτονται πολύ, εξαρτώνται απ' τους άλλους, είναι συντηρητικοί, προφυλακτικοί, απαισιόδοξοι, μελαγχολικοί, υπερβολικά σοβαροί, δίχως πολλή πρωτοβουλία και κοινωνικότητα.

Όσο για τους ενδιαμέσους τύπους, συνδυάζουν τις ιδιότητες των ξανθών και των μελαχροινών, κατά μεγαλύτερο ή μικρότερο ποσοστό (ανάλογως του χρώματος στο οποίο προσεγγίζουν περισσότερο).

Οι ωραιότερες γυναίκες είναι ξανθές ή μελαχροινές;

Οι μελέτες του Χάβελλοκ "Έλλης" απέδειξαν ότι, στους τελευταίους 6 αιώνες, οι ωραιότερες γυναίκες της Άγγλιας ήταν μάλλον ξανθές. Δεν έπεται όμως ότι ισχύει το ίδιο για όλες τις χώρες.

Είναι αλήθεια ότι τα όφελιμότερα κλίματα για τις μελαχροινές δεν ταιριάζουν στις ξανθές;

Ναί. "Έχει διαπιστωθεί απ' τους γιατρούς ότι οι μελαχροίνοι γενικώς χρειάζονται άφθονο ήλιο, ενώ οι ξανθοί εξαφανίζονται σιγά - σιγά (ή φεύγουν) απ' τις χώρες όπου είναι περισσότερες από 40% οι ηλιόλουστες ημέρες του έτους.

Γι' αυτό οι ξανθοί ευδοκίμουν στη Σαουδία, τη Νορβηγία, τη βόρειο Γερμανία και Ίρλανδία και τη Σκω-

τία, δὲν ἀντέχουν όμως, σωματικά και ψυχικά, στο κλίμα των τροπικών.

Ποιές είναι περισσότερες στον κόσμο, οι ξανθές ή οι μελαχροινές;

Ακόμη και στις βόρειες χώρες, υπερέχουν λίγο αριθμητικώς οι μελαχροινές. Στην Άγγλια, αποτελούν τα 70%, ενώ οι ξανθές είναι μόνον 25% κι' οι κοκκινομάλλες 5%. Στις νοτιότερες χώρες, η υπεροχή των μελαχροινών είναι συντριπτική απέναντι των ξανθών: περίπου 90% προς μία.

Οι ξανθές λιγοστεύουν συνεχώς;

Ναί, ιδίως στις "Ηνωμ. Πολιτείες, την Άγγλια, την Αυστραλία και τη Νέα Ζηλανδία.

Οι ξανθές γυναίκες είναι περισσότερες απ' τους ξανθούς άντρες;

Ναί. Σε τέτοιο σημείο μάλιστα, ώστε ένας διακεκριμένος βιολόγος φρονεί ότι το ξανθό χρώμα αποτελεί ένα κληρονομικό παράγοντα του γυναικείου φύλου.

Οι ξανθές δείχνουν, την ηλικία τους γρηγορώτερα απ' τις μελαχροινές;

Αυτό έχουν αποδείξει οι παρατηρήσεις. Τα μάτια του ανθρώπου προδίδουν την ηλικία του περισσότερο από κάθε άλλο χαρακτηριστικό του. Τα γαλανά λοιπόν μάτια έχουν μιά τάση να ξεθωιάζουν με την ηλικία, να χάνουν το χρώμα τους και να γίνονται σαν ξεπλυμένα. Το ίδιο γίνεται, βεβαίως, και με τα μαύρα μάτια, στα οποία όμως η μεταβολή είναι λιγώτερο καταφανής. Έξ' άλλου, το δέρμα των ξανθών είναι λεπτότερο κι' επηρεάζεται περισσότερο απ' την ηλικία, τον ήλιο, τον άνεμο, την κακοκαιρία.

Οι μελαχροινές κάνουν περισσότερα παιδιά απ' τις ξανθές;

Τη μεγαλύτερη γονιμότητα έχουν οι ενδιαμέσοι τύποι. Δεύτερες έρχονται οι μελαχροινές και τελευταίες οι ξανθές.

Οι ξανθές γίνονται ψηλότερες απ' τις μελαχροινές;

Και οι μὲν και οι δὲ έχουν το ίδιο μέσο ανάστημα. Πάντως, είναι ψηλότερες απ' τους ενδιαμέσους τύπους.

Οι μελαχροινές έχουν καλλίτερη όραση απ' τις ξανθές;

Ναί. Τα ανοιχτόχρωμα μάτια κουράζονται εύκολωτερα και δὲν προσαρμόζονται άμέσως στις αλλαγές του φωτισμού. Είναι επίσης πιο ευαίσθητα στην άντηλιά και δὲν βλέπουν καλά τη νύχτα.

Οι ξανθές έχουν περισσότερες τρίχες στα μαλλιά τους απ' τις μελαχροινές;

Ναί, έχουν 40% πιο πολλές απ' τις μελαχροινές και 50% περισσότερες απ' τις κοκκινομάλλες. Ο μέσος αριθμός των τριχών των πρώτων είναι 140.000, των δευτέρων 100.000 και των τρίτων 90.000.

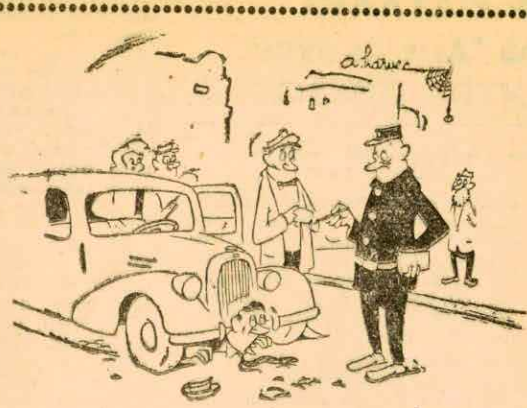
Οι άντρες προτιμούν τις ξανθές;

Μόνον αν είναι κι' αυτοί ξανθοί. Γιατί έχει παρατηρηθεί ότι δὲν ισχύει στις σχέσεις των δύο φύλων ο γενικός κανόνας ότι «τα αντίθετα έλκονται».

Αβάσταχτο πένθος

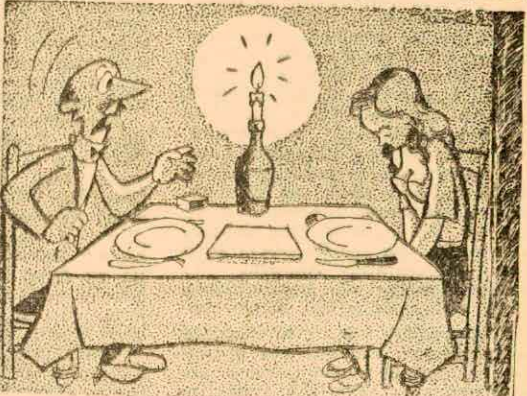
Ένας κάτοικος του Στόχτον, ο Ρώσσελ Χίγκλυ, στις "Ηνωμένες Πολιτείες, είχε το άτύχημα να χάσει τη γυναίκα του. Απαρηγόρητος για το θάνατό της, νοίκιασε έπειτα από την κηδεία ένα αεροπλάνο και επί δυο ώρες τρομοκράτησε τους συμπολίτες του, πετώντας σε ύψος μερικών μέτρων πάνω από το έδαφος. Στο τέλος, διευθύνθηκε στο νεκροταφείο και συνετρίβη μαζί με το αεροπλάνο του πάνω στο έδαφος, σε μικρή απόσταση από το μέρος όπου ήταν θαμμένη η γυναίκα του.

Αγάπη μιά φορά!...

— Έσύ να σωπάσης! Δὲν είναι δυνατόν να είδες τίποτα!...

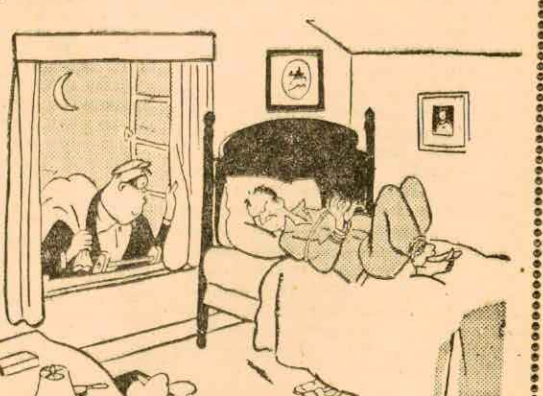
(Από την «France-Hebdo»)

— Να μη σε ξαναϊδω να φιλάς τον εισπράκτορα της 'Ηλεκτρικής 'Εταιρείας!...

— Αν ήξερες, ΑύρηλΙΑ μου, πόσο περήφανη με κάνει αυτό... Έλεπε απ' την οικογένειά μας ένας μουσικός!

— Κι' αν έχης την καλωσύνη, δώσε το πρωί τη σκάλα στο καρβουνιάρικο, στη γωνία!...

Η σπανιότατοι και Έρυθροδερμοί 'ΙΚίτες, δλοι στην 'Οαχάκα έτρεμαν το δόν Ραφαέλε Μοχάντα, που ήταν διοικητής του νοτίου Περού. "Όλοι έκτρός από τη μικρή 'Αρακαζού, την κόρη του ίθαγενούς φυλάρχου Μανάο.

Η 'Αρακαζού ήταν ένα άληθινό αγρίμι. Δὲν μισούσε, ωστόσο, τους κατακτητές, αλλ' ούτε τους φοβότανε. Τους έδλεπε μόνο σαν ανθρώπους διαφορετικούς από εκείνους που είχε γνωρίσει ως τότε και θαύμαζε το άρρενωπό παρὰστημα, το θάρρος και τον άτρόμητο χαρακτήρα τους. Ούτε τους λογαρίαζε σαν έχθρους. Μήπως από χρόνια τώρα οι δικοί της κι' οι έξενoi, που είχαν έρθει από τη θάλασσα, δὲν ζούσαν μονοιασμένοι; Και μήπως ο δόν Ραφαέλε Μοχάντα, ο νεαρός άρχηγός τους, δὲν φερνόταν πάντα με καλωσύνη στον πατέρα της και στην ίδια;

Είπε αλήθεια πως ο Μοχάντα θύμωνε κάποτε. Και τότε δλοι έσκυβαν το κεφάλι μπροστά του, γιατί, πάνω στο θυμό του, φαινόταν πολλές φορές άδικος και σκληρός. Μά η 'Αρακαζού γελούσε. Κι' όχι σπάνια το άγριέμένο πρόσωπο του 'Ισπανού διοικητού ξανάβρισκε στη στιγμή την ηρεμία του.

Όταν έφευγαν από το σπίτι του Μοχάντα, ο πατέρας της έκανε παρατηρήσεις στην κόρη του και της υπενθύμιζε πως ο 'Ισπανός διοικητής ήταν ο πιο δυνατός απ' όλους και πως δὲν έπρεπε να προκαλέη την όργη του. Μά η 'Αρακαζού γελούσε και πάλι. Σεβόταν το Μοχάντα, αλλά γιατί τάχα θάπρεπε να τον φοβηθή;

Ανάμεσα σε πολλά άλλα πράγματα, η 'Αρακαζού θαύμαζε στους 'Ισπανούς την τέχνη που είχαν να χειρίζονται το ξίφος κι' είχε άκουσει από τους δικούς της να λένε πως κανείς τους δὲν μπορούσε να κάμει το ίδιο. Την κυριεύσε, λοιπόν, ο πόθος να μάθι την τέχνη της ξιφομαχίας και, μιά μέρα, έπεισε έναν από τους 'Ισπανούς αξιωματικούς, τον 'Αρίμπα, να δαχτή να γίνη δάσκαλός της.

Ο ύποψιος δάσκαλός της την παρακάλεσε να ζητήσει γι' αυτό τη συγκατάθεση του Μοχάντα.

Σε μένα δὲν άρνείται ποτέ τίποτε, άπάντησε η 'Αρακαζού.

Κι' έτρεξε για θά ζητήσει την άδεια του 'Ισπανού διοικητού.

Ο Μοχάντα γέλασε στην άρχή, όταν άκουσε ότι η 'Αρακαζού ήθελε να μάθι ξιφομαχία. Άλλά το πρόσωπό του σκυθρώπασε, ξαφνικά, όταν η νέα του είπε ότι είχε συμφωνήσει με τον 'Αρίμπα να γίνη δάσκαλός της.

Θά ιδούμε πρώτα αν ο 'Αρίμπα δὲν έχει τίποτε καλλίτερο να κάμει, της άπάντησε και την έδιωξε.

Την άλλη μέρα, ο 'Αρίμπα πήρε τη διαταγή να φύγη για το Σάν Χουέ.

Η 'Αρακαζού θύμωνε μόλις το έμαθε κι' έτρεξε άμέσως στο γραφείο του Μοχάντα.

Γιατί έδιωξε τον 'Αρίμπα; του φώναξε.

Ο Μοχάντα δὲν έδειξε καμιά ταραχή.

Γιατί έτσι έπρεπε να κάμω, άπάντησε.

Και μένα ποιός θά με μάθι ξιφομαχία;

Σου βρήκα έναν άλλο δάσκαλο.

Ποιός είναι;

Ο δόν Ραφαέλε Μοχάντα.

Σύ;

Η 'Αρακαζού δὲν πίστευε τ' αυτή της. Δὲν φοβόταν, βέβαια, τον δόν Ραφαέλε. Άλλά τον σεβόταν και ποτέ δὲν είχε περάσει από το μυαλό της η σκέψις πως ο άγέρωχος 'Ισπανός διοικητής θά καταδεχόταν να γίνη δάσκαλός της.

Τα μαθήματα άρχισαν την ίδια μέρα. Έπειτα από ένα μήνα, η 'Αρακαζού χειριζόταν το ξίφος, όπως κι' ένας παλαιόμαχος ιππότης κι' έλάτρευε τον άνθρωπο που της είχε μάθει αυτή την τέχνη.

Αυτή η άγάπη δὲν είχε μήν ξαφνικά μέσα στην ψυχή της. Ήταν ένα αίσθημα πολύ παλιό, που λί- κνιζε από καιρό τα νεανικά όνειρά της. Μά της φαινόταν τόσο άλλο- κωτο, που δὲν τολμούσε να το μο-

Η τραγωδία της 'Οαχάκα

Μά ξαφνικά, ένα βαρύ σύννεφο άπλώθηκε πάνω στον ούρανό της ευτυχίας τους. Ο πατέρας της 'Αρακαζού, που άγνωστως το αίσθημα της κόρης του και το συνδεσμό της με τον Μοχάντα, αποφάσισε να την παντρεύη και της διαλέξε για σύζυγο τον Μογιάμπο, που ήταν γιός ενός γειτονικού φυλάρχου.

Η 'Αρακαζού, μόλις ο πατέρας της της έκαμε γνωστή την απόφασί του, έτρεξε να βρη τον άγαπημένο της:

— Ο πατέρας μου, του είπε, θέλει να με παντρεύη με τον Μογιάμπο, το γιού του Ζίνγκα. Μά γώ θά προτιμούσα να πεθάνω παρά να γίνω γυναίκα του.

Η 'Αρακαζού δὲν ζήτησε από το Μοχάντα να την παντρευτή, γιατί ποτέ ως τότε αυτή η σκέψις δὲν είχε περάσει απ' το μυαλό της. Κι' ούτε ο 'Ισπανός είχε σκεφθή ποτέ τέτοιο πράγμα. Η άγάπη, που ένοιωθαν ο ένας για τον άλλον, τους έκανε ευτυχισμένους. Γιατί να ποθήσουν τίποτε άλλο;

Μά τώρα έδλεπαν πως έπρεπε ν' αντιμετώπισουν με διαφορετικό τρόπο τα πράγματα. Κι' ο Μοχάντα, για πρώτη φορά ως τότε, άρχισε να εξετάζει την περίπτωση ενός γάμου του με την 'Αρακαζού.

Ο γάμος αυτός δὲν παρουσίαζε κανένα έμπόδιο. Η οικογένεια της 'Αρακαζού ήταν από τις ισχυρότερες και πλουσιώτερες της 'Οαχάκα. Κι' έκτός απ' αυτό, η ίδια, όπως κι' ο πατέρας της, είχαν γίνει χριστιανοί.

Ο Μοχάντα είδε, λοιπόν, με καλό μάτι αυτό το γάμο. Μά, έπειτα από τον πρώτο ένθουσιασμό, η περήφανη Καστίλιανική ψυχή του επαναστάτησε στη σκέψι ότι αυτός, ένας

Πλησίαζε, ωστόσο, η ημέρα που είχε άρση για το γάμο της 'Αρακαζού. Ο Μοχάντα πήρε την απόφασι να θυσιάση την άγαπημένη του.

Το πρωί της ημέρας, που είχε άρση για τη γαμήλια τελετή, η 'Αρακαζού βρέθηκε νεκρή μ' ένα μαχαίρι στην καρδιά.

Ποιός την είχε σκοτώσει; Κανείς δὲν το έμαθε. Άλλ' οι κάτοικοι της 'Οαχάκα δὲν άργησαν να μαντέψουν ποιός ήταν ο δολοφόνος. Γιατί, λίγο καιρό άργότερα, ο Μοχάντα άρχισε να παρουσιάζει ολοφάνερα σημάδια τρέλλας. Έλεγε ασυνάρτητα λόγια και τ' όνομα της 'Αρακαζού ανέβαινε σκατάπιστα στα χείλη του. Τη νύχτα, έξ' άλλου, τινάζονταν από το κρεβάτι του, βγάζοντας τρομερές κραυγές κι' οι άνθρωποι του δὲν ήξεραν πως να τον κάμουν να ηρεμήση.

Μιά μέρα, τέλος, ο Μοχάντα άνέθηκε στο έλκος του και διευθύνθηκε μ' έναν τρελλό καλπασμό προς το μέρος του μεγάλου παρθένου δάσους, που άπλωνόταν σε μικρή απόσταση από την 'Οαχάκα.

Οι άνθρωποι του του κάκου τον άναζήτησαν παντού. Δὲν κατάφεραν να τον βρουν πουθενά, ούτε κανείς έμαθε ποτέ τίποτε γι' αυτόν.

Ο Μοχάντα διευθύνθηκε με καλπασμό προς το δάσος.

Η ΠΕΝΙΚΙΛΛΙΝΗ ΚΡΥΒΕΙ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ

Τά προβλήματα των αντιβιοτικών

Μέσα στα λίγα μεταπολεμικά χρόνια που χρησιμοποιήθηκε σε μεγάλη κλίμακα, η πενικιλίνη έκαμε αληθινά θαύματα. Νίκησε περί τις 100 ασθένειες, πολλές απ' τις οποίες δεν είχαν ως τώρα κανένα φάρμακο. Έσωσε τη ζωή μυριάδων ανθρώπων κι' ανακούφισε άλλους, πολύ περισσότερους, απ' τα δεινοπαθήματα της αρρώστειας. Αυτή όμως ακριβώς η αποτελεσματικότητά της έκαμε πολλούς αρρώστους — αλλά και γιατρούς ακόμη — να σπεύσουν να τη μεταχειρισθούν άβασανιστα σε περιπτώσεις που δεν ωφέλουσε καθόλου. Όπως υπολογίζει ένας ειδικός, τα 80% της πενικιλίνης που καταναλώνεται σ' όλο τον κόσμο, πηγαίνουν χαμένα γι' αυτό το λόγο.

Πράγματι, η πενικιλίνη δεν είναι πανάκεια, ικανή ν' απαλλάξει διά μίας την ανθρωπότητα απ' όλα τα δεινά της. Υπάρχουν 50 περίπου αρρώστειες, που δεν επηρεάζονται καθόλου απ' αυτήν. Σ' άλλες πάλι περιπτώσεις, η πενικιλίνη δεν φέρνει το επιθυμητό αποτέλεσμα, γιατί δεν χορηγείται σε κατάλληλες δόσεις.

Το χειρότερο δε είναι ότι ο γιατρός δεν μπορεί κάποτε να χορηγήσει πενικιλίνη, ακόμη και στις ασθένειες που θεραπεύονται απ' αυτήν, γιατί το απαγορεύει ένας άλλος μυστηριώδης παράγον: η ευαισθησία που έχουν μερικοί οργανισμοί στην πενικιλίνη.

Οι αρρώστοι αυτοί, αφού πάρουν μεγάλες δόσεις πενικιλίνης, αρχίζουν πιά να μην την ανέχονται και να παρουσιάζουν αλλεργικά φαινόμενα, που αρχίζουν από ελαφρό εξάνθημα, πυρετό ή πονοκέφαλο και φτάνουν κάποτε σε συμπτώματα χειρότερα ακόμη κι' απ' την αρχική αρρώστεια.

Πρέπει να σημειωθεί ότι η ευαισθησία αυτή μπορεί να υπάρχει και σ' έναν άνθρωπο που δεν έχει κάμει ποτέ άλλοτε ούτε μία ένεση πενικιλίνης.

Αυτή ήταν η περίπτωση ενός νέου αρρώστου από πνευμονία. Έπειτα υπέφερε άλλοτε από βρωμιδρωσι των ποδιών, ο οργανισμός του είχε παραγάγει, σε μεγάλη ποσότητα, μία χημική ουσία για να εξουδετερώσει τους μύκητες της βρωμιδρωσεως. Η ουσία λοιπόν αυτή δεν συμβιβάζεται με την πενικιλίνη. Όταν έρθη σ' επαφή μαζί της, προκαλεί τα αλλεργικά φαινόμενα που αναφέραμε πιο πάνω.

Νά γιατί ο γιατρός δεν τολμάει να δώσει σ' αυτό τον αρρώστο πενικιλίνη — που είναι ωστόσο το κυριώτερο φάρμακο κατά της πνευμονίας.

Δεν έπεται μ' αυτό οι δ-ποιοι... μυρίζουν τα πόδια του, δεν μπορεί να κάμει ένεσεις πενικιλίνης! Είναι λίγοι εκείνοι που αποκτούν ευαισθη-

σία απέναντί της. Στις σπάνιες αυτές περιπτώσεις, ο γιατρός μπορεί να μεταχειρισθεί σουλφαμίδες, ή ακόμη και πενικιλίνη συνδυασμένη με αντιισταμινικά φάρμακα, που εξουδετερώνουν την ανεπιθύμητη ουσία που προκαλεί τα αλλεργικά φαινόμενα.

Η πρώτη παρατήρησης σχετικά με τους κινδύνους που κρύβει κάποτε η πενικιλίνη, έγινε άμεσα μετά την ανακάλυψή της. Μία μέρα του 1944, κάποιος γιατρός του Νοσοκομείου Γκάρντινερ του Σικάγου ένοιωσε πόνους στα μάτια του και το δέρμα των δακτύλων του άρχισε να σκάζει. Υποπτευθήκε τότε ότι μπορούσε να ωφείλονται οι ενοχλήσεις αυτές στην πενικιλίνη που έπαινε καθημερινώς για τα πειράματά του. Για να βεβαιωθεί, άφισε τους βοηθούς του να συνεχίσουν αυτά τα πειράματα. Άμεσα έλειψαν όλες οι ενοχλήσεις του, ενώ συγχρόνως τρεις απ' τους βοηθούς του έπαθαν φαγούρα κι' εξάνθημα.

Ευτυχώς, οι γιατροί μπορούν σήμερα, με κατάλληλες δοκιμές, να διαπιστώσουν αν η πενικιλίνη προκαλεί ανεπιθύμητες αντιδράσεις σ' ένα άτομο. Έτσι, αποφεύγονται συνέπειες τραγικές κάποτε, σαν αυτές που παρουσιάσθηκαν στην εξέλιξη χαρακτηριστικής περίπτωσης:

Μία γυναίκα, που υπέφερε από βρογχικό άσθμα, έκαμε για πρώτη φορά ένεσεις πενικιλίνης την άνοιξη του 1947, χωρίς να πάθει τίποτε το δυσάρεστο. Το επόμενο έτος, τις επανέλαβε. Τον Αύγουστο του 1948, παρουσιάσθηκε στο γιατρό, με δύσπνοια και πυρετό. Εκείνος της συνέστησε να κάμει άλλες 8 ένεσεις πενικιλίνης των 50.000 μονάδων.

Άμεσα μετά την πρώτη ένεση, η γυναίκα ένοιωσε μία παράξενη γεύση στο στόμα της. Πρήστηκε η μύτη της κι' ο λαιμός της. Έπειτα έπεσε λιπόθυμη, και σε λίγα λεπτά ξεψύχησε!

Ο θάνατός της ωφείλετο στην υπερβολική ευαισθησία που είχε αποκτήσει ο οργανισμός της απέναντι της πενικιλίνης, με τις προηγούμενες ένεσεις. Ο γιατρός δεν μπορούσε, βέβαια, να το μαντέψει. Κατά κακή δέ τύχη, στην τελευταία ένεση, τρύπησε λίγο τη φλέβα της αρρώστης, κι' έτσι η πενικιλίνη μπήκε απ' ευθείας στο αίμα της κι' έφερε αποτέλεσμα κεραυνόβολο.

Άλλα προβλήματα, επίσης σοβαρά, αφορούν τη χρησιμοποίησή της στρεπτομυκίνης. Στα 7% των αρρώστων, το φάρμακο αυτό προκαλεί έντονο κι' οδυνηρό εξάνθημα.

Εξ άλλου, διάφορα μικρόβια — ιδίως δε της φυματιώσεως — αποκτούν ανοχή απέναντι της στρεπτομυκίνης, έ-

πειτα από ένα ώριμο άριστο ένεσεων. Κι' αντί να τ' σκοτώνει πιά αυτό το φάρμακο, απεναντίας διευκολύνει τον πολλαπλασιασμό τους! Αν τα μικρόβια αυτά μεταδοθούν κατόπιν σε άλλα άτομα, προκαλούν ασθένειες που δεν μπορεί πιά να κατανηθούν με τη στρεπτομυκίνη.

Οι έρευνες έχουν μελετήσει κι' άλλα πολλά αντιβιοτικά φάρμακα: την τυροτρίνη, την στρεπτοτρίνη, την κιτρίνη, τη νοτατίνη, τη γλυστοξίνη, τη σουμπελίνη, την ακτινομυκίνη, τη φουμυγκατίνη, τη φλαβασίνη κλπ. Κανένα όμως απ' αυτά δεν έδικαίωσε τις ελπίδες που είχε γενήσει η ανακάλυψή του.

Αντιθέτως, η «χλωρομυκίνη» απέδειξε αποτελεσματική κατά του εξανθηματικού τύφου και του τυφοειδούς πυρετού. Το σπουδαιότερο δε είναι ότι το αντιβιοτικό αυτό παράγεται σήμερα συνθετικά, από κοινές και απλές πρώτες ύλες, σε άπεριόριστη ποσότητα και σε φθηνή τιμή.

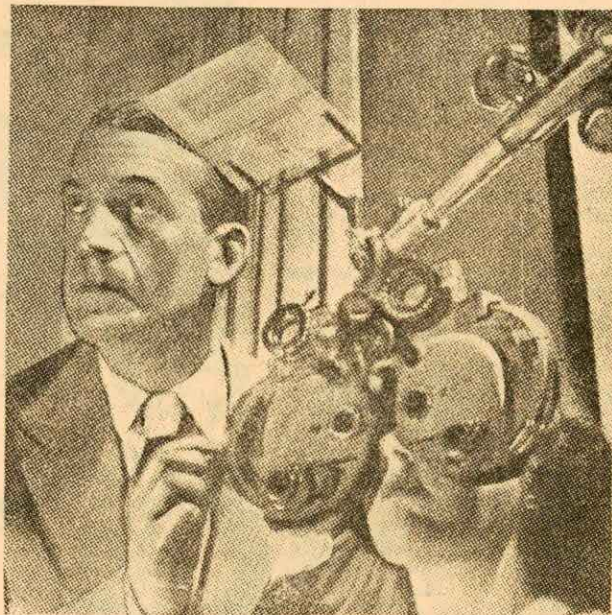
Στο μεταξύ, οι επιστήμονες συνεχίζουν τις έρευνές τους, με την ελπίδα ότι θ' ανακαλύψουν επιτέλους το αντιβιοτικό — θαύμα, που θα θεραπεύει όλες, ανεξαιρέτως τις αρρώστειες, χωρίς να προκαλή ποτέ δυσάρεστες αντιδράσεις.

N. ΚΑΡΛΑΪΛ

Βιταμίνη αντί για κρέας

Μία νέα βιταμίνη, η «ΑΡΕ», φάινεται πως αναπληρώνει την ανάγκη που έχει ο οργανισμός να τρέφεται συχνά με κρέας. Ο κυριώτερος λόγος για τον οποίο τρώμε κρέας ή ψάρι, είναι ότι οι τροφές αυτές μας παρέχουν πολύτιμες ζωικές πρωτεΐνες. Η νέα λοιπόν βιταμίνη αντικαθιστά τη θρεπτική αξία αυτών των πρωτεϊνών.

Οι γελώδες, τα πρόβατα κι' οι κατσίκες, που είναι ζώα αποκλειστικά φυτοφάγα, παράγουν τη βιταμίνη αυτή απ' την τροφή τους. Έχουν δυο στοιχεία, και το ένα υποβάλλει την τροφή σε ζυμώσεις, απ' τις οποίες παράγεται η βιταμίνη και περνάει

ΝΕΑ ΤΕΧΝΙΚΑ ΜΕΣΑ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ

Τα αμερικανικά οφθαλμιατρεία έχουν εφοδιασθεί τελευταίως με μία μοντέρνα διαβητική μηχανή που αποκλύπτει ως ποιο σημείο μπορεί κανείς να βλέπει ευκρινώς έναν αριθμό. Έτσι πολύ γρήγορα μπορεί ο γιατρός να ορίσει με απόλυτη ακρίβεια το βαθμό μυωπίας ή πρεσβυπίας του πελάτου και να του συστήσει τα κατάλληλα γυαλιά.

κατόπιν στο δεύτερο και κανονικότερο στομάχι.

Οι Αμερικανοί λοιπόν, επιστήμονες βρήκαν τον τρόπο ν' απομυκίσουν τις ζυμώσεις αυτές του πρώτου στομάχου των φυτοφάγων ζώων και να παράγουν βιταμίνη «ΑΡΕ», που είχε βρεθεί προηγουμένως μόνο στο σπύρι, στο ψάρι και στα γαλακτά. Η μέθοδος που χρησιμοποιούν, συγγενεί με την παραγωγή πενικιλίνης.

Οι πειραματιστές έδωσαν άπειρα ελάχιστες ποσότητες βιταμίνης, καθημερινώς σε πειραματόζωα και διαπίστωσαν ότι τα έκανε να μεγαλώνουν γρηγορότερα. Έλπιζαν δε να μπορούσαν να κάνουν το κρέας και το ψάρι όχι απαραίτητα, αντικαθιστώντας τα με λίγη βιταμίνη!

Η Ξαχρη και η πολιομυελίτις

Η μεγάλη ποσότης σπινθηρού στο αίμα ευνοεί την προσβολή από πολιομυελίτιδα. Αυτή τουλάχιστον είναι η γνώμη του Αμερικανού δόκτορος Μπερναρντ Σάντλερ, που συνιστά, σε περιπτώσεις επιδημίας αυτής της αρρώστειας, να περιορίζεται η κατανάλωση όλων των ζωοτροφών και αμυλών τροφίμων και να στηρίζεται η διαίτα κυρίως στο βωδινό και χοιρινό κρέας, στα ψάρια και στα γαλακτά. Οι άλλοι γιατροί όμως, αρνούνται τη θεωρία του δόκτορος Σάντλερ. Πάντως, κι' αν ακόμη η διαίτα που συνιστά δεν ωφελεί ειδικά για την πολιομυελίτιδα, από γενικής απόψεως είναι υγιεινότερη.

Για το συνάχι

Σε διάφορες μεγάλες αμερικανικές βιομηχανίες έγιναν δοκιμές χορηγήσεως «επιδεινωμένης» κι' άλλων αντιισταμινικών φαρμάκων στους εργάτες που κρυολογούν τον χειμώνα. Τα φάρμακα αυτά δίδονται εύθις μόλις ο εργάτης βεβαιωθεί πως έχει συνάχι. Έχουν δε την ιδιότητα να λιγοστεύουν πολύ τα φταρίσματα, τα βήχα και τις εκκρίσεις της μύτης, που συντελούν στη μετάδοσι του κρυολογήματος.

Πράγματι, κατά τις νεώτερες θεωρίες, τα συμπτώματα αυτά, είναι αλλεργικής φύσεως κι' οφείλονται στην έκκρισι ισταμίνης μέσα στους ιστούς, που εξουδετερώνεται με τα φάρμακα αυτά.

Τα πειράματα απέδειξαν πάντως ότι η νέα μέθοδος σταματάει γρηγορότερα τα κρυολογήματα και περιορίζει την έντασή τους περισσότερο από κάθε άλλη.

Η ΜΗΝΙΓΓΙΤΙΣ

μένει πάντα κίνδυνος

Άλλ' δεν ισοδυναμεί με θανατική καταδίκη

Χάρη στις προόδους της Επιστήμης, μία διάγνωση μηνιγγιτίδας δεν ισοδυναμεί πιά σήμερα με θανατική καταδίκη. Η πενικιλίνη, οι σουλφαμίδες κι' η στρεπτομυκίνη επιτρέπουν στον παιδικό οργανισμό να καταπολεμήσει αποτελεσματικά αυτήν την αρρώστεια — που ήταν άλλοτε σχεδόν πάντα θανατηφόρος.

Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι οι γονείς μπορούν να περιφρονήσουν την απειλή της μηνιγγιτίδας. Γιατί η αποτελεσματικότης των νέων φαρμάκων εξαρτάται κυρίως απ' την έγκαιρη διάγνωση κι' απ' τη γρήγορη έναρξη της θεραπείας.

Η μηνιγγίτις είναι, όπως λέει τ' όνομά της, μία μόλυνσις των μηνιγγιών, των μεμβρανών δηλαδή που σκεπάζουν τον εγκέφαλο και το νωτιαίο μυελό. Υπάρχουν διάφοροι τύποι της, ανάλογως του μικροβίου που την προκαλεί. Πάντως, είναι όλοι σοβαρώτατοι και μπορεί να προκαλέσουν παράλυσι, διαταραχή των πνευματικών λειτουργιών, ή και το θάνατο ακόμη.

Ευτυχώς η μηνιγγιτοκοκκική ή επιδημική μηνιγγίτις — που είναι και η συχνότερη — μπορεί να καταπολεμηθεί αποτελεσματικά με τα νέα φάρμακα. Η πενικιλίνη κι' οι σουλφαμίδες εξουθενώνουν το μηνιγγιτοκοκκό, το μικρόβιο δηλαδή που την προκαλεί.

Τα συμπτώματά της εμφανίζονται συνήθως ξαφνικά. Έμετοι, πονοκέφαλος, κατάπτωσης, πόνοι στο λαιμό, στην πλάτη και στα πόδια, διαδέχονται γρήγορα το ένα το άλλο. Έπειτα αρχίζουν τρεμεροί σπασμοί. Η πλάτη του παιδιού λυγίζει σαν τόξο και το κεφάλι του κλίνει πολύ προς τα πίσω.

Συνεχώς εμφανίζεται παράληρημα, μολονότι ο πυρετός μπορεί να μην ανέβη τόσο ψηλά, όσο σε πολλές άλλες αρρώστειες λιγότερο επικίνδυνες. Τέλος, ο μικρός αρρώστος θυβίζεται σε κωμωδία κατάστασις.

Στην αρχή της, η επιδημική μηνιγγίτις μοιάζει πολύ με πολιομυελίτιδα, που έχει τα ίδια πρώτα συμπτώματα. Έπειτα όμως εμφανίζονται οι χαρακτηριστικοί σπασμοί της μηνιγγιτίδας. Άλλωστε, ο γιατρός μπορεί να πάρη με παρακέντησι λίγο έγκεφαλονωτιαίο υγρό, να το εξετάση μικροσκοπικώς και να δρή μέσα τους μηνιγγιτοκοκκούς.

Η επιδημική μηνιγγίτις μεταδίδεται από παιδί σε παιδί με την άμεση επαφή. Το μικρόβιο υπάρχει μέσα στις εκκρίσεις της μύτης και του στόματος του αρρώστου. Μπορεί δε πολλές φορές να γίνη ένα παιδί «φορέας» της μόλυνσεως, να τη μεταδώση δηλαδή σε άλλα, χωρίς να προσβληθή αυτό το ίδιο.

Τα τρία τέταρτα των κρουσμάτων της επιδημικής μηνιγγιτίδας παρουσιάζονται σε παιδιά κάτω των 10 ετών, τα πιο πολλά δε απ' αυτά σε παιδιά κάτω των 5.

Η μητέρα πρέπει να καλή

άμεσα το γιατρό, όταν το παιδί της παραπονείται για πόνο ή δυσκαμψία του λαιμού, της πλάτης ή των ποδιών, ιδίως δε έπειτα από έμετο ή πονοκέφαλο.

Συνήθως, τα αρρώστα παιδιά πονούν πολύ. Στις βαρύτερες περιπτώσεις, κάθε κίνησις τους είναι αφορητή, μαρτυρική. Κι' αυτοί οι πόνοι μπορεί να διαρκέσουν 2-3 εβδομάδες.

Είνε προτιμότερο πάντα να μεταφέρεται ο μικρός αρρώστος στο νοσοκομείο, όπου θα του προσφέρουν όλες τις απαιτούμενες φροντίδες και θα του κάνουν παρακέντησι, αν χρειασθ, καθώς και θρεπτικές ένεσεις στις φλέβες. Αν ωστόσο η μητέρα επιμείνει να τον κρατήσει στο σπίτι, πρέπει να συμμορφωθ, πιστά με τις υποδείξεις του γιατρού και να φροντίση να εμποδίση τις ασκοτικές κι' οδυνηρές κινήσεις του παιδιού.

Μία άλλη μορφή μηνιγγιτίδας, αρκετά συχνή στα βρέφη και στα μικρά παιδιά, είναι και η γριππώδης, που αποτελεί επιπλοκή της κοινής γρίπης. Έχει τα ίδια συμπτώματα με την προηγούμενη, διαρκεί όμως περισσότερο και δεν επηρεάζεται καθόλου από την πενικιλίνη. Αν ωστόσο αρχίση εύθις άμεσα θεραπεία με σουλφαμίδες και όρρο, κι' αν η μόλυνσις δεν είναι πολύ βαρεία, ο μικρός αρρώστος γιατρεύεται συνήθως, αλλά μπορεί να διατηρήση μία οποιαδήποτε μόνιμη βλάβη (στην ακοή, στο νευρικό σύστημα, κλπ.).

Υπάρχει κατόπιν η φυματιώδης μηνιγγίτις, που θεραπεύεται σήμερα σε πολλές περιπτώσεις με τη στρεπτομυκίνη και το ΠΑΣΣ.

Η πνευμονοκοκκική μηνιγγίτις, συχνότερη στα βρέφη, ακολουθεί την πνευμονία ή τις μολύνσεις του αυτιού. Θεραπεύεται με σουλφαμίδες ή πενικιλίνη στα 50% των περιπτώσεων.

Δεν έχει βρεθεί ακόμη κανένας τρόπος για να προλαμβάνεται η μηνιγγίτις. Έπειτα από μία προσβολή της, το παιδί αποκτά άνοσια για ένα χρονικό διάστημα ακαθόριστο. Κατόπιν μπορεί να ξαναπαθή την ίδια αρρώστεια.

Δεν υπάρχει κανένα έμβολιον ή ένεσις που να προκαλή τεχνητή άνοσια.

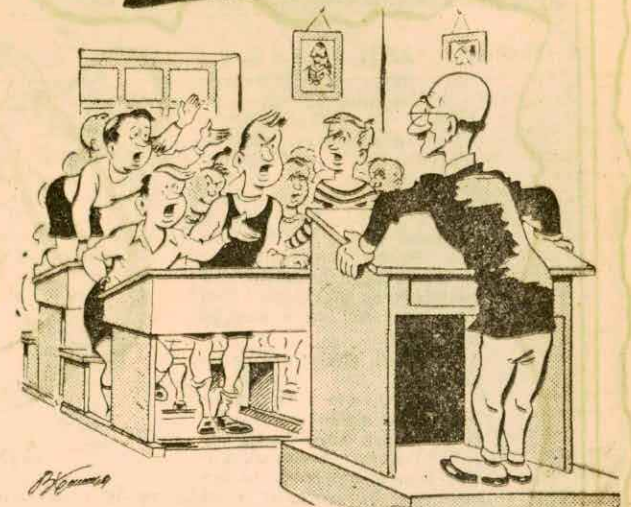
Έχει παρατηρηθ, ωστόσο, ότι η μηνιγγίτις — όπως και τόσες άλλες ασθένειες — προσβάλλει συχνότερα και βαρύτερα τα παιδιά που έχουν έλαττωμένη αντίστασι, καθώς κι' εκείνα που κουράζονται πολύ κατά την ανάρρωσή τους από γρίπη, πνευμονία ή κάποια άλλη αρρώστεια. Οι μητέρες λοιπόν πρέπει να φροντίζουν να κρατούν σ' άναπαυσι τα παιδιά αυτά, ως ότου συνέλθουν τελείως.

Αν υπάρχουν κρούσματα μηνιγγιτίδας στη γειτονιά, τα παιδιά πρέπει να τρέφονται καλύτερα, να κοιμούνται αρκετά και ν' αποφεύγουν τα κρυολογήματα και την υπερκόπσι.

Πάντως, η έγκαιρη διάγνωση είναι σπουδαιότατη στις περιπτώσεις μηνιγγιτίδας, ιδίως δε φυματιώδους. Επιτρέπει πολλές φορές στην ιατρική επιστήμη να κινή θαύματα.

Δόκτωρ ΧΕΡΜΑΝ ΜΠΟΥΝΤΕΣΕΝ

Τελωτοθεραπεία

ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ

— Που άκούστηκε αυτό, κύριε καθηγητά, να υπάρχουν τόσα κρούσματα απ' την επιδημία και το Υπουργείο να μη δίνη έντολή να κλείσουν τα σχολεία;

— Το παράκαλες μ' αυτά τα μέτρα καθαριότητας, κατά της επιδημίας, βρε γυναίκα. Ο κόσμος άσθεοτάτοι μόνο τα πεζοδρόμια!...

— Αυτόκινητο; — Όχι, παρκέ;... (Του Β. Χριστοδούλου)

— Αυτόκινητο; — Όχι, παρκέ;... (Του Αρχέλαου)

— Έν μου λές, αγάπη μου, είδες σήμερα το ημερολόγιο;

— Όχι, απάντησε ο Ζάν, παραξενεμένος απ' την ερώτησή της γυναίκας του.

— Βλέπω ότι δεν είσαι διόλου περίεργος! Έξακολούθησε η Νικόλ. — Εί! λοιπόν, αν ήσουνα περίεργος κι έρριχνες μία ματιά στο ημερολόγιο, θα έβλεπες ότι σήμερα είναι Τρίτη και 13 του μηνός...

— Αυτό είναι πολύ σοβαρό!

— Κάνε μου τη χάρη και μη με ειρωνεύεσαι. Κι όμως ξέρεις πολύ καλά ότι κάθε Τρίτη, φοβάμαι μήπως μου συμβή κάτι το δυσάρεστο. Δεν μπορείς να φανταστής τί αγωνία έχω όταν είναι Τρίτη και 13 του μηνός.

— Το φαντάζομαι, μικρή μου Νικόλ!

— Το φαντάζεσαι, κύριε, αλλά δεν παύεις να γελάς.

— Τί τα θέλεις, Νικόλ, με διασκεδάσεις υπερβολικά με τους φόβους σου. Είσαι τόσο προληπτική!

— Αυτό σε πειράζει;

— Κάθε άλλο. Πρέπει να κάνουμε τις ιδιοτροπίες όλων των χαϊδεμένων παιδιών.

— Σ' αγαπώ, Ζάν!

Και η Νικόλ αγκάλιασε σφιχτά τον άντρα της, τον αεροπόρο Ζάν ντε Μπερνιέ.

Ο Ζάν, που οι τολμηρές πτήσεις του τον είχαν κάνει διάσημο, ήταν τρέλλα ερωτευμένος με τη γυναίκα του. Κάθε φορά που γύριζε απ' ένα ταξίδι, ξανάδρασκε τη γλυκεία ζεστή του σπιτιού του κι ένοιωθε τη χαρά εκείνων που ζουν επικίνδυνα και φοβούνται μήπως δεν ξαναδούν τ' αγαπημένα τους πρόσωπα. Και η Νικόλ, η τετραπέρατη, η χαριτωμένη και η τρυφερή Νικόλ, τον έκανε να ξεχνά γρήγορα την αγωνία και τους κόπους των πτήσεών του.

Εκείνη την Τρίτη, 13 του μηνός, ο Ζάν συλλογιζόταν ότι πλησίαζε η μέρα που θ' άρχιζε το μεγάλο του ταξίδι Παρίσι — Σαϊγκόν. Επρόκειτο να καταρρίψει το ρεκόρ ταχύτητας που το είχε ως τώρα ένας Άγγλος αεροπόρος. Εαφνικά είπε στη γυναίκα του:

— Άκουσε, Νικόλ. Το ξέρεις καλά ότι δεν έχω καμιά έμπιστοσύνη στις χαρτορίχτρες, που έχουν το εξαιρετικό προνόμιο να προφητεύουν. Αυτά τ' αφήνω στη γυναίκα μου.

— Εύχαριστώ πολύ, κύριε.

— Αφήσε με να τελειώσω. Αποφάσισα κι' εγώ, για πρώτη και τελευταία φορά στη ζωή μου, να συμβουλευθώ μία χαρτορίχτρα.

Η Νικόλ κύτταξε τον άντρα της με απορία.

— Ναί, είμαι περίεργος να μάθω τί λένε τα χαρτιά για το προσχές μου ταξίδι.

— Μιλās σοβαρά;

— Πολύ σοβαρά. Πήγαινε να βρής την χαρτορίχτρα σου και κανόνισε αυτό το ζήτημα μόνη σου. Σύμφωνα:

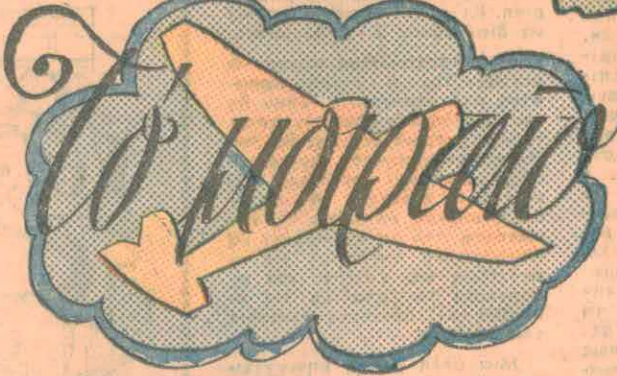
— Σύμφωνα.

Η Νικόλ που ήξερε όλες τις χαρτορίχτρες του Παρισιού αποφάσισε αυτή τη φορά να επισκεφθί την κυρία Αμάντα που της είχε πη άλλοτε πολλές αλήθειες. Η χαρτορίχτρα άρχισε ν' αρραδιάζει τα χαρτιά μπροστά της. Σπαθί, έννια κούπα, ρήγας, άσσος καρρώ...

Η Νικόλ παρακολουθούσε με μεγάλη προσοχή τα χαρτιά, περιμένοντας απ' αυτά να της αποκαλύψουν το μέλλον. Τέλος η κυρία Αμάντα τράβηξε κι' ένα άλλο χαρτί ένα έννια κούπα.

Εμεινε κάμποσες στιγμές ακίνητη και συλλογισμένη μπρός στα χαρτιά και ύστερα είπε με παγερή αδιαφορία:

— Θα χάσετε και πολύ σύντομα μάλιστα, έναν άνθρωπό σας, που τον αγαπάτε πολύ. Και η αιτία του θανάτου του θα είστε σείς. Προσέξτε! Το πρόσωπο αυτό εί-

Δραματικό διήγημα

— Λοιπόν; τη ρώτησε εκείνος.

— Ούφ! απάντησε νευριασμένη. Δεν θέλω να ξαναπάω σε χαρτορίχτρες. Είναι όλες τυχοδιώκτριες.

— Μα δεν μπορούμε να μάθουμε επί τέλους;

— Φαντάσου: μου είπε ότι θα πεθάνω κι' ότι αιτία του θανάτου σου θα είμαι εγώ!

— Θεέ μου! Αυτό είναι τρομερό! Τί σου έκανα, μικρή μου Νικόλ, και βιάζεσαι να με στείλεις στον άλλον κόσμο;

— Μη γελάς, Ζάν! Δεν βλέπεις πόσο είμαι ταραγμένη; Α! τη βρωμογυναίκα! Όταν μου είπε πως θα πεθάνω, ένοιωσα ένα δυνατό ρίγος σ' όλο μου το σώμα.

Τώρα όμως που το συλλογίζομαι, μούρχεται να γελάσω. Και η Νικόλ άρχισε να γελάει με όλη της την καρδιά.

— Θεέ μου! ψιθύρισε, τί κουτή που ήμουνα να πιστεύω όλες αυτές τις ανοησίες!

— Μην τα σκέπτεσαι πιά αυτά. Ούτε τα λεφτά που έδωσες σ' αυτές ως τώρα. Καλύτερα θα κάνες με τα λεπτά αυτά ν' αγοράζες τη μαϊμουδίτσα που είδαμε να πουλούν σ' ένα κατάστημα. Θυμάσαι τί χαριτωμένη που ήταν;

— Καταλαβαίνω, Νικόλ. Θέλεις ν' αγοράσεις τη μαϊμουδίτσα. Αύριο θα πάμε μαζί να σου την πάρω.

Πέρασαν αρκετές μέρες. Η μαϊμού ήταν τώρα πια μέλος της οικογενείας. Και ο Ζάν κι' η Νικόλ διασκεδάζαν υπερβολικά με τα καμώματά της. Στο μεταξύ η μέρα της αναχώρησης πλησίαζε. Ο Ζάν πήγαινε καθημερινώς στο αεροδρόμιο κι' επέβλεπε, βέβαιος για την επιτυχία του. Την ώρισμένη μέρα και ώρα, μαζεύτηκε πολύς κόσμος στο αεροδρόμιο για να κατευοδόση το Ζάν ντε Μπερνιέ στη νέα του τολμηρή πτήση. Φυσικά ήταν εκεί και η Νικόλ κρατώντας στην αγκυλιά της τη μαϊμουδίτσα.

— Σου την έφερα για να την πάρης μαζί σου, είπε στον άντρα της. Θα είναι η μασκώτ του ταξιδιού σου.

Ο Ζάν βρήκε την ιδέα της Νικόλ πολύ καλή.

Πήρε τη μαϊμουδίτσα και την έβαλε στο αεροπλάνο του.

Φίλησε τη γυναίκα του και σε λίγο το αεροπλάνο άρχισε να ύψωνεται περήφανο στον ούρανο.

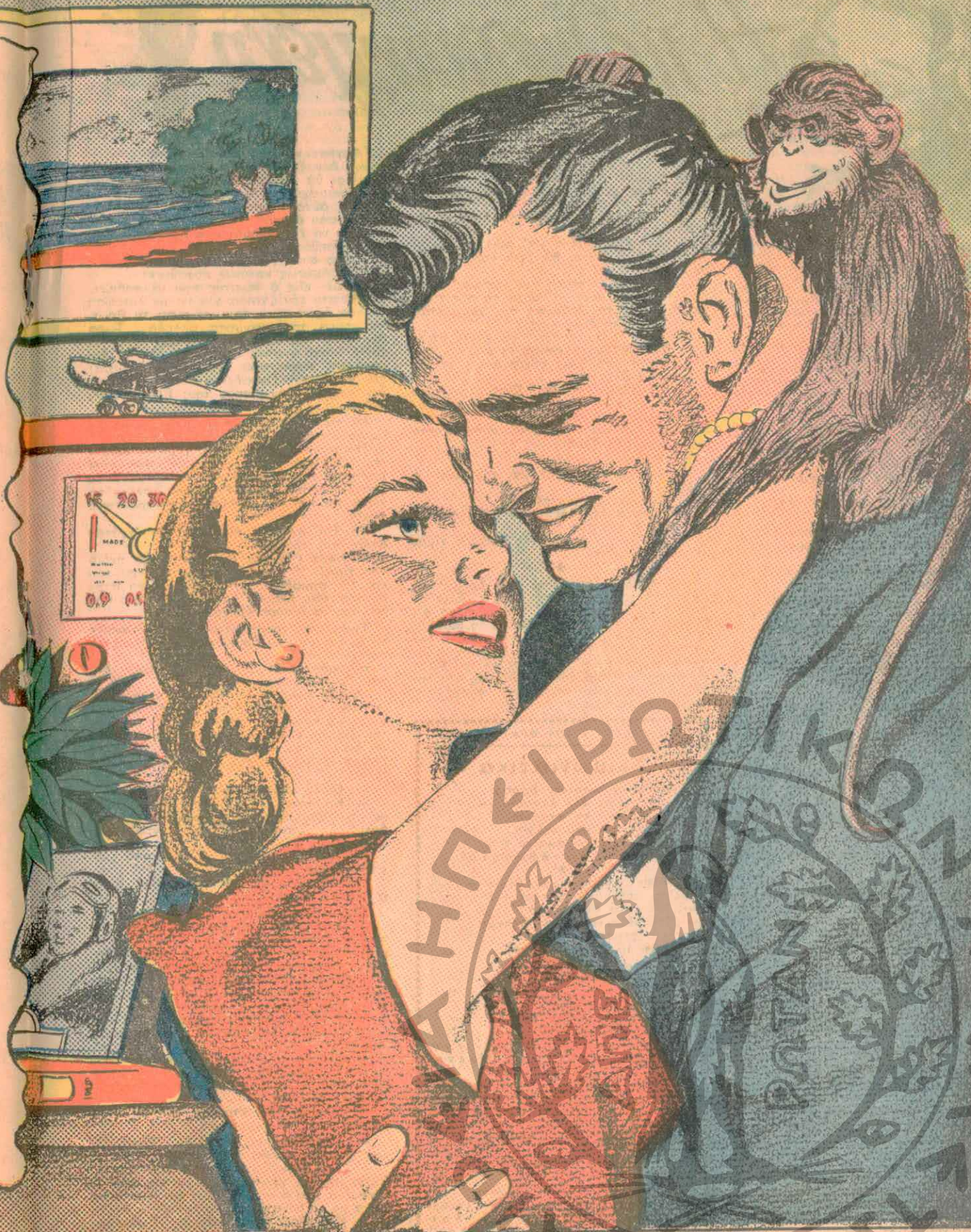
Στην αρχή το ταξίδι πηγαινε πολύ καλά. Ο άσυρματος λειτουργούσε κανονικά. Εαφνικά όμως έπαψε να λειτουργεί. Πέρασαν μιά, δυό, τρείς μέρες θανάσιμης αγωνίας για τη Νικόλ, που θυμόταν τα λόγια της χαρτορίχτρας.

Τέλος έμαθαν έπειτα από αρκετές μέρες πως τα συντρίμματα του αεροπλάνου βρέθηκαν σε μία χαράδρα. Κι' ο Ζάν ανασύρθηκε απ' τα συντρίμματα νεκρός — ένας άμορφος όγκος από ματωμένες σάρκες. Οι αρμόδιοι που θέλησαν να εξακριβώσουν τα αίτια του δυστυχήματος, βρήκαν τη μαϊμουδίτσα, που είχε δώσει η Νικόλ στον άτυχο άντρα της για μασκώτ, πιασμένη ανάμεσα στους δυό κυριώτερους μοχλούς που ρυθμίζουν την ομαλή λειτουργία του αεροπλάνου.

Και κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι το ζώο που υπερδέτηκε ανάμεσα στους μοχλούς υπήρξε η κυρία άφορη της καταστροφής και του θανάτου του αεροπόρου.

Όσο για τη Νικόλ, η άμοιρη γυναίκα έχασε τα λογικά της και την έκλεισαν σ' ένα φρενοκομείο!...

ΡΟΖΙΤΑ ΖΙΡΑΝΤ

Ι. ΜΑΤΕΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Τρεβίλ προτείνει στο Μπονί να παρασύρουν τον Άδολφο σε μονομαχία για να τον βγάλουν από τη μέση. Ο Μπονί διστάζει, αλλά δέχεται. Έτσι, μια νύχτα που ο Άδολφος δειπνεί στην Ρόζα, τον παραφυλάει στο δρόμο και ο Τρεβίλ προκαλεί μαζί του ένα έπεισόδιο, προσποιούμενος τον μεθύσι.

Ο Άδολφος οργίζεται και μπατίζει το νεαρό ύποκομτο. Κατόπιν αυτού ανταλλάσσουν τα επισκεπτήρια τους. Η μονομαχία είναι αναπόφευκτη. Ο Κριλλιόν, πριν πάει σπίτι του, επισκεπτεται το γιατρό Λαρμέ για να του διηγήσει τι συνέβη και να του ζητήσει τη συμβουλή του.

— Για νάρθης τέτοια ώρα κάτι το ασυνήθιστο συμβαίνει. Έλα μέσα, φίλε μου, και μίλα μου γρήγορα. Τι τρέχει;

Ο Άδολφος μπήκε στο γραφείο του γιατρού.

Κάθισαν ο ένας αντίκρυ στον άλλο, σε δυο πολυθρόνες.

— Λοιπόν;... είπε ο γιατρός κυττάζοντας τον μ' άπορία. Σ' ακούω, παιδί μου.

Ο Κριλλιόν του άφηγήθηκε, με κάθε λεπτομέρεια το έπεισόδιο.

Ο Λαρμέ τον άκουσε με προσοχή, χωρίς να τον διακόψει. Κι' όταν ο Άδολφος τελείωσε, ο σοφός γιατρός, βυθιστηκε σε σκέψεις. Έπειτα σήκωσε άργα το κεφάλι του και ρώτησε τον Κριλλιόν:

— Τι πιστεύεις για όλα αυτά, Άδολφε;

— Νομίζω, γιατρέ μου, ότι είναι σκόπιμα.

Ο Τρεβίλ αγαπά τη Ρόζα; — Είμαι βέβαιος γι' αυτό. — Αυτό πιστεύω κι' εγώ. Το ίδιο έχει αντιληφθεί και η κ. Γρεβίλ. Ο νέος αυτός είν' έρωτευμένος με την κόρη της. Σε θεωρεί εμπόδιο στην αγάπη του, έτσι γι' αυτό ένας επίκινδυνος αντίληπος καί προσπαθεί να σε βγάλει από τη μέση. Μ' άλλα λόγια έχουμε την ίδια γνώμη. Ο Τρεβίλ σκηνοθετεί όλα συνέδραση όχι για να σ' έξευτελίσω, αλλά για κάτι πιο σοβαρό: Για να σε παρασύρει σε μονομαχία και να σε βγάλει απ' τη μέση.

— Τό υποψιάστηκα, γιατρέ. — Αυτό είναι. Δεν ξέρεις εσύ, παιδί μου, το χαρακτήρα αυτών των δήθεν ευγενών νέων. Είναι ικανοί για όλα, γεμάτοι εγωισμό, έτοιμοι να έγκληματίζουν. Γι' αυτό δεν πρέπει να χτυπηθείς με τον Τρεβίλ.

— Αδύνατον, γιατρέ. Δεν θέλω να με νομίσω για δειλό.

— Επιμένεις;

— Ναι, η μονομαχία θα γίνει.

— Κι' όμως δεν έχεις πιάσει ποτέ στα χέρια σου όπλο.

— Αυτό είναι αλήθεια.

— Υπάρχει και μία άλλη αλήθεια, πιο σοβαρή: ότι ο Τρεβίλ θα σε σκοτώσει έκαστο τοίς εκατό!

Ο Άδολφος σήκωσε τους ώμους του.

— Αυτό θα το δούμε, απάντησε.

— Αυτό θα γίνει, παιδί μου, αν δεν προλάβουμε το κακό. Γι' αυτό πρέπει ν' ακούσεις τη συμβουλή μου. Γι' αυτό άλλωστε δεν ήρθες να με ξυπνήσεις τέτοια ώρα;

— Ναι, γιατρέ, έχετε δίκιο. Σας ακούω.

— Αύριο ο Τρεβίλ θα σου στείλει τους μάρτυρές του, πρώτ' - πρώτ' σάλισα.

— Έτσι νομίζω κι' εγώ.

— Πρέπει να δρίσεις και συ τους δικούς σου. Ένας λοιπόν από τους δυο μάρτυρές

σου θα είμαι εγώ. Έχεις αντίρρηση;

— Καμιά απόλυτως.

— Παιόν νομίζεις κατάλληλο για δεύτερο μάρτυρά σου;

Ο Άδολφος συλλογίστηκε λίγο κι' απάντησε:

— Δεν έχω κανένα ύπ' όψιν μου αυτή τη στιγμή. Πάντως θα βρώ κάποιο φίλο μου.

— Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο. Άφησε λοιπόν σε μένα κι' αυτή τη φροντίδα. Θα βρώ εγώ τον άνθρωπο που χρειάζεται.

— Σ' ευχαριστώ, γιατρέ.

— Αύριο πρώτ' - πρώτ' θα είμαι σπίτι σου. Μην χάνης το κουράγιο σου.

— Είμαι απόλυτως ψυχραιμος, γιατρέ μου, όπως βλέπετε.

— Τό ξέρω, Άδολφε. Είσαι γενναίος νέος και γι' αυτό σ' αγαπά και σ' εκτιμά.

Πήγαινε λοιπόν να ησυχάσει. Έδωσες ένα καλό μάθημα σ' αυτό τον αυθαδέστατο τον ύποκομτο Τρεβίλ.

Ο Άδολφος σκέφθηκε.

— Και κάτι άλλο ακόμα, του είπε ο Λαρμέ.

— Σας ακούω, γιατρέ.

— Η Ρόζα δεν πρέπει να μάθει απόλυτως τίποτε για όλα αυτά.

— Σύμφωνα. Αυτής της γνώμης είμαι κι' εγώ άλλωστε.

★

Ο Άδολφος κατέβηκε στο δρόμο και μπήκε στο σπίτι του πιο ήσυχος. Είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στο γρηαίο σοφό φίλο του. Έξ' αλλού δεν φοδόναν το θάνατο.

Ένα πράγμα μόνον έκανε την καρδιά του να σφίγγεται: Η σκέψη ότι θ' αποχωριζόταν για πάντα απ' τη Λατρενιού Ρόζα αν το αποτέλεσμα της μονομαχίας κατέληγε εις βάρος του, αν έπεφτε νεκρός στο πεδίο της τιμής...

★

Ο Άδολφος κατέβηκε στο δρόμο και μπήκε στο σπίτι του πιο ήσυχος. Είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στο γρηαίο σοφό φίλο του. Έξ' αλλού δεν φοδόναν το θάνατο.

Ένα πράγμα μόνον έκανε την καρδιά του να σφίγγεται: Η σκέψη ότι θ' αποχωριζόταν για πάντα απ' τη Λατρενιού Ρόζα αν το αποτέλεσμα της μονομαχίας κατέληγε εις βάρος του, αν έπεφτε νεκρός στο πεδίο της τιμής...

★

Ο Άδολφος κατέβηκε στο δρόμο και μπήκε στο σπίτι του πιο ήσυχος. Είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στο γρηαίο σοφό φίλο του. Έξ' αλλού δεν φοδόναν το θάνατο.

Ένα πράγμα μόνον έκανε την καρδιά του να σφίγγεται: Η σκέψη ότι θ' αποχωριζόταν για πάντα απ' τη Λατρενιού Ρόζα αν το αποτέλεσμα της μονομαχίας κατέληγε εις βάρος του, αν έπεφτε νεκρός στο πεδίο της τιμής...

★

Ο Άδολφος κατέβηκε στο δρόμο και μπήκε στο σπίτι του πιο ήσυχος. Είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στο γρηαίο σοφό φίλο του. Έξ' αλλού δεν φοδόναν το θάνατο.

Ένα πράγμα μόνον έκανε την καρδιά του να σφίγγεται: Η σκέψη ότι θ' αποχωριζόταν για πάντα απ' τη Λατρενιού Ρόζα αν το αποτέλεσμα της μονομαχίας κατέληγε εις βάρος του, αν έπεφτε νεκρός στο πεδίο της τιμής...

★

Ο Άδολφος κατέβηκε στο δρόμο και μπήκε στο σπίτι του πιο ήσυχος. Είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στο γρηαίο σοφό φίλο του. Έξ' αλλού δεν φοδόναν το θάνατο.

Ένα πράγμα μόνον έκανε την καρδιά του να σφίγγεται: Η σκέψη ότι θ' αποχωριζόταν για πάντα απ' τη Λατρενιού Ρόζα αν το αποτέλεσμα της μονομαχίας κατέληγε εις βάρος του, αν έπεφτε νεκρός στο πεδίο της τιμής...

★

Ο Άδολφος κατέβηκε στο δρόμο και μπήκε στο σπίτι του πιο ήσυχος. Είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στο γρηαίο σοφό φίλο του. Έξ' αλλού δεν φοδόναν το θάνατο.

Ένα πράγμα μόνον έκανε την καρδιά του να σφίγγεται: Η σκέψη ότι θ' αποχωριζόταν για πάντα απ' τη Λατρενιού Ρόζα αν το αποτέλεσμα της μονομαχίας κατέληγε εις βάρος του, αν έπεφτε νεκρός στο πεδίο της τιμής...

★

Ο Άδολφος κατέβηκε στο δρόμο και μπήκε στο σπίτι του πιο ήσυχος. Είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στο γρηαίο σοφό φίλο του. Έξ' αλλού δεν φοδόναν το θάνατο.

Ένα πράγμα μόνον έκανε την καρδιά του να σφίγγεται: Η σκέψη ότι θ' αποχωριζόταν για πάντα απ' τη Λατρενιού Ρόζα αν το αποτέλεσμα της μονομαχίας κατέληγε εις βάρος του, αν έπεφτε νεκρός στο πεδίο της τιμής...

★

Ο Άδολφος κατέβηκε στο δρόμο και μπήκε στο σπίτι του πιο ήσυχος. Είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στο γρηαίο σοφό φίλο του. Έξ' αλλού δεν φοδόναν το θάνατο.

Ένα πράγμα μόνον έκανε την καρδιά του να σφίγγεται: Η σκέψη ότι θ' αποχωριζόταν για πάντα απ' τη Λατρενιού Ρόζα αν το αποτέλεσμα της μονομαχίας κατέληγε εις βάρος του, αν έπεφτε νεκρός στο πεδίο της τιμής...

★

Ο Άδολφος κατέβηκε στο δρόμο και μπήκε στο σπίτι του πιο ήσυχος. Είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στο γρηαίο σοφό φίλο του. Έξ' αλλού δεν φοδόναν το θάνατο.

Ένα πράγμα μόνον έκανε την καρδιά του να σφίγγεται: Η σκέψη ότι θ' αποχωριζόταν για πάντα απ' τη Λατρενιού Ρόζα αν το αποτέλεσμα της μονομαχίας κατέληγε εις βάρος του, αν έπεφτε νεκρός στο πεδίο της τιμής...

★

Ο Άδολφος κατέβηκε στο δρόμο και μπήκε στο σπίτι του πιο ήσυχος. Είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στο γρηαίο σοφό φίλο του. Έξ' αλλού δεν φοδόναν το θάνατο.

Ένα πράγμα μόνον έκανε την καρδιά του να σφίγγεται: Η σκέψη ότι θ' αποχωριζόταν για πάντα απ' τη Λατρενιού Ρόζα αν το αποτέλεσμα της μονομαχίας κατέληγε εις βάρος του, αν έπεφτε νεκρός στο πεδίο της τιμής...

★

Ο Άδολφος κατέβηκε στο δρόμο και μπήκε στο σπίτι του πιο ήσυχος. Είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στο γρηαίο σοφό φίλο του. Έξ' αλλού δεν φοδόναν το θάνατο.

Ένα πράγμα μόνον έκανε την καρδιά του να σφίγγεται: Η σκέψη ότι θ' αποχωριζόταν για πάντα απ' τη Λατρενιού Ρόζα αν το αποτέλεσμα της μονομαχίας κατέληγε εις βάρος του, αν έπεφτε νεκρός στο πεδίο της τιμής...

Άργησε να τον πάρη ο ύπνος.

— Δεν ξέρω κανένα όπλο, μονομαχούσε. Και θ' μπορούσα, φυσικά, να άσκηθώ να μονομαχήσω. Αυτό δεν λέγεται μονομαχία, αυτό λέγεται σφαγή! Άλλα θ' αφερόμαι σ' άντρας. Πρωί - πρωί αύριο θ' άρχισω να έξασκουμαι στο πιστόλι. Κι' ο Θεός βοηθός!...

— Ένας στεναγμός φούσκωσε το στήθος του κι' άμέσως κατόπιν πρόσθεσε:

— Δεν είναι ο θάνατος που με φοβίζει. Το θάνατο τον ζήτησα για να με λυτρώσω απ' τα δεινά μου, πριν γνωρίσω τη Ρόζα. Μα τώρα τα πράγματα άλλαξαν. Τώρα δεν θέλω πια να πεθάνω. Τώρα θέλω να ζήσω γιατί αγαπώ, αγαπώ μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου. Να χάσω τη Ρόζα; Να χάσω τον Παράδεισο τη στιγμή που βρίσκουμαι στην είσοδό του; Είναι φικτό, Θεέ μου!...

Με τις σκέψεις αυτές τον πήρε, κοντά τα έμερνώματα, ο ύπνος.

— Ήταν ένας ύπνος βαθύς, γεμάτος εφιάλτες. Έβλεπε ένα γκρέμ ν' ανοίγεται μπροστά του εαφνικά και να κατακυλάει μέσα σ' αυτόν, ενώ η Ρόζα του άπλωνε τα χέρια της και τον καλούσε με σπαρακτικές φωνές...

Τό ένα άπαισιο όνειρο τό διαδεχόταν άλλο, πιο τρομερό.

— Έξαφνα είδε τον εαυτό του στο πεδίο της τιμής. Ο Τρεβίλ έστεκε αντίκρυ του και τον σμαδευε. Κι' έξαφνα, μέσα στην άγωνία του, άκουσε τό όπλο του αντίπαλου του να έκτυποσκορπής.

Τινάχτηκε τρομαγμένος και μισάνοιξε τα μάτια του. Κι' άκουσε τους κρότους να συνεχίζονται...

«Πυροβολούν!... συλλογίστηκε. Μα πού βρίσκουμαι;»

— Άνοιξε καλά τα μάτια του, κυττάξε γύρω του και κατάλαβε τι συνέβαινε. Κάποιος χτυπούσε την πόρτα του. Κι' οι κρότοι εκείνοι είχαν προκαλέσει αστραπιαία τό όνειρό του, όπως γίνεται συνηθώς με μερικά όνειρα, και τον είχαν ξυπνήσει στο τέλος.

— Ποιος είναι; φώναξε.

— Κριλλιόν!... Κοιμάσαι ακόμα, νεαρέ μου; Θαυμάζω την άταραξία σου, διάβολε!... Ξύπνα, παιδί μου, κοντεύει μεσημέρι!...

Ο Άδολφος γνώρισε τη φωνή του γιατρού Λαρμέ.

Πήδησε κάτω απ' τό κρεβάτι κι' έτρεξε να τού άνοιξη.

Ο γιατρός μπήκε μέσα φουριόζος.

— Καλημέρα, Άδολφε! Με συγχώρησε πού σε ξύπνησα. Άλλά, παιδί μου, δεν έχεις καιρό για ραχάτι μ' όσα σου συνέβησαν. Ξέχασες τό έπεισόδιο σου με τον Τρεβίλ; Αύριο, μεθαύριο μονομαχείς και ο διάβολος να με πάρη, αν έπιασες ποτέ στα χέρια σου πιστόλι ή σπαθί.

— Αυτό είναι αλήθεια, γιατρέ.

— Πάλι καλά πού τό παραδέχεσαι. Ώστόσο...

— Ώστόσο κοιμόμουν. Άλλά δεν έκλεισα μάτι ως τό πρωί. Κοιμήθηκα όταν είχε φέξει πεία κι' ο ύπνος μου ήταν φοικτός, γεμάτος εφιάλτες.

Ο Λαρμέ τον χτύπησε φιλικά στην πλάτη.

— Καταλαβαίνω, Κριλλιόν. Έχεις δίκιο. Μα δεν πρέπει να τρομάξεις.

— Να τρομάζω; Κάθε άλλο, γιατρέ. Είμαι αρκετά γενναίος. Σφίγγεται μοναχά ή καρδιά μου ότi σκέψι, ότi θα γίνω ίσως αίτία με τό θάνατό μου να λυπηθ ή Ρόζα.

— Μην είσαι άπαισιόδοξος. Η μονομαχία αυτή δεν θα γίνει. Θα δώσω στους μάρτυρας αυτού του γελιού του νεαρού ύποκόμητος να καταλάβουν ότi θα ήταν κα-

κούργημα τό να σε σύρουμε έμπρός στην κόρη του πιστολιού του Τρεβίλ, για να σε σκοτώσει σαν όρνιθι! Διάβολε!... Δεν ζούμε στο μεσαιώνα.

— Η μονομαχία θα γίνει, γιατρέ.

— Πώς είπες;

— Είπα ότi ή μονομαχία θα γίνει. Δεν θα δώσω τό δικαίωμα στον Τρεβίλ να με θεωρήσει δειλό.

— Επιμένεις, θεότρελλε;

— Ναι, επιμένω.

— Αυτό πού κάνεις λέγεται αυτοκτονία.

— Χαρακτήριστε τό όπως θέλετε.

— Κι' ή Ρόζα;

— Η Ρόζα, γιατρέ μου, είναι τό μόνο πρόσωπο πού συλλογίζομαι σ' αυτή την περίσταση. Άλλά προτιμώ να με κλαίει ως νεκρό, παρά να νοιώσω για μένα περιφρόνησι, να με φαντασθώ δειλό.

— Η Ρόζα σε ξέρε καλά και ποτέ δεν θα κάμνι μία τέτοια σκέψη εις βάρος σου.

— Ίσως νάναι έτσι. Μα έχω πάρει πια την απόφασί μου.

— Τρελλό παιδί!...

— Κι' έπειτα όσο να φτάση ή ώρα της μονομαχίας δεν θ' άφήσω τό πιστόλι από τό χέρι μου. Άρχίζω, σήμερα κι' όλας, άσκήσεις σκοποβολής. Να δπτε, γιατρέ, πού θα κάνω προόδους, μέσα σε λίγες ώρες. Τό χέρι μου, πάντως, δεν θα τρέμει στην κρίσιμη στιγμή. Μόνον ή καρδιά μου θα χτυπά. Άλλά άν δεν θα χτυπά από φόβο. Θα χτυπά από έρωτα, θα χτυπά για τη Ρόζα.

Ο Λαρμέ τούσφιξε με συμπάθεια τό χέρι.

— Καλά, παιδί μου, άς γίνει τό θέλημά σου. Πάντως εγώ τηλεφώνησα πριν έρθω εδώ, σ' ένα φίλτατο συνάδελφό μου και τον παρακάλεσα να παραστή ότi μονομαχία ως δεύτερος μάρτυς. Φυσικά δέχτηκε. Θα τον περιμένω εδώ. Έσύ μπορείς να φύγης. Πήγαινε να πής μία καλημέρα στη Ρόζα και στη μαμά της και κατόπιν φρόντισε για τό ζήτημα της έξασκήσεως στη σκόπευσι. Κάμε ότi μπορείς. Θα δεχτούμε έμεις στο μεταξύ τους μάρτυρας αυτού του γελιού του Τρεβίλ και θα τό πούμε ένα χεράκι. Φυσικά ο ύποκόμης είναι ο προσδληθείς κι' αυτός θα όρίση τό όπλο. Θα έπιμεινουμε στο πιστόλι. Και θα τό δεχτούν, διάβολε, έφ' όσον δεν έπιασες ποτέ στα χέρια σου σπαθί.

★

Ο Άδολφος έφυγε.

— Λίγα λεπτά αργότερα, ο Λαρμέ, δέχτηκε τό συνάδελφό του στον όποίο έξήγησε την ύποθεσι με κάθε λεπτομέρεια.

Ο δεύτερος αυτός μάρτυς, ο γιατρός Λαμπάλ, άπόρησε όταν άκουσε ότi ο πελάτης τους δεν είχε πιάσει ποτέ στα χέρια του όπλο.

— Λαρμέ, τραλλάθηκε!... φώναξε. Θα μεσιτεύουμε για να δολοφονηθ ήνας άθώρος νέος; Παραιτούμαι, φίλε μου. Άπορώ πώς άνέχεσαι ένα τέτοιο πράγμα!...

Ο Λαρμέ κούνησε τό κεφάλι του.

— Έχεις δίκιο, καλέ μου Λαμπάλ, απάντησε. Άλλά δεν θα καταφέρης τίποτα απόλυτως με την παραίτησί σου. Άπολύτως τίποτα. Κατάλαβες; Ο πελάτης μας ένωσει, σώνει και καλά, να χτυπηθ με τον Τρεβίλ. Μείνε λοιπόν για να μερέσουμε να κάνουμε ότi είναι δυνατόν.

— Πρέπει να τους συμβιβάσουμε.

— Θα χάσης τά λόγια σου.

— Τότε υπάρχει μία άλλη λύσις: Να είδοποιήσουμε την άστυνομία.

— Τό σκέφθηκα κι' αυτό. Άλλά δεν βγαίνει τίποτε. Άν άναμίξουμε την άστυνομία, ή μονομαχία θ' άναβληθ ή απλώς.

— Αυτό είναι τρομερό, είναι πρωτάκουστο!... Θα ύποκύνουμε στο κατοίτιο ενός νεαρού ευγενούς και θα τον διευκολύνουμε να σκοτώση τον αντίπαλό του;...

— Σού είπα, φίλε μου, θα κάνουμε ότi μπορούμε. Μη μ' έγκαταλείπης λοιπόν σ' αυτή την κρίσιμη περίστασι.

— Έστω, Λαρμέ, μένω. Άλλά στο λέω καθαρά: Δεν θ' άφήσω να γίνει ένα τέτοιο άπάναθρωπο έγκλημα.

— Έφτασαν σε λίγο οι μάρτυρες του Τρεβίλ: Ο Ζωρζ Μπονί κι' ένας άλλος φίλος του ύποκόμητος, ο Άλφόνσος Φλερύ.

— Άρχισαν να συζητούν έπειτα απ' τις σχετικές συστάσεις.

Ο Μπονί ήταν ύποχωρητικός. Παραδεχόταν ότi ή μονομαχία αυτή δεν έπρεπε να γίνει, άφού μάλιστα ο Κριλλιόν δεν ήταν άνθρωπος των όπλων. Άρκει να ζητούσε ο

Άδολφος συγγνώμην από τον Τρεβίλ για την προσβολή πού του έκανε χτυπώντας τον.

Της ίδιας γνώμης ήταν κι' ο Φλερύ.

Οι μάρτυρες του Άδολφου άνέλαβαν να μιλήσουν με τον πελάτη τους.

Έτσι χώρισαν σε λίγο, για να ξανασυναντηθούν τό άπόγευμα.

★

Όταν γύρισε ο Άδολφος κι' έμαθε τι συνέβη, άνήθηκε ρητά και κατηγορηματικά να ζήτηση συγγνώμην απ' τον ύποκόμητα.

— Πρέπει να τό κάμης για να σώσης τη ζωή σου, φίλε μου, του είπε ο Λαμπάλ.

— Ευχαριστώ, γιατρέ, για τό ενδιαφέρον σας, απάντησε ο νέος. Άλλά ή απόφασί μου είναι άμετάκλητη: Δεν θα ζήτηση συγγνώμην απ' τον Τρεβίλ, θα μονομαχήσω μαζί του και — ποιος ξέρε; — ίσως τό άποτέλεσμα της μονομαχίας να μην είναι όπως τό φαντάζεσθε και τό φοδούσατε.

— Τι έννοεις; τον ρώτησε ο Λαρμέ.

— Όπως σας είπα, γιατρέ, έπληρα μερικά μάθηματα σκοποβολής. Τό άπόγευμα θα συνεχίσω. Πηγαίνω θαυμάσια. Κρατώ τό πιστόλι και πυροβολώ, σαν παλιός πολέμιτός.

Ο Λαμπάλ κούνησε νευρικά τό κεφάλι του.

— Κατόπιν αυτού, συνέχισε ο Άδολφος, ένα μόνον ζήτώ από σας: Να παρατείνετε, όσο μπορείτε, τις συζητήσεις σας με τους μάρτυρες του Τρεβίλ. Έτσι θα μου δοθ ή καιρός να έξασκηθώ περίφημα.

Ο Λαμπάλ γύρισε και κυττάξε τό Λαρμέ.

— Τι λέτε για όλ' αυτά; ρώτησε.

— Λέω, φίλε μου, ότi έφ' όσον ή μονομαχία είναι αναπόφευκτη πρέπει να βοηθήσουμε τον Κριλλιόν. Να τό δης, Λαμπάλ.

Ο Τρεβίλ θα την πάθη.

Ο Λαμπάλ δεν απάντησε. Δεν ήταν ένθουσιώδης τύπος, όπως ο Λαρμέ πού έξακολοθούσε να μένει μπρομ, παρ' όλα τά γερατά της. Ο Λαμπάλ ήταν θετικός άνθρωπος κι' έβλεπε τα πράγματα όπως ήσαν κι' όχι όπως θα ήθελε να ήσαν.

— Όστόσο ύποχώρησε και πάλι.

— Για να δούμε τι θα γίνει τό άπόγευμα, είπε.

Όταν ο Λαμπάλ έφυγε ο Λαρμέ ρώτησε τον Άδολφο:

— Όταν έμειναν μόνοι ο Λαρμέ είπε στο συνάδελφό του:

— Καλά τά καταφέραμε. Μία δυο άνεβολές ακόμα κι' ο Κριλλιόν θα γίνει ξεφτέρι στη σκόπευσι.

— Τό εύχομαι μ' όλη μου την ψυχή, απάντησε ο Λαμπάλ.

Τό ίδιο βράδυ ο Λαρμέ κι' ο Άδολφος συναντήθηκαν στο σπίτι της Ρόζας.

Ο Άδολφος ήταν γεμάτος αυτοπεποίθησι.

Σε μία στιγμή γύρισε και ρώτησε τό γιατρό:

— Λοιπόν; Τι άπένεινε;

ριο το απόγευμα, για να σε πείσουμε να ζητήσεις συγγνώμη απ' τον 'Αδόλφο.
— Περιόχη! Ψιθύρισε ο 'Αδόλφος.
— Πώς πηγαίνεις εσύ;
— Θαυμάσια! Και για να πεισθήτε ότι δεν σας λέω υπερβολές, σας παρακαλώ, να έρθετε μαζί μου αύριο το πρωί.
— Σκεφτόμουν να σου το προτείνω. Συμφωνώ λοιπόν.
— Η βράδυ πέρασε ευχάριστα.
Ούτε η Ρόζα, ούτε η κ. Γκρεβίλ υποψιάστηκαν τίποτε.

Στά βάθος όμως της καρδιάς του ο 'Αδόλφος, ένιωθε περίγρηγορη αγωνία τις στιγμές που το βλέμμα του στρεφόταν πάνω στη Ρόζα.

«Αγνή και πολυαγαπημένη άγγελε, σκέφτοταν, δεν υποπτεύομαι τι νέα συμφορά που σε απειλεί... 'Ο κρανίον είν' έτοιμος να πέσει και να σε χτυπήσει!... Φτωχή μικρούλα!... Φτωχή πληγωμένη καρδιά!... Τι πρέπει να κάμω, Θεέ μου;... Να ζητήσω συγγνώμη απ' τον Τρεβίλ;... 'Αλλά είμαι απόλυτα βέβαιος ότι αυτό θα τον κάνει ακόμα πιο αναίδη. 'Ενας απ' τους δυο μας πρέπει να λείψει... Είνε, άραγε, γραφό μου να πεθάνω;... 'Ας γίνη το θέλημά σου, Θεέ μου!...»

Κρυφοί στεναγμοί φύσκωναν το στήθος του.

Μερικές στιγμές πάλι, το φωτεινό βλέμμα της Ρόζας, τον γέμισε αισιοδοξία κι' έλπίδες. Χαρούμενες σκέψεις περνούσαν τότε απ' το μυαλό του:

«'Οχι, δεν πρόκειται να χάσω τη ζωή μου... 'Ο Θεός είνε δίκαιος... Δεν μ' έσωσε απ' τα μαύρα νερά του Σηκουάνα, για να με ρίξη σαν σφάγιο, έμπρός στην κάννη του πιστολιού του Τρεβίλ... 'Ο Παντοδύναμος θα κάνει το θαύμα του... Σ'υ Κύριε, μ' έσωσε... Σ'υ Κύριε, με γνώρισες με τη Ρόζα... Πώς είνε δυνατόν να μάς χωρίσει τώρα τόσο τραγικά;... Την αγαπάω, Θεέ μου, Σ'υ μόνον ξέρεις πόσο την αγαπάω!...»

Σε μία στιγμή η Ρόζα πρόεξε την άφηρημάδα του 'Αδόλφου και τον ρώτησε: — Μά τι σου συμβαίνει απόψε, φίλε μου; Πού ταξιδεύει ο νους σου;

— 'Ο 'Αδόλφος παρατήρησε.

«Έσως όμως την κατάσταση ο Λαρμέ.
— 'Αγαπητή μου Ρόζα, φώναξε, γιατί άπορείς; 'Ο καλός μας 'Αδόλφος είν' εύτυχισμένος και, φυσικά, ταξιδεύει στους ουρανούς, ανάμεσα στους άγγέλους. Κάποιος άγγελος του έχει σπρώξει τα μυαλά!...»

— Η Ρόζα κοκκίνισε.

«Έμειναν στο σπίτι μία ώρα ακόμη και κατά τις έννεα έφυγαν.

Πρίν χωρίσουν, ο Κριλλιόν, είπε στο γιατρό:

— Τό πρώτ θα σας περιμένω.

— Θα έρθω, Κριλλιόν, απάντησε ο Λαρμέ. 'Αντιμωνώ να βεβαιώθω για τις προόδους σου.

★

Τό πρώτ, τη στιγμή που ο 'Αδόλφος έ- ζοιμαζόταν να κατέβη, κατέβησε ο Λαρμέ.

— Έμπρός, άς πηγαίνουμε, είπε.

Κατέβηκαν, έπλησαν ένα ταξί και σέ λίγο βρισκότουσαν στο σκοπευτήριο.

Πραγματικά ο Κριλλιόν δεν είχε πη ύπερβολές. Κρατούσε γερά τό πιστόλι στο χέρι, πυροβολούσε με ψυχραιμία κι' οί σφαίρες δεν έπεφταν πολύ μακριά απ' τό στόχο.

— Περιόχη!... φώναξε ένθουσιασμένος ο γιατρός. Εύγε, φίλε μου. Λίγη εξέσκησι ακόμα και... δεν θάθελα να ήμουν ούτε ψύλλος στον κόρφο του νεαρού υποκόμης!...

— 'Ο 'Αδόλφος έμεινε στο σκοπευτήριο έ- ξασκούμενος άρκετ ή ώρα.

Τό απόγευμα ο Λαρμέ συναντήθηκε με τό Λαμπάλ λίγο πρίν φτάσουν οί άλλοι μάρτυρες.

— Τά πράγματα πηγαίνουν καλά για τον πελάτη μας, είπε ο Λαρμέ. Σήμερα τον είδα στην πράξη. 'Ετσι τουλάχιστον δεν θ' άφήση να τον σκοτώση ο Τρεβίλ σαν ήλιθο.

— Πάντως δεν παίρνει άλλη αναβολή τό πράγμα.

— 'Ετσι νομίζω κι' εγώ.

Πραγματικά οί μάρτυρες του Τρεβίλ ό- ταν άκουσαν ότι ο Κριλλιόν δεν δεχόταν να ζητήσει συγγνώμην πρότειναν να όρί- σουν την ήμερά της μονομαχίας που θα γι- νόταν με πιστόλι, καθώς και τό μέρος.

— 'Ο Λαρμέ έλαβε τό λόγο:

— Βλέπω ότι ή μονομαχία είνε αναπό- φευκτη, είπε. Σας πληροφορώ όμως ότι ο πελάτης μας είνε έντελώς άνίδεος από τέ- τοια πράγματα. Πρέπει να του δώσουμε καιρό να μάθη να πιάνη στα χέρια τον πι- στόλι. Γι' αυτό ζητώ να γίνη ή μονομαχία μετά τρείς μέρες.

Οί μάρτυρες του Τρεβίλ δέχτηκαν, χω- ρίς να ζητήσουν τη γνώμη του πελάτη τους.

— Η μονομαχία θα γινόταν τό πρώτ της Κυριακής, σ' ένα χτήμα του Τρεβίλ έξω απ' τό Παρίσι.

Στό τριήμερο αυτό, ο 'Αδόλφος, έκανε ό,τι μπορούσε για να έξασκηθ ή στο πι- στόλι.

— 'Ο Λαρμέ τον παρακολουθούσε μ' ένδια- φέρον και ήταν ίκανοποιημένος απ' τις προόδους του.

— 'Ας πού έφτασε τό βράδυ του Σαββά- του.

— 'Ησαν όλα έτοιμα για την έπομένη τό πρώτ. 'Ο Κριλλιόν δεν ένιωθε κανένα φό- δο. Είχε απόλυτη έμπιστοσύνη στον έαυτό του. Κι' όμως αισθάνονταν τώρα μία άκα- τανίκητη αγωνία. 'Η σκέψη ότι μπορούσε να σκοτωθ ή και να μην ξαναδ ή την αγαπη- μένη του Ρόζα, τον έκανε να υποφέρη.

Τό βράδυ του Σαββάτου ή κ. Γκρεβίλ τους κράτησε να δειπνήσουν μαζί, λές και διαισθανόθηκε τον κίνδυνο που άπειλούσε τον μέλλοντα γαμπρό της.

Στό τραπέζι ο 'Αδόλφος ήταν άφορημέ- νος και δεν είχε όρεξη. 'Ετρώγε μηχανικά.

— Η Ρόζα τό πρόεξε.

— Είσαι άρρωστος, 'Αδόλφε; τον ρώτη- σε σε μία στιγμή.

— 'Οχι, Ρόζα, της απάντησε.

— Κι' όμως δεν έχεις κέφι. Σέ βλέπω άφορημένο, βυθισμένο σε σκέψεις. Σου συμ- βαίνει τίποτε;

— 'Ο 'Αδόλφος άσυνήθιστος στο ψέμμα κοκκίνισε.

— 'Οχι, αγαπητή μου, της είπε. Δεν μου συμβαίνει απόλύτως τίποτε.

— Τόσο τό καλύτερο, φίλε μου.

Κι' έπειτα από λίγο ξεφώνισε πρόσχαρα: — Αύριο είνε Κυριακή, 'Αδόλφε.

— Ναι, αύριο είνε Κυριακή, απάντησε μηχανικά ο Κριλλιόν.

— 'Ο καιρός είνε θαυμάσιος. Τί θα λέ- γατε για μία έκδρομή;

— 'Αναστατωμένος ο 'Αδόλφος, γύρισε και κύτταξε τό γιατρό Λαρμέ.

— 'Ο γέρο - γιατρός μάντεψε τη σαστισμά- ρα του φίλου του.

— Μία έκδρομη κυριακάτικη, φώναξε έν- θουσιασμένος, είνε ό,τι χρειάζεται. Μπράβο, Ρόζα!

— 'Εχεις θαυμάσιες έμπνεύσεις!...

— 'Ο 'Αδόλφος τον κύτταξε σαστισμένος περισσότερο τώρα.

— Συμφωνείτε λοιπόν μαζί μου, για-

τρέ; ρώτησε ή Ρόζα.
— Και βέβαια, αγαπητό μου κορίτσι.
— Και σεις, μαμά;
— Φυσικά. Θα σας άκολουθήσω στο δέ- σος, τό βουλό, την άκροσταμία, όπου σας κάνει κέφι, απάντησε πρόθυμα ή κ. Γκρε- βίλ.

— Η Ρόζα χτύπησε καταχαρούμενη τά χέ- ρια της.

— 'Ωραία!... φώναξε. Τί καλά!...

Θέλω να πάμε σ' ένα μέρος που νάχη πολ- λή πρασιναδά, άφθονα άγριολουλούδια, πο- ταμάκια με κρυστάλλινα νερά και πουλάκια που να γεμίζουν τον άέρα με τις τριλιες τους. Ξέρετε ένα τέτοιο μέρος, γιατρέ;

— Και βέβαια, κόρη μου.

— Ποιό είνε;

— Αυτό είνε τό μυστικό μου. Να μου έ- πιτρέψης να τό φυλάξω μυστικό. Θέλω να σας κάω έκπληξη.

— 'Ωραία!... Δεν έπιμένω, γιατρέ. Εί- σαστε πολύ - πολύ καλοί!

— Όλη αυτή την ώρα, ο 'Αδόλφος, καθό- ταν στα καρφιά και κύτταζε τό γιατρό μ' άπορία. Του ήταν άδύνατον να καταλάβη άν μιλούσε σοβαρά ή άστεϊεύονταν. Πώς ή- ταν δυνατόν να πάνε έκδρομη αύριο τό πρώτ; Είχε ξεχάσει ο γέρο - γιατρός τη μονομαχία;

— 'Ο Λαρμέ μάντεψε την άνησυχία του Κριλλιόν. Και σε μία στιγμή που δεν τον πρόσεχε κανείς του έκλεισε τό μάτι.

— 'Ηταν ένα γνέψιμο που έσημαινε: «Μην άνησυχής, διάβολε! Ξέρω εγώ τί κάνω».

— Έμειναν στο σπίτι ως τις έντεκα.

Ποτέ άλλοτε ή Ρόζα δεν ήταν τόσο γλυ- κειά, τόσο τρυφερή. Σάν να μάντευε τον κίνδυνο που άπειλούσε τον 'Αδόλφο, δεν έ- φυγε στιγμή απ' τό πλάι του, δεν έπαψε να του μιλά με καλωσύνη.

— Όλη αυτή ή τρυφερότης έφερνε δάκρυα στα μάτια του Κριλλιόν. Κατέβαλλε ύπε- ράνθρωπη προσπάθεια για να μην προδο- θ ή. Του έρχόταν να σφίξη στην άγκαλιά του τη Ρόζα και να την γεμίσει φιλία, να την άποχαιρέτηση για στερνή φορά...

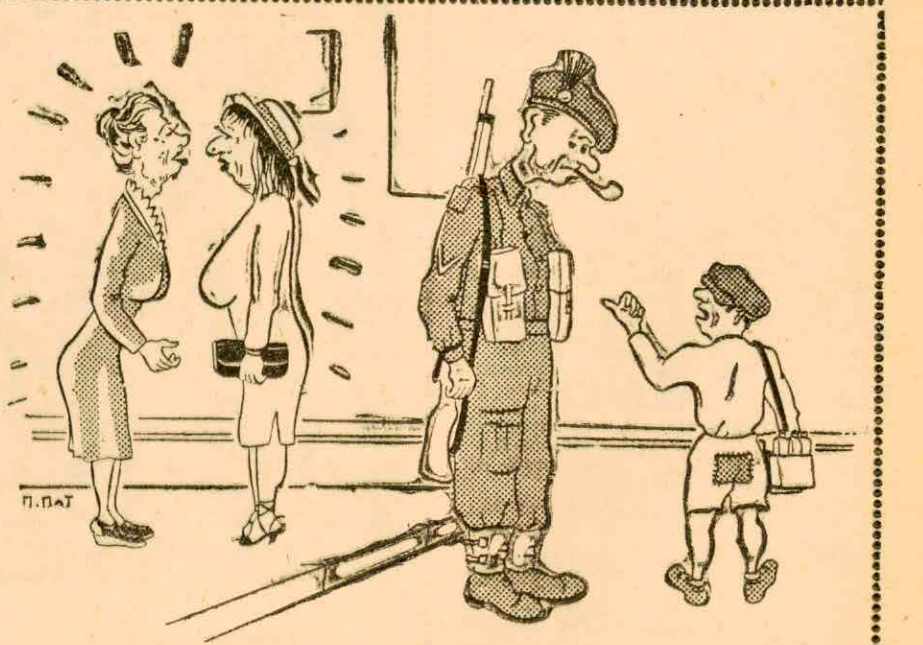
— 'Οθ άναδω τά γλυκά σου μάτια, λα- τρεία μου;... συλλογιζόταν με σφιγμένη την καρδιά. Πού θα βρισκομαι αύριο αυτή την ώρα;... Θα είμαι και πάλι κοντά σου ή θα βρίσκομαι έσπληνμένος, άψυχο πτώ- μα, με μία σφαίρα στην καρδιά στο 'Ανα- τομείο;...

— Έφτασε ή ώρα να φύγουν.

— Η Ρόζα τους συνόδευε ως κάτω, στην έξώπορτα.

— Καληνύχτα σας, τους είπε χαρούμε- νη. Και μην ξεχνάτε ότι φεύγουμε πρώτ - πρώτ.

— 'Ο 'Αδόλφος της έσφιξε με βαρεία συλ- κίνηση τό χέρι και της απάντησε:

— Τί θα γίνη, ρε Τζώνη; Μιά πού φεύγετε δεν παίρνετε και κάτι... ύπο- λοιπα;...

(Του Ν. Πορταμάνου)

— Ναι, αύριο θα πάμε στην έξοχή.
Παρ' ό λίγο να πη: «Ναι, αύριο θα φύγω για τον Κάτω Κόσμο!»...
Όταν άπομακρύνθηκαν κάμποσο απ' τό σπίτι, ο Κριλλιόν στάθηκε και κύτταξε ά- νήσυχος τό γιατρό.

— Και τώρα τί γίνεται; ρώτησε.

— Θεός να πής τί θα γίνη αύριο; είπε ο Λαρμέ. 'Απλούστατα, φίλε μου, θα ρθής πρώτ - πρώτ στο σπίτι και θα είδοποιήσης ότι άρρωστήσας άπόψε ξαφνικά κι' ότι ή έκδρομή μας αναβάλλεται για την άλλη Κυριακή.

— Και θα με πιστέψουν;

— Φυσικά θα σε πιστέψουν. Κι' έτσι θάχης την εύτυχία να ξαναδής τη Ρόζα, λίγο προ της μονομαχίας. Μετά τη μονο- μαχία πιά θα κανονίσω εγώ τά πράγματα, μην άνησυχής άδικά.

— Μετά τη μονομαχία... Ποιός ξέρει άν θα είμαι ζωντανός;...

— 'Αδόλφε, σου άπαγορεύω να χάνης τό θάρρος σου.

— Δεν είμαι δειλός, γιατρέ, είμαι έρω- τευμένος.

— 'Ο έρωτας είνε εγωϊστικό αίσθημα. 'Ακριδώς γιατί είσαι έρωτευμένος πρέπει να έχης κουράγιο και ν' αντιμετώπισης τον αντίπαλό σου παλληκαρίσια.

Μπρός στα σπτήτια τους χώρισαν.

— Θάρρω πολύ πρώτ να σε ξεπνήσω, είπε ο Λαρμέ. 'Εμείς οί γέροι λαγοκοιμά- σαστε. Κι' όσο νάρη ο Λαμπάλ θα πετα- χτής να δής τη Ρόζα. Καληνύχτα, παιδί μου.

Προχώρησε λίγα βήματα και ξαναγύρισε.

— 'Ακουσε, 'Αδόλφε, φώναξε. Σ'υ δίνω μία πολύτιμη συμβουλή. Προσπάθησε να κοιμηθής καλά. 'Οχι μούρες σκέψεις κι' ά- γρυπνία. Πρέπει να είσαι ξεκούραστος, ή- ρεμος, να μην τρέμη τό χέρι σου.

★

— 'Ηταν σοφή ή συμβουλή του γιατρού.

— 'Αλλά δεν έχουμε τον ύπνο στην τσέπη μας. Κοιμάται κανείς δύσκολα όταν είν' έ- ρωτευμένος και πρόκειται ν' αντιμετώπιση την άλλη μέρα τό θάνατο.

— 'Ο 'Αδόλφος θάθελε να κοιμηθ ή, να ξε- χάση...

— Ρόζα... αγαπημένη μου, ψιθύρισε, καληνύχτα!... 'Ας μάς λυπηθ ή Θεός....

— Έκλεισε κατόπιν τά μάτια του.

— 'Αλλά ο ύπνος δεν έρχόταν. Χίλιες δυό σκέψεις στριφογυρίζαν στο μυαλό του.

Κι' όταν πήρε την άπόφασιν να πέση στο Σηκουάνα και να πινή, δεν ένιωσε την άνησυχία πουένιωθε τη νύχτα αυτή.

Μάταια προσπαθούσε να ξεχασθ ή, να μ ή σκέπτεται τίποτα. 'Ο ύπνος που παρηγο- ρεί και χύνει βάλασμο στις πληγές δεν έρ- χόταν να τον πάρη στην άγκαλιά του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Κοινωνικά

Είς τας έορταζούσας 8)δας Καιτούλαν Φωτοπολούν, Κατινούλαν Τζινάρη και Κάι- την 'Αρμένην εύχομαι χρόνια πολλά.

Π. Σ.

Έκδόσεις

— Έκυκλοφόρησε σε πανηγυρική έκδοσιν, έπί τη συμπλήρωσει τετραετίας από της έκδόσεώς του, τό περιοδικόν τραγουδιών «ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ» του συγγραφέως Κώστα Μάνεση με συνεργασία των γνωστότερων ένθυμογράφων μας και όλα τά τελευταία σουξέ.

★

— Έντός των ήμερών κυκλοφορεί από τον έκδοτικό οίκο «Ιαμβός» (Φυλής 24) ένα πρωτότυπο χιου- μοριστικό θεατρικό Λεύκιμα, γραμμένο από τον συμπαθή χιουμορίστα και ποιητή κ. Χρ. Πύρπασο.

★

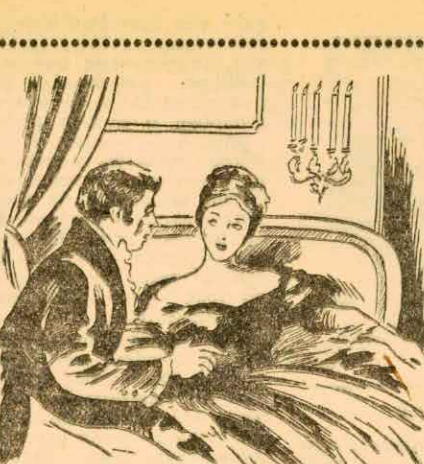
— Έκυκλοφόρησε σε νέα έκδοσι εικονογραφημένη και με καινούργιες ταξιδιωτικές περιπέτειες και προβλήματα έρωτικής ψυχολογίας τό κοσμοπολιτι- κό βιβλίο του 'Αγγέλου Δέσα «Γερασόν ένα Ουί- σκας! Τό βιβλίο συνοδεύεται και από μία μελέτη, για την κοσμοπολιτική λογοτεχνία, εξαιρετικού έν- διφέροντος. Βρίσκεται σ' όλα τά βιβλιοπωλεία.

★

— Κυκλοφόρησε από τον Οίκο «Μέλιοντος» (Στοά Νικολούδη), τό νέο σουξέ της Σοφίας Βέμπο «Τά δυό σου μάτια», με στίχους του κ. Ι. Φερμάνο- γλου και μουσικήν του μεσάστρου κ. Κ. Γιαννίδη.

★

— 'Ο διακεκριμένος Ιατρός κ. 'Ιωάννης Σαμαλά- νας έκκυκλοφόρησε κατ' αυτές εξαιρετικά ένδοξη έ- ρουσαν και επίκαιρον έπιστημονικήν μονογραφίαν, με τόν τίτλο: «'Η πολιομυελίτις ή Παιδική Πα- ράλυσις — Κλινική εικών, διάγνωσις, προφύλαξις, θεραπεία». Τό βιβλίο του έγκριτον έπιστημονος πωλείται στα κεντρικά βιβλιοπωλεία και στα Πε- ρίπτερα.

Ή φρίκη και ή ιουρία ΜΕ ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

— Ένα ρουάντσο στη Φλόριντα

— Όταν ο νεαρός πρίγκηψ Κάρολος Λου- δοβίκος Ναπολέων 'Αχιλλεύς Μυρά έφτα- σε στη Φλόριντα των 'Ηνωμ. Πολιτειών, τό 1825, έρθε ένα σωστό παραδεισο που τον έμαγεψε. 'Ηταν άλλωστε εύχρηστη- μένος που έφυγε από τις τρικυμίες που συνετάραζαν την Εύρώπη, μετά τον τουφε- κισμό του πατέρα του, του περιφήμου στρατηγού του Ναπολέοντος και βασιλέως της Νεαπολεως.

Δημιούργησε στην καινούργια του πα- τριδα μία θαυμάσια φυτεία, που την όνό- μαζε «Λιπόνια» (άναγκραματισμός της ι- ταλικής όνομασίας της Νεαπολεως). Κι' επιδόθηκε με πάθος στη μελέτη της Φύ- σης. Με την άκούραστη περιέργειά του, δεν έδίσταζε να φάη κάθε ζωό, ψωρί ή φυ- τό για να παρατηρήση τ' άποτελέσματα. Διαιτηρούσε στο σπίτι του αρκετά σκυλιά.

Παρ' όλες τις έκκεντρικότητές του, έ- γινε ο έννοούμενος της έκλεκτής κοινω- νίας της Φλόριντας. Μία κι' ήταν πιά 'Αμερικανός πολίτης, άφισε τον τίτλο του πρίγκηπος κι' όνομασθηκε «συνταγματάρ- χης».

Σε μία δειξίωσι στους κήπους του Κυ- βερνήτη της πολιτείας, γνώρισε την Κάι- τη Γκρέυ, μία όραία μελαγχρινή χήρα 23 έτών, πού φορούσε πάντα ένα τριαντά- φυλλο στα μαλλιά της.

— 'Η νέα αυτή γυναίκα ήταν μικρανεψιά του μεγάλου Γεωργίου Ουάσιγγγκτον. 'Ο Μυρά την έρωτεύθηκε, μ' όλη τη φλόγα της νεανικής καρδιάς του. Της έξομολογή- θηκε τό αίσθημα του και της ζήτησε ά- μεσως να γίνη γυναίκα του.

— Δεν νομίζετε πως διάξεσθε πολύ;... του είπε εκείνη χαμογελώντας.

— 'Οχι, όραία μου κυρία! Βρήκα έ- πιτέλους τη γυναίκα του όνειρών μου. Θέ- λω να παντρευθ ή με τη μικρανεψιά του έν- δοξου Ουάσιγγγκτον!

— 'Αν θέλατε να παντρευθήτε... τό με- γάλο θέο μου, αγοράστε μία προτομή του! τον πείραξε ή Κάιτη.

— Είμαι Γάλλος, με κοσμοκρανικό αίμα! Δεν μπορώ ποτέ ν' αγαπήσω ένα άγαλ- μα... Μόνο μία όραία γυναίκα σαν εσάς, κυρία!... Πρέπει να γίνετε δική μου, Κάι- τη! Θα ξηρώμε τρισευχισμένοι στον παράδεισο μου, στη Λιπόνια!

— 'Οχι, όχι... Μην έπιμένετε! είπε ή όραία χήρα.

— Οί σκύλοι μου κι' εγώ θα μείνωμε έδω, στο σπίτι σας, ως πού να πήθε το ναί!

— Πώς μπορούσε πιά να μην υποχωρήση ή Κάιτη, μπροστά σ' αυτή την... άπειλή; Τόν 'Ιούλιο του 1826, έγιναν οί γάμοι τους. Έγκαταστάθηκαν στη Λιπόνια. 'Ο Μυρά συνέχισε τις βοτανικές έρευνές του. Συγχρόνως έγραφε βιβλία, μελετούσε νο- μικά κι' επέβλεπε τους πολυάριθμους δου- λους της φυτείας του.

Κάποτε, ενώ έλειπε ή γυναίκα του, έ- καμε πειράματα μ' ένα φυτό, για να τό μεταχειρισθ ή ως δαφν. Γυρίζοντας στη φυτεία, ή Κάιτη είδε να θυανή πυκνός καπνός, νομισε πως έπιασε φωτιά τό σπι- τι και φώναξε στον άμαξά να χτυπήση τ' άλογά του, για να τρέσουν πιο γρήγο- ρα... 'Ο καπνός όμως προερχόταν από τά πειράματα του Μυρά.

— Έδοφα ρού όλα σου τά φορέματα και τ' άσπρόρουχα! της φώναξε χαρού- μενα ο άντρας της. Θα σου πηγαίνουν τό- σο όραία!...

— 'Ωστόσο, ή άρρώστεια της φιλοδοξίας λιγότερη την ήσυχη εύτυχία της ζωής του Μυρά. Όταν έμαβε ότι ο έξαδελφός του Λουδοβίκος Ναπολέων σωματοούσε για να γίνη αυτοκράτωρ της Γαλλίας, ο συνταγ- ματάρχης έφυγε για την Εύρώπη, μαζί με τη γυναίκα του.

Στό Βέλγιο, σχημάτισε ένα σύνταγμα δικό του. 'Εμοιαζε τόσο πολύ με τό θείο του, τό Μεγάλο Ναπολέοντα, ώστε οί πα- λαιοί στρατιώτες γονάτιζαν συχνά και του φιλούσαν τά χέρια. 'Ανησυχώντας με τη δημοτικότητα του ο βασιλεύς του Βελγίου διέταξε να διαλυθ ή σύνταγμα του.

— 'Ο Μυρά κι' ή γυναίκα του πήγαν τότε στο Λονδίνο, για να γνωρίσουν τον έξορι- στο Λουδοβίκο Ναπολέοντα. Μαγεμένος απ' την καλωσύνη της Κάιτης, ο πρίγκηψ της ύποσχεθηκε να της χάριση ένα πύργο και «ό,τι άλλο ήθελε», όταν θα γινόταν αυτοκράτωρ. 'Αλλά ο Μυρά δεν έπρόλαβε να ιδ ή τον έξαδελφό του στο θρόνο της Γαλλίας, γιατί γύρισε στη Φλόριντα, χρη- μάτισε επί μερικά χρόνια ειρηνοδόκης και πέθανε τό 1847.

— Λίγα χρόνια άργότερα, ο Ναπολέων ο Γ' δέχθηκε στα άνακτόρα του την Κάιτη ως πριγκήπισσα της Γαλλίας. Έδωσε προς τιμήν της μία επίσημη δεξίωσι, όπου δεν παρευρέθηκε ή αυτοκράτειρα, με την πρόφασι πως ήταν άδιάθετη. Στην πραγ- ματικότητα όμως, άπουσίασε μόνο και μόνον για να μπεισ ή ο αυτοκράτωρ να δάλη την 'Αμερικανίδα έξαδελφή του να καθή- σηση στο πλευρό του, στην τιμητική θέσι της αυτοκρατειρας.

— 'Ο Ναπολέων πρότεινε στην Κάιτη να μείνη στη Γαλλία, προσφέροντάς της ένα πύργο και τά έξοδα συντηρήσεώς της. Έ- κεινη όμως προτίμησε να γυρίση στη Φλόριντα.

— 'Ο άντρας της είχε άναγκασθ ή άλλοτε να ενεχυριάση τούς δούλους του, για να πάρη χρήματα και να τούς συντηρήση. 'Η Κάιτη έξωφλησε τό δάνειο μ' ένα δώρο 125.000 φράγκων πού είχε πάρει απ' τον αυτοκράτορα. Προσπάθησε να κάμη όσο μπορούσε πιά άνετη τη ζωή των ανθρώπων που εργαζόνταν στις φυτείες.

— Απού πούλησε άκόμη και τά κοσμήμα- τά της, ή Κάιτη έμεινε στο τέλος άπέντα- ρη. Έλευθέρωσε τότε τούς δούλους της και τούς παραχώρησε τό δικαίωμα να καλ- λιεργούν τη φυτεία της, για να ζήσουν.

— Ένώ βρισκόταν στην κρίσιμη αυτή θέ- σι, ο Ναπολέων της χάρισε ένα έτήσιο επίδομα. — 'Ο Θεός να σας έχη καλά — του έγραψε ή Κάιτη — γιατί μού δίνετε τό μέσον ν' άνακουφίσω τις φτωχές χήρες και τά όρφανά.

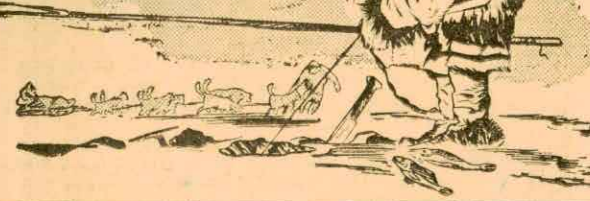
— Και πραγματικά, άφιέρωσε όλη την ύ- πόλοιπη ζωή της στη φιλάνθρωπία. Τά χρόνια περνούσαν, μα αυτή δεν φαίνόταν να γερνάη. Και εξακολουθούσε να φορή ένα τριαντάφυλλο στα μαλλιά της, όπως έκανε άλλοτε για ν' άρέση στον άντρα της...

— Όταν άρρώστησε βαρεία, δεν έπεσε στο κρεβάτι, αλλά σ' ένα στίβαν, τρι- γυρισμένη από τριαντάφυλλα. Οί νεγροί πού την εύχνομιούσαν, προσερχόνταν μέ- σα απ' την καρδιά τους για να γίνη καλά.

— Μά ή κατάσταση της χειρότερη συνε- χώς. Καταλαβαίνοντας πως πλησίαζε τό τέλος της, έτοιμάσε τη διαθήκη της κι' άφισε κληροδοτήματα σ' όλους τούς πα- λήπους της ύπνρέτες.

— Τόν Αύγουστο του 1867, ξεψύχησε ή- συχα. Κόσμος άμέτρητος άκολούθησε την κηδεία της. Και, πάνω στην πλάκα του τάφου της χάρισε την έπιγραφή: «Μία καλή και στοργική σύζυγος και άδελφή, μία ελκική κι' άφοσιωμένη φίλη».

Οι υπεράνδρωτοι του βορρά

Το θάυμα της ζωής των Έσκιμώων

Ο Έσκιμώος κυνηγός Άνεκσάκ είχε χαθεί επί 5 μέρες μέσα σε μία χιονοθύελλα κι' είχε πάθει κρυοπαγήματα. Έπρεπε πια να κοπούν τα μεγάλα δάχτυλα των ποδιών του, γιατί είχαν γαργαλιάσει. Ένας ιεραπόστολος με ιατρικές γνώσεις ανέλαβε να κόψει αυτή την εγχείρηση, δίχως αναισθητικό. Ακόνισε το μαχαίρι του κι' εξήγησε στον άρρωστο ότι θα πονούσε.

Εκείνος χαμογέλασε... Σε λίγο, όταν το μαχαίρι έφτασε ως τη ζωντανή ακρότητα σάρκα του... έβαλε τα γέλια! Οι συγγενείς και φίλοι που τον περιτοίχιζαν, τον μίμησαν, σαν να βλέπαν κάτι ασυνήθιστο. Την άλλη μέρα ο Άνεκσάκ είχε βγή και πάλι στο κυνήγι!

Μη φαντασθήτε ωστόσο ότι οι Έσκιμώοι είναι ανώστητοι στον πόνο... Αλλά ο τρόπος της ζωής τους δεν τους επιτρέπει την πολυτέλεια να φορηθούν ή να συμπονέσουν τον εαυτό τους. Γελούν με τον πόνο, με την ταλαιπωρία, με το θάνατο.

Η φυλή τους εγκατεστημένη από αιώνες στους πάγους της Αλάσκας, του

Καναδά, του Λαμπραντόρ και της Γροιλανδίας, αποτελείται σήμερα από 38.000 μόνο ψυχές. Μέχρι πρό ολίγου καιρού ακόμη, έθετο ρούτο σαν κάτι το αξιοπερίεργο, σαν κάποιος κάποιου άλλου πλανήτη... Τώρα όμως η χώρα τους συγκεντρώνει το παγκόσμιο ενδιαφέρον, για τα πλούσια μεταλλευμάτα της και για τη σπουδαιότητα της ως κόμβου συντομωτέρων αεροπορικών διαδρομών, τόσο στην ερήνη όσο και στον πόλεμο. Έτσι, οι λευκοί ξένοι έρχονται σε συνάφεια με αυτούς τους υπερανθρώπους του βορρά και διδάσκονται από τα θαύματά που επιτυγχάνουν καθημερινώς, με τη δυνατή θέλησή τους και τη φυσική αντοχή τους.

Οι Έσκιμώοι δεν άγνοούν, δεν διακρίνουν, δεν τρελλανόουν ποτέ. Δεν έχουν στη γλώσσα τους καμία λέξη βλαστημίας ή κατάρως.

Οι άφηρμένες ιδέες δεν τους ενδιαφέρουν. Ο πατέρας π. χ. δεν ξέρει πολλές φορές... πόσα παιδιά έχει! Τ' αγαπάει όλα, αλλά δεν κάθισε ποτέ να τα μετρήσει... Ωστόσο, ο ίδιος είναι εις θέσιν να πάρη στα χέρια του ένα παραξενο μωράκι, που δεν τρέχει ξανά, δεχό, και να μάθη γρήγορα να το λύνει και να το ξανασυναρμολογή.

Η μεγαλύτερη προσβολή για ένα Έσκιμώο είναι να τον πη κανείς ψεύτη. Στη χώρα δε αυτή, όπου μια λαυθασμένη πληροφορία μπορεί να φέρη το θάνατο, δεν γίνεται διάκρισις ανάμεσα στο ψέμμα και στο άκουστο λάθος. Κάποιος Έσκιμώος έζησε κάποτε επί δδομάδες σαν παρίας της φυλής του, γιατί είχε προφητέψει μία μέρα πως θακανε ωραίο καιρό για κυνήγι, ενώ στην πραγματικότητα έξασπασε χιονοθύελλα!

Αντιθέτως, οι Έσκιμώοι συγχωρούν κι' ανέχονται τους κλέφτες. Κι' όμως οι κλοπές είναι ελάχιστες μεταξύ τους.

Η οικογενειακή ζωή τους είναι η ευτυχέστερα που μπορεί να γίνει. Δεν ξέρουν τους συζυγικούς καυγάδες. Αλλάστε η γυναίκα δεν έχει νομικά δικαιώματα, κι' ο άντρας της μπορεί ελεύθερα να τη δειρή, να τη διώδη ή να πάρη κι' άλλες γυναίκες. Κι' όμως, πουθενά, άλλου δεν είναι τόσο στε-

ρεός και ζωτικός ο δεσμός του γάμου, γιατί χρειάζεται απαραίτητα για την επιβίωση. Η γυναίκα δεν μπορεί να ζήση, αν δεν τη διατρέψη ο άντρας με το κυνήγι ή το ψάρεμα. Κι' ο άντρας πάλι δεν μπορεί να κάνει χωρίς τη γυναίκα που θα του μαγειρέψη, θα φροντίση για τα ρούχα του, θα το βοηθήση στις δουλειές του. Θεωρούν δε κι' οι δυο απαραίτητα τα παιδιά, για να τους συντηρήσουν στα γεράματά τους.

Τα ζευγάρια άρραβωνιάζονται συνήθως από μικρά παιδιά. Ξέρουν πως πρόκειται να παντρευτούν αργότερα και λένε ο ένας τον άλλον: «άντρουλή μου» και «γυναικουλά μου». Ανταλλάσσουν δώρα και περιτοίσεις. Και γίνονται σύζυγοι μόλις φτάσουν στην εφηβική ηλικία. Η μόνη «τελετή» του γάμου τους είναι οι επισκέψεις που κάνουν τότε με το έλκυθρό τους σ' όλους τους συγγενείς και φίλους.

Δεν υπάρχει πειθαρχία και ρουτίνα για τα παιδιά. Μπορούν να φάνε, να κοιμηθούν και να παίξουν όποια ώρα θέλουν. Οι γονείς τους δείχνουν με κάθε τρόπο την αγάπη τους. Κι' όμως τα «κακομαθημένα» αυτά παιδιά υπακούουν αργότερα και σέβονται τον πατέρα και τη μητέρα τους, κι' αναγνωρίζουν την εξουσία τους ακόμη κι' όταν έχουν πια γίνει άντρες 50 ή 60 ετών!

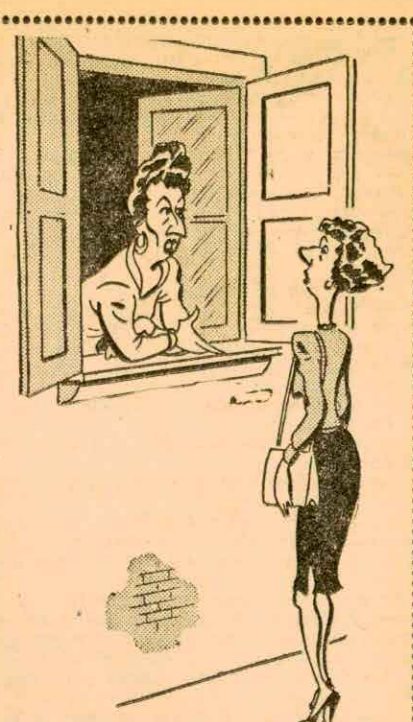
Είνε συνηθισμένο το θέαμα ενός παιδιού 3 ή 4 ετών, που αφίνει το στήθος της μητέρας του... για να καπνίση πίπα! Το πρόνομο αυτό άνηκε μόνο σ' αγόρια, κι' ο πατέρας περηφανευόταν βλέποντάς τα να δείχνουν έτσι τον ανδρισμό τους...

Γενικά, οι Έσκιμώοι αγαπούν πολύ το κάπνισμα, που αποτελεί τη μεγαλύτερη τους απόλαυση.

Το διαζύγιο έρχεται σαν αναπόφευκτη ανάγκη, όταν το επιβάλλουν οικογενειακοί λόγοι. Αν π. χ. ένας άντρας πάθη κάτι και δεν μπορεί πια να συντηρήση τη γυναίκα του, ο πατέρας της την παίρνει πίσω, δίχως καμιά διαδικασία, και τη δίνει σε κάποιον άλλον — συνήθως σ' ένα χήρο.

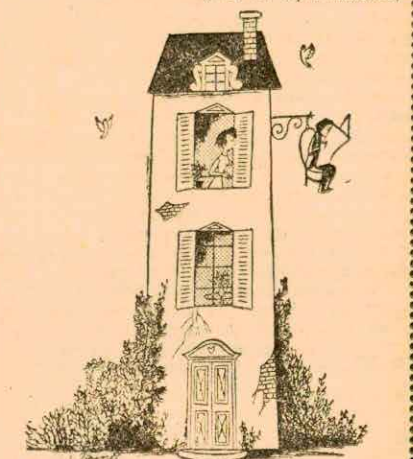
Οι περισσότεροι Έσκιμώοι είναι μονόγαμοι. Υπάρχουν όμως και παραδείγματα διαγαμίας. Αν π. χ. ένας έφηβος χάση τη μνηστή του από αρρώστεια ή δυστύχημα, κι' οι γονείς του δεν μπορούν να του δρούν μία άλλη συνομήλική του, τον άρραβωνιάζουν με ένα κοριτσάκι 3 ή 4 ετών. Κι' ως ότου μεγαλώση ή μικρή, για να παντρευτούν, του δίνουν μία ετήσια χήρα. Συχνά λοιπόν, ο νέος λυπατείται αργότερα να διώξη αυτή την προσωρινή σύζυγό του, κι' έτσι μένει με δυο γυναίκες.

Κάποτε, ο άντρας μπορεί να παίξη τη γυναίκα του στα χαρτιά και να τη χάση. Δεν πολυστανοχωριέται όμως, γιατί έλπιζει... να την ξανακερδίση την άλλη μέρα!

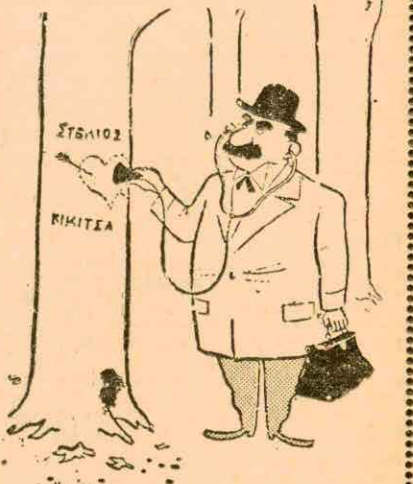
— Έγώ, Φροξυλάνθη μου, δεν πρόκειται να παραμελήσω τα καθήκοντά μου, ως Έλληνας. Θα τρέξω άμέσως να βγάλω έλλογικό βιβλιόριο, μόλις κλείσω τα... είκοσιπέντε!...

(Τού Β. Χριστοδούλου)

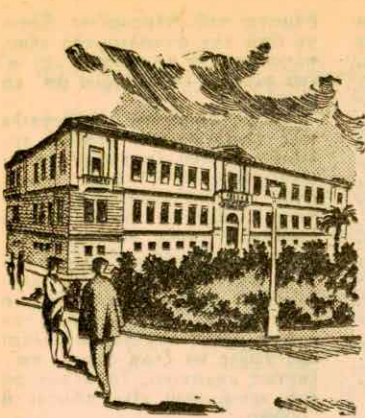

— Ακόμα θυμωμένος είσαι, χρυσέ μου;

(Από το «Idi Paris»)

Ο γιατρός: Χμ!... Δεν είναι και τόσο εν τάξει αυτή η καρδιά!...

Η Έθνική Τράπεζα

Για να γνωρίσωμε την ΑΘΗΝΑ

Η Έθνική Τράπεζα

Στα αξιόλογα χτήρια της Αθήνας πρέπει να περιλάβουμε και το κεντρικό κατάστημα της Έθνικής Τράπεζας, στην αρχή της οδού Αιόλου, όχι τόσο για την καλλιτεχνική του αξία — αν και δεν ύστερεί σε αρχιτεκτονική γραμμή — όσο γιατί συνδέεται με το αρχαιότερο πιστωτικό ίδρυμα της Ελλάδος, που επί έναν αιώνα έπαιξε αποφασιστικό ρόλο στην οικονομική ζωή του τόπου μας. Η Έθνική Τράπεζα ιδρύθηκε με το νόμο της 30 Μαρτίου του 1841 και από τον Ιανουάριο του άλλου χρόνου άρχισε τη λειτουργία της. Πρώτος μέτοχος της Τράπεζας, που γράφτηκε για 150 μετοχές την 24 Απριλίου του 1841, ήταν ο εγκατεστημένος στη Βουδαπέστη πλούσιος ομογενής Κ. Βράνης, που το σπίτι του στην οδό Πειραιώς δωρήθηκε αργότερα και στέγασε το ορφανοτροφείο του Χατζηκώστα. Εκτός από το Βράνη συναντούμε ακόμη ανάμεσα στους πρώτους ιδρυτές της Έθνικής Τράπεζας τον πατέρα του Όθωνα Βασιλέα της Βαυαρίας Λουδοβίκο, τους αδελφούς Ρότσιλντ, την Ελληνική Κυβέρνηση, τον Νικόλαο Ζωσιμά, τον Έυνאר και το Γεώργιο Σταύρου που υπήρξε «ή ψυχή και ό μοχλός πάσης ενεργείας και ό άπ' άρχης έργασθείς και ό δράσας ύπερ της ιδρύσεως της Τραπεζής». Και δικαιοδογημένα, ο Γεώργιος Σταύρου, εξέλεγε από την πρώτη συνέλευσι των μετόχων διευθυντής της Τραπεζής. Ο τίτλος του «διοικητού» δόθηκε μόνο μετά μία έπταετία (1849).

Στην ίδια θέση που βρίσκεται σήμερα το μεγαλοπρεπές μέγαρο της Έθνικής ήταν και το παλαιότερο, που ο Γεώργιος Σταύρου χρησιμοποίησε συγχρόνως και για κατοικία του. Ήταν ένα ήμιτριώροφο σπίτι με μεγάλο εξώστη στην πρόσοψη «επί της Αιολικής οδού» και με ωραίο περιβάλλον στο πίσω μέρος του χτηρίου.

Ερημη ήταν η περιοχή που εγκατέστησε την Τράπεζα, στην παρυφή της πόλεως, ο Γεώργιος Σταύρου. Η οδός Αιόλου ήταν ασχημάτιστη στο μέρος εκείνο και δίπλα από την Τράπεζα κατέβαινε η ρεματιά του Σταδίου που σκεπαστήκε, στα 1858, και αποτέλεσε κατόπιν τη σημερινή οδό Σταδίου. Έμπρός από την πρόσοψη της Τράπεζας ένας μεγάλος ελεύθερος χώρος προοριζόταν σύμφωνα με το αρχικό σχέδιο της πόλεως, να γίνει ό «κήπος του λαού». Αλλά ό κήπος δεν έγινε ποτέ και η έκτασις χρησιμοποιήθηκε επί πολλά χρόνια για τόπος γυμνασίων των πυροβολών, που είχαν το στρατών τους απέναντι από την Τράπεζα, έ-

εί που είναι τώρα τα καταστήματα του Λαμπροπούλου. Αργότερα στο χώρο τον προωρισμένο για «κήπο του λαού» χτίστηκαν το σημερινό ταχυδρομικό μέγαρο, ή δημαρχία και οι άλλες οικοδομές της περιοχής. Όταν στα τελευταία χρόνια της βασιλείας του Όθωνα άρχισε ή οδός Αιόλου να μορφώνεται, έγινε δίπλα στην Τράπεζα ένα αξιόλογο χτήριο το «Ξενοδοχείο της Αγγλίας» που ήταν την περίοδο εκείνη το καλλίτερο της Αθήνας, και συγκέντρωνε τους ξένους επισήμους, τους διπλωμάτες και τους πλουσίους ομογενείς που κατέβαιναν από το εξωτερικό στην ελληνική πρωτεύουσα. Το ξενοδοχείο ενώθηκε κατόπιν με την Τράπεζα για να γίνει το σημερινό μέγαρο.

Το παλαιότερο εκείνο κεντρικό κατάστημα της Έθνικής συνδέθηκε και με τις τριήμερες ταραχές (18-20 Ιουνίου 1863) που συντάραξαν την Αθήνα τον καιρό της Μεταπολιτευσεως, και έμειναν στην ιστορία ως «Ιου νια κ ας». Γύρω από το σκήμα της Έθνικής έγιναν πραγματικές μάχες και χυθήκε άφθονο αίμα, μεταξύ των «ορεινών» που διοικούντο από τον Πάνο Κωρωναίο, τον στρατιωτικό διοικητή της πρωτεύουσας και των «πεινών» που ήταν φίλοι του Βούλγαρη και είχαν καταλάβει την Τράπεζα και δυο άλλα χτήρια κοντά σ' αυτή. Για χρόνια κατόπιν ή πρόσοψη της Έθνικής Τραπεζής έφερνε «πυκνά τ' α τραύματα από τους πυροβολισμούς». Αλλ' ό διοικητής της, ο Γεώργιος Σταύρου, με κανένα τρόπο δεν ήθελε να έπισκευάση την πρόσοψη, για να βλέπουν, καθώς έλεγε, οι Νεοέλληνες «έως που δύναται να φέρουν οι έμφύλιοι σπαράγμοι».

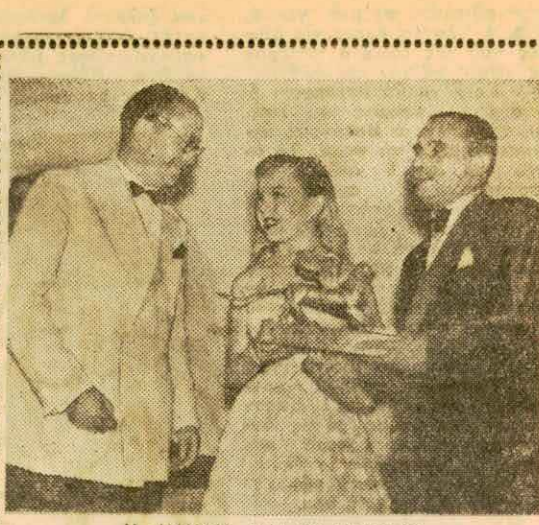
Αλλά το παλαιό χτήριο με την πρόοδο και την ανάπτυξη που είχε σημειώσει ή Τράπεζα ήταν πλέον ανεπαρκές για να περιλάβη τους υπαλλήλους και να εξυπηρετήση το κοινό. Πολλά σχέδια είχαν μελετηθή, στα τελευταία χρόνια του περασμένου αιώνα, για τη βελτίωση του χτηρίου και επανειλημμένες συζητήσεις είχαν γίνει επάνω στο θέμα αυτό στις διάφορες συνέλεύσεις των μετόχων. Μόνο, όμως, στα 1896, όταν παρέλαβε τη διοίκηση της Τραπεζής ο Στέφανος Στρέιτ, αποφασίστηκε «ή κατά ριζική όν τρόπον μεταρρύθμισις και βελτίωσις του υπάρχοντος κτιρίου».

Οι αποφάσεις όμως αυτές δεν πραγματοποιήθηκαν ενεκα του πολέμου του 1897 και της οικονομικής κρίσεως που ακολούθησε. Όταν όμως στα 1899 άρχισαν να βελτιώνονται τα οικονομικά της Τραπεζής αποφασίστηκε πλέον, έπτασε σε καινούργιο σχέδιο, ή κατασκευή του μεγαλοπρεπούς μεγαρόν που στεγάζει σήμερα την Έθνική Τράπεζα και στο οποίο εγκαταστάθηκε τον Ιανουάριο του 1901.

Η οικοδομή στοίχισε 1.200.000 δραχμές (48 χιλιάδες λίρες χρυσές) από τις οποίες 300.000 κατέβαλαν οι υδραυλικές εγκαταστάσεις για την πυρκαϊά, τα τρία χαλύβδινα θησαυροφυλάκια και ό κλίβανος για το κάψιμο των φθορμένων χαρτονομισμάτων.

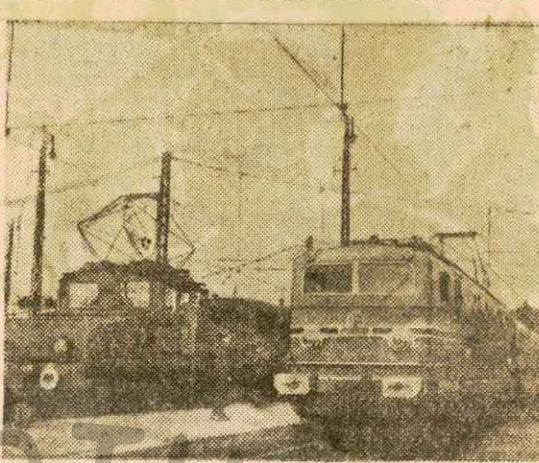
Το καινούργιο κατάστημα της Έθνικής — που διατηρείται το ίδιο και σήμερα, με τις προσθήκες και βελτιώσεις που έγιναν κατόπιν — αποτέλεσε ένα μεγάλο σταθμό στην κτιριολογία των ελληνικών τραπεζικών ιδρυμάτων και δικαίως έγραψε εγκωμιαστικά γι' αυτό σχόλια ό σύγχρονός του τύπος.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η «MANON» ΚΑΙ ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ

Το νεαρό αλλά εξαιρετικά λαμπρό άστέρι του γαλλικού κινηματογράφου, ή Σεσίλ Όμπρύ, ή ύπεροχη έρμηνεύτρια της «Μανόν», κέρδισε στο ΙΧ κινηματογραφικό Φεστιβάλ της Βενετίας το πρώτο βραβείο ήθοποιας. Στη φωτογραφία μας, που την καθιστά επίκαιρη ό θρίαμβος της «Μανόν» στην Αθήνα, ή Σεσίλ Όμπρύ την στιγμή που παίρνει το βραβείο, έναν επίχρυσο λέντα του Αγίου Μάρκου. Δεξιά της στέκεται ό σκηνοθέτης του φιλμ Άνρυ Κλουζό.

Η ΠΙΟ ΓΡΗΓΟΡΗ ΑΜΑΞΟΣΤΟΙΧΙΑ

Πάνω στη γραμμή Παρισιών-Τούρ, δοκιμάστηκε πρό ήμερών ή πιο γρήγορη ηλεκτρική αμοξοστοιχία που κυκλοφόρησε ποτέ. Ανεπύχε την καταπληκτική ταχύτητα των 180 χλμ. την ώρα. Η φωτογραφία μας παρουσιάζει την νέα μηχανή στο σταθμό της Τούρ, κοντά σε μία από τις πρώτες ηλεκτρικές μηχανές που χρησιμοποιήθηκαν πρό πολλών ετών στη Γαλλία.

(Φωτογραφίες Keystone)

Ο ΦΑΡΑΣΙ ΠΟΥ ΚΛΕΙΝΕΙ

Ένα αμερικανικό έργοσάστιο ούκακόν σκευών, κατασκεύασε ένα φαράσι νέου τύπου, που θεωρείται σωτήριο για τις ναυκαυμές. Το φαράσι αυτό όταν γεμίσει, κλείνει με μία άλλη χαλάρωσα στο σφίξιμο της λαβής του με το χέρι, και μπορεί έτσι να το άδειαση κανείς με ευκολία μέσα στον πιο στενό τευκέ των σκουπιδιών, χωρίς τον κίνδυνο να χυθή άπ' όξω το περιεχόμενό του.

ΚΟΠΤΙΚΗ
ΡΑΠΤΙΚΗ

Αν. Καραγιάννη

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

GUERRELA VIGNE - ECOLE PIGIER

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΔΑΙΔΟΥ FILS

ΑΘΗΝΑ: ΝΙΚΗΣ 54

ΤΗΛΕΦΩΝΟ: 35-398

ΑΤΤ

43

Καθισμένη σε μία γωνιά, η 'Ιλόνκα άκουε τις οδηγίες που της έδινε ο πατέρας της χωρίς να τον κυττάει.

Σε λίγο θα βρισκείται εδώ ο άγγελιαφόρος του Τσαρού, της έλεγε ο Βολόντια. Ξεκίνησε σήμερα το πρωί. Το αλόγο του δεν θ' άνθεζε περισσότερο. Ο άναγκαστη-λοιπόν, να σταματήσει εδώ για να το αλλάξει. 'Εμείς θα κρυφούμε, ώστε να σε βρη μόνη-χη εδώ. Πρέπει με κάθε τρόπο να κατορθώσεις να μάθεις το περιεχόμενο του έγγραφου που μεταφέρει στον άρχοντα της περιοχής.

Σταμάτησε για μία στιγμή και χαίδεψε τα μακρυά μουστάκια του. 'Εδώ και έικοσι χρόνια ο γενναίος αυτός άντρας πολεμούσε φανερά και κρυφά, ως άρχηγος των Πολωνών πατριωτών, κατά των κατακτητών της χώρας του.

Ένα ζηλευτό λουλουδί της δυνατής εκείνης φυλής που δεν φοβόταν τίποτ' άλλο εκτός απ' το Θεό. 'Εξάφνα ανασκίρτησε. Κάποιος χτυπούσε την πόρτα.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Καμμία κυρία δεν θα είχε τόση δύναμη ώστε να με κάνει να συνεχίσω το ταξίδι μου, τώρα που είδα εσάς! απάντησε φιλοφρονητικά ο νέος. Πώς είναι δυνατόν ένα τόσο ωραίο κορίτσι, όπως εσείς, να ζήσ' αυτό το έρημικό και απομονωμένο σπίτι; Στην Αύλη του Τσαρού, θα ήσαστε ή πιο όμορφη απ' όλες τις κυρίες.

— Έρχεστε από την Αύλη; ρώτησε η 'Ιλόνκα με προσποιητό ενδιαφέρον.

Είχε ήδη στο μεταξύ σε μία έσωτερική τάση του παλτού, που ο νέος το είχε αφήσει πάνω στο τραπέζι, την άκρη μίας διπλωμένης περγαμνής.

Χαμογελαστή και περιποιητική, η 'Ιλόνκα σερβίρισε το τσάι. Αισθανόταν μία παράξενη ταραχή. Ο ξένος εκείνος, τόσο κομψός, ωραίος και ευγενικός δεν την άφινε αδιάφορη.

Ο νέος ήπιε σιγά - σιγά το τσάι του χαμογελώντας στην 'Ιλόνκα ύστερα από κά-θε γουλιά. 'Υστερα σηκώθηκε και είπε:

— Δυστυχώς πρέπει να φύ-

Τα άναμμένα ΚΕΡΙΑ

Μπαίνοντας στην αίθουσα ο Βολόντια και οι σύντροφοί του κυττάζαν άμέσως το καντηλιέρι.

— Σε άφίνομε μόνη, εξακολούθησε, μά όταν ο άγγελιαφόρος θα έτοιμαστή να ξαναφύγη, θα μπούμε στην αίθουσα παριστάνοντας τους ταξιδιώτες. 'Αν έχης μάθει τότε το περιεχόμενο του έγγραφου, θα μάς το ανακοινώσεις μ' αυτό το κανδηλιέρι.

Και της έδειξε ένα βαρύ μπρούντζινο κηροπήγιο με έξι κεριά.

— Τέσσερα κεριά άναμμένα συνεχίσε ο Βολόντια θα σημαίνουν μήνυμα ειρήνης, και τότε θ' αφήσω τον άγγελιαφόρο να φύγη χωρίς να τον πειράξω. 'Αν όμως είναι άναμμένα και τα έξι κεριά, θα δείχνουν μήνυμα πολέμου. Τότε ο άγγελιαφόρος δεν θ' απομακρυνθ' απ' τα μέρη μας ζωντανός.

Η 'Ιλόνκα άνασκήκωσε άργά το κεφάλι της και έπανελάβε:

— Τέσσερα κεριά μήνυμα ειρήνης, έξι πόλεμος.

Ο Βολόντια έκανε ένα νεύμα έπιδοκιμασίας κι' ύστερα βγήκε μαζί με τους δυο συντρόφους του.

★ Είχε πιά βραδυάσει. Μόνη μέσα στο σπίτι η 'Ιλόνκα περίμενε το Ρώσο άγγελιαφόρο. Για μία στιγμή στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη και διόρθωσε τα μακρυά ξανθά μαλλιά της. Ψηλή, ευλύγιστη, με κατάλευκη έπιδερμίδα ήταν

— Ποιός είναι; ρώτησε η νέα.

— Φίλος! απάντησε μία φωνή απ' έξω.

Η 'Ιλόνκα χαμογέλασε ειρωνικά. 'Ανοιξε κατόπιν την πόρτα και δρέθηκε μπροστά σ' έναν άντρα τυλιγμένο μ' ένα γούνινο παλτό. Ο άγνωστος κρατούσε στα χέρια του τα χαλινάρια ενός αλόγου που φαινόταν κατακουρασμένο.

— Με συγχωρείτε, της είπε εκείνος. Πρέπει να συνεχίσω το ταξίδι μου, αλλά το αλόγο μου δεν άντέχει πιά. Μήπως μπορείτε να μου πουλήσετε ένα άλλο;... Θα έχετε ασφαλώς κανένα στο σταύλο σας.

Η νέα χαμογέλασε και πάλι. Οι προβλέψεις του πατέρα της έβγαιναν σωστές.

— Έλάτε μέσα να ζεσταθώ-τε, είπε στον άγνωστο. Θα πω στο μεταξύ στον υπηρέτη να σας ετοιμάση ένα αλόγο.

Χωρίς να περιμένη άπάντη-σι, η 'Ιλόνκα κάλεσε έναν υπηρέτη του σταύλου και του έδωσε τις άπαιτούμενες οδηγίες. Ο καθάλαργος είχε μη στο μεταξύ στο σπίτι και είχε βγάλει το μανδύα του και το καπέλλο του. Ήταν ένας νέος όμορφος και δυνατός. Τα λεπτά χαρακτηριστικά του πρόδιδαν την άριστοκρατική καταγωγή του.

— Σας ευχαριστώ, ωραία μου δεσποινίς, είπε κάνοντας μία υπόκλιση. Μου προσφέρα-τε μία πολύτιμη υπηρεσία. Δεν θα την ξεχάσω ποτέ. 'Εχω να κάνω άκόμα πολύ δρόμο.

Κάθισε ενώ η 'Ιλόνκα του έτοιμάζε το τσάι.

— Δεν είναι καθόλου κατάλ-

ωγ. Μπορώ να ιδώ το αλόγο;

— Βεβαίως, του είπε η 'Ιλόνκα.

Και φώναξε στον υπηρέτη για να οδηγηση τον ξένο στο σταύλο. Μόλις έμεινε μόνη πήρε την περγαμνή μέσα από την τάση του παλτού, την ξεσφράγισε με προσοχή και διάβασε βιαστικά:

«...γι' αυτό διατάσσουμε να άποφύγετε κάθε άφορμη φιλο-νεικίας με τους Πολωνούς ευ-γενείς...».

Γέλασε σάν μικρό κοριτσά-κι, ευτυχισμένη. Το έγγραφο εκείνο δεν έφερνε πόλεμο. Κά-θε άλλο. Ζέστανε το βουλοκέρι και ξανασφράγισε την περγα-μνή, έτσι, ώστε να μη φαίνε-ται πώς είχε ανοιχτή.

Ο άγγελιαφόρος ξαναγύρι-σε ύστερα από μερικές στιγ-μές. Κυττάζε τη νέα και με μεγάλη στενοχώρια πρόφερε ψιθυρίστα και λυπημένα:

— Είμαι έτοιμος, είπε. Πριν φύγω όμως, πρέπει να σας ό-μολογήσω πώς... πώς δεν γνώρισα ποτέ στη ζωή μου τό-σο ωραίο κορίτσι σαν εσάς. Μόλις τελειώσω την άποστολή μου, θα ξαναγυρίσω εδώ.

Η 'Ιλόνκα κοκκίνισε. Την είχε κυριέψει ένα πρωτογνώρι-στο γλυκό άίσθημα. Ο έρως μίλησε ξαφνικά με τη γλυκειά του φωνή. Κάτι καινούργιο έ-νοιωσε μέσα της έτσι ξαφνικά και άναπάντεχα.

— Ξαναγυρίστε γρήγορα, ψιθύρισε.

Δεν κατάλαβε ούτε η ίδια πώς βρέθηκε μέσα στην άγκα-λιά του ξένου. Το φίλι του τη μέθυσε.

Συνήλθε άκούοντας απ' έξω

βήματα που πλησίαζαν. Ξέφυ-γε από την άγκαλιά του νέου, πλησίασε το καντηλιέρι και με ένα φύσημα έσβυσε δυο απ' τα κεριά.

Ένας υπηρέτης άνάγγειλε πώς είχαν φτάσει μερικοί τα-ξιδιώτες, που ζητούσαν κάτι φαγώσιμο. Η 'Ιλόνκα έριξε στον νέο ένα τελευταίο γλυκύ-τατο βλέμμα και βγήκε για να υποδεχτή τους νεοφερμένους.

Ο άγγελιαφόρος έμεινε για λίγο άκίνητος και σκεπτικός. Αυτόταν που θα έφευγε απ' το σπίτι εκείνο όπου είχε βρη τον έρωτα. Πλησίασε το καντηλιέρι και χωρίς να ξέρη γιατί, παί-ζοντας μηχανικά, ξανάναψε τα δυο κεριά που είχε σβύσει η 'Ιλόνκα.

Ύστερα από μερικές στιγ-μές έμειναν στην αίθουσα ο Βολόντια με τους συντρόφους του. Κυττάζαν άμέσως το καν-τηλιέρι και ο πρώτος είπε στον άγγελιαφόρο:

— Θα συνεχίσουμε κι' έμεις το ταξίδι μας. 'Αν μάς θέλετε για σύντροφοι...

Βγήκαν όλοι μαζί και απο-μακρύνθηκαν μέσα στο σκοτά-δι. Η 'Ιλόνκα ξαναγύρισε στην αίθουσα με το μισό της προ-σπλωμένο στο νέο που είχε έ-ρωτευθ' τόσο κεραυνόβολα.

Εξάφνα άνατρίχιασε. Το βλέμμα της έπεσε πάνω στο καντηλιέρι και είδε και τα έξι κεριά του άναμμένα.

— Τί έκανα, σκέφθηκε άλα-φιασμένη, τί έκανα ή κακούρ-για!...

Έτρεξε άμέσως στο σταύλο, πήδησε σ' ένα αλόγο κι' έφυγε καλπάζοντας πάνω στο έσπρο χιόνι. Δεν μπόρεσε όμως να προλάβη το δράμα.

Πάνω στον κατάλευκο μαν-δύα της γης διέκρινε σε λίγο ένα μαυρο όγκο. Ο πατέρας της και οι σύντροφοί του είχαν σκοτώσει τον Ρώσο άγγελια-φόρο, νομίζοντας πώς έφερνε μήνυμα πολέμου.

Η νέα πήδησε από το αλό-γο της κι' έπεσε πάνω στο πτώμα του άγαπημένου της, κλαίοντας με λυγμούς.

Κανείς δεν έμαθε ποτέ, απ' εκείνη την ήμερα, τί άπέγινε η 'Ιλόνκα, το λουλουδί εκείνο του υπερέφανου πολωνικού λαού.

ΜΑΡΙΑ ΜΙΣΣΙΡ

□□

Για να την ξυπνήση

Ένας 'Αμερικανός, ο Ουίλ-λιαμ Χόφμαν, που έμενε σε ένα έπαυλι, στο όρος Βερνόν, είχε το άτύχημα να κοιμάται ή γυ-ναίκα του πολύ βαρεία. Ένα βράδυ γυρίζοντας από μία δι-ασκέδασι με φίλους του, είδε πώς είχε ξεχάσει το κλειδί του και άρχισε να φωνάζει μ' όλη του τη δύναμη για να μπορέσει να ξυπνήση τη γυ-ναίκα του. Του κάκου όμως.

Στο τέλος, άνέθηκε στην κο-ρυφή του βουνού, μπήκε σ' ένα ύπστεγο, όπου βρισκόταν ένα κανόνι, που το χρησιμοποιού-σαν για τις έπίσημες τελετές, το γέμισε κι' έριξε μία κανο-νιά! Το άποτέλεσμα ήταν ότι όλος ο κόσμος σηκώθηκε στο πόδι... εκτός από τη γυναι-κα του. που εξακολούθησε να κοιμάται. Ο Χόφμαν βρίσκε-ται τώρα στη φυλακή, περιμέ-νοντας την ήμερα της δίκες του. Ο δικηγόρος έδήλωσε ότι θα είναι εύτυχης άν μπορέ-σει να πείση το δικαστήριο να μην τον καταδικάση σε ποινή μεγαλύτερη από έξι μήνες.

Τά συμπτώματα κι' ή θεραπεία της

άναπνοή είναι δύσκολη, χρησιμοποιείται ο χαλύδδινος πνεύμων (άν ύπάρξη).

Πρέπει να σημειωθ' ότι δεν είναι άμέσως επικίνδυνη ή ίδια ή άρρώστεια (ή θνησιμότης φτάνει μόνο τα 5-8%), όσο οι βλάβες που άφίνει κατόπιν στους μύς και που χρειάζονται συστηματική και μακρά φυσιοθεραπεία με ήλεκτρισμό ή βραχεία κύματα. Η θεραπεία αυτή άρχίζει μερικές βδομά-δες μετά την εκδήλωση της άσθενείας και διαρκεί όλοκληρους μήνες, ή και χρόνια. Γιατί είναι δύσκολο να ξαναποκτήση ο άρρωστος, σιγά-σιγά και άνεπαίσθητα, την ευχέρεια των κι-νησέων του. Μήπως δεν έχετε το παράδειγμα του Ρουζβελτ, που, παρ' όλες τις άκούραστες προσπάθειές του, τη θέλησή του και τα τεχνικά μέσα που μεταχειρί-σθηκε, δεν μπόρεσε να θεραπευθ' ποτέ από την παράλυσι των ποδιών του;

Σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, ο γιατρός μπορεί να εξετάση με ειδικές ή-λεκτρικές συσκευές την κατάσταση των νευρών και των μυών και ν' άποφανθ' με άρκετη βεβαιότητα άν τα παραλυτικά φαινόμενα θάνα παραδοικά ή μόνιμα.

Οι μελέτες δυο έπιστημόνων, του Λαντ-στάινερ και του Πόππερ, που άρχισαν το 1909, ώδήγησαν στο συμπέρασμα ότι ή πολιομυελίτις προκαλείται από ένα υπερ-μικροσκοπικόν ιόν, μεγέθους 10 χιλιοστών του χιλιοστομέτρου, που φέρνει τον έντο-νο έρεθισμό και την άνεπαύρθητα κατα-στροφή των κυττάρων των κινητηρίων νευ-ρων και του νωτιαίου μυελού.

Ο ιός αυτός δείχνει μία ιδιαίτερα προ-τίμησι στις πολιτισμένες και προωδευμέ-νες πόλεις. Γιατί περνάει με τα περιττώ-ματα των άρρώστων στις ύπονομους, φτά-νει στα ποτάμια, μεταδίδεται πιά έλευ-θερα, καταλήγει στα περιβόλια... και ξαναγυρίζει στον άνθρωπο με τα λαχανί-κά, το γάλα, το βούτυρο, το πόσιμο νερό! 'Εχει άπίστευτη ζωτικότητα. Μπορεί να μείνη επί 3 μήνες στο έδαφος χωρίς να

Στην 'Αμερική, οι ειδικοί που μελετούν την τρομερή μάστιγα της πολιομυελίτιδας, έχουν παρατηρήσει πώς ή ευθυμία και ή αισιοδοξία συμ-βάλλουν πολύ στην καταπολέμησι της νόσου. Γι' αυτό δημιούργησαν ει-δικό δελτίο πάνω στο όποιο σημειώνουν πόσες φορές χαμογέλασε ο άρ-ρωστος μέσα σε μία μέρα.

χάση τη δραστικότητα του, χρειάζονται δε 9 όλόκληροι μή-νες για να λείψη απ' τα νερά των ύπονομων όπου έχει ση-μειωθ' ή παρουσία του. Δεν άντέχει ώστόσο σε θερμοκρα-σίες άνωτερες από + 52° ή κατώτερες από - 9°.

Προσβάλλει και τα ζώα, ιδίως τους πιθήκους, τους χοί-ρους και τα σκυλιά. Η ζωτικότητα του μεγαλώνει κατά τα τέλη του καλοκαιριού και ιδίως όταν ο καιρός μεταβάλλεται σε ύγρο, ελαττώνεται δε πολύ το χειμώνα και την άνοιξη.

Εισχωρεί στον οργανισμό σπανιότερα μ' έν με την άνα-πνοή, συνθέτερα δε απ' το πεπτικό σύστημα. Κι' άποβάλ-λεται απ' αυτόν με τα περιττώματα.

Τα μέτρα προφυλάξεως απ' την πολιομυελίτιδα είναι όμα-δικά και άτομικά.

1) Ο μαδικά. — Απομόνωση των άρρώστων επί 3-4 βδομάδες. Άποκλεισμός των άλλων παιδιών της ίδιας οικογενείας απ' το σχολείο. Γενικά υγειονομικά μέτρα που λαμβάνονται απ' τις αρμόδιες άρχές. Το νερό και το γάλα πρέπει να βράζονται. Τα λαχανικά να πλένονται κάτω απ' τη βρύση, με άφθονο νερό. Τα άτομικά άντικείμενα του άρ-ρωστου άπολυμαίνονται. 'Επιβάλλεται επίσης ή έξουδετέρω-σις του ιού στα περιττώματα με άπολυμαντικά φάρμακα ή με άλλον τρόπο.

2) Ατόμικά. — Πλύσιμο της μύτης με διάλυσι πι-κρικού όξους αραιωμένη με άλμυρο νερό (πολλοί όμως μικρο-βιολόγοι άμφισβητούν την άποτελεσματικότητά του). Πάντως, ο ιός της άσθενείας παρουσιάζει πολλές ιδιοτροπίες και διαλέγει το άλφα ή το βήτα θύμα, χωρίς να ξέρη κανείς γιατί το προτίμησε. Συχνά, στην ίδια οικογέ-νεια, άρρωσταίνει μόνο ένα παιδί, ενώ τα άλλα μένουν άπρόσβλητα, καίτοι ήσαν έξ' ίσου έκτεθειμένα στη μόλυνσι.

Η κούρασις φαίνεται ότι εύνοει την εμφάνισι πολιομυελίτιδας, και της δίνει βαρύτερη μορφή. 'Επίσης ή έλαττωματική διατροφή, ο έρεθισμός των έντέρων, οι παθήσεις του ήπατος, κλπ., άποτελούν αι-τίες που ελαττώνουν την άντοχή και τη μαχητικότητα του οργανισμού.

Έχει παρατηρηθ' έξ' άλλου ότι παθαί-νουν εύκολότερα πολιομυελίτιδα τα παι-διά που έχουν υποβληθ' σ' έγχείρησι ά-φαιρέσεως των άμυγδαλών. Η έγχείρησις λοιπόν αυτή πρέπει να γίνεται μόνον ό-ταν ύπάρξη άπόλυτη άνάγκη (ποτέ δε το καλοκαίρι ή το φθινόπωρο). Σ' όλες τις άλλες περιπτώσεις, ή καταπολέμησις του λυμφατισμού ή της κακής λειτουργίας του ήπατος του παιδιού συντελεί στο να θε-ραπευθούν οι άρρωστες άμυγδαλές του, κι' έτσι να διασωθούν τα πολυτίμα αυτά ά-μυντικά μέσα του οργανισμού.

Ένας χαλύδδινος πνεύμων τελευταίου τύπου. Είναι εξαιρετικά εύρηστος, πολύ ελαφρύς και δεν στενοχωρεί καθόλου εκείνον που τον φορεί.

ΤΑΝ ὁ Ζώρς Γκαλλάν, ὁ θυρωρὸς τοῦ σταδίου «Κολόμπο», ἄκουσε πῶς ὁ πρωῒνος ἐπισκέπτης του ἦταν ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπλαϊζ ἔκτυπε τὸ κεφάλι καὶ τοῦ ἀπλώσε τὰ χέρια.

— Δὲν ἤθελα νὰ παραδοθῶ μόνος μου, εἶπε. Ἀλλὰ ἡμῶν δέδοται πῶς θάρξασε... Εἰμαι στὴ διάθεσί σας, κύριε ἐπιθεωρητῆ... Πέραστε μου τὴς χειροπέδες...

Ἄλλ' ὁ ἐπιθεωρητὴς δὲν ἔκαμε τὴν παραμικρὴ κίνησι. Εἶχε ὄψος περίλυπο καὶ στενωχωρημένο.

— Θέλω νὰ πιστέψετε, εἶπε στὸ συνομιλήτῃ του, πῶς αὐτὴ ἡ... ἐπίσκεψίς με στενωχωρεῖ πολὺ. Θὰ προτιμοῦσα νὰ ἦταν κάποιος ἄλλος στὴ θέσι μου...

Προχώρησε κατόπιν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δωματίου καὶ ἔπεσε βαρὺς σὲ μιὰ καρέκλα. Ὁ Ζώρς Γκαλλάν κάθισε σὲ μιὰν ἄλλη ἀπέναντί του.

— Εἰμαι κι ἐγὼ πατέρας, καὶ καταλαβαίνω, εἶπε ὁ ἐπι-

ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

θεωρητῆς. Ἀλλὰ, βλέπετε, τὸ καθήκον...

Ἦταν σὰν νὰ ζητοῦσε συγγνώμην γιὰ κείνο πού ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ.

— Τὸ καθήκον σας εἶνε νὰ με συλλάβετε, κύριε ἐπιθεωρητῆ, εἶπε ὁ Γκαλλάν. Τὸ δικό μου ἦταν νὰ σκοτώσω τὸν Βάν Ντύρεν. Τὸ ἐξέπληρωσα...

Ὁ Ζὼν Βάν Ντύρεν ἦταν ὁ ἄκρος δεξιὸς τῆς ποδοσφαιρικῆς ομάδος τοῦ Παντερὰκ. Πρὶν ἀπὸ δύο μέρες εἶχε παίει στὸ στάδιο «Κολόμπο» γιὰ νὰ ὑπογράψῃ ἕνα συμβόλαιον γιὰ μιὰ σειρά ἀγώνων στὴν Ἑλβετία. Τὴ στιγμὴ, λοιπόν, πού ἔδραζε τὸ στυλό του γιὰ νὰ δώλῃ τὴν ὑπογραφή του, ἀκούστηκε ἕνας τυροβολισμὸς...

Κάποιος εἶχε πυροβολήσει ἀπὸ τὸν κῆπο κι' ἡ σφαῖρα μπαίνοντας ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, εἶχε βρῇ τὸ νεὸ στὴν καρδιά καὶ τὸν ξάπλωσε νεκρό.

Ἦταν ἡ ὥρα τοῦ δειλινοῦ κι' ὁ δολοφόνος, ὅποιος κι' ἂν ἦταν, κατάρρε νὰ ἐξαφανιστῇ χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἵχνη.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἔγινε κάτι τὸ ἀνέλπιστο. Ἡ γυναῖκα τοῦ διατητοῦ Πῶλ Μαρσέλ παρουσιάστηκε στὴν ἀστυνομία καὶ κατ'ἄγγελον τὸν ἀντρα τῆς ὡς δολοφόνου τοῦ Βάν Ντύρεν. Ὁ λόγος; Συνδεόταν, εἶπε, μὲ τὸν περιφθόρο ποδοσφαιριστὴ κι' ἦταν δέδοται πῶς ὁ ἀντρας τῆς εἶχε ἀνακαλύψῃ τὴς σχέσεις τους καὶ τὸν εἶχε σκοτώσει.

Αὐτὴ ἡ καταγγελία εἶχε μιὰ δραματικὴ συνέχεια. Ὁ Πῶλ Μαρσέλ συνελήφθη, ἀλλὰ παρουσίασε ἕνα ἀκατάμαχτο «ἄλλοθι». Τὴν ὥρα τοῦ ἐγκληματος βρισκόταν στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ Παρισιῦ, ὅπου προτιμοῦσε μιὰ ποδοσφαιρικὴ δρόδα. Περισσότερα ἀπὸ διακόσια ἄτομα ἦταν σὲ θέσι νὰ τὸ δεβαιώσουν.

Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ὁ Πῶλ Μαρσέλ ἀπελύθη, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὥρες καί, γυρίζοντας

στὸ σπίτι του, σκότωσε τὴ γυναῖκα του, ὅπως θάκανε καθεὶς ἄλλος στὴ θέσι του. Ἐπειτα, πήγε καὶ παρουσιάστηκε μόνος του στὴν ἀστυνομία.

Ἀλλ' ἀφοῦ ὁ Πῶλ Μαρσέλ δὲν ἦταν δολοφόνος κι' ἀφοῦ κανεὶς ὑπόπτος δὲν εἶχε μὴ μέσα στὸ στάδιο, τότε ποῖος

Μία σφαῖρα, μπαίνοντας ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, βρέκε τὸν Βάν Ντύρεν στὴν καρδιά.

νε περιττὸ νὰ σὰς πῶ, δέδοται, ὅτι τὴν ἐπαίρνα μαζί μου στὰ μάτια... Ἐπειτα ἀρχίσε νὰρχεται καὶ στίς προπονήσεις... Γιατὶ τάχα νὰ ὑποπτευθῶ;... Εἶχα τυφλωθῇ τόσο πολὺ πού δὲν πρόσεξα πῶς οἱ σχέσεις τοῦ Βάν Ντύρεν μὲ τὴν κόρη μου εἶχαν πάθει ἀπὸ καιρὸ νὰ εἶνε φιλικές κι' ἀθῶες... Τὸ μυαλό ἐνός πατέρα δὲν πηγαίνει σὲ τέτοια πράγματα... Ὡς πού, μιὰ μέρα ἡ Ζακελίνα ἔπεσε στὰ πόδια μου γιὰ νὰ ἐξομολογήθῃ τὸ σφάλμα τῆς...

Καταλαβαίνετε, κύριε; Ἡ Ζακελίνα θὰ γίνονταν μητέρα!... Νόμισα πῶς θὰ τρελλαινόντου. Ἀλλ' ὅταν ἤρμησα, πῆγα νὰ δρῶ τὸν Βάν Ντύρεν καί, φυσικά, τοῦ μίλησα ὅπως κάθε πατέρας θὰ μίλουσε σὲ παρόμοια περίπτωσι. Ὅτι ἔγινε ἔγινε, τοῦ εἶπα. Ἀλλὰ τώρα τὰ πράγματα πρέπει νὰ διορθωθοῦν. (Μήπως ἐννοεῖτε ὅτι πρέπει νὰ παντρευτῶ τὴ Ζακελίνα); μὲ ρώτησε. Τὸν κῆρυξα μὲ ἀπορία. Φυσικά, τοῦ ἀπάντησα. Τὶ ἄλλο μπορούσα νὰ ἐννοῶ; Ὁ Βάν Ντύρεν γέλασε. «Δὲν μπορῶ νὰ καταστρέψω τὴν σταδιοδρομίαν μου γιὰ τὸ χατήρι τῆς κόρης σας, μοῦ ἀπάντησε. Πού ἀκούστηκε ἕνας ποδοσφαιριστὴς μὲ γυναῖκα καὶ παιδιά;» «Σωστά, ἀπάντησα, ἀλλ' ἡ Ζακελίνα;». «Στείλτε τὴν γιὰ μερικὸς μῆνες σὲ κανένα χωριό, μὲ συμβούλεψε.

Ἔτσι τὸ πρᾶγμα θὰ σκεπαστῇ...». Αἰσθάνθηκα μεγάλη περιφρόνησι κι' ἀνδία γιὰ τὸν ἀνθρώπου αὐτό. «Εἰσαι ἀνάνδρος καὶ τιποτένιος!» τοῦ φώναξα. Ἐφθυα ὕστερα γιὰ νὰ γυρίσω στὸ σπίτι μου. Ἡ Ζακελίνα μὲ περίμενε μὲ ἀγωνία. Τῆς ἀφηγήθηκα τὴ συνομιλία μου μὲ τὸν Βάν Ντύρεν καὶ τῆς εἶπα καθαρά τὴ γνώμη μου γι' αὐτόν. Τῆς σύστησα κατόπιν νὰ ἡσυχάσῃ καὶ τῆς ὑποσχέθηκα ὅτι θὰ φρόντιζα νὰ δρῶ κάποια λύσι... Ἀλλ' ἡ Ζακελίνα δὲν μοῦ ἔδωσε τὸν καιρό. Τὸ ἴδιο βράδυ ἔπεσε

στὸν κῆρυξα μὲ ἀγωνία. Τῆς ἀφηγήθηκα τὴ συνομιλία μου μὲ τὸν Βάν Ντύρεν καὶ τῆς εἶπα καθαρά τὴ γνώμη μου γι' αὐτόν. Τῆς σύστησα κατόπιν νὰ ἡσυχάσῃ καὶ τῆς ὑποσχέθηκα ὅτι θὰ φρόντιζα νὰ δρῶ κάποια λύσι... Ἀλλ' ἡ Ζακελίνα δὲν μοῦ ἔδωσε τὸν καιρό. Τὸ ἴδιο βράδυ ἔπεσε

στὸ Σηκουάνα ἀπὸ τὴ γέφυρα τῆς Ἀλμα...».

Ὁ Ζώρς Γκαλλάν σταμάτησε γιὰ λίγο.

— Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἡ μοναδικὴ μου σκέψις ἦταν νὰ ἐκδικηθῶ τὸν Βάν Ντύρεν. Ἡ προχθεσινὴ ἐπίσκεψίς του στὸ στάδιο μοῦ ἔδωσε αὐτὴ τὴν εὐκαιρία... Καταλαβαίνετε πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν χάσω...

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπλαϊζ δὲ ρώτησε τίποτε ἄλλο.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, οἱ δύο ἀντρες σηκώθηκαν καὶ βγήκαν ἀπὸ τὸ σπίτι. Περιπατοῦσαν μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι καὶ σφιγμένα τὰ χεῖλη. Βλέποντάς τους, θὰ δυσκολευσόταν νὰ πῆς ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο ἦταν περισσότερο λυπημένος: ὁ δολοφόνος ἢ ὁ ἀστυνομικός...

ΓΙΑΝ ΥΒΟΝ

© ©

Ὁ «κυνήγιος τῶν μάγων»

Πρὶν ἀπὸ 300 χρόνια, ὅλοι οἱ Ἀγγλοὶ — ἀκοὴ καὶ φιλόσοφοι σὰν τὸν Φραγκίσκο Βάκωνα — πίστευαν στοὺς μάγους καὶ στίς μάγισσες καὶ στὴ διαβολικὴ τους δύναμι νὰ κάνουν κακὸ... Ἡ δεισιδαιμονία αὐτὴ κορυφώθηκε ἰδίως μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1644 καὶ 1647. Κάποιος Μάτιου Χόπκινς λοιπὸν σκέφθηκε τότε πῶς θὰ μπορούσε νὰ τὴν ἐκμεταλλευθῇ.

Πράγματι, αὐτοτιτλοφορήθηκε «Βασιλικὸς κυνηγὸς τῶν μάγων», πήρε καὶ δύο βοηθοὺς κι' ἀρχισε νὰ γυρίξῃ ἀπὸ μέρος σὲ μέρος, ὅπου τὸν καλοῦσαν οἱ τοπικεὶς ἀρχεῖς γιὰ νὰ προσφέρῃ τὴς υπηρεσίες του. Μόλις ἔφτανε σὲ μιὰ πόλιν ἢ χωριό, ζητοῦσε νὰ φέρουν μπροστά του τοὺς ὑπόπτους γιὰ μαγεία καὶ τοὺς ὑπέβαλλε σὲ βασανιστήρια γιὰ νὰ ὁμολογήσουν τὸ «ἐγκλήμα» τους.

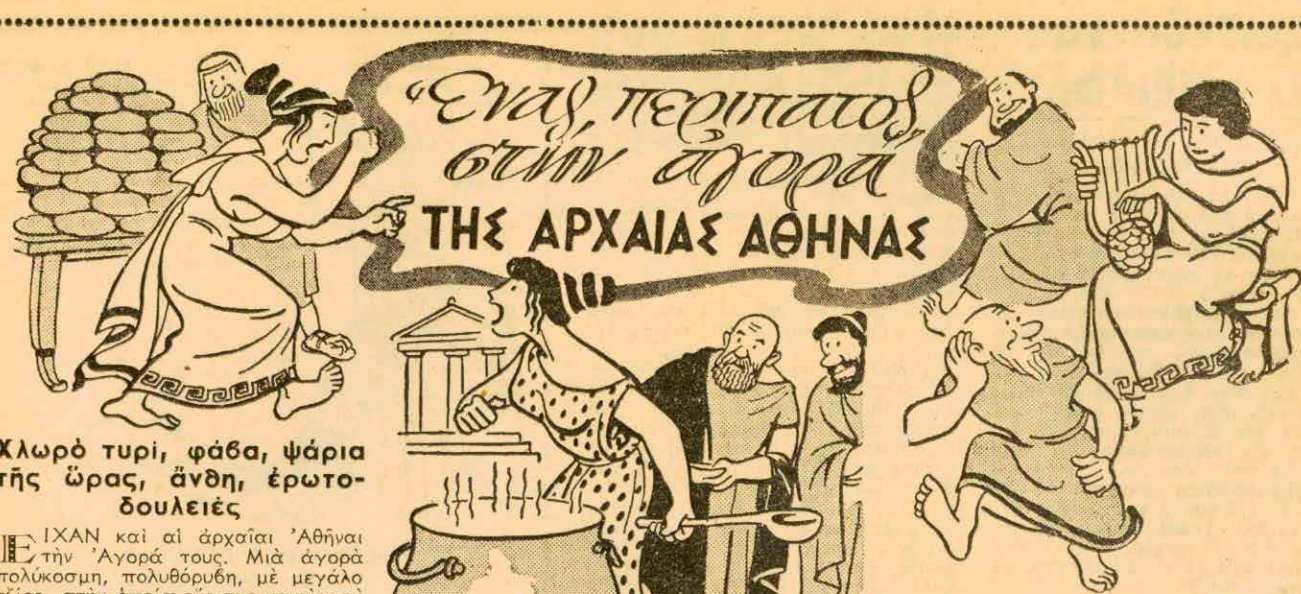
Ἡ συνηθέστερη καὶ χειρότερη ἀπ' τὴς δοκιμασίες αὐτῆς ἦταν ἡ ἑξῆς: Ἐδέναν τὸ δεξιὸ χεῖρ τοῦ ὑπόπτου μαζί μὲ τὸ ἀριστερὸ τοῦ πόδι καὶ τὸ ἀριστερὸ τοῦ χεῖρ μὲ τὸ δεξιὸ πόδι. Τὸν τυλίγανε ἔπειτα μὲ μιὰ κουβέρτα καὶ τὸν τοποθετοῦσαν στὴν ἐπιφάνεια μιᾶς βαθεῖας λίμνης. Ἄν ἐπέπλεε τότε, σήμαινε ὅτι ἦταν πραγματικὰ μάγος κι' ὅτι τὸ καθαρό νερό ἀρνείτο νὰ τὸ δεχθῇ! Ἐπειτα ἀπ' τὴν «ἀπόδειξι» αὐτὴν, τὸν καταδικάζαν σὲ θάνατο.

Ἄν βούλιαζε στὸ νερό, ἐθεωρεῖτο ἀθῶος καὶ γλύτωνε ἀπ' τὴν καταδίκη. Μόνο πού, καμμιά φορὰ, ὡς πού νὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ κεί μέσα, εἶχε πνιγῇ!...

Μέσα σὲ 2 χρόνια, ὁ Χόπκινς, δοκίμασε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο 300 ἄτομα σὲ δύο μόνον περιφέρειες: τοῦ Ἑσσεξ καὶ τοῦ Σάφοκ. Φυσικά, πληρώνονταν καλὰ γιὰ τὸν κόπο του. Δὲν ἐξαιρέτατε ποτὲ λιγώτερο ἀπὸ μιὰ λίρα (πορὸν μεγάλο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη). Σ' ὠρισμένες πόλεις, πήρε μέχρι 23 λίρες. Στὰ 2 χρόνια τῆς δράσεώς του, μάζεψε περὶ τὴς 2.000 λίρες ἐν ὅλῳ!

Στὸ τέλος ὁμῶς, ἡ κοινὴ γνώμη ἐξεγέρθηκε ἐναντίον καὶ τὸν κατηγοροῦσε ὅτι εἶχε μαγικὲς ἱκανότητες. Γιὰ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτὸ του, ἔγραψε τότε ἕνα φυλλάδιο μὲ τίτλο «Ἡ ἀνακάλυψις τῶν μάγων», καὶ κατ'ἄφευ μ' αὐτὸ νὰ ἐπηρεάσῃ τοὺς κατηγοροῦς του καὶ ν' ἀθωωθῇ.

Εἶχε ὁμῶς τελειώσει πιά ἡ ἐπικερδὴς «ἐπιχείρησί» του.

Χλωρὸ τυρί, φάβα, ψάρια
τῆς ὥρας, ἀνδρῆς, ἐρωτο-
δουλειές

Εἶχαν καὶ αἱ ἀρχαῖαι Ἀθηναί τὴν Ἀγορά τους. Μιὰ ἀγορὰ πολὺκόσμη, πολυθόρυβη, μὲ μεγάλο τζίρο, στὴν ὁποία εὐρίσκε κανεὶς καὶ τοῦ ποταμοῦ τὸ γάλα.

Θὰ σὰς δώσουμε ἐδῶ μιὰ πλήρη περιγραφή τῆς, μιὰ περιγραφή ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα, γιὰτὶ πολὺ λίγο ἀσφαλῶς, θὰ ἔχουν ἰδέαν πού πράγματι.

Ὅσα θ' ἀναφέρουμε στὴν περιγραφή αὐτὴ εἶναι σταχυολογήματα ἀπὸ ἀρχαίους συγγραφεῖς, ἱστορικούς, ποιητάς, τραγικούς, ρήτορας, κλπ.

Ἡ Ἀγορὰ τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν ἦταν χωρισμένη σὲ τμήματα τὰ ὁποῖα ὀνομάζονταν «κύκλοι». Κάθε τμήμα εἶχε ἐπίσης μιὰ ὀνομασία σχετικὴ μὲ τὸ εἶδος πού πουλοῦσαν σ' αὐτό.

Ρωτοῦσε π. χ. ὁ ἕνας Ἀθηναῖος νοικοκύρης τὸν ἄλλο τὸ πρωῒ, στὸ δρόμο: — Πού πάς;

— Στὴν ἀγορὰ. «Στὸν χλωρὸν τυρὸν». Πού ἐσήμαινε ὅτι πήγαινε νὰ φωνίσῃ ἀνάλατο τυρὶ, στὸ τμήμα τῶν χλωρῶν τυρῶν.

Οἱ ἔμποροι τῆς ἀγορᾶς πουλοῦσαν τὰ εἶδη τους ἢ κάτω ἀπὸ παραπήγματα καὶ σκηνῆς ἢ στὸ ὑπαίθριο. Εἶχαν ὁμῶς ἐκτεθειμένα τὰ ἐμπορεύματά τους πάνω σὲ πάγκους ἢ σὲ τραπέζια.

Στὸ τμήμα τῶν ἀρτοποιῶν τὰ καλοψημένα στρογγυλά καρβέλια ὑψώνονταν σὲ πυραμίδες.

Τὸ φωνὴ στὴν ἀρχαία ἀθηναϊκὴ ἀγορὰ τὸ πουλοῦσαν γυναικὲς πού εἶχαν φημὴ γιὰ τὸν ἀπότομο τρόπο τους καὶ τὴν ἀχαλίνωτη γλώσσα τους.

Ἀλλοῖμονο σ' ἐκείνον πού βῆπεφε στὴ γλώσσα μιᾶς ἀρχαίας Ἀθηναίας ἀρτοπώλιδος!...

Πιὸ πέρα βρισκόταν τὸ πῶστο τῶν «ἐκπιποτάλιδων», τῶν γυναικῶν δηλαδὴ πού πουλοῦσαν βραστὰ ὀσπρία καὶ πρὸ πάντων φάβα γιὰ τὴ σταχυολογία.

Τὰ ὀσπρία — ρεβύθια, κουκιά, φακές, κλπ. — βράζανε σὲ μεγάλα καζάνια καὶ ἡ πωλήτρια περίμενε τὴν πελατεία μὲ μιὰ μεγάλη κουτάλα στὸ χεῖρ.

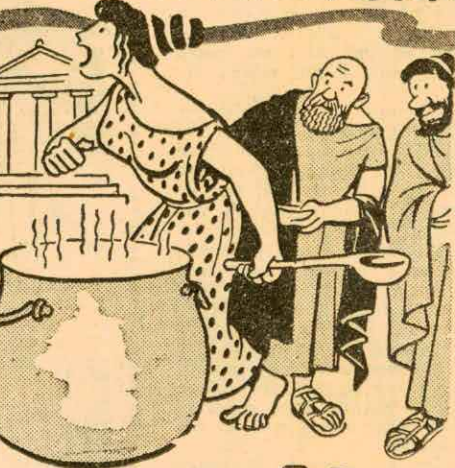
Πλάι βρισκόταν τὸ τμήμα τῶν ἀγγειοπωλῶν πού πουλοῦσαν χύτρες, τσουκάλια καὶ ἄλλα διάφορα ἀγγεῖα.

Κι' ἀκολουθοῦσαν τὰ ἄλλα τμήματα, στὰ ὁποῖα πουλοῦσαν ὅ, τι μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανεὶς. Λάδι, κρέας, μέλι, σκόρδα, ψάρια, λιβάνι, μυρωδικά.

Καλὸ πῶστο τῶν ἀρχαίων τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν εἶχαν οἱ ὠραῖες κοπέλλες πού πουλοῦσαν στεφάνια ἀπὸ φρέσκα, εὐοσμία λουλούδια καὶ ταινίες γιὰ τὰ συμπτώσια πού θὰ γίνονταν στὸ βράδυ στὰ σπίτια τῶν πλουσίων.

Στὸ τμήμα αὐτὸ συχνάζαν οἱ κομψοῦμενοι τοῦ ἰοστεφούς Ἀστεως. Ἀγοράζαν στεφάνια καὶ συγχρόνως φλερτάριζαν μὲ τὴς ὁμορφες καὶ χαριτωμένες πωλήτριες πού δὲν δυσκολευόνταν καθόλου νὰ δύνουν ραντεβού στοὺς νέους πού τοὺς ἄρεσαν ἰδιαίτερως.

Ἐνας περιπατοῦς
στὴν ἀγορὰ
τῆς ἀρχαίας ἀθῆνας

Εἶχε καὶ τοὺς σελέμηδες τῆς ἡ Ἀγορᾶ τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ Θεόφραστος, στοὺς «Χαρακτήρες» του τοὺς ἀποκαλεῖ βδελυροῦς.

Τὶ ἔκαναν οἱ δυστυχισμένοι αὐτοί; Διπλάροναν πλάι σ' ἐκείνους πού πουλοῦσαν φρούτα καὶ περίμεναν ν' ἀπασχοληθῇ ὁ πωλητὴς μὲ κανένα πελάτη. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ βουτούσαν κανένα φρούτο καὶ τὸ κατεβρόχιζαν ἀστραπταίως.

Τὸ μεγάλο κακὸ ὁμῶς στὴν Ἀθηναϊκὴ Ἀγορὰ γινόταν ὅταν ἀνοίγε τὸ τμήμα πού πουλοῦσαν τὰ ψάρια.

Ἡ ψαραγορὰ ἀνοίγει σὲ ὠρισμένη ὥρα. Τὸ χτύπημα ἐνὸς μεγάλου κουδουνιῦ εἰδοποιεῖ τοὺς Ἀθηναίους. Καὶ τότε ὁρμοῦσαν ὅλοι σὰν τρελοῖ.

Γιατὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν τρομεροὶ ψαροφάγοι.

Ὁ Στράβων διηγεῖται τὸ ἐξῆς χαρακτηριστικὸ ἀνέκδοτο:

Μιὰ μέρα ἐπεδείκνυε στὴν Ἀγορὰ τὴν τέχνη του ἕνας περίφημος κιθαρωδός. Ξαφικὰ χτύπησε τὸ κουδούνι τῆς ψαραγορᾶς. Οἱ Ἀθηναῖοι πού τὸν ἀκούουν μ' ἐνδιαφέρον τὸν παράτησαν τότε ἀμέσως κι' ἔτρεξαν ν' ἀγοράσουν ψάρια. Μονάχα ἕνας ἀκροατὴς ἔμεινε κοντά του.

Ὁ κιθαρωδὸς τὸν πλησίασε συγκινημένος.

— Σ' εὐχαριστῶ, τοῦ εἶπε. Σὺ μόνον συγκίνησαι ἀληθινὰ ἀπὸ τὴν τέχνη μου. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀκούσαν τὸ κουδούνι κι' ἔτρεξαν ν' ἀγοράσουν ψάρια!...

— Γί εἶπες; ρώτησε ἐκείνος, πού ἦταν κουφὸς καὶ δὲν εἶχε ἀκούσει τὸ κουδούνι. Ὁ κιθαρωδὸς τοῦ ἐπανελάβε τὰ λόγια του μεγαλόφωνα.

— Χτύπησε τὸ κουδούνι γιὰ τὰ ψάρια;... φώναξε ὁ κουφός.

Καὶ τὸν ἄφησε μαρμαρό, γιὰ νὰ τρέξῃ κι' αὐτὸς ν' ἀγοράσῃ φαληριώτικη μαρίδα.

Στὴν Ἀθηναϊκὴ Ἀγορὰ ὑπῆρχαν καὶ σαράφηδες καὶ τραπέζιτες μὲ τὰ τραπέζια τους — γι' αὐτοὺς ἄλλωστε ὀνομάσθηκαν τραπέζιτες — καὶ πωληταὶ κρασιῦ καὶ σισχροκερδεῖς καὶ μαυραγορίτες.

Εἶκε ἔκταν τὸν περιπάτου τοὺς οἱ νεόπλουτοι, πῶστοι, κομφά ντυμένοι, μὲ τὰ δαχτυλά φορτωμένα δαχτυλίδια, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ πλήθος δούλων.

Οἱ τύποι αὐτοὶ ἦσαν ἀκατάδεχτοι καὶ κατ'ὀφθαλμὸν. Κάπου — κάπου μόνον γύριζαν στοὺς δούλους τῶν καὶ τοὺς ἔλεγαν φωνεχτὰ γιὰ νὰ τοὺς ἀκούῃ ὁ κόσμος: — Νὰ μοῦ θυμίσετε νὰ ἀγοράσω ἕναν ἀκόμα χουσαν ἄμφορα!...

Δὲν ἔλειπαν φυσικά καὶ οἱ βαστάζοι ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ἀγορὰ πού μετέφεραν στὰ σπίτια τὰ ψώνια τῶν ἀγοραστῶν.

Πάνω — κάτω δηλαδὴ, ἡ Ἀγορὰ τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, δὲν διέφερε καὶ πολὺ ἀπ' τὴν ἀγορὰ τῆς σημερινῆς Ἀθῆνας.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

Ταξιδεύοντας ΣΤΟ ΑΠΕΙΡΟ...

Το πρόβλημα της ανθρώπινης
προσχεμής

Τα ταξίδια στο "Απειρον" δεν αποτελούν πια χιμαίρικα όνειρα. Η πραγματοποίησή τους είναι μόνο ζήτημα χρόνου, και μάλιστα όχι πολυλού. Όλοι οι επιστήμονες συμφωνούν σ' αυτό.

Οι ειδικοί ασχολούνται τώρα με την επίλυση των τελευταίων τεχνικών προβλημάτων, που αφορούν τα πυραυλοκίνητα μοτέρ, το υλικό και το σχήμα των διαπλανητικών «αεροπλοίων», κλπ. Εκτός όμως απ' αυτά, έχουν να λύσουν και τα ζητήματα της προσσεμής των εξερευνητών του "Απειρου" στις καινούργιες συνθήκες ζωής που θα συναντήσουν. Σ' αυτό τους βοηθάει και η πείρα που έχουν αποκτήσει, τόσο απ' τα υποδύματα, όσο κι απ' τα πειράματα μέσα σε θαλάμους με ελαττωμένη πίεση.

Το ζήτημα της αναπνοής είναι το απλούστερο απ' όλα. Έχει υπολογισθεί ότι μισός τόννος οξυγόνου αρκεί για κάθε άνθρωπο, για ένα ταξίδι ως τον "Αρη" με επιστροφή. Όσο για το διοξείδιο του άνθρακα και τους υδρατμούς της εκπνοής, θ' απορροφούνται από ειδικές συσκευές με κατάλληλες χημικές ουσίες.

Τα τρόφιμα και το νερό δεν παρουσιάζουν κανένα πρόβλημα — εκτός μόνον απ' την εξεύρεση χώρου για να αποθηκευθούν.

Τα σπουδαιότερα ζητήματα γεννώνται από την έλλειψη βαρύτητας μέσα στο «πλοίο» του "Απειρου". Οι μύς και τα κινήτριά ναύρα μας είναι προσαρμοσμένα στις συνθήκες της βαρύτητας που επικρατούν στη Γη. Όταν λοιπόν το σώμα των ταξιδιωτών του "Απειρου" θα πάψει να χημάρει, θα κινούνται στον αέρα κολυμπώντας, όπως μέσα στο νερό. Ένας άλλος τρόπος, για τις μετακινήσεις τους μέσα στο «πλοίο» θ' είναι να πιάνονται από λουριά κρεμασμένα στα εσωτερικά τοιχώματά του.

Για τον προσανατολισμό μας, χρησιμοποιούμε συνήθως τα μάτια μας, το συναισθημα της πίεσης και τα εσωτερικά όργανα ισορροπίας, των αυτιών μας. Απ' όλ' αυτά όμως, μόνον η όραση θα εξακολουθήσει να εξυπηρετεί τους ταξιδιώτες του "Απειρου", όταν δεν θα υπάρχει πια βαρύτητα. Αυτή θα τους πληροφορήσει π. χ. αν έχουν στήσει ίσια ή ανάποδη σχετικά με το «πλοίο» τους. Είναι άγνωστο όμως ακόμη αν μπορεί να προσαρμοσθεί ο άνθρωπος στον οπτικό μόνον προσανατολισμό.

Οι σωματικές λειτουργίες των ταξιδιωτών θα πάρουν ένα θραδύτερο ρυθμό, όπως συμβαίνει στον ύπνο. Η καρδιά τους θα χτυπάει

Εκθεσεις

γυναικείων φορεμάτων

Ο κ. Κ. Ορέ επιστρέφας εκ Παρισίων παρουσιάζει την χειμερινή του συλλογή από έλκεκτα όλομαλλια υφάσματα για όλα τα βαλάντια, έτοιμα και επί παραγγελία.

Παλτά φόδρ. από 350.000 και άνω
Φορέματα ... » 195.000 » »
Γανιέρ ... » 275.000 » »
Ζακέτες ... » 140.000 » »
Φουότες και
μπλουζές » 80.000 » »

ΟΡΕ Περικλέους 44

πιδ άργά, 'Η αναπνοή τους θα γίνει πιο «ρηχή», γιατί θα χρειάζεται το σώμα τους λιγώτερο οξυγόνο. Θα τρώνε πιο «γο» γιατί θα καταναλώνουν λιγώτερη ενέργεια. Για να μην άτροφίσουν οι μύς τους απ' την άδράνεια, θα πρέπει να κάνουν λίγη γυμναστική.

Θα χρειάζονται ειδικά σκεύη κι' έργαλεία, για να τρώνε και να πίνουν. Π. χ. θ'άνε αδύνατο να πιούν από ένα φλυτζάνι — έστω και ρουφώντας με καλαμάκι — έφόσον δεν θα υπάρχει βάρος που να συγκρατεί το υγρό μέσα στο δοχείο. Θα πρέπει λοιπόν να στέλνουν το πιστό στο στόμα τους με μία ειδική αντίληψη.

Για το φαγητό θα χρειάζονται κατάλληλες τσιμπίδες. Γιατί, αν έπιχειρήσουν να μεταχειρισθούν ηπρουνομάχαιρα, θα έκσφενδονίζουν την τροφή προς το ταβάνι, με την κίνηση που θα κάνουν για να την άνασκηώσουν!

Όταν διαβάξουν ή γυμνάζονται, θα πρέπει νάνε δεμένοι στο τοίχωμα ή σ' ένα ακίνητο έπιπλο. Άλλοιώς, ή παραμικρή κίνηση τους θα τους έκασπαστείλη αθέλητα στην άλλη άκρη του «πλοίου». Για τον ίδιο λόγο, τα κρεβάτια τους θα πρέπει να σκεπάζονται με ειδικά δίχτυα, ώστε να μην πετούν στον αέρα οι κοιμισμένοι κάθε φορά που θ' αλλάζουν πλευρό!

Ένα σύστημα συνεχούς άερισμού θ' άπομακρύνει διαρκώς τον αέρα της έκπνοής τους από το πρόσωπό τους. Άλλοιώς, ο αέρας αυτός θα μαζεώταν μπροστά στο στόμα τους, θ' άνέπνεαν πάλι τον ίδιο και θα πάθαιναν άσφυξία — έκτος αν τον διώχνουν με τα χέρια τους, σε κάθε έκπνοή!

Τα μοτέρ του «πλοίου» θα λειτουργούν μόνο για τις άπογειώσεις και τις προσγειώσεις, ή για τις άλλες κατευθύνσεις κατά την πτήση. Σ' όλο το άλλο ταξίδι, το «πλοίο» θα κινείται μόνο του, με την ταχύτητα που έχει άποκτήσει, και προς την ίδια πάντοτε διεύθυνση. Κι' οι ταξιδιώτες δεν θα έχουν ν' άσχοληθούν, παρά μόνον με επιστημονικές παρατηρήσεις, για να διασκεδάσουν την πλήξη τους.

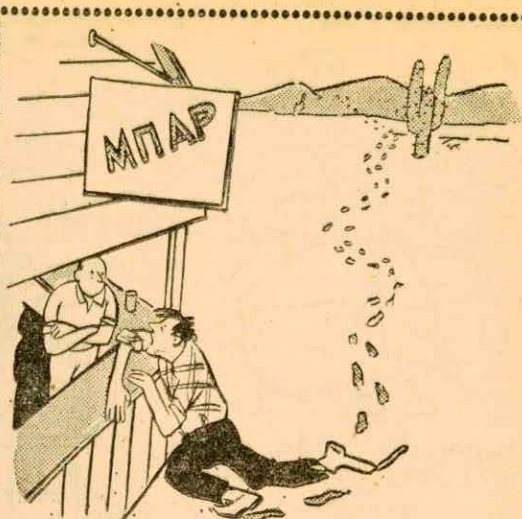
Μετά την άπογείωση, κι' επί 9-10 λεπτά της ώρας, ή γρήγορη αύξηση της ταχύτητας του «πλοίου» θα δημιουργήσει στους έπιβάτες του την έντύπωση ότι το βάρος τους έγινε τετραπλάσιο απ' το πραγματικό.

Όταν φτάσουν τελοςπάντων στον "Αρη" — άς υποθέσουμε ότι αυτός είναι ο προορισμός τους — θα πρέπει να συνηθίσουν και πάλι στη βαρύτητα. Το βάρος τους εκεί πάνω θ'άνε τρεις φορές μικρότερο παρά στη Γη. Κι' όμως το σώμα τους θα τους φαίνεται στην αρχή άσχηκω, έπειτα απ' την τελεία έλλειψη βάρους που είχαν.

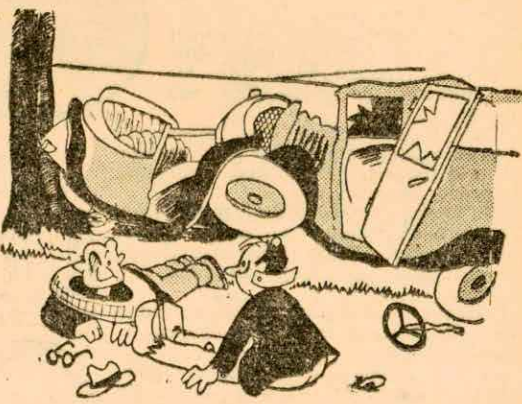
Θα φορούν μία κλειστή δόλωμη στολή, που θα διατηρή γύρω απ' το σώμα τους μία τεχνητή πίεση, την ίδια με της άτμοσφαιρας της Γης. Δεν θ'άνε δε φρόνιμο ν' άπομακρυνθούν πολύ απ' το «πλοίο» τους, γιατί, αν τύχη ν' άνοιξη ή στολή τους, θα πέσουν λιπόθυμοι: σε 15 δευτερόλεπτα και θα πεθάνουν από έλλειψη οξυγόνου.

Ίσως να διερωτηθήτε τώρα: Μά γιατί να γίνουν τόσο κόποι και έξοδα; Τι έχει να κερδίσει ή ανθρωπότης από ένα ταξίδι στον "Αρη;"

Οι ειδικοί λοιπόν φρονούν ότι θ' αύξήσουν χίλιες φορές οι γνώσεις μας, γεωλογικές, βοτανικές, βιολογικές, άστρονομικές, μετεωρολογικές... Έξ' άλλου, θα μπορεί πια να γίνουν αλάνθαστες προβλέψεις του καιρού. Και το κέρδος που θ'άχη απ' αυτές ή γεωργία μέσα σ' ένα έτος, θα σκεπάζει με το παραπάνω τα έξοδα, όχι ενός μόνον, αλλά πολλών ταξιδιωτών στο "Απειρο".

ΑΠΑΙΤΗΤΙΚΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ
— Τί και τί ποτά έχετε;

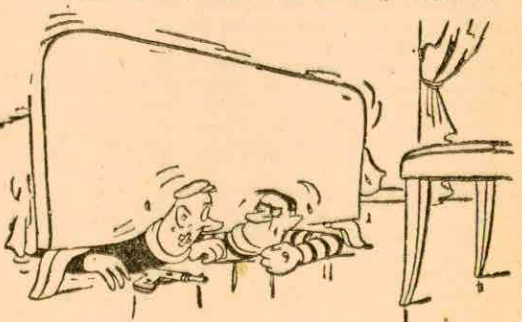

— Είστε τυχερός, είμαι γιατρός!...
— Κι' εσείς είστε τυχερός!... Είμαι μηχανικός αυτοκινήτων!...

ΣΤΟ ΖΩΟΛΟΓΙΚΟ ΚΗΠΟ

— Είμαι μία πραγματική μάνα γι' αυτό!...

— Δεν φρόντισες, καυμένο, να πληροφορηθής πώς είναι νιοπαντροί και πώς δεν κοιμούνται τη νύχτα!...

Ο «Φυσέκης» ήταν Ι-διοκτησία κάποιου Κρητικού χωροφύλακα. Πελάριο μαντρόσκυλο, με χοντρό σβέρκο, λιονταρίσιο κεφάλι και μασσέλες σιδερένιες. Τό περπάτημά του άκούγονταν τη νύχτα όμοιο με θηριού που κοντοζύγωνε, κι' όταν θύμωνε και γαύγιζε, τράνταζε γή και ούρα-νός. Ο «Φυσέκης», έκτος από όλ' αυτά τα φυσικά του χαρίσματα, παρουσίαζε και κάτι άλλο, που τον έ-καμε γρήγορα πασίγνωστο και περιζήτητο. Δεν μπορούσε ν' άνεχθι ή βρώμα των συμμοριτών. Τους μυρίζότανε από χιλιόμετρα μακριά, και δεν σταματούσε να ούρλιαζει, αν δεν έδλεπε και τον τελευταίο χωροφύλακα όπλισμένον και στη θέσι του.

— Αυτός, βρέ παιδιά, έ-λεγαν οι χωροφύλακες, δεν έχει μυαλό στο κεφάλι, αλλά ραντάρι!

Κάποτε, ο «Φυσέκης», γυρίζοντας χωριά και πό-λεις, έφτασε στη Μακεδονία, φορτώ-θηκε σ' ένα καϊνιό μαζί με μία μικρή ομάδα από χωροφύλακες, κοιμήθηκε δυό βράδια στα Γιαννιτσά, κι' έφτασε μία φθινοπωρινή μέρα στο χωριό Μάνταλο...

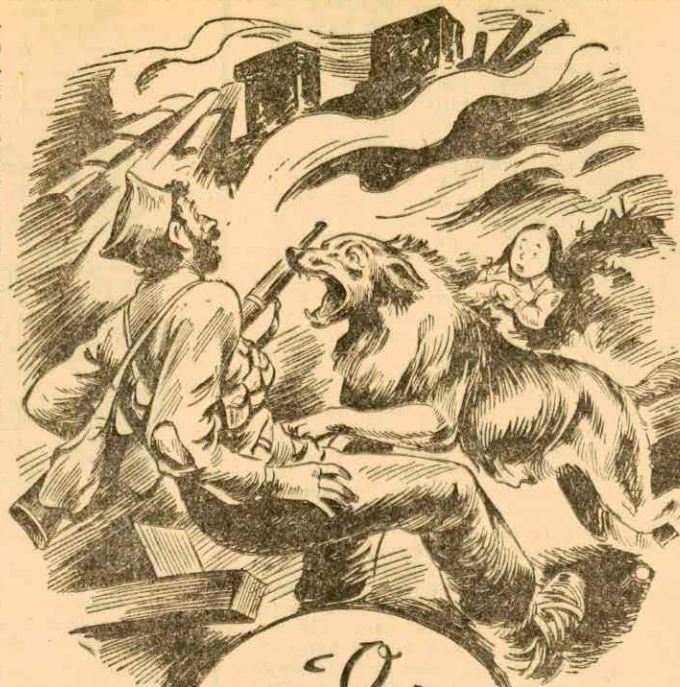
Παρ' όλο που δεν ήξερε κανείς τίποτα σχετικό με την καταγωγή του, ο «Φυσέκης» έδειχνε πως ήταν σκυλί ρά-τσας. Άπόφευγε κάθε είδους σχέσεις με τους χωρικούς, δεν συγκινούνταν απ' τις φιλικές έκδηλώσεις που του έκαναν, δεν έτρωγε, ό,τι δήποτε και άν του έδιναν, τους κύτταζε με τα γυαλιστερά του μάτια ύποπτα, και προχωρούσε σιωπηλός, αδιάφορος, με το κεφάλι ίσια τεντωμένο, και ποτέ κανείς δεν τον είδε να στέκεται σε γωνίες σπιτιών και να μυρίζεται...

Μία μέρα, προχωρώντας προς το Κάτω Μάνταλο, έ-καμε μία γνωριμία. Έκει, έξω από το μεγάλο διάδρομο σπιτι που κατοικούσαν οι άδελφοί Βασιλειάδου, προύχον-τες του χωριού και έξαιρετικοί Έλληνες, ο «Φυσέκης» αντίκρυσε έξη - έφτά παιδιά που έπαιζαν, και που μόλις τον αντίκρυσαν, έτρεξαν τρομαγμένα να κλειστούν μέσα. Ένα, ή Βασιλικούλα, που δεν ήταν πάνω από πέντε χρό-νια, δεν θέλησε να φύγει. Έμεινε εκεί, γεμάτη θαυμασμό για το γιγάντιο σκυλί, και δεν χόρταινε να το κυττάει. Μάλιστα, καθώς περιούσε δίπλα της, του φώναζε και ή φωνούλα της γαργάλισε άπαλά τα με-γάλα αυτιά του. Και τότε, για πρώτη φορά, ο «Φυσέκης» στάθηκε, γύρισε το όγκωδες κεφάλι του, είδε με βλέμ-μα τρυφερό ή Βασιλικούλα, κούνησε εύχαριστημένος την ουρά του και την πλησίασε...

Σε λίγο, τα παιδιά νομίζοντας πως ο σκύλος έφυγε, άνοιξαν εναά την πόρτα και βγήκαν έξω. Είδαν όμως ή Βασιλικούλα, καθισμένη στο χόμα, να χαϊδεύει το κεφάλι του «Φυσέκη», που ξεπλωμένος πλάι της, άπολάμ-βανε με αγάλλισι τα χάρδια από το τρυφερό χεράκι της.

Άπό τότε, ή φίλια «Φυσέκη» και Βασιλικούλας έκακολούθησε, κι' έγινε άληθινή λατρεία...

Ένα άπομεσήμερο, ήταν 27 Νοεμ-βρίου 1948, μία κομμουνιστοσυμμορία κλήρε από το Πάικο για να ξεθεμε-λιώση το Μάνταλο. Κράτησαν ως άρ-

Ο
'Φυσέκης'
ΤΟ ΗΡΩΙΚΟ
ΣΚΥΛΙ

Θυσιάστηκε για να σώση
ένα παιδί

και τέλος μ' ένα γιγάντιο πήδημα πέρασε πίσω από ένα δεμάτι κλαδιά, όπου ζαρωμένη και παγωμένη απ' τον τρόμο, αιχόκλαιγε ή Βασιλικούλα. Ήρθε κοντά της και σχεδόν τη σκέπασε με το σώμα του...

Έτσι βουδός κι' άκίνητος, έμεινε ως την ώρα, που οι άπαίσιοι δολοφόνοι κατάκρεούργησαν μανες, παιδιά και γρηές. Μά του παιδιού ή καρδιά δεν άντεξε μέχρι τέλους, και φώναξε: Ένας ληστής πλησίασε τότε να δει, μα θηριό άνημπο τυάχτηκε άπάνω του, ο «Φυσέκης». Τόν έάπλωσε γάμω και τούκοψε με μία δαγκωματιά, δλό-κληρο το ένα μάγουλο με τη μύτη! Άκούσαν τις φωνές του οι άλλοι, έτρεξαν, μα ο «Φυσέκης» γύριψε άπάνω στους καινούργιους έχθρους, δαγκώνοντας και σκίζοντας ρούχα και σάρκες... Πάλευε όσο μπορούσε, άπομακρύνοντας σαν έυ-πνος πολεμιστής τους συμμορίτες από το φράχτη, μα τέλος έπεσε κι' αυτός.

Έφυγαν τότε οι συμμορίτες, λεηλά-τρσαν και πυρπολήσαν όλα τα σπίτια, και εημερώματα γύρισαν στα λημέρια τους. Τό πρωί, στρατιώτες και χωρ-κοί, βρήκαν νεκρό το «Φυσέκη» πίσω από το δεμάτι τα κλαδιά, και ή Βασι-λικούλα να κοιμάται, κρατώντας στην αγκαλιά της το ματωμένο κεφάλι του.

Γ. ΛΥΔΙΑΣ

Ελληνικές πενιές

Τα μάτια της Βασιλικούλας Άμαλίας, όταν πέθανε στη Βαυβέρη, της τα σπά-λισε μία πιστή κι' άφορώμενη της Έλ-ληνίδα: ή Έσθη Χαρτίσκου.

Ο πρώτος άνακτορικός χορός που δό-θηκε στην Άθήνα επί Όθωνος, στοίχισε έφτά χιλιάδες δραχμές, ποσό τεράστιο για την εποχή εκείνη.

Μά όπου κι' άν τον δhte σταματάτε, και με σκυφό κεφάλι χαιρέτατε, όταν αυτός περνάει από μπροστά.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

γιά τη νύχτα, πολεμώντας σαν θηριά, οι λίγοι χωρο-φύλακες. Ύστερα, πήραν το χιλιότροπημένο σώμα του άνθυπολοχαγού Παπα-νικολάου, που ξεψύχησε ζη-τωκραυγάζοντας για την Έλλάδα, κι' άποτραθήχτη-καν στο μικρό λόφο, δίπλα στο χωριό.

Μαζί τους, όμως, δεν ή-ταν ο «Φυσέκης». Είχε χα-θι από καιρί, και στο διά-στημα της μάχης, κανείς τους δεν τον είχε δει, σαν άλλες φορές, να γαυγίζει και να χοροπηδάει τριγύρω τους. Πού ήταν λοιπόν; Πού είχε πάει;

— Λιποτάχτηκε ο άτιμος! Έλεγαν πάνω στο λόφο οι χωροφύλακες με πίκρα.

Μά ο «Φυσέκης», δεν ή-ταν λιποτάκτης. Μερικές γυναίκες, τον είχαν δει μό-λις ή μάχη άρχισε, και πύ-κνοι καπνοί άνέβαιναν από το Κάτω Μάνταλο που και-γότανε κιάλας, να τρέχη σαν άστραπή προς το σπίτι του Βασιλειάδη...

Οι συμμορίτες δεν είχαν βοή στο σπί-τι των δυό τραγικών άδελφών, παρά γυ-ναίκες και παιδιά. Δέκα εννιά άτομα, από ενός χρόνου μωρό, ως τη γιαιγιά, που είχε περάσει τα 85 της χρόνια. Τους μάζεψαν σ' ένα φράχτη, λίγα μέ-τρα πιο πέρα, κι' έθαλαν ύστερα φωτιά στο σπίτι. Θρήνος γινότανε, σαν έφτασε όρμητικός ο «Φυσέκης». Άκούσε τις φωνές και τα κλάματα των παιδιών πίσω από το φράχτη, πήδησε τα ψηλά άγκαθωτά κλαδιά και βρέθηκε ανάμε-σα τους. Άναζήτησε γρήγορα τη μικρή φιλενάδιτά του, μα ή Βασιλικούλα δεν ήταν εκεί. Έψαξε με το γυαλιστερό του μάτι, μυρίστηκε σήκωσε τ' αυτιά του και τέλος μ' ένα γιγάντιο πήδημα πέρασε πίσω από ένα δεμάτι κλαδιά, όπου ζαρωμένη και παγωμένη απ' τον τρόμο, αιχόκλαιγε ή Βασιλικούλα. Ήρθε κοντά της και σχεδόν τη σκέπασε με το σώμα του...

Έτσι βουδός κι' άκίνητος, έμεινε ως την ώρα, που οι άπαίσιοι δολοφόνοι κατάκρεούργησαν μανες, παιδιά και γρηές. Μά του παιδιού ή καρδιά δεν άντεξε μέχρι τέλους, και φώναξε: Ένας ληστής πλησίασε τότε να δει, μα θηριό άνημπο τυάχτηκε άπάνω του, ο «Φυσέκης». Τόν έάπλωσε γάμω και τούκοψε με μία δαγκωματιά, δλό-κληρο το ένα μάγουλο με τη μύτη! Άκούσαν τις φωνές του οι άλλοι, έτρεξαν, μα ο «Φυσέκης» γύριψε άπάνω στους καινούργιους έχθρους, δαγκώνοντας και σκίζοντας ρούχα και σάρκες... Πάλευε όσο μπορούσε, άπομακρύνοντας σαν έυ-πνος πολεμιστής τους συμμορίτες από το φράχτη, μα τέλος έπεσε κι' αυτός.

Έφυγαν τότε οι συμμορίτες, λεηλά-τρσαν και πυρπολήσαν όλα τα σπίτια, και εημερώματα γύρισαν στα λημέρια τους. Τό πρωί, στρατιώτες και χωρ-κοί, βρήκαν νεκρό το «Φυσέκη» πίσω από το δεμάτι τα κλαδιά, και ή Βασι-λικούλα να κοιμάται, κρατώντας στην αγκαλιά της το ματωμένο κεφάλι του.

Γ. ΛΥΔΙΑΣ

Ελληνικές πενιές

Τα μάτια της Βασιλικούλας Άμαλίας, όταν πέθανε στη Βαυβέρη, της τα σπά-λισε μία πιστή κι' άφορώμενη της Έλ-ληνίδα: ή Έσθη Χαρτίσκου.

Ο πρώτος άνακτορικός χορός που δό-θηκε στην Άθήνα επί Όθωνος, στοίχισε έφτά χιλιάδες δραχμές, ποσό τεράστιο για την εποχή εκείνη.

Μά όπου κι' άν τον δhte σταματάτε, και με σκυφό κεφάλι χαιρέτατε, όταν αυτός περνάει από μπροστά.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ δουλεμπόρους ΣΤΟΝ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟ

Κινδυνεύει, αρρώστειες, άπαν-
θρωπία

«Τό χειρότερο έγκλημα που έκα-
με ποτέ ο άνθρωπος». Έτσι χαρα-
κτηρίζει το δουλεμπόριο ο λорδος
Μπράουν, που εργάστηκε με πά-
θος για την κατάργησή του.

Οι πρώτοι που σκέφθηκαν να
μεταφέρουν μαύρους δούλους απ' τις
δυτικές ακτές της Αφρικής, ή-
σαν οι Πορτογάλοι, το 15ον αιώνα.
Κατόπιν ακολούθησαν το παράδειγ-
μά τους οι Ισπανοί, οι Άγγλοι,
οι Γάλλοι, οι Ολλανδοί κι οι Δα-
νοί. Υπολογίζεται ότι, ως τα τέλη
του 18ου αιώνα, πουλήθηκαν
40.000.000 νέγροι, ιδίως στις φυ-
τείες ζαχαροκάλαμου της Κούβας
και της Βραζιλίας και τις βαμβα-
κοφυτείες της Αμερικής.

Οι Άγγλοι άνακατέστηκαν σ' αυτό το «έμπόριο» απ' το 1562. Το 18ον αιώνα, 192 δουλεμπόρικά πλοία είχαν την άγγλική σημαία. Κι απ' τους 100.000 δούλους που εξαγόταναν κάθε χρόνο κατά μέσον όρον απ' την Αφρική, οι 40.000 ανήκαν σ' Άγγλους δουλεμπόρους. Αυτή υπήρξε η προέλευσις πολλών απ' τις μεγάλες περιουσίες του Μπρίστολ και του Λίδερπουλ.

Πραγματικά, ήσαν τεράστια τα κέρδη αυτής της έπιχειρήσεως. Οι δουλεμπόροι αγοράζαν τους νέ-
γρους δίνοντας σ' αντάλλαγμα ύ-
φασματα, αλκοόλ και άπρηχαιμένα
άπλα, και τους έλλαζαν στην Αμε-
ρική με ζάχαρη, καπνό και ρούμι.

Έτσι, μπορούσε να ξεκαθαρίσουν
ως 60.000 λίρες σε κάθε ταξίδι.
Ήταν λοιπόν φυσικό να συναν-
τήση τεράστια έμποδια ή Άγγλία,
όταν, το 1807, αφού κατήργησε το
δικό της δουλεμπόριο, ανέλαβε να
πέσει και τον υπόλοιπο κόσμο ν'

άκολουθήση το παράδειγμά της. Έ-
πι δεκάδες χρόνια, εξάσκησε συνεχή
διπλωματική και ναυτική πίεση πά-
νω στις άλλες χώρες. Υπέγραψε
συμφωνίες, που επέτρεπαν στο στό-
λο της να εκτελή νηοψίες στο πέ-
λαγος, πάνω σε ύποπτα πλοία.

Η δουλειά αυτή ήταν κουραστι-
κή, άθυγμεινή κι επικίνδυνη. Τα

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ίατρος Γυναικολόγος — Μαιευτήρ
Δέχεται 9-12 και 4-6 ως και επί συνεντεύ-
ξει. Χορ. Τρικούπη 113. Τηλ. 63-885.

Όχι και αν δεχθώ

δεν μπορεί να θάς πεί-
θη τοσο όσο
όταν το χρη-
σιμοποιήσεις

ΑΔΑΚΤΩΜΑ

ADORA

μικρά παλιά και άργόκινητα άγ-
γλικά σκάφη που την ανέλαβαν, εί-
χαν ν' αντιμετώπισουν τα γρήγορα
πλοία και τα σατανικά κόλπα των
λαθρεμπόρων. Κι όμως κατάφεραν
να ξεριζώσουν αυτή την πλγή και
να εξελίσουν έτσι τη χώρα τους
που την είχε μεταχειρισθή άλλοτε
ως μέσον ευκόλου πλουτισμού.

Ήταν άπερίγραπτα οίκτρη ή
κατάστασις που επικρατούσε στα
δουλεμπόρικά πλοία. Οι μαύροι ή-
σαν άλυσοδετοί και στιδαγμένοι
σαν σαδέλλες, με το κεφάλι ανά-
μεσα στα γόνατά τους, έτσι που
δεν μπορούσαν να κάνουν καμμία
κίνησι. Ένας δουλεμπόρος μαλι-
στα φρόντιζε να τακτοποιή πάντα
το «φορτίο» του με τέτοιον τρόπο
ώστε ο κάθε δούλος ν' άκουμπάη
πάνω στον άλλον, με το δεξί πλε-
ρό του προς τα κάτω, για να λει-
τουργή καλλίτερα ή καρδιά!»

Νά ή περιγραφή ενός Άγγλου ά-
ξιωματικού του ναυτικού, που συ-
νέλαβε ένα βραζιλιανό πλοίο με 525
δούλους: «Η δυσσομία που ανέβαι-
νε απ' το άμπάρι των δούλων, ή-
ταν φρικτή, άπερίγραπτη. Άνεβά-
σαμε τους δυστυχισμένους αυτούς
στο κατάστρωμα, ένα-ένα, μισο-
πεθαμένους. Δεν είχαν άναπνεύσει
καθόλου καθαρόν αέ- απ' ότου
άρχισαν το ταξίδι τους. Πολλές
γυναίκες είχαν στο στήθος τους τα
μωρά τους. Κι όλοι άποτελούσαν
μια μάζα δρώμικη κι άδιαιστι-
κή.»

Φυσικά, τους θέρizαν οι άρρώ-
στειες: δυσεντερία, κίτρινος πυρε-
τός, εύλογιά, όφθαλμία.

Τα σκουλήκια χώνονταν κάτω απ' το
δέρμα τους. Συχνά, το ένα τρί-
τον του φορτίου πέβαινε στο τα-
ξίδι...

Μπορεί να φαντασθή κανείς τη
φοβερή δυσσομία που ανέβιδε ένα
δουλεμπόρικό πλοίο, στο όποιο ύ-
πήρχε επιδημία δυσεντερίας... Γί-
ναν αίσθητη σε μεγάλη απόστασι,
καθώς την έπαιρνε ο άνεμος.

Αλλά και τα πληρώματα των
πλοίων κινδύνευαν απ' αυτές τις
αρρώστειες, ιδίως δε από ένα είδος
όφθαλμίας, που προκαλούσε τύφλω-
σι. Ένας νέος, που ταξίδευσε ως
επιβάτης μ' ένα γαλλικό δουλεμπο-
ρικό για τή Γουαδελούπη, έγραφε
κατόπιν τα εξής σ' ένα φίλο του:

«Όλοι οι σκλάβοι, οι ναύτες, ο
πλοίαρχος κι ο γιατρός του πλοίου
είχαν τυφλωθή. Μόνον ένας απ' τους
άνδρες του πληρώματος άπο-
τελούσε εξαίρεσι...»

Έτσι, το πλοίο ταξίδευσε στα
τυφλά επί 10 ήμέρες. Έπειτα
πλεύρισε δίπλα του έν άλλο, ισπα-
νικό, και φώναζε ένας απ' αυτό:

— Μεταφέρουμε μαύρους σκλά-
δους! Κολήσαμε απ' αυτούς ό-
φθαλμία όλοι! Βοηθήστε μας!...

Στην άρχη, οι Γάλλοι έμειναν ά-
μίλητοι, κατάπληκτοι απ' την τρα-
γική αυτή σύμπτωσι. Έπειτα ξέ-
σπασαν σ' ένα άγριο γέλιο... Οι
Ισπανοί νόμισαν πως τους κοροί-
δευαν κι άρχισαν τις βλαστήμιες
και τις κατάρες, ενώ ο άνεμος πα-
ρέσυρε το πλοίο τους μακριά απ' το
γαλλικό... Το ισπανικό αυτό
πλοίο πρέπει να χάθηκε κατόπιν
αυτάνδρου, γιατί δεν έφτασε ποτέ σε
κανένα λιμάνι.

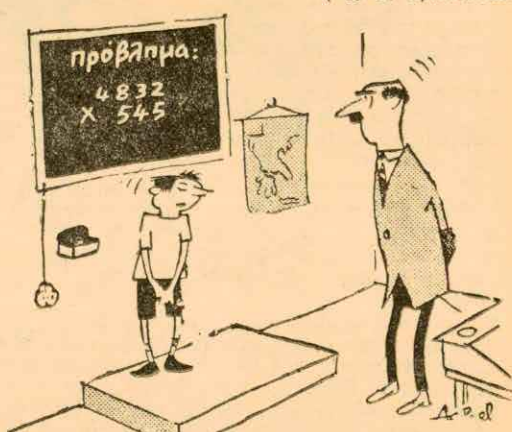
Το γαλλικό δουλεμπόρικό εξακο-
λούθησε το ταξίδι του, ως τή Γουα-
δελούπη. Έκει ο πλοίαρχος διέ-
ταξε να πετάξουν στη θάλασσα 39
μαύρους που είχαν τυφλωθή, γιατί
ήσαν πιά άχρηστοι!...

Το 1865, είχε λείψει πιά το δου-
λεμπόριο στον Άτλαντικό. Ωστόσο
τα άγγλικά καταδιωκτικά συνέχι-
σαν το έργο τους στις θάλασσες
ανάμεσα στην Αραβία και τις άνα-
τολικές ακτές της Αφρικής. Όπως
έχουμε γράψει δε κι άλλοτε, δεν
έχουν μωρέσει ακόμη να εξαφα-
νίσουν όλότελα τους Άραδες δου-
λεμπόρους.

— Άνησυχώ τρομερά, κυρία Λοζάντρα μου, μ'
αυτήν την επιδημία, γιατί λένε πως μέχρι είκοσι
ετών, μπορεί να σε πιάση!...

(Τού Β. Χριστοδούλου)

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ

— Μά κύριε, είναι ανάγκη να κάνωμε όλους
αυτούς τους λογαριασμούς αφού υπάρχουν οι ύπο-
λογιστικές μηχανές!...

(Από το «Marius»)

Χωρίς λόγια

Η ιστορία ΤΟΥ ΧΤΕΝΙΟΥ

Απ' τους Αιγυπτίους ως
τους Βικινγκς

Με τις άνασκαφές που έγι-
ναν προσφάτως στα έρείπια
του Ναού του Βάχου, στην
άρχαία Πουμπία —που κατε-
στράφη, ως γνωστόν από μία
έκρηξη του Βεζουβίου — ήρθαν
σε φώς διάφορα ενδιαφέροντα
αρχαιολογικά εύρηματα. Άνά-
μεσα σ' αυτά λοιπόν, υπήρχαν
και χτένια από όστρακο χελώ-
νας (ταρταρούγα), έλασρα και
κομμά, που τα χρησιμοποιού-
σαν οι Ρωμαίους παρθένοι.

Άλλά το χτένι δεν άποτελεί
έφευρεσι της ρωμαϊκής έποχης.
Υπήρχε από πολλούς αιώνες
πριν.

Πράγματι, έχουν βρεθή δια-
φόρων ειδών χτένια, ανάμεσα
στα λείψανα των αρχαιότερων
πολιτισμών που άνθισαν στον
κόσμο. Στο Βρετανικό Μου-
σείο, ο έπισκέπτης μπορεί να
δ ή χτένια, καρφίτσες των μαλ-
λιών, καθρέφτες κι άλλα εξαρ-
τήματα της γυναικείας τουα-
λέττας, που χρησιμοποιούντο
στην άρχαία Αίγυπτο, πρό
6.000 και πλέον ετών.

Τα μεταχειρίζονταν τότε τό-
σο οι άντρες όσο κι οι γυναί-
κες. Κι ο κάθε Αιγύπτιος από
καλή οικογένεια θεωρούσε άπα-
ραίτητο καθήκον του να χτε-
νίζει τις μπούκλες των μαλλιών
του τρεις ή τέσσερες φορές την
ήμέρα μπροστά στον καθρέ-
φτη...

Και ο Όμηρος συνεχώς ά-
ναφέρει για τους Άχαιούς που
είχαν πάντα καλοχτενισμένο το
κεφάλι τους.

Πολλούς αιώνες άργότερα, οι
άξεστοί Βικινγκς, που κατέκτη-
σαν ένα μέρος της Άγγλίας
και μετέφεραν εκεί τις συνη-
θειες της χώρας τους, χτενίζαν
τα μαλλιά τους πολλές φορές
την ημέρα, τάλουζαν κάθε Σάβ-
βατο και τάβρεχαν με άρώμα-
τα βγαλμένα από λουλούδια.
Οι Δανοί αυτοί «δανδήδες» ά-
φισαν τα ίχνη της διαβάσεώς
τους στις άνατολικές επαρχίες
της Άγγλίας. Πράγματι, έχουν
βρεθή σε διάφορα μέρη χτένια
όλων των μεγεθών και σχημά-
των, καθώς και τσιμπιδάκια

για τις τρίχες και έργαλεία του
μυρμιγκίου!

Όταν άνοιχθηκε ο τάφος του
άγιου Κούμπερτ, το 1827,
βρέθηκε πάνω στο στήθος του
νεκρού ένα χτένι φιλιτισμένο,
μήκους 15 πόντων και πλατύς
11. Κι άλλοι όμως χριστιανι-
κοί τάφοι περιείχαν τέτοια εύ-
ρήματα. Γιατί τα χτένια χρη-
σίμευσαν στις θρησκευτικές τε-
λετές των πρώτων χρόνων του
Χριστιανισμού. Ο διάκος χτε-
νίζει τότε τα μαλλιά του ιερέως,
όχι μόνο μέσα στο Ίερό, αλλά
κι έπανειλημένως στο διάστη-
μα της λειτουργίας.

Πολλά απ' τα έκκλησιαστικά
αυτά χτένια ήσαν μεγάλης ά-
ξίας. Ο Έρρίκος Η΄, είχε στην
κατοχή του ένα χρυσό, στολι-
σμένο με τυρκουάζ και μ' άλ-
λες πολύτιμες πέτρες, που ζύ-
γισε περισσότερο από 70 δρά-
μα.

Τα χτένια της έποχής εκείνης
ήσαν σχεδόν πάντοτε μεγάλα
κι είχαν άνώμαλα δόντια. Σε
μία εικόνα του 14ου αιώνα,
που παριστάνει το θάσισμα έ-
νος φιλοξενούμενου, ένας απ' τους
υπηρέτες βγαίνει τα πα-
πούτσια του ξένου, ενώ άλλος
τον χτενίζει μ' ένα χτένι μεγά-
λο σαν το μισό μπτό του!

Ένας συγγραφέας του 16ου
αιώνα, ο Ουίλλιαμ Βώγκαν,
έγραφε ότι το χτένισμα... συν-
τελεί στην πνευματική παρα-
γωγή και δυνάμειν τη μνήμη!
Συνιστούσε όμως να γίνεται
πάντοτε μαλακά και με χτένι
φιλιτισμένο.

Άργότερα, οι κομψοεύμενοι
της έποχής της Αναγεννήσεως
συνήθιζαν να παίρνουν πάντα
μαζί τους δολοκλήρη... συλλο-
γή από χτένια, ειδικά για τα
μαλλιά, για τα γένια, για τις
περρούκες κλπ... Όσοι, ο
λαός άγνοούσε, όχι μόνον αυ-
τές τις υπερβολές, αλλά και τη
στοιχειώδη περιποίηση του κε-
φαλιού. Ακόμη και στα μέσα
του 18ου αιώνα, οι κάτοικοι
του άγγλικού χωριού Όκενσού
έμεναν άχτενιστοί όλη τη βδο-
μάδα. Μόνο κάθε Κυριακή, με-
τά τη λειτουργία, χτενίζονταν
όλοι με τη σειρά τους μ' ένα
κοινόχρηστο σιδερένιο χτένι,
κρεμασμένο με μία άλυσίδα
από ένα δέντρο της πλατείας
του χωριού!...

ΠΑΙΔΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

Η παράστασις του Έλλη-
νικού Ώδειου που δόθηκε εδώ
και μερικές μέρες στον Πα-
νασσό με έργα της κ. Ιωάννας
Μπουκουβάλα Αναγνώστου, κα-
τά διδασκαλίαν της ίδιας, ση-
μείωσε έξαιρετική έπιτυχία. Η
έκλεκτή μας συνεργάτις χάρι-
σε μία μεγάλη χαρά στα παι-
δάκια με τρία έργα που θεω-
ρούν από το συνηθισμένο παι-
δικό θέατρο. Ένα διδακτικό
και χαριτωμένο παραμύθισμα
μα «Πριγκίπισσα Έγώ», μία
κωμωδία γεμάτη σπαρταριστά
έπεισόδια «Το Χαζό», κι ένα
πατριωτικό όνειροδόραμα «Εί-
σαι Έλληνας», που ζωντανεύει
όλη τη δόξα και το μεγαλείο
της πατρίδας μας. Τα τρία αυ-
τά έργα τάπαιξαν παιδάκια
8 - 14 ετών, με άπότηλη κα-
τανόηση και ένθουσιασμό, ό
που διακρίθηκαν ή μικρούλα
Μυρτώ Αναγνώστου, κόρη της
συγγραφέως, με πηγαίο ταλέν-
το, οι άδελφές Λένα και Έλσα
Γιγάντε, Κάτια Μαγγανάρη,
Άλέκα και Χρήστος Παπαχρή-
στου, Κώστας Τέντας, κλπ.

Μπέμπης, ο φερέγγυος

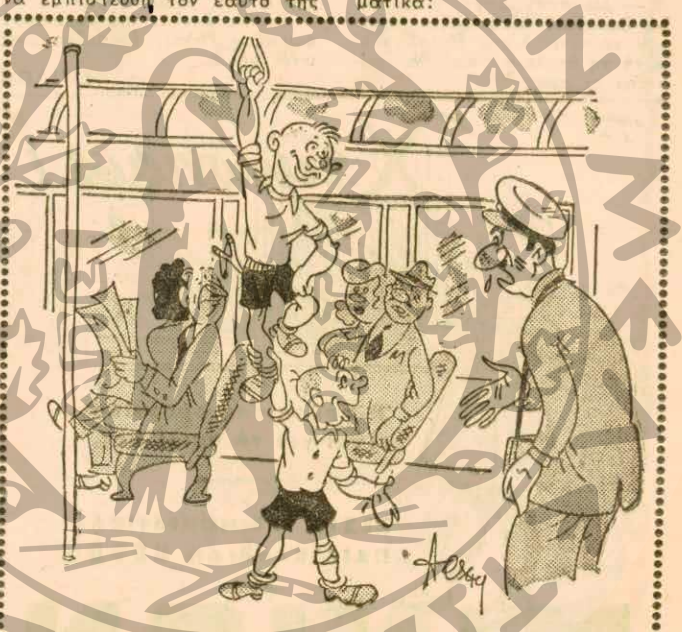
Έμπορος από τους σοβαρώ-
τερους της Αθήνας και του
Πειραιώς, ο κ. Παναγής Γερο-
χρήστος, είχε φυσικά μία πολ-
λύ γερή περιουσία σε άκίνη-
τα, σ' έπιχειρήσεις και σε με-
τρητά. Γερή περιουσία κι ό-
μορφη κόρη. Η Νίνα του, ήταν
ένος έπιδηλτικού και θαυματι-
κώτατος ξανθός κοκκλος που
μόλις τον έδλεπες, ήθελες να
κάτσης και να πihς ένα ποτήρι
νερό για να συνέρβης!

Άλλά... υπήρχε κι ένα
μεγάλο ή μάλλον τεράστιο
«άλλά!». Ο Γεροχρήστος δεν
την έδινε την κόρη του ούτε
σε γνωστούς άριστοκράτες,
ούτε σε γλεντζέδες γιους με-
γαλοδομηχάνων και τραπεζι-
τών.

— Αυτοί είναι παιδιά του
πατέρα τους!... έλεγε συχνά.
Και συμπλήρωνε στερεότυπα
με τη βαρεία φωνή του:

— Δουλέψαν οι πατεράδες
τους, έκαναν τα λεφτά και τώ-
ρα τα τρώνε τούτοι δώ οι ά-
χαίρετοι! Μωρ', όχι την κό-
ρη μου, ούτε τη γάτα μου δεν
τους δίνω!

Το γαμπρό του ο κύριος Πα-
ναγής τον όνειροπολούσε σαν
τον εαυτό του: Δουλεύτη κι
αυτοδημιούργητο. Νά τη σέβ-
εται τη δεκάρα. Για να τον σε-
βαστή κι αυτή!... Κι είχε
πείσει και τη Νίνα που ήταν
κορίτσι σοβαρό και τετραπέ-
ρατο πως ή ζωή δεν είναι «παί-
ξε - γέλασε» και δεν μπορεί
να έμπιστευθή τον εαυτό της

— Γιατί δηλαδή, κύριε εισπράκτωρ; Πώς άλλωως να
στηρίχθουμε! (Τού Αρχέλαου)

Εκάγχασε η παρέα: χα-χα-χααά!... Αύτος, 'Ο Μπεμπής; Πού δεν είχε καταφέρει να τελειώσει ούτε τὸ Γυμνάσιο; Πού ἦταν εικοσιοχτὼ χρόνων καὶ τοῦδινε ἡ μύνητα του χωρτζήλικι ἀπ' τὴ συνταξί τοῦ γερου του; Αὐτός θα τὰ κατὰφερνε; Χα! Χααααά! «Ἄς γελάσωμεν!»...

— Ένα μεγαλοπρεπές γλέντι!

— Κύριε Γεροχρήστο, είπες, έχω τριάντα λίρες και θέλω άλλες πέντε ως το Σάββατο για να κάνω μία μικρή εμπορική δουλειά. Έπαφα πια να περάνω τις ώρες μου στα μπαρ. Σοβαρέψα και δουλεύω. Δεν τόν έκτιμούσε διόλου το Μπέμπη ο κύρ Παναγιώ, αλλά «πέπειθό το παιδί μπορεί ναλέγει και την αλήθεια» τούδωσες τις πέντε λίρες.

— "Εβγαλα είκοσι λίρες απ' αὐτὴ τὴ δουλειά! εἶπε ὁ Μπέμ-

μια μικρή ευκολία σούκανα! Την άλλη βδομάδα του πήρε τριάντα λίρες ως τη Δευτέρα. Και τη Δευτέρα τις έπεστρεψε συνεπείστατος στο λόγο του. Σ' ένα μήνα μέσα, δανειζόταν έκτοτε και διακόσιες λίρες απ' το Γεροχηρ στο!... Και σὲ δύομισή μήνες τοῦ ζήτησε τετρακόσα «κομμάτια» γιὰ τρεῖς ὥρες!... Δί- στας λιγάκι ὁ κύριος Παναγιώτης, ἔδωσε τὰ τετρακόσια «κομμά- τια».

ΑΛΕΚΤΟΥ

★
Δέκα μέρες πέρασαν ακόμα.

— Θέλεις τίποτα, παιδί μου;

— Τεράστιο! Καὶ γιὰ σᾶς
καὶ γιὰ μένα!
— Γιὰ λέγε!

Ξεροκατάπιε ὁ Παναγῆς.
— Κατ' ἀρχὴν δὲν ἀρνοῦ-

Κυρίως, ἤθελε νὰ ρωτήσῃ τὴν «ἀκούσάν». Ἀλλὰ ὅπου αὐτὴ

— Ο κ. Μπέμπης; Πολύ
φερέγγυος! Άμα δανειστή
καί σου πῆ Παρασκευὴ στίς

Μπορείς να βασιζέσαι σ' αυτό
τὸ παιδί. Ἐχει χαρακτήρα, ἔ-
χει μέλλον.

πρός του Παναγή του Γεροχρη-
στου και κέρδισε και το στοί-
χημα.

λοι — φίλοι και φιλεναδίτσες — στο τραπέζι του στοιχή-

— Πολὺ ἀπλὸ κέλλπο! Δα-

δολλάρια. Καί στήν ὠρισμένη
προθεσμία, ἔτρεχα διαστικὸς
καὶ ἀπαυδονήσας μὲ τὸ ἔπι-

ρεγγυός»! Θέλει λίγη υπομό-
νη αυτό το κόλπο, μά πετυχαί-
νεις στο τέλος 100 %.

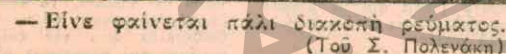
—Κυρίες καὶ κύριοι... Στὴν
ὕγεια τοῦ πεθεροῦ μου!...

ΕΨΙΛΟΝ

ΕΨΙΛΟΝ

Σαραντὴν Σταθακην, Καβάλλα: Στην "Αμερικὴ ἐκδόδον" δύο μεγάλες ἑλληνικὲς ἐφημερίδες, οἱ «**Εθνικός Κληρὶς**» καὶ η «**Αθῆνα**», τὴν Β. διεύθυνσιν διὰ δευτέρου εἰνε: 203, 205 West Jeeet, New York, N.Y., U.S.A. Ἀνωγών μόν: Η διεύθυνσις τῆς Ida Lupino εἰνε: Warner Bros. Studios, Burbank, California U.S.A., τίς δε Susan Hayward: R. K. O. Radio Pictures Inc. 780 Gower Street, Hollywood 38, Calif. U.S.A. Τῆς Marias Μοντέτ τὴν διεύθυνσιν τὴν ἀνοώμιον πρὸς τὸ παρόν. Χάρ. Παπαγεωργίου, Σ.Τ.Γ. 917 Β: Μόνο τὸ υπαυγιον "Εξωτερικὸν θά μπορούσε νὰ σὰς διοήν τὴν διεύθυνσιν πού ζητάτε.

Δ. Αραγώναν: Ὅχι τόσον ἐπιτυχμένη ἡ γυλογογραφία σας. Γιά νὰ δημοσιεύητε γυλογογραφία ἀνοώμιστον πρέπει νὰ εἶνε πολὺ καλὴ. Γι' αὐτὸ καὶ δέν δημοσιεύσαμε καμμίαν μέχρι σήμερα. Πώ τὴν Κομπιάν ρὴν, Σ.Τ.Γ. 918 Γ: Τα δεκα ταυχὰ πού μας ζητάτε στοιχίζον 25.000 δραχμές. Τὰ χρήματα θὰ τὰ ἐμβάσετε διά ταχυδρομικῆς ἐπίταγης. Ἐάν ὀργηστε νὰ τὰ στείλετε πρέπει τὴν ἐπίταγή νὰ εἶνε συνοδευθεῖσα πρὸς τὴν ἀποστολή μὲ τὰ ζήτημένα ταυχὰ. Ἀ γὰρ. Ταί λα λην. Εὐταυθὰ Δυστυχῶς, δέν μας χρειάζονται ὅλα αὐτὰ πού ἀναφέρετε. Οἱ συνεργασίαι τοῦ περιοδικοῦ μας εἶνε υπερασπική γιὰ τὴν γυρογράφ τῆς ὑλῆς πού χρειαζέται. Υποπλοιστὶς ἄρχη Β. Ν. Λεωγύρου πού πᾶν ἂν ὀκ. Ἱωνανίδης σὰς εὐχαριστοῖ γιὰ τὴν πληροφορίαν πού δίδετε καὶ γιὰ τὰ κολλεκτικὰ ἔργα λόγια. Νότα Ἀστὸν καὶ Κώσταν Παπαρηχοῦ, Εὐταυθὰ. Ὁ συνεργάτης μας πέρνη καθημερινῶς ἀπ' τὰ γραφεῖα σας. Προσπαθεῖτε νὰ ἐρεθῇ σ' ἐπέφῃ μαζὶ τὸν τηλεφωνικῶς. Σὰς εὐχαριστοῖτε τὴς πληροφορίες σας καὶ νὰ τὰ καλά σας λόγια. Γὰ ἂν γίνῃ Μ.ελ.Ι.δ.η.ν. Παλαιόν Φειλτρον: Στεῖτε στὰ γραφεῖα τοῦ γράμμα πού προσερίετε γιὰ τὸν κ. Ἱωνανίδη. Θὰ τὸν τὰ δώσωμε. Βαδύτητα συγκυνησιὸν ἀπὸ τὸ πρῶτο σας γράμμα σὰς εὐχαριστοῖ γιὰ τὰ ἐνδοιαστή σας λόγια. Μ.η.χ.αν.ι.κ.δ.ν. Β.Ν.Α. Φορυν.α.ρ.κ.η.ν. Πατρὰς: Οἱ «**Ελληνας**» καὶ ξενὸι κατάσκοποι στὴν Ἑλλάδα» δέν εἶνε μὴ μυθοπλασματικὴ διήγησις, ἀλλὰ μὴ ἀπλὴ ἀφήγησις τῶν πραγματικῶν δραματικῶν γεγονότων τῆς σκοτεινῆς περιόδου τῆς κατοχῆς, ὥπως τὰ ἔγραψα ὁ ἴδιος ὁ συγγράσειος ἢ οἱ ἀνθρώποι μὲ τους ὁποίους συνεργάζομαι. Ἰωτηρία χήρα Λίλιον Σκηρίτου, Εὐταυθὰ: Ὁ συνεργάτης μας σὰς εὐχαριστοῖ γιὰ τὴν πληροφορίαν σας καὶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Ζήσημον Παρτίδαν, Β.Ι.Τ. 903: Ὁ κ. Ἱωνανίδης σὰς εὐχαριστοῖ γιὰ τὸ ὠριο σας γράμμα καὶ σὰς ἀνταποδίδει τοὺς χειριστημούς του. Ζάναν Κυν.ρια.ζ.η. Εὐταυθὰ: Ὁ συνεργάτης μας ἐκρήπτε σημειώσεις τῶν ὁσων τὸν γράψετε καὶ θὰ σὰς ἐπισκερῇ ἐν καιρῷ. Φλοισβον Χαλκίδα: Δέν δημοσιεύομε συνεργασία ἀνοώμιστων καὶ πολὺ περισσοτέρως τοῦ εἵδους καὶ τῆς ποιότητος αὐτῆς πού μας στέλνετε. Γεωργιον Πασα.σ.αν. Χαλκίδα: Ὁ «**Θαυραυρος**» μπορεί φοβερά νὰ διαδρατῇ ἀπὸ μία κοπελίτ 20 χρόνων. Γενικάς, ἀπειθυνοῦντα σὲ μεγάλους ἀνθρώπους καὶ ὀχι σὲ παιδιά. Ὑπαρχουν πάντως καὶ γι' αὐτὰ ἀρκετικὲς εἰδικὲς καὶ χρησίμες σελίδες. Ὅσα μὰς γράφατε, τὰ βρίσκουμε κάπως υπερβολικά καὶ ἀδικαιολογητά. Δέν διατάχομε δὲ νὰ σὰς ποῦμε πῶς ἡ δική σας σύστηρι συμπεριφορά εἶνε πολὺ πῶς ἐπιτιμητική, δεδομένου ὅτι καὶ ὁ ἴδιος ὁμολογεῖται πως δέν ἔφερε κανένα ἀποτέλεσμα. Ἡ μέθοδος πού ἐφαρμοζέται μπορεῖ πολλές φορές νὰ χειροτερήσει τὴν κατάστασι μὲς ἀρρωστημένης φαντασίας. Μιχαήλ Παρασχιδην, Κωνσταντίνον Βαρκιτζήν, Ἀντώνιον Παπανδρέου, Ἐμμαν. Μιχαηλογιαννάκην Σ.Τ.Γ. 915 Δ, Χρήστον Παπούλιαν, Κωνστ. Τερεζήν, Ἰωάννην Χατζόπουλον, Σ.Τ.Γ. 917 Γ. Πέτρον Μαρκάκη, Ἀντωνιον Ἀσηματοπούλου, Ἰωάννην Σταυρόπουλον, 584, Τ.Π., Θεόδωρον Ἀβρααμίδην, Σ.Τ.Γ. 902 Β, Ἀριστομένην Μεταλλινόν, Χαραλάμπον Πίσαρην, Νικόλαον Σπυρόπουλον καὶ Κωνστ. Κατσάμπουσαν, Σ.Τ.Γ. 918 Α: Σὰς εὐχαριστοῦμε, ἀγαπητὰ μὰς φίλοι, γιὰ τὰ καλά σας λόγια καὶ γιὰ τοὺς φιλικούς σας χειριστημούς, τοὺς ὁποίους καὶ σὰς ἀνταποδίδομε. Δυστυχῶς ὅμως, λόγοι ἐναεβρητικῆς τῆς βέλτιστης μας, δέν μὰς ἐπιτρέπουν τὴν δημοσιεύσαι ἀγγελίαν συν αὐτῆς πού μὰς ζητάτε, κι' ἐτσι παρα τὴν καλὴ μὰς δίδεσθαι, ἡ ἐπιθυμία σας θὰ μείνῃ ἀκανοποίησι. Χρήστον Σταυρόπουλον, Σ.Τ.Γ. 903 Γ: Ἐρ' ὁσον δέν πιστεύετε σ' αὐτὰ τὰ πράγματα ἀφῆστε τὰ νὰ τὰ διαδῶλλον ἐκείνοι πού τὰ πιστεύουν καὶ κυττάξετε τὴν ὑπόλοιπή ὑλὴ τοῦ περιοδικοῦ πού ὥπως ὁμολογεῖτε δέν στερείται ενδιαφέροντος. Παναγιωτιάννην Δευτεροιοῖν, Εὐταυθὰ: Ὁ λέξις ANAM, TQM, ABAS, KARBAEZ, AOPA, PAIA, APEN καὶ πολλές ἄλλες παρόμοιες κατατρέφουν καὶ τὰ δύο σταυρούλες. Ὁ ἀνοώριστος δέν ἔχουν καμμίαν βίαι μέσα σ' ἐνα σταυρούλε. Κ. Ν. Ν.ΙΚΟΛΑΪΔΗΝ, Εὐταυθὰ: Καλωσήκατο τὸ σταυρούλεό σας, δυστυχῶς ὅμως ἔχει κι' αὐτὸ μερικά ἐλαττώματα πού τὰ κάνουν δεύτερας ποιότητος: πολλὰς λέξεις τῶν 2-3 γράμματων καὶ ἀρκετικῶς χωρίς τελικά Ν καὶ Σ. Θὰ δημοσιεύῃ μὲ τὴ σειρά του. Ν.ΙΚΟΛΑΩΝ Παπακωνσταντίνου πού πᾶν Εὐταυθὰ: Δέν δημοσιεύομε παρα μόνο καλὰ σταυρούλες μὰ ἀρμονικὸ σχέδιο, καταλαμβάνει. Λοιπόν, πῶς δέν ὑπάρχει ἐλπίς νὰ δημοσιεύῃ τὸ δικό σας. Κώσταν Βαμβακίτην: Ὁ λέξις DAMAP, NTIN, MAPY πρέπει ν' ἀντικατασταθῶν. Κατὰ τὰ ἄλλα τὰ σταυρούλες σας εἶνε πολὺ καλὰ. Τὴν 28ης Ὀκτωβρίου πρὸς δυσευχὰς πολὺ ἄργα. Χάρην Γκριφίκαν, Περιερίτοι: Πολὺ καλὸ τὸ σταυρούλεό σας. Θὰ δημοσιεύῃ μόλις μὰς στείλετε καὶ τοὺς δηρισμούς τῶν διαφορῶν λέξεων. Κώσταν Δραγούνην, Λαμία: Καὶ τὰ δύο σταυρούλες τῆς ἀστάσεως σας 11.10.49 πολὺ καλὰ. Μόνον ἡ λέξις NIKAOS πρέπει ν' ἀντικατασταθῇ. Ἐδάδομε καὶ τὰ δύο καινούργια, Χριστογεννατικό καὶ Πρωτοχρονιάτικο. Γι' αὐτὰ ὅμως θὰ σὰς ἀπαντήσω σὲ προεχές τιτύους ὀργιον Μιχαήλ, Πειραιά: Δέν δημοσιεύομε συνεργασία ἀνοώμιστων. Ὅσο γιὰ τὰ σταυρούλες σας δέν συγκυνητρώνει τὰ πρόσθεν ἐκείνα πού τὸν εἶνε ἀπαραίτητα γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος. Τακτικὴ ἀναγνωστριά Α.Κ. Κηρύσια: Ἡ διεύθυνσις τῆς Σοφίας Βεμπο εἶνε: Ἀραχώδης 61, Ἀθήνας. Γνωρίζετε μόνο τὴν σημερινήν διεύθυνσιν τῆς Ἑλένης Νικολαΐδου, ὅς εἶνε ὅμως ἀχρηστὴ γιατί θὰ βρίσκεται ἀλλοῦ ὧσπου νὰ φύσῃ ἐκεῖ τὸ γράμμα σας. Ἀρσέν Λουπέν—Τζῶν Χώλ, Νοστίουν: Ἡ διεύθυνσις τῆς Βίλλας τῆς Ida Lupino εἶνε: Beverly Drive 917, Beverly Hills, Los Angeles Calif U.S.A. Φυσικά θὰ τὴν γράψετε ἀγγλικά ἢ γαλλικά. Μάρθω Τρικωμηνίδ, Εὐταυθὰ: Ἡ διεύθυνσις πού Cornel Wilde εἶνε: 20th Century-Fox Films, 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif U.S.A. Ζήσην Πιερίγγιον, Νεαπόλιν—Θεσσλονίκης: Πολὺ καλὰ καὶ τὰ δύο σας σταυρούλες. Γιά τὴν Πρωτοχρονιά πάντως θὰ διαλέξωμε τὸ καλύτερο ἀπ' ὅσα θὰ μὰς σταλοῦν μέχρι τότε, ἢ ἐν ἀνάγκῃ θὰ γίνῃ πληρωσι. Λάτριδες τῶν ἠθοποιῶν τοῦ Χόλλυγουντ, Θεοβικύν: Ἡ διεύθυνσις τῆς Βίλλας τῆς Greer Garson εἶνε: Stone Canyon Road 680, Bel Air, Los Angeles Calif U.S.A. Ὃς βρίσκεται ἐκεῖ ὧσπου νὰ πᾶν τὸ γράμμα σας. Δέν ἔχομε ὕπ' ὀφιν μὰς τὸ φιλμ πού μὰς ἀναφέρει, οὔτε ἐν εἰνε καινούργιο ἢ παλιό. Θὰ σὰς ἀπαντήσωμε μόλις συγκυνητρώσιμ τὴς πληροφορίας πού μὰς ζητάτε.

στέ

MINION

Η ΘΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουδεντούλες

«Δεν ήθελα ποτέ μου να παραδεχτώ πως όλες οι μητρείες είναι κακές, σκληρές κι' άκορδες και να που ήταν πεπρωμένο να το διαπιστώσω στον ίδιο τον έαυτό μου. Είχα την άτυχια να χάσω πολύ νέα τη μητέρα μου και όπως ήταν έπομένο ο πατέρας μου ξαναπαντρεύτηκε. Το πράγμα φυσικά μ' ελύπησε από την αρχή, γιατί μου ήταν τόσο οδυνηρό να βλέπω στη θέση της αγαπημένης μου μητέρας μια ξένη, μη είπα πως βάδισα όλα μου τα δυνάτια για να μη δώσω άφορη σε παρεξηγήσεις. Αυτή ήταν η δικιά μου απόφαση. Η μητριά μου όμως μπήκε μέσα στο σπίτι μας μ' ένα μονάχα σκοπό: να με διαβάσει στον πατέρα μου και να τον κάνει να με διώξει και να με αποκληρώσει. Τα μαρτυρία μου εινε αφάνταστα και το χειρότερο απ' όλα εινε πως ο πατέρας μου δό τόσο καλός, τόσο στοργικός, δεν έχει πια μάτια να με δει, με δίνει για «ψύλλου πήδημα» και με φοβερίζει πως αν δυσχεροστώ τη μητριά μου θα με διώξει».

Σ' αυτό τον απελπιστικό τόνο συνεχίζεται το γράμμα της δυστυχής κοπέλλας που μου γράφει και μου ζητεί τη συμβουλή μου, γιατί η απελπισία της εινε τόσο μεγάλη που σκέπτεται σαν απολύτρωσι το θάνατο.

Το πρώτο που έχω να πω στην αγαπητή φίλη εινε να βγάλει από τη σκέψι της το θάνατο ως απολύτρωσι και να μεταχειριστή λίγη διπλωματία για να ημερέψει την απάνθρωπη μητριά. Δεν εινε βέβαια αυτό πολύ εύκολο, μα μόνο έτσι θα βρη λίγη ήσυχια. Γι'αυτό ως ψάξι ακόμα για καμιά δουλειά, ώστε να μπορέσει να εξασφαλίση την οικονομική ανεξαρτησία της. Και κάτι άλλο ακόμη, ως σκεψή: πως δεν θα ζήσει αιώνια με τη μητριά της, γιατί κάποιον θ' αγαπήσει, κάποιος θα την αγαπήσει κι' έτσι θα βρη την απολύτρωσι.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η Μέδα

Ο Νοέμβριος εινε ο μήνας των κομικών συγκεντρώσεων και γενικά της έντατικης ζωής.

Οι κοσμικές κυρίες συγκεντρώνονται σε φιλικά σαλόνια για να παίξουν μπριτζ, να κουβεντιάσουν πίνοντας ένα κοκτέιλ ή μία μαστίχα. Θα πάνε κάποτε σ' ένα ρεστοράν, θα τελειώσουν τη βραδιά τους σ' ένα καμπαρέ όπου επιτρέπεται ο χορός. Οι λιγότερο κοσμικές ή εκείνες που εργάζονται θα πάνε στις δουλειές τους: στα γραφεία τους, στα εργαστήρια τους και για διασκεδάσι σ' όρκεστρών σ' έναν κινηματογράφο, σ' ένα θέατρο.

Για όλες αυτές τις περιπτώσεις χρειάζεται το ανάλογο ντύσιμο χωρίς όμως υπερβολές, γιατί όπως δεν εινε

Φορεμάτκι απογεύματος από μαροκαίν και πιά άμπιγι από σατέν με κορσάζ ρεγκλάν από κεντημένο τούλι.

συστό να παρουσιάζομαστε ατημέλητες, έτσι δεν πρέπει και να υπερβάλλουμε σε πολυτέλεια.

Η ταρινή μόδα έχει προβλέψει για όλα: επαναφορά φορέματα, ταγιέρ, καπέλλα και διάφορα εξαρτήματα. Έτσι όλες θα μπορούμε να βρούμε ό,τι μας χρειάζεται και πρό πάντων ό,τι μας ταιριάζει.

Είμαστε νέες; Μας επιτρέπονται όλα: τα πιο «ξεντρικά» σχέδια, τα πιο χτυπητά χρώματα, τα πιο παράξενα καπέλλα με ιδιόρρυθμα σχήματα και εξωφρενικά γανιριάρματα.

Είμαστε λιγότερο νέες; Θά τ' αποφυγούμε δλ' αυτά και θα έχουμε ως κύριο μας σκοπό να περνούμε απαρτημένες και να μη δίνουμε την εντύπωση ότι θέλουμε να νεαρώμε.

Προσوخ χρειάζεται επίσης στη σικουέττα, γιατί υπάρχουν χρώματα, σχέδια και γενικά ντυσίματα που θέλουν κομψά σώματα και ώρια αναστήματα.

Η Γαλλίδα τα προσέχει πάντοτε δλ' αυτά κι' έτσι έχει μια έμφανη άνοχη που την κάνει να ξεχωρίζει μέσα σε χίλιες.

Ας δούμε λοιπόν τί περιέχει για τα χειμώνα η γκαρνταρόμπα της.

Η γκαρνταρόμπα της Παριζιάνας

Εφέτος εινε πολύ της μόδας το μαύρο χρώμα, γι' αυτό τα πρώτα που φροντίζει η Παριζιάνα εινε να μαύρει ταγιέρ. Μ' αυτό μπορεί να εμφανίζεται παντού να εινε πάντα εντυμμένη όπως λέμε.

Για ένα γούνα ήμειπίσμο ή μία βραδυνή συγκεντρώσι, το ωραίο κεντήσιμο εινε ένα μαύρο ή κασσιόπρο φόρεμα σ' απλό σχέδιο. Ντραπέ ή τουνίκ πάνω σε φουφά. Μια έσάρπα χρωματιστή θα προσέδιδε έναν εύθυμο τόνο στο σύνολο.

Για ένα τασί ή ένα μπριτζ εινε φορεμάτκι από λαινάς σ' σκούρο χρώμα εινε ό,τι χρειάζεται. Το πολύ-πολύ λίγο γανιριάρμα από βελούδο ή φάιν ή ένα συμπίλημα από μία βελούδινη ρεδιγκάτα και ένα επίσης βελούδινο καπέλλακι. Τα γάντια θα εινε από ομοιόχρομο σατέν και το ίδιο χρώμα θα έχουν επίσης τα σανδάλια.

Αν η βραδιά πρόκειται να παραταθί, τότε θα προτιμήσουμε ένα φόρεμα από ταφτά, βελούδο φαί ή νταμά.

Το φόρεμα εινε ντεκλτέ και θα έχη για συμπλήρωμα ένα κομψό μπολερό.

Απαραίτητο επίσης εινε ένα μαντί από καλή γούνα. Ξέρουμε όμως ότι κοστίζει αρκετά, γι' αυτό ως έχουμε ένα βαρύ επανωφόρι επίσημο που φασμα περιμένοντας την ευκαιρία για ν' αποχτήσουμε κάποτε και τη γούνα.

Το καπέλλο θα εινε μικρό και γανιρινό μ' ένα λουλούδι, ένα φτερό ή ένα κόσμημα.

Την ημέρα σούς δρόμους, στον κινηματογράφο, σε μια αίθουσα τσιγίου, φόρεμα ένα κλασσικό ταγιέρ από λαινάς μονόχρωμο με χρωματιστή μπλούζα, με έσάρπα μπουκατίσι και γάντια μπουκατίσι.

Τέλος, το καθημερινό επανωφόρι που θα φορούμε όταν δεν πρόκειται να πάμε σε καμιά συγκεντρώσι εινε να εινε απαραιτήτο, εινε η κρέμα που βάζουμε στο πρόσωπο και την σκουίζουμε σαλακά για να βάλουμε από πάνω την πούδρα. Το κόν ντε τέν» έχει διπλό σκοπό: να προφυλάξη την επιδερμίδα από την επίδρασι της πούδρας και συγχρόνως να την βοηθήσει να στρώσει πάνω στο πρόσωπο.

Να συστήσουμε μία ωριμένη κρέμα δεν εινε εύκολο, γιατί όπως είπα-

Μπάσκες από τουνίχ

Οι πτίτ ρόμπ εινε από τα πρα-

κτικότερα κοστούμια, έχουν δέ και το καλό ότι μπορούν να γίνουν με μια μεταποίησι ενός πέριου ή προπεριου φορέματος.

Οι τουνίκ και οι τουνίκ αυτό τον προσοισμό έχουν, να βοηθούν ώστε να γίνη η μεταποίησις. Συνηθίζονται επίσης οι πλινεδωτές ποδιές που το μοντάρισμά τους γίνεται με ψεύτικες τσέπες που έχουν ρεβέρ και ένα κουμπί. Το κορσάζ εινε μπροστά ανοιχτό σε σημείο που ν' αφήνη να φαίνεται μία χρωματιστή έσάρπα δεμένη στο λαιμό.

Οι τουνίκ και τα φουφά εινε επίσης σε πρακτικότερα σχέδια. Τα κορσάζ γίνονται κιμονό με κοντά μανίκια και άνοιγμα του λαιμού μυτερό, όπως μητέρα εινε επίσης και η τουνίκ. Μία πλατιά βελούδινη ζώνη συμπληρώνει το σύνολο.

Πολύ κομψά εινε και τα ταγιέρ που έχουν μακρά ζακέττα. που σχηματίζει μία τουνίκ κομμένη αν φόρμ και μακρύτερη πίσω παρά εμπρός. Η τουνίκ αυτή εινε τοποθετημένη σε τέτοιον τρόπο, ώστε να μπαίνη και να βγαίνη. Έτσι όταν βγαίνη, αφήνει το ταγιέρ να φαίνεται σαν φόρεμα.

Σε άλλα σχέδια το κοστούμι φαίνεται πιο πολύ φόρεμα με τουνίκ παρά ταγιέρ, και καθώς η τουνίκ εινε κι' αυτή προσέδιδε με ένα και το άλλο φόρεμα έχουμε δύο εμφανίσεις.

Βραδυνές τουαλέτες

Και ετόνουμε στα βραδυνά φορέματα. Έκεί όλα τα χαντά, τα βαρέια μεταξωτά, έχουν τον λόγον: Φαί, σατέν, όττομάν με ανάμεικτα φυσικά δαντέλλας, ή μουλίνας. Τα βραδυνά έσάρπα δεν έχουν αποκλειστικά μακριές φούστες ως το έδαφος, γιατί συνήθως είναι πολύ και με κοντές φούστες.

Τα σχέδια τους εινε απλά, κλασσικά δηλαδή με κορσάζ, ίσια ή κιμονό. Αυτό το τελευταίο το προτιμούν πολλές κυρίες, γιατί δίνει ένα άνοιγμα στους ώμους που παρουσιάζει ωραία αντίθεσι με την δαχτυλίδεια μέση.

Τα νέα χτενίσματα

Ποτέ δεν ήσαν τόσο πολύ της μόδας τα κομμένα μαλλιά και όμως η 'Αθηναία δειχνεται πολύ επιφυλακτική σ' αυτά το κεφάλαιο. Δεν σπυδεύει δόλου να την ακολουθήση, θέλει να πιστέψη ότι η μόδα αυτή θα επικρατήση και πρό πάντων ότι θα κρατήση.

Εινε ωστόσο γεγονός ότι στο Παρίσι, στο Λονδίνο, στη Νέα 'Υόρκη λίγες εινε οι κυρίες που παρουσιάζονται με μακριά μαλλιά. Μη φανταστήτε όμως ότι παρουσιάζουν μονοτονία το κομμένα κεφαλαία γιατί τα χτενίσματα εινε πολλά.

Κεφαλαία μπουκλές όπως των εφήβων αράματα ίδιως για όσες έχουν το χρίσμα να έχουν φυσικά όντολές μαλλιά, κομμένα «ά λά πάξ», «ά λά γκαρσόν», όντολάρισμένα, ίσια, μα μπουκλίσες πίσω με μπουκλίσες στα πλάγια, με χωρίστρα στη μέση, με χωρίστρα στο πλάι.

Τα κομμένα μαλλιά έναρμονίζονται άραιότατα με τα μικρά καπέλλα, με τις στρογγυλές καλότες, με τα μπερέ.

Η μόδα, βλέπετε, τα σκέπτεται πάντοτε όλα και όταν λανασή κάτι σπυδεύει άμεσα να βρη και τί πηγαίνει σ' αυτό το κάτι.

Και ελίγχι για το πρόσωπο

Εινε τόσες πολλές οι άναγνώστρις που με ρωτούν για την περιποίησι του προσώπου, που μερικές συμβουλές εινε, νομίζω, άπαραίτητες.

Το κόν ντε τέν» εινε κάτι που εινε πιά άπαραίτητο, εινε η κρέμα που βάζουμε στο πρόσωπο και την σκουίζουμε σαλακά για να βάλουμε από πάνω την πούδρα. Το κόν ντε τέν» έχει διπλό σκοπό: να προφυλάξη την επιδερμίδα από την επίδρασι της πούδρας και συγχρόνως να την βοηθήσει να στρώσει πάνω στο πρόσωπο.

Να συστήσουμε μία ωριμένη κρέμα δεν εινε εύκολο, γιατί όπως είπα-

Ένα από τα τελευταία κτενίσματα που δείχνει πως το όντολάρισμα δεν εινε πάντα άπαραίτητο.

με πολλές φορές, κάθε επιδερμίδα έχει τις ιδιαιτητικές της κι' εκείνο που ταιριάζει στη μία δεν ταιριάζει φυσικά στην άλλη, άλλα όλες οι άμερικανικές και οι άγγλικές κρέμες εινε καλές. Όσες έχουν έθρα έπιδερμίδα ως διαλέξουμε κρέμα νυκτός, όσες έχουν λιπαρά κρέμα ημέρας.

Το μακιγιαρίσμα του προσώπου θα γίνεται πριν από το πούδραρισμα.

Το κοκκινισμα των χειλέων θα γίνεται με προσοχή και σε τρόπο που να μη ξεφεύγη κοκκίνο και να πηγαίνη έξω από τη φυσική γραμμή. Θα βάζουμε λίγο κοκκίνο και στο μέσο μέρος για να μη φαίνεται πολύ χλωμό, άλλα θα το κάνουμε με προσοχή για να μη κοκκινίζουμε μαζί και τα δάντια μας.

Τα μάτια θέλουν κι' αυτά μία σχετική περιποίησι. Θα φροντίσουμε πρώτα να δούμε μήπως πρέπει να ξεριζώσουμε μερικές περιττές τριχίτσες από τα φρύδια. Ύστερα θα τα περάσουμε με το βουρτσάκι το βουτηγμένο σε κοσμητικ μούρο ή καστανό ή έσβαθό και θα περάσουμε με προσοχή και τα ματασίνια.

Θ' αποφεύγουμε τα κραγιόν που κάνουν τόσο άδρες γραμμές πάνω στα φρύδια και άγριους στο πρόσωπο, δίδοντας του μία σκληρή ή άγρια έκφρασι.

Κάτι ακόμη: Μην ξεχνάτε πως το μακιγιαρίσμα του προσώπου πρέπει να γίνεται μπας στο παρόδου των ήμερα και τα βραδυνά μπας στο φως. Προσέχετε επίσης πολύ την όμορνια των χρωμάτων, το ρούζ που θα βάλετε στο πρόσωπο, το ρούζ που θα βάλετε στα χείλη, το χρώμα της πούδρας, γιατί πρέπει όλα να συνδυάζονται με το χρώμα της επιδερμίδος σας και των μαλλιών σας.

Η άλληλεγχραφία μου

Αλέξαν Β., Κηφισιά: Θεραπεύεται η πιτυρία, θέλει όμως καταπολέμηση. Βράστε μέσα σε 100 δρόμα νερό βροχής 10 γρ. bols de sapin και μ' αυτό να λουζέστε 2 φορές την έβδομάδα, τα βραδυνά δέ να τριβέτε τις ριζές των μαλλιών σας μ' ένα μίγμα ρετινόλιδου, άμυγδαλόλιδου και τανίνης.

Σε 15 μέρες το πολύ θα έχετε θεραπευθί ριζικά.

Τρία κορίτσια Βόλον: Διαβάστε όσα γράφω σήμερα στην παρά πάνω στήλη σχετικά με το πρόσωπο και ακολουθήστε τα. Δεν μπορεί να σας συστήσω μάρκα κρέμας. Θα βρήτε μόνι σας τί σας πάει.

Δε όδρα η 'Εβραία: Για τα σπυράκια παίρνει κάθε πρωί μία κουταλιά μουρανόλαδο, άποφύγετε τα λαδερά, τα παστά, τα οινόπνευμα και άφου πάρετε μισή όκ μπουρνούλαδο παίρνει κάθε πρωί νηστικά μία κουταλιάτα μαγιά της μπύρας λυμένη σε λίγο χλιαρό νερό. Κρέμα δεν μπορώ να σας συστήσω.

Αλί κην Ταν. 20: Να λουζέστε συχνά με βραμένο σκίνο και να κάνετε έσβαθό μασάζ στις ριζές με ρετινόλιδο.

Δέ σποιναν το Κάστρον: Για να μη σπάσουν τα νύχια σας να τα τριβέτε, κάθε βράδυ με λίγο λάδι φαγητού και να σταματήσετε για 10 ώρες να μην διαστήτε το βερνίκι.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ο Έντμον Πομμεράι ήταν γιατρός. 'Αλλ' η επιστήμη του δεν τον ένδιεφερε. Έκείνο που ποθούσε ήταν το χρήμα, οι διασκέδασεις, η εύκολη ζωή, η άσυλλόγιστη και άχαλινωτη σπατάλη. Καί, για να τ' αποκτήση, ρίχτηκε στο έγκλημα, από ψυχρό ύπολογισμό, όπως ο τελευταίος των κακούργων.

Άρχισε, άλλωστε, από πολύ νωρίς. Η πρώτη κακοήθειά του ήταν ότι αυτοχειροτονήθηκε σε ευνάτριδη με τη συνεργασία ενός υπαλλήλου των Γαλλικών 'Αρχειών, που του έδωσε έναν πλαστογραφημένο παλιό τίτλο ευγενείας. Έτσι έγινε Κοντύ ντε λά Πομμεράι και έδωσε στις κάρτες του ένα οικόσημο, που παρίστανε ένα μυθικό ζώο, κάτι σα δράκοντα, που άγρυπνούσε πάνω στις έπαλξεις ενός πύργου.

Έπειτα, μια και δεν είχε πελατεία, ρίχτηκε στις έρωτικές κατακτήσεις. Μόνο που φρόντιζε να βρίσκη γυναίκες μεγαλύτερες απ' αυτόν και που είχαν κάποιο κομψόδεμα. Ο «ευνάτριδης» γιατρός, μόλις το ξεκοκκάλιζε, τις παρατούσε για να ριχτή σε κάποια καινούργια περιπέτεια. Μόνο σε μία γυναίκα έμεινε πιστός: στην κυρία ντε Πόου. Αυτή ήταν η μόνιμη φίλη του, πράγμα που δεν τον έμποδίζε να την προδίδη κάθε φορά που του δινόταν η ευκαιρία.

Για μία στιγμή, ωστόσο, η τύχη του χαμογέλασε. Προσελήφθη ως γιατρός της φιλανθρωπικής 'Εταιρίας του 'Αγίου Θωμά του 'Ακινάτου με ικανοποιητικό μισθό. 'Αλλά δεν ήταν αυτό που ποθούσε ο Πομμεράι. Βάλλθηκε άμεσα να γίνη ταμίας της 'Εταιρίας και το κατάφερε δείχνοντας μεγάλο θρησκευτικό ζήλο και άλτρουιστικά αισθήματα...

Το ταμείο της 'Εταιρίας περιέχει σαράντα πέντε περίπου χιλιάδες φράγκα. Αυτά τα χρήματα έκαμαν σε λίγο φτερά.

Οι διευθυντές της 'Εταιρίας κατάγγειλαν τότε τον Πομμεράι, αλλ' ο άθλιος κατάφερε να σωθή, καταβάλλοντας το ποσό που είχε υπεξαίρεισει προτού δοθί συνέχεια στην ύποδεισι. Πού το βρήκε;

Στην εποχή αυτή άναγεται το πρώτο έγκλημα του Πομμεράι. Αυτό το έγκλημα άποκαλύφθηκε πολύ άργότερα, χωρίς στις έξιμολογήσεις του ίδιου. 'Αλλά την εποχή που έγινε κανείς δεν ύποπτευθηκε το παραμικρό.

Ο Πομμεράι είχε τότε, έκτος από την κυρία Πόου μία άλλη φίλη, που την έλεγαν Τερέζα Λεμοσάν και που είχε ένα γερό κομψόδεμα. Αυτή η γυναίκα έπαθε, τύφο και πέθανε μέσα σε σαράντα όχτώ ώρες. Αυτή ήταν η έπίσημη έκδοχή. Στην πραγματικότητα, ο κακούργος γιατρός την δηλητηρίασε. 'Απ' αυτό το έγκλημα του κέρδισε ένα ποσό έξηντα χιλιάδων φράγκων. Μετά την πληρωμή του χρέους του προς την 'Εταιρία, που έμειναν και δέκα πέντε περίπου χιλιάδες φράγκα, που τις σπατάλησε μέσα σε λίγες μέρες.

Η περιπέτεια του αυτή άπογοήτευσε τον Πομμεράι, άλλα δεν τον σωφρόνισε. Το χρήμα παρέμενε πάντα ο μεγαλύτερος πόθος της ζωής του και, για την άποχτησί του, δεν δίστασε μπροστά σε κανένα μέσο.

Λίγο καιρό άργότερα, τον Αύγουστο του 1861, παντρεύτηκε μία χαριτωμένη νέα, τη δεσποινίδα Ντονιπιζύ, που του έδωσε για προίκα το σημαντικό για κείνη την εποχή ποσό των 150.000 φράγκων.

Το μεγαλύτερο μέρος από τα χρήματα αυτά, ο Πομμεράι το διέθεσε για την πληρωμή των χρεών του. Έδωσε επίσης 5.000 φράγκα στην κυρία ντε Πόου, τη μόνιμη φίλη του και της ύποσχέθηκε μία ίσοβια έπιχορήγησι. (Η γυναίκα αυτή ήξερε πολλά πράγματα από το παρελθόν του και δεν μπορούσε να την έγκαταλείψη χωρίς να έκτεθί σε μεγάλο κίνδυνο).

'Αλλ' ο Πομμεράι δεν είχε παντρευτή τη δεσποινίδα Ντονιπιζύ για τα 150.000 φράγκα της. Ο σκοπός του ήταν άλλος. Η μητέρα της γυναίκας του είχε μία περιουσία που ξεπερνούσε το 1/2 έκατομμύριο φράγκα κι' ο κακούργος γιατρός της είχε προσχεδιάσει από καιρό με ποιο τρόπο θα την έδωζε στο χέρι.

Έξω βδομάδες μετά το γάμο της κόρης της, η κυρία Ντονιπιζύ άρρώσθηκε ξαφνικά και πέθανε μέσα σε δύο ώρες. Χολέρα, δειγνώσε ο γαμπρός της και κανείς δεν είδε τίποτε το παράξενο σ' αυτό, γιατί την εποχή εκείνη είχαν παρουσιαστή μερικά κρούσματα της τρομερής άσθενείας στο Παρίσι και τα πρόστασια.

Ο Πομμεράι ήταν τότε πλούσιος, πολύ πλούσιος μάλλον. Άρχισε τότε να ζή μία πολυτελή ζωή, άναμίχτηκε σε μερικές ύποπτες έπιχειρήσεις στο Χρηματιστήριο, έπαιζε τεράστια ποσά στο μπακράκι και τις κούρσες, σχετίστηκε με μερικά από τις πιο σπατάλες γυναίκες του ήμικόσμου και τα κατάφερε τόσο καλά, ώστε, έπειτα από δέκα όχτώ μήνες, ήταν και πάλι άπένταρος. Η περιουσία της κυρίας Ντονιπιζύ είχε εξαφανιστή.

'Αλλ' ο Πομμεράι ήταν ανεξάντλητος σε συνδυασμούς. Κατάστρωσε άμεσα ένα καινούργιο σχέδιο και το έξεδεσε στην κυρία ντε Πόου.

—Θά άσφαλισθής, της είπε, σε μία άσφαλιστική έταιρία και κατόπιν θα προσποιηθής μία σοβαρή άσθένεια. Έγώ, φυσικά, θα μεγαλοποιήσω τα πράγματα και θα πάω να προτείνω

έδωσε άλύπητα τα λεφτά σε χαρτιά και σε γυναίκες του ήμικόσμου.

Ένας άπαισίος ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΗΣ

Τα έγκλήματά του γιατρού Πομμεράι

Όταν τελείωσαν όλες αυτές οι διατυπίσεις, η κυρία Πόου... άρρώσθηκε. Ο Πομμεράι διέδωσε στους γείτονες ότι η κατάσταση της ήταν άπελπιστική.

'Αλλά δεν πήγε στην 'Εταιρία όπως είχε ύποσχεθί στη φίλη του. Το σχέδιό του ήταν έντελώς διαφορετικό. Ένα βράδυ γύρισε άνήσυχος όθην στο σπίτι της και της είπε ότι οι γιατροί της 'Εταιρίας θα την έπισκεπτονταν την άλλη μέρα. Της έδωσε, λοιπόν, να πih ένα φάρμακο, που, όπως την βεβαίωσε, θα της έφερνε έναν πυρετό μικρής διαρκείας. Η κυρία ντε Πόου το ήπιε άνυπόπτα. Έπειτα από μερικές ώρες ήταν νεκρή.

Ο Πομμεράι παρουσιάστηκε κατόπιν στην 'Εταιρία και ζήτησε να εισπράξη τα άσφαλιστικά: 550.000 φράγκα.

'Αλλ' οι διευθυντές της 'Εταιρίας δεν έδειξαν καμιά προθυμία να τον πληρώσουν. Τουναντίον κατάγγειλαν τον Πομμεράι ως δολοφόνο και άπατέωνα και ζήτησαν την έκταση και την εξέτασι του πτώματος της κυρίας ντε Πόου.

Αυτή η εξέτασι άνακάλυψε την ύπαρξη μιας σημαντικής ποσότητας δακτυλιδίος μέσα στα σπλάχνα της νεκρής.

Ο Πομμεράι είχε χάσει το παιχνίδι. Ύπερασπισσε όσώσο, με πείσμα τον έαυτό του και δεν άμολόγησε τα έγκλήματά του παρά μόνον όταν κατάλαβε ότι κάθε έλπις είχε χαθή.

Το δικαστήριο τον καταδίκασε σε θάνατο. Η έκτέλεσις του κακούργου έγινε κατά τις πρώτες ήμέρες του Φεβρουαρίου του 1864. Ο Πομμεράι άνέδενε με σταθερό βήμα τα σκαλοπάτια της λαμπρότητος και δεν έχασε το θάρρος του ως την τελευταία στιγμή. Είχε ύποσχεθί στον καθηγητή Βελτά ότι θα άνοιγόκλειε τρεις φορές τα μάτια του, για να τον πληροφορήση αν ύπρχε ζωή μετά θάνατον. Δεν έκαμε, ωστόσο, τίποτε και ο διάσημος καθηγητής της φυσιολογίας του Πανεπιστημίου των Παρισίων έμεινε με τη μάταιη προσδοκία του...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Με τη βοήθεια της Μισαόρα, που την καλεί με το άσυρτο τηλεφώνου του ηλεκτρικού «ραβδίου» του, ο Σαντί κάνει κάποια μυστηριώδη εργασία. Έπειτα οι Υπόγειοι παρουσιάζουν αυτόν και το Σερραφίν στην Κραταπάλα, που φάνηκε με την ακολουθία της. Ο Σαντί επιδεικνύει τα ταπεινά της την Κραταπάλα, αποδεικνύοντας της ότι την υπερτερεί σ' επιστημονικές γνώσεις. Σ' ένα μεγάλο λοιπόν κυνήγι θαλασσίαν τεράτων, που διοργανώνουν οι Υπόγειοι, λαβαίνει μέρος κι' αυτός, μέσα σε μία μηχανοκίνητη πέτρινη βάρκα που την εφύλαξε ο ίδιος. Η Κραταπάλα εκπλήσσεται κι' αυτό το νέο και άγνωστο της μέσον κινήσεως στο νερό. Οι κυνηγοί ηλεκτρίζουν τη θάλασσα, για να παραλύσουν τα τέρατα.

Μέσα στην απόλυτη σιωπή που απλωνόταν ολόγυρα, αντιχούσαν μόνον, όλο και πιο μακριά, τα ούρλιασμα των δύο εξημερωμένων νοθοσαύρων, που δεν διακρίνονταν πια μέσα στη φωτεινή ατμόσφαιρα.

Ο μηχανικός υπαλόγισε πρόχειρα — γιατί δεν είχε ρολόι — ότι η σιωπή αυτή κράτησε ως τρία τέταρτα της ώρας. Δεν μπορούσε πια να συγκρατήσει την ανυπομονησία του...

— Οι κυνηγοί σας θα σκοτώσουν τα ζώα με τα κεραυνόβολα όπλα τους; ρώτησε την Κραταπάλα.

— Όχι.

— Κι' όμως αυτό δείχνει η τακτική που ακολουθούν. Όταν οι φωνές των εξημερωμένων νοθοσαύρων προσελκύουν τα μεγάλα τέρατα, κι' αυτά ριχτούν στο δολωμά που τους έχουν προετοιμάσει οι κυνηγοί, θα δρεθούν τότε μέσα σε μία ζώνη ηλεκτρικής ενεργείας, θα παραλύσουν και θα μείνουν ακίνητα.

— Ναί.

— Θάνε εύκολο και γρήγορο πια να τα κεραυνοβολήσουν οι κυνηγοί.

— Ναί, έτσι θα γινόταν, αν τα ραβδία μας είχαν θανατηφόρο φόρτιση. Αλλά έχουμε κα-

Περμανόντ δωρεάν

Συμπληρώσατε τα ελλείποντα γράμματα:
Κ-Α-Ι-Ε-Ν-Κ-
Π-Ρ-Α-Α-Τ
Δ-Ν-Η-
Η φέρουσα την σωστή λύση θα κέρσει μία περμανόντ δωρεάν. Εάν οι φέρουσες τας λύσεις είναι περισσότερες της μίας θα γίνεται κλήρωση μεταξύ των. Αι κλήρωσεις θα γίνονται καθ' έκαστην 10-11 π. μ. Κομμωτήριον ΔΑΝΙΗΛ Όδου Πειραιώς 25. Τηλ. 55-517

νονίσει τις εκκνώσεις τους έτσι ώστε να προκαλούν μόνον αδύνατους κλονισμούς και να εξουδετερώνουν τις επιδράσεις των ζώνων, χωρίς όμως να φέρουν βαθείς διαταραχές μέσα στον οργανισμό τους.

— Μα ο τρόπος αυτός είναι επικίνδυνος! Γιατί τον προτιμάτε;

— Γιατί θέλουμε να πιάσουμε ζωντανά τα ζώα.

— Να τα πιάσετε;... Μα το μικρότερο απ' αυτά έχει φορές το μέγεθος του μεγαλιέ-
τερου ελέφαντος του δικού μας κόσμου.

— Οα δής.

Πράγματι, ακουγόταν τώρα ολόγυρα μία συναυλία από ούρλιασμα, μουγκρητά και σφυρίγματα. «Όλοι οι Υπόγειοι πέταξαν άμέσως, άθρο-
νιστά και ανέδρξαν σ' αρκετό ύ-
ψος ώστε να μη διακρίνονται μέσα στο διάχυτο φως. Α-
πεναντίας, αυτοί μπορούσαν να διακρίνουν καθαρά ότι βρι-
σκόταν μπροστά στο μαυρο-
φόντο της ύγρης επιφάνειας.

Οι κυνηγοί δούτα μιμήθηκαν τους άλλους, ξετυλίγοντας σι-
γά-σιγά το λεπτό λουρί που συγκρατούσε τα ηλεκτρικά ρα-
βδία. Το λουρί αυτό, με το ά-
σπρο χρώμα του, ήταν άρατο από μικρή απόσταση.

Δεν έμεινε πια στην επιφά-
νεια του άκεανού, παρά η κρυ-
σταλλίνη «βάρκα» κι' η πιρά-
γα του Σαντί, απ' έξω και
κοντά στο ημικύκλιο που σχη-
μάτιζαν τα ηλεκτρικά ραβδία.

Η Κραταπάλα άφισε το θρόνο της και κρύφθηκε πίσω απ' την ψηλή πύργω, ενώ οι κοπέλλες της ακολουθίας της ξεπλώνονταν κοντά στα πόδια της.

Ο Ρακτσουγκράγκ, οί πρό-
κριτοι της Χουδχούδ κι' οι κυ-
νηγοί του Φααφελούκ χάθηκαν στον άέρα, πάνω απ' τη «βάρ-
κα» της βασίλισσας της γιορ-
τής.

Ήταν καιρός! Ή κακόφω-
νη συναυλία είχε γίνει τόσο δυνατή, ώστε ο Σαντί δούλε-
σε τ' αυτιά του για να μη σπάσουν τα τύμπανα. Και φά-
νθηκε ξαφνικά ολόκληρο κοπάδι τεράτων, που γλυστράσαν με λιγυρώδη ταχύτητα πάνω στο νερό.

Ανέκταν σ' όλα τα γνωστή είδη των προϊστορικών ζώων, και σ' άλλα άκόμη, άγνωστα, και πελώρια. Οί φωνές τους θα μπορούσαν να σκεπάσουν το πανδαμόνιο μιας μεγάλης ια-
χης, και τα χτυπήματα τους να έρειπώσουν το ισχυρότερο μεσαιωνικό φρούριο. Χύμψαν όλα μαζί πάνω στο δολωμά.
«Άκόμη κι' ο άφοβος Σαντί,

που ήταν προετοιμασμένος για όλα, φοβήθηκε μπροστά στο ζωντανό κι' απερίγραπτο έ-
κείνο κύμα... Έπεσε στο έα-
θος της πύργω κι' έκρυψε το κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια του.

Ο Σερραφίν Ντομαί έμεινε καθισμένος, με το πρόσωπο αλλοιωμένο απ' τον τρελλό τρομό του, με τα μάτια γουρ-
λωμένα και το στόμα ορθάνοι-
χτο χωρίς να μπορεί να προφε-
ρη ούτε μία λέξη...

Το κοπάδι εκείνο των τερά-
των — άκατανόμαστο κι' απε-
ρίγραπτο στη γλώσσα των έ-
πιγίων ανθρώπων — χύμψε σαν κυκλώνας μέσα στο τερά-
στιο ηλεκτρισμένο ημικύκλιο. Και σταμάτησε άμέσως, πα-
ράλυτο απ' το ηλεκτρικό ρεύ-
στο.

Μόνο τα κεφάλια τους, με τις προιωντές σιαγόνες και τους φολιδατούς λαιμούς, κι' οι ούρες τους, χοντρές σαν κορ-
μοί δέντρων, είχαν μείνει σχε-
δόν άπρόσβλητα απ' τον ήλε-
κτρισμό και ταλαντεύονταν ή συστρέφονταν μανιασμένα.

Οι κυνηγοί και το υπόλοι-
πο πλήθος ξανακατέβηκαν τό-
τε, φτερουγίζοντας δυνατά και
δράζοντας πολεμικές και χα-
ρούμενες φωνές.

Ήταν και ανέκφραστο ο όχλοδο εκείνη από δεκα χιλιάδες ισχυρά στήθη Υπογείων, μαζί με τα μουγκρητά και τα μανιασμένα σφυρίγματα έκαστο περίπου τεράτων!... Θα μπό-
ρουσε να σκεπάσει ακόμη και το δονητό ενός ήφαιστείου!

Παρ' όλη τη ζάλη του, ο Σαντί συγκέντρωσε το κουρά-
γιο του, άνασκήθηκε λίγο και
κύτταξε γύρω του. Άπαρούσε πώς θα κατόρθωναν οι Υπό-
γειοι — όσο κι' αν ήταν δυ-
νατοί — να αιχμαλωτίσουν τό-
τοιους ζωικούς κολασμούς...

Είδε τότε τους διασκορπι-
σμένους κυνηγούς να πλησιά-
ζουν τα ζώα, από μπροστά ή

απ' τα πλάγια, κρατώντας κα-
θένας στο άριστερό του χέρι
ένα μακρύ μεταλλικό κορδόνι. Και καταλάσε το σκοπό τους...

Μόλις θα κατάφερνε ένας κυνηγός, χωρίς στην ευκαιρία και την επιδεξιότητά του, να δέσει το κορδόνι αυτό γύρω απ' το λαιμό, το κεφάλι ή την ούρα ενός τεράτος, κι' ή άλλη άκρη του κορδονιού θάρχεταν σ' έπαφή με το ηλεκτρισμένο νερό, άμέσως το κεφάλι έκείνο ή ή ούρα θ' ακινητούσε απ' την έπίδραση του ηλεκτρικού ρεύ-
ματος και το ζώο θάρμενε πια στη διάθεσή του ανθρώπου.

Για να το κατορθώσει όμως, αυτό, χρειαζόταν ένας απερί-
γραπτος κι' επικίνδυνος άγώ-
νας, άνάμεσα στα ρύγχη έκεί-
να, μήκους 3 ή 4 μέτρων, που
βρισκόνταν στην άκρη ενός
λαιμού ύψους 10 μέτρων, και
στις προιωντές ούρες που μα-
στιγνώναν άπελπισμένα τον ά-
έρα!

Ο Σαντί είχε ξαναδρρή πιά
όλη του την ψυχραιμία και
παρακολούθησε το τρομακτικό
έκείνο παίγνιο, ζητωκραυγά-
ζοντας κάθε τόσο μ' ένθουσια-
σμό — μολοντί, δέβαινα, δεν
ήπρχε καμμία πιθανότης να
τόν άκούση κανείς, μέσα σε
τέτοιο πανόλημονο...

Το κυνήγι κράτησε αρκετή
ώρα. Μερικά τραυματίες με-
ταφέρθηκαν από τους συντρο-
φους τους στη Χουδχούδ.

Ένα-ένα, τα τέρατα νική-
θηκαν απ' τον ισχυρό ήλεκτρι-
σμό. Μερικά μόνον απ' αυτά
έξακολουθούσαν ν' άμύνωνται
μ' άπόνερωσι.

Ένα απ' όλα είχε πλησιά-
σει πολύ στην κρυστάλλινη
«βάρκα». Ήταν ο πιο πελώ-
ριος απ' όλους τους «νοθοσαύ-
ρους». Τόν είχε αλαλάξει ο ί-
διος ο Φααφελούκ. Απ' την
άκρη όμως του κυνηγού, είχε
μεταχειρισθί τώρες φορές το
«ραβδί» του, και σε τόσο σύγ-
μα χρονικά διαστήματα, θ'

Ή κυρία...ψωνίζει

Μία κυρία μπήκε σ' ένα κατάστημα. Με ύπομονη 'Ιώδ ο υπάλληλος της άνεδοκατέβαζε τα τόπια, της τ' άνοιγει, τα
πηγαίνει έξω στο φώς να δη καλύτερα το χρώμα, της δίνει τις
συμβουλές του.

- Μου πάει το πράσινο; Τί λέτε;
- Θάύμα, κυρία μου!
- Ναί αλλά το καφέ είνε καλύτερο.
- Πώς! Καλό είνε και το καφέ.
- Το μαύρο, όμως είνε της μόδας, για παλτό. Δεν είνε;
- Πάρτε το μαύρο.
- Δεν έχετε άλλα χρώματα;
- Πώς!

Κατεβαίνουν άλλα τόπια, στοιδιάζονται βουνό στον πάγκο, μα ή κυρία στέκεται διατακτική άνάμεσα στο πράσινο, στο καφέ το μαύρο και σ' όλα τ' άλλα χρώματα της ίριδος. Κά-
ποτε, έπί τέλους, καταλήγει στο καφέ:

- Πόσο ο ήπχως, παρακαλώ;
- Έκατόν είκοσι, κυρία μου.
- Ό, τί άκριβά που τώχετε έσείς! Το ίδιο άκριδώς το βρήκα παραπάνω με έκαστο.
- Όχι, κυρία μου, αδύνατον, θα ήταν ντόπιο. Το δικό μας είνε γαλλικό.
- Δεν κάνει έκαστον δέκα;
- Λυπούμαι πολύ, κυρία μου, αλλά οι τιμές μας είνε ώρι-
σμένες.
- Όύτε έκαστον δεκαπέντε;
- Ό υπάλληλος άναστενάζει, σκουπίζει τον ιδρώτα του και ύποχωρεί:
- Έστω, έκαστον δεκαπέντε, κυρία μου. Για να σας κάνω πελάτισσα.
- Και ή κυρία ένθουσιασμένη:
- Όραία. Κόψτε μου ένα... δειγματάκι!...

υτε ή «Πέτρα της Δυνάμεως»
του είχε σχεδόν εξαντλήσει το
ηλεκτρικό φορτίο της και δεν
είχε προλάβει να τ' άνανέωση
απ' τον άτμοσφαιρικό ηλεκτρι-
σμό. Οί σπινθήρες λοιπόν που
παρήγε, είχαν γίνει πολύ άδυ-
νατοι, άνίσχυροι για ένα τό-
σο φοβερό αντίπαλο.

Το σώμα κι' ή ούρα του νο-
θοσαύρου είχαν παραλύσει. Ο
τεράστιος όμως λαιμός του και
το τρομακτικό κεφάλι του κου-
νιόνταν έλεύθερα κι' άψηφού-
σαν τις προσπάθειες του κουρ-
ρασμένου κυνηγού. Κάποια
στιγμή μάλιστα, καθώς ή κού-
ρασι έκανε βαρύτερο το πέταγ-
μα του Υπογείου, το τέρας
πρόλαβε να τόν δαγκώσει στη
μιά φτερούγα.

Ο πληγωμένος Φααφελούκ
γκρεμίστηκε στη θάλασσα. Το
ζώο έδγαλε τότε ένα θριαμβευ-
τικό σφύριγμα, άνασκήωσε το
λαιμό του και, προτού προλάβη
να επέδρξιν άλλοι κυνηγός,
επέτελλε, με το ρύγχος ορθάνοι-
χτο, στην πράρα της «βάρ-
κας»!

Η Κραταπάλα βρισκόταν
έκεί. Οί κοπέλλες της ακολου-
θίας της δεν κρατούσαν ήλε-
κτρικά ραβδία. Και το ραβδί
της Κραταπάλα της έφυγε
απ' το χέρι κι' έπεσε στην θά-
λασσα με την άποτομη κίνησι
που έκαμε για να όπισθοχω-
ρήσει.

Η Ιέρεια της έπιστήμης, ή
βασίλισσα της γιορτής, ή γυ-
ναίκα που την τιμούσε και τη
σεβόταν όλος ο κόσμος των
Υπογείων, είχε μείνει άνίσχυ-
ρη κι' άπροσάτευστη στη διά-
θεσι του τεράτος!...

Το πελώριο κεφάλι του νο-
θοσαύρου κατέβαινε τώρα γορ-
γά, άνοίγοντας ένα φρικτό
ρύγχος, που θα μπορούσε να
καταπιή δυό Υπογείους μα-
ζί!...

Η Κρ απάλα ήταν χαμέ-
νη!...

Μά όχι! Προτού το φοβερό
ρύγχος φτάση ως την κρυ-
σταλλινη «βάρκα», αυτή άρχι-
σε να όπισθοχωρή μνη της...
Έτσι, το κεφάλι του τεράτος
πρόλαβε μόνο να συντριψη
την άκρη της πύργω, ενώ ή
Κραταπάλα, σάα κι' αδαήσης,
έπεφτε στην άγκαλιά των τρο-
μακρατημένων ακολουθίας της.

Έρριξε μία μανία πίσω
της... και κατάλαβε κι' αυτή
τι είχε συμβή.

Βλεπόντας τόν κίνδυνο, ο
Σαντί είχε δάλει να λειτουργή-
ση άναπόδα ή έλικα της
πιράγας του. Και το μικρό
σκάφος του τράβηξε και την
κρυστάλλινη «βάρκα», έφόσον
ήταν δεμένο μαζί της.

Η Κραταπάλα ξαναδρρήκε
την ψυχραιμία της και ξαναγύ-
ρισε με μεγαλοπρέπεια στο
θρόνο της, απ' όπου είδε το
Ρακτσουγκράγκ και δυό συμ-
πολίτες του να κεραυνοβολούν
το νοθοσαύρο — τόν τελευταίο
που αντίστατέκταν ακόμη.

Είχαν νικήθι πια όλα τα
τέρατα. Το κυνήγι είχε τελει-
ώσει.

Οί Υπόγειοι έδεσαν με γε-
ρά λουριά τα ζώα απ' το λαι-
μό κι' άρχισαν να τα τραβούν
πίσω τους, μόλις ο άρχηγός
τους έδωσε το σύνθημα της έ-
πιστροφής.

— Άς ξεκουραστούν λίγο

«ΑΛΕΚΤΩΡ»

* Η άπαλή μελαγχολία του καιρού, που
καθρεφτίζεται στο πρόσωπό σας, σας
κάνει ΩΜΟΡΦΟΤΕΡΗ.

* Η ύγρασία όμως δά κάνει το δέρμα
σας να φαίνεται κουρασμένο και μα-
ραμένο.

* Προφυλάξτε το, όπως κάνουν χιλιά-
δες γυναίκες αυτή την εποχή με την
ΚΡΕΜΑ-ΛΑΝΟΛΙΝΗ «ΜΕΛΠΑΝ»

ΑΝ ΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ο παγκοσμίου φήμης
ΟΙΚΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ-ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΤΖΩΝ

υπό την Διεύθυνση του Καθηγη-
τού της 'Ακαδημίας του Λονδίνου
κ. ΤΖΩΝ γνωστοποιεί ότι ήρξε
τα μαθήματα, και οι έγγραφαι
συνεχίζονται.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΑΘΗΝΑΙ
Ακαδημία 86. Τηλ. 34-338

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ:
Περάματος Πειραιώς
ΚΡΗΤΗΣ

Ηράκλειον, Άγιος Νικόλαος,
Ιεράπετρα. Προσέχω Νεαπόλη,
Υπό την Διεύθυνση της Καθη-
γητρίας κ. ΤΖΩΝ
«ΕΡΜΗΣ»

ΩΡΟΛΟΓΙΑ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΕΛΒΕΤΙΚΑ

ΝΙΚ. ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ
Μέγ. Παυλίδου, 3ος όροφος
Αίολου 59 και Βουλας γυνίς

ΠΡΩΤΟΙ

Στά ραδιόφωνα

ΠΡΩΤΟΙ

Στις δόσεις

ΡΑΔΙΟ - ΝΕΟΝ

Πλ. Αγ. Θεοδώρων 3

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΧΕΙΡΟΠΟΙΗΤΑ

ΑΝΔΡΙΚΑ - ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ - ΠΑΙΔΙΚΑ

ΑΔΕΛΦΟΙ

ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ

Σαρρή 19 (Ψυρρή)

Ένα ΝΕΟΝ ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΤΗΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ,
ανακτικός συλασσομένην ΜΥΣΤΙΚΟΝ υπό της 'Α-
μερικής, άπεκαλύφθη τελευταίως εις τους χημικούς
μας. Παρουσιάζεται σαν Γάλα (μην κομείτε λάθος
και τ' άπείτε) Γάλα Γαλακτώμα που βγαίνει ζωντα-
νός και σφραγισμένος Περμανόντ σαν όνειρο! ! !
Έντός σφραγισμένων φιαλιδίων δια 3 Περμανόντ
έκαστον έχει χορηγήσει τους Κομμάτας μας,
διότι έτσι μπορούν να άναδείξουν την προσωπικήν
των μαεστρίαν. Το ΜΥΣΤΙΚΟΝ δεν είνε μυστικόν
πλέον και το ΓΑΛΑ ΦΙΓΚΑΡΟ διατίθεται από την
άποθήκην ειδών Κομμωτηρίων Α. ΒΑΛΣΑΜΗΣ
Θησείας 11, 'Αθήναι.

οι άνθρωποι σου. Θέλεις να
τραβήξω εγώ το ώραιο σου
πλοίο, με τόν τρόπο που με-
ταχειρίσθηκα και πρό όλίγου;
«Άλλωστε κι' οι άλλοι δεν
μπορούν τώρα να προχωρήσουν
πολύ γρήγορα, μία και ρυμουλ-
κούν τους τεράστιους αιχμα-
λώτους των.

Η Κραταπάλα κούνησε κα-
ταφατικά το κεφάλι της. Κι'
ή συνοδεία ξεκίνησε, με την
κρυστάλλινη «βάρκα» μπρο-
στά.

Ο Σαντί καθόταν στο τι-
μόνι κι' είχε βάλει πλήρη προς
την άκρογαλιά της Χουδχούδ.
Συγχρόνως επέδλεπε με την
άκρη του ματιού το συντροφό
του, γιατί ή συμπεριφορά του
τόν άνησυχούσε.

Πραγματικά, ο Σερραφίν τι-
ναζόταν άπότομα, έδγαζε ά-
νορθες φωνές και ψηνόταν
απ' τόν πυρετό. Όστόσο, δεν
έκαμε την παραμικρή κίνησι,
ως που έφτασαν όλοι στην άρ-
χη του δάσους. Έκει ο μηχανι-
κός παρακάλεσε ή Μισαούρα
να τόν παραλάβη και να τόν
έμπιστευθί στο Φααφελούκ —
που τόν είχαν μεταφέρει ήδη οι
συντροφοί του στην κατοικία
του.

Οί Υπόγειοι έδεσαν στην
άκρογαλιά τα αιχμαλωτισμέ-
να τέρατα. Όταν θα χαμήλω-
νε ή θάλασσα, με την παλίρ-
ροια, θα ξεσκεπάσει μία είσο-
δο, απ' όπου θα οδηγούσαν τα
ζώα ως τόν ύπόγειο «σταυλό»
που φιλοξενούσε το «κοπάδι»
της πόλεως.

Έπειτα, κουρασμένοι όλοι
απ' το κυνήγι, πέταξαν προς
την είσοδο της Χουδχούδ. Μέ-
σα στο αυγό - φορείο του Σαν-
τί βρισκόταν τώρα κι' ή Κρα-
ταπάλα, για να μην κουραστή
πετώντας.

Στη διαδρομή, ο μηχανικός
ρώτησε την Ιέρεια της έπιστή-
μης, λίγο παραξενεμένος για-
τί δεν τόν είχε εύχαριστήσει
καθόλου για τη διάσωσή της:
— Πιστεύεις λοιπόν ακόμη
Κραταπάλα, ότι οι άνθρωποι
της επιφανείας της γής είνε
κατώτεροι; Και δεν βρίσκεis
ότι οι έφευρέσεις τους μπο-
ρεί ν' άποδείχθουν κάποτε...

— Πιστεύω, Άνθρωπε απ'
άλλού, ότι είσαι μία μεγαλο-
φούια της φύλης σου και σ' εύ-
γνωμωνών γιατί μούσωσης τη
ζωή... έστω και μπροστά σ'
ένα ολόκληρο λαό. Άναγνωρί-
ζω ότι ή μικρή αυτή βάρκα
που κινείται μνη της, έλαττώ-
νει κάπως τη φυσική κατωτε-
ρότητά σας. Κι' έπειτα απ'
ότι έκαμες για μένα, βδάαν
προσβολή για τη φιλοτιμία
σου, αν δεν διακρίνεται ότι ή
δική σας άνθρωπότης κι' ή δι-
κή μας είνε άδελφές!

Ο Σαντί έκαμε ένα μορφα-
σμό. Γιατί περίμενε κάτι πα-
ραπάνω και διαζόταν να το
επιτύχων.

— Ναί, θα φτάσω στο σκοπό
μου, Κραταπάλα, παιν να φύ-
γης απ' το Χουδχούδ!... είπτε
με το νού του.

XIV

«Έχει άρχισι ή δεύτερη και
τελευταία Παλίρροια της Γιορ-
τής των Ψηλών Νερών. Άπό
τρείς ώρες τώρα, άναπαύεται
ολόκληρη ή πόλις — έκτός βέ-
βαια, απ' τα συνεργεία που
τροφοδοτούν το φούρνο και μα-
ζεύουν την «Πέτρα της Δυνά-
μεως».

Στο επίσημο γεύμα που
προηγήθηκε απ' τη γενική ά-
ναψαι, ή Κραταπάλα κατα-
δέχτηκε να φερθί με λιγώτερη

ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ, ΑΘΗΝΩΝ

Έτος ίδρύσεως 1929
Οδός Βουκουρεστίου
(Γιάν Στάης) 38
Ώρες 10 — 1 και 5 — 7.

— Έλεγχος και διατήρησης αναλογιών γυναικείου σώματος. — Διαιτητική και τόνωσης δερμάτος προσώπου.

— ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ — ΑΚΜΗ. — Υπεύθυνος άνευ ούλων ριζική άποτρίχωση.

— Ενημέρωση επί των περιπτώσεων ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ.

Διευθυντής ΤΟΝΥ ΜΠΡΑΤΣΟΥ

— Μέσα είναι η κυρία, αλλά είναι απασχολημένη. Από τον καιρό που βγήκε αυτό το CAMEL θέλει σώνει και καλά να γυαλίσει τα παπούτσια μόνη της.

ΒΑΦΑΙ, ΘΟΡΕΜΑΤΩΝ
RIDA
ΕΙΣ ΦΑΚΕΛΛΟΥΣ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Με τελειότητα μηχανήματα βραχέων κυμάτων. ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ Δέρματος — προσώπου, πανόδαν, ρυτίδων, φακίδων και πτώσεως των τριχών της κεφαλής με ακτίνες ultra - Violet υπό τον Αισθητικό δερματολόγον Ιατρό ΑΝΔΡΕΑ Θ. ΧΡΥΣΗ. Οδός Νίκης 13. Τηλ. 29548.

Προσπάθεια για το διαβήτη!

5, 5, 5, 5, 5, ΠΕΝΤΕ σε 5 μηνιαίες δόσεις ΧΩΡΙΣ ΤΟΚΟΥΣ και άλλες τοκογλυφίες πουλιέται το μοναδικότερο ραδιόφωνο ELEPHANT. Μοντέλλο 1950 στη Γενική Αντιπροσωπεία RADIO ΧΑΛΑΖΩΝΙΤΗ, Πατιστηρίου 17 (κοντά στην Τράπεζα της Ελλάδος).

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ
ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝ ΥΠΕΥΘΥΝΩΣ ΤΗΝ ΤΕΛΕΙΑΝ ΕΚΜΑΘΗΣΙΝ ΤΗΝ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ ΜΑΣ

σε τυραννικά πάνω στο σώμα του.

Όταν είχε επιτρέψει στο εξαντλημένο εκείνο σώμα να ξεπληρωθεί επιτέλους και να βυθιστεί στον ευεργετικό ύπνο, του είχε πη:

«Σου παραχωρώ μία ώρα... όχι παραπάνω! Αργότερα, θα μπορέσεις να κοιμηθείς όσο θέλεις. Τώρα έχουμε δουλειές επείγουσες!».

Και πραγματικά, ξύπνησε έπειτα από μία ώρα ακριβώς. Βρήκε τη Μισούκα κοντά στο κρεβάτι του.

— Α, έμεινες εδώ; της είπε. Σ' ευχαριστώ!

— Ξέρεις καλά, Σαντί, ότι θα πάω όπου μου πής, θα κάνω ό,τι θέλεις... γιατί είμαι περήφανη κι' ευτυχισμένη που μάντεψα εύθως άμέσως την άξια σου κι' υπήρξα δασκάλα σου και μαθήτριά σου μαζί! Μπορείς να με διατάξεις ό,τι θέλεις. Πιστεύω σε σένα κι' έχω γίνει υπηρέτριά σου!

— Τι πιστεύεις δηλαδή για μένα;

— Ότι είσαι ανώτερος νους. Ότι η δική μας ανθρωπότητα, που καυχείται τόσο για τις γνώσεις της, είναι αμαρής μπροστά σε σένα! Πιστεύω ότι ο εργομός σου ανάμεσα μας θα σημειώσει μία εκπληκτική πρόοδο για τον κόσμο μας...

«Κι' η Κραταπάλα, η σοφώτερη ανάμεσά μας, συμμερίζεται την πίστι μου, που είναι φόδος γι' αυτήν. Να γιατί σου δείχνει μία άμυντική ψυχρότητα.

— Φοβάμαι αυτή την έχθρα της...

— Έχεις άδικο. Η Κραταπάλα έχει ευθύτητα και ειλικρίνεια. Απ' τη στιγμή που β' αποδείχθη όλοφάνερα πως βρήκε τον άνθρωπο που ξέρεi πολύ περισσότερα απ' αυτήν, θα παραιτηθή μόνη της και θα του παραδώση την εξουσία της.

— Μακάρι να λές αλήθεια!

— Καταλαβαίνεις όμως πως δεν της είναι ευχάριστη αυτή η πιθανότητα. Να γιατί δεν σε δεχεται μ' ένθουσιασμό. Αλλά σε βεβαιώ ότι δεν θα κάμει τίποτε για ν' αποφυγή ή για να καθυστερήσει τη μοιραία ώρα που θα κατεβή απ' το θρόνο της και θα σου τον παραχωρήσει.

— Άκουσε, Μισούκα. Δεν θέλω για τον εαυτό μου ούτε το θρόνο της ούτε τις τιμές της. Είμαι ένας ξένος, ένας περαστικός. Επιδιώκω να πάω προσωρινά μόνο τη δύναμή της, για να πραγματοποιήσω ένα έργο στο οποίο αφιέρωσα τη ζωή μου... ένα έργο ωφέλιμο για την επιστήμη τόσο των Υπογείων όσο και της δικής μου φυλής. Άμέσως κατόπιν, θα επιστρέψω θρόνο και τιμές στην Κραταπάλα, υπό τόν όρον να τ'α μοιράσει μαζί σου.

— Μαζί μου;...

— Ναι. Έσυ μόνο με καταλάβεις. Έσυ μόνο μιλάς τη γλώσσα μου κι' είσαι η έμπιστή μου. Θέλω, αφού φύγω, νάσαι η πρώτη στον κόσμο σου!

Ευχαρίστησε τον διον σου

ΠΗΛΙΑΣ ΚΟΥΣΚΟΥ - ΤΑΜΒΑΚΗ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ
Διαθερίαι (υπερδραχέα κύματα),
4 - 6 μ. μ.
Σκουφά 73 β. Τηλ. 22-300

CHROA-LAX
ADELCO
Τοιχικές καθαριστικές

ΡΑΛΙΟΦΩΝΑ
ΑΓΓΛΙΚΑ
ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ
ΑΦΟΙ
ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 3
ΤΗΛ. 22.786 — 24.856

Πούδρα-Κρέμα
NELDA

ΚΑΛΤΣΕΣ ΝΑΪΛΟΝ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Ο Ο ΠΛΑΟΥΝ ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ
Σ. ΜΑΤΑΡΑΣ
ΧΑΒΡΙΟΥ 1 και Κολοκοτρώνη Γωνία
Β' ΟΡΟΦΟΣ, ΑΡ. ΓΡΑΦ. 7.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ
Βραβείον τηλεπαθείας Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών. Δέχεται καθ' έκαστην όδον Κρήτης 6, πάροδος Λισίων. Τηλέφ. 52-869.

«Γι' αυτό, θα διδάξω και στις δύο σας ό,τι μπορεί να σας ενδιαφέρει απ' τη δική μας επιστήμη. Κι' εφόσον θέχετε γίνει εξ' ίσου σοφές, θα έχετε ίσα δικαιώματα στο θρόνο, σύμφωνα με την αρχή της δικαιοσύνης που βασίλευει στην ευτυχισμένη χώρα σας.

— Δεν θέλω να μοιραστώ τον ένοχο θρόνο της Κραταπάλα! Καταλαβαίνω πως θάρρη ένας καιρός που θα γυρίσης στο οικο σου κόσμο. Θέλω λοιπόν να σ' ακολουθήσω, για να γνωρίσω τη ζωή της φυλής σου και τα θαύματα που ον μπορεί να συλλαβή ο νους μου.

— Αυτό δεν θα γίνει ποτέ! — Δεν θέλεις να με πάρης μαζί σου;

— Όχι, γιατί φροντίζω για το καλό σου και για το καλό της φυλής σου! Και δεν έννοω να με μεμφθής πως σας έφερα τη δυστυχία, σ' αντίλλαγμα της φιλοξενίας σου.

— Τη δυστυχία;

— Ναι, θα δυστυχήσετε, αν επικοινωνήσετε με τον ταραγμένο κόσμο μας, σεις που ξέρετε μόνο την Ειρήνη! Έδώ κάτω, Μισούκα, έχετε μπροστά σου μία μακριά και ήσυχη ζωή. Εκεί πάνω, το σώμα σου δεν θα μπορείς ν' άνθεξη στις ευμετάβλητες κλιματικές συνθήκες, ούτε κι' η ψυχή σου στους κλονισμούς της κοινωνικής μας οργάνωσης. Μάλιστα, η ψυχή σου θα τσακισή, γρηγορώτερα ίσως παρά το σώμα σου, απ' τον πόνο και τη ντροπή γιατί δεν σε καταλάβαιν.

— Όχι, ποτέ δεν θα σε πάω σ' ένα κόσμο όπου θάρρησκες το θάνατο! Οι δυο ανθρωπότητες μας είναι αιώνια χωρισμένες, για να μὲν καθεμιά τους στο περιβάλλον που της ταιριάζει.

— Και τί θα μ' έμποδισή, με τα ισχυρά μέσα που διαθέτουμε, να επιχειρήσω αντίστροφα το ταξίδι που έκανες εσύ και να φτάσω στην επιφάνεια της Γης;

— Η παράκλησί μου κι' η λογική σου. Άλλωστε, για να μην έρθω σε κανένα απ' τη φυλή σας ή ιδέα να τρυπήσω το θόλο που βρίσκεται από πάνω σας, σημαίνει ότι δεν το επέτρεψε «Εκείνος που κυβερνάει τον κόσμο».

— Έχω άκουσει πως επιχείρησαν μερικοί... και δεν καταλαβαίνω γιατί δεν συνεχίσαν την απόπειρά τους.

— Σίγουρα, γιατί δεν μπόρεσαν, Μισούκα. Η σωματική κατασκευή σας δεν είναι κατάλληλη για μία τέτοια εξερεύνηση.

— Έσυ που έχεις ζήσει πάντα σε μία σταθερή θερμότητα, δεν μπορείς να φαντασθής τί είναι το κρύο, ο άδελφος αυτός του Θανάτου! Ίσως να τόνωσαν αυτό που λές, αν πλησίασαν πολύ στην επιφάνεια, και να πάγωσε το αίμα στις φλέβες τους πριν φτάσουν στο σκοπό τους. Σκέψου τώρα τί θα γινόταν αν έδγαίναν στον κόσμο μας, ιδίως δε στις υπερβόρειες χώρες, όπου κι' έμεις ακόμη δεν μπορούμε να ζήσουμε δίχως τεχνητή θερμότητα!

— Όπως βλέπεις, Μισούκα, η Φύσις σας απαγορεύει να γνωρίζετε τον κόσμο μας. Θα περιορισθής λοιπόν στην Επιστήμη που σου φέρνω απ' αυτόν. Θεωρώ μάλιστα τόσο πολύ καθήκον μου να έμποδίσω

δλους σας από μία τέτοια μοιραία περιπέτεια, ώστε, αν δεν μου υποσχεθής ρητώς ότι δεν θα την επιχειρήσης ποτέ, θα κατεβώ με πρώτη ευκαιρία δίχως ηλεκτρικό ραβδί στο σταύλο του κοπαδιού των τεράτων!...

— Όχι, Σαντί! Δεν θέλω να πεθάνω... και μάλιστα να μαι έγω ή αίτία του θανάτου σου! Σου το είπα: Θα υπακούσω σ' ό,τι με διατάξεις!

— Πολύ καλά. Τώρα λοιπόν,

Για τις γυναίκες

Διαθέτοντας όλίγες ώρες την ημέρα θα μάθετε την χρήση και απαραίτητη τέχνη της Κοπτικής και Ραπτικής για το νοικοκυριό σας, και σε ώρα ανάγκης θα αντιμετωπίσετε άφοβα τα άπρόοπτα της ζωής.

Για το συμφέρον σας ζητήσατε σήμερα τον έτυπον κανονισμόν μας (δωρεάν) που έκτός του προγράμματος λειτουργίας, περιέχει εκατοντάδες δυνάμει τελειοφύλων μας μετά των ακριβών διευθύνσεων αυτών που διατηρούν σήμερα μεγάλας και σοβαράς επιχειρήσεις χωρίς στην τέχνη που τους έμάθαμε.

ΟΡΕ Περικλέους 44
ΟΡΕ Φιλελλήνων 1
ΟΡΕ Πειραιεύς, Ζωσιμαδών 23

ΕLEPHANT
ΜΟΝΤΕΛΛΑ 1950
Τα μόνον καλύτερα μεταπολεμικά
Ραδιόφωνα
RADIO ΧΑΛΑΖΩΝΙΤΗ
ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 17 ΑΘΗΝΑΙ
Ζητούνται Άνθρωποι διά τας Έπαρχίας

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Ριζική αποτρίχωση του προσώπου κλπ. άνευ ούδεμιας βλάβης του δέρματος, επιτυγχάνεται δια τελευταίου τύπου ειδικού μηχανήματος υπό του ειδικού ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ Ιατρού κ. ΤΑΣΣΟΥ Σ. ΚΑΠΕΓΟΡΡΑΧΗ. Ίατρείον: Όδός Γερανίου 33 Τηλ. 53-539 2-7 μ. μ.

SOLID
ΒΑΘΗΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΝΑΙ είναι ώραϊον να διαβάσετε τις ρεκλάμες, αλλά να προσέχετε και την ποιότητα. Για καλό και για κακό ρωτήσετε και τον τσαγκάρη σας με τί να γυαλίσετε τα παπούτσια σας

ARIZONA

με τη συνείδησί μου ήσυχη, μπορώ να επιδοθώ ολοκληρωτικά στο έργο μου. Πρέπει να ν' αναγνωρίση η Κραταπάλα την υπεροχή μου, πριν να φύγη απ' τη Χουβχούδ!

«Πες μου τί πρόκειται να γίνει στη δεύτερη παλίρροια της γιορτής σας, για να ξέρω πως πρέπει να ενεργήσω.

— Όταν άνεβη ή θάλασσα, θα διοργανώσουμε το «Παιγνίδι του Δράκοντος».

— Τί είν' αυτό;

— Είμαι πολύ πονηρός. Ξεφεύγει απ' όλες τις παγίδες μας.

— Δεν μπορέσατε λοιπόν ποτέ να σκοτώσετε ένα δράκοντα;

— Ούτε να σκοτώσουμε, ούτε να πιάσουμε ζωντανό... Μόνον εσύ χτύπησες έναν απ' αυτούς, όταν έφτασες με τ' όπλο σου πούμοιαζε μ' εκείνο με το οποίο με πλήγωσε ο Ηλίθιος. Μπορέσε τότε ο Φαφαφλούκ, για να σας προστατέψη, να κεραυνοβολήση με το ραβδί του το δράκοντα, αφού τον βρήκε καταγής.

«Ήταν η πρώτη φορά που είδαμε από κοντά ένα τέτοιο ζώο, χωρίς σε σένα που το είχα πληγώσει. Κι' αυτό σου έδωσε κύρος, πριν ακόμη σε γνωρίσω καλλίτερα.

— Όστε λοιπόν, στο «Παιγνίδι του Δράκοντος» δεν πρόκειται να αίχαιλωτίσετε ένα απ' τα επίφοβα φτερωτά τέρατα;

— Ναι, αλλά όχι ένα ενήλικο, αλλά ένα πολύ μικρό, που θ' αρχίξη μόλις να πετάει. Αυτό, θα μπορέσουμε ίσως να το φτάσουμε — έκτος αν προλάβω κανένα απ' τα μεγάλα να τ' αρπάξη με τα νύχια του και να το πάρη μαζί του.

«Αυτή η αμφιβολία για την επιτυχία κρατάει σε συναγερμό τους κατοίκους εκείνους της Χουβχούδ, που ξεχωρίζουν για το γρήγορο πέταγμα τους και που είναι, βεβαίως, οι καταλληλότεροι για το «Παιγνίδι του Δράκοντος». Γιατί θάνατο ταπεινωτικό για την πόλι μας, αν η Κραταπάλα δεν πάρη μαζί της φυγόντας ένα μικρό δράκοντα! Τί σπανιότερο κι' ωραιότερο δώρο θα μπορούσαμε να προσφέρουμε σε μία τέτοια διαλεκτική επισκέπτριά...»

— Καταλαβαίνω. Και τί κάνει ο κυνηγός σας για να πιάση ζωντανό αυτό το μικρό ζώο;

— Πρέπει να του περάση απ' το λαιμό το ηλεκτρικό καβόνι, όπως και στα θαλασσινά τέρατα, φροντίζοντας όμως να διακόψη τη επαφή εγκαίρως, για να μη σκοτωθώ πέφτοντας ο μικρός δράκοντας.

— Ωραία! Θα μου δώσης ένα απ' αυτά τα καβόνια.

— Θέλεις να πάρης μέρος στο «Παιγνίδι»;... Μα εσύ δεν μπορείς να πετάξεις!

— Είμαι βεβαίως γι' αυτό;

— Μα... υποθέτω!

— Και τί θα έλεγες αν έπιανα, όχι ένα μικρό, αλλά ένα μεγάλο δράκοντα;

— Είν' αδύνατο!

— Για σας. Όχι όμως και για μένα.

— Μηπως έχασες τ'α λογικά σου, σαν το σύντροφό σου;

— Πες μου, αν έκανα αυτό το θαύμα, τί θα έλεγες τότε η Κραταπάλα;

— Θα υποκλινόταν μπροστά σου, γιατί, με την επιστήμη σου και μόνον, αδύνατος και δίχως φτερούγες, θα-χες επιτύχει κάτι που θεωρούν

— Πρέπει να ξέρης ότι, απ' όλα τα ζώα του κόσμου μας, μόνον ο φτερωτός δράκοντας αψηφά τη δυναμί μας.

— Ίως αυτό;

— Γιατί πεταί γρηγορώτερα από μας, δεν μπορούμε δε να δημιουργήσουμε «ήλεκ» τρισμένες ζώνες στον αέρα, όπως κάνουμε μέσα στη θάλασσα.

— Γιατί δεν του στήνεται παγίδα;

— Είναι πολύ πονηρός. Ξεφεύγει απ' όλες τις παγίδες μας.

— Δεν μπορέσατε λοιπόν ποτέ να σκοτώσετε ένα δράκοντα;

— Ούτε να πιάσουμε, ούτε να σκοτώσουμε, ούτε να πιάσουμε ζωντανό... Μόνον εσύ χτύπησες έναν απ' αυτούς, όταν έφτασες με τ' όπλο σου πούμοιαζε μ' εκείνο με το οποίο με πλήγωσε ο Ηλίθιος. Μπορέσε τότε ο Φαφαφλούκ, για να σας προστατέψη, να κεραυνοβολήση με το ραβδί του το δράκοντα, αφού τον βρήκε καταγής.

«Ήταν η πρώτη φορά που είδαμε από κοντά ένα τέτοιο ζώο, χωρίς σε σένα που το είχα πληγώσει. Κι' αυτό σου έδωσε κύρος, πριν ακόμη σε γνωρίσω καλλίτερα.

— Όστε λοιπόν, στο «Παιγνίδι του Δράκοντος» δεν πρόκειται να αίχαιλωτίσετε ένα απ' τα επίφοβα φτερωτά τέρατα;

— Ναι, αλλά όχι ένα ενήλικο, αλλά ένα πολύ μικρό, που θ' αρχίξη μόλις να πετάει. Αυτό, θα μπορέσουμε ίσως να το φτάσουμε — έκτος αν προλάβω κανένα απ' τα μεγάλα να τ' αρπάξη με τα νύχια του και να το πάρη μαζί του.

«Αυτή η αμφιβολία για την επιτυχία κρατάει σε συναγερμό τους κατοίκους εκείνους της Χουβχούδ, που ξεχωρίζουν για το γρήγορο πέταγμα τους και που είναι, βεβαίως, οι καταλληλότεροι για το «Παιγνίδι του Δράκοντος». Γιατί θάνατο ταπεινωτικό για την πόλι μας, αν η Κραταπάλα δεν πάρη μαζί της φυγόντας ένα μικρό δράκοντα! Τί σπανιότερο κι' ωραιότερο δώρο θα μπορούσαμε να προσφέρουμε σε μία τέτοια διαλεκτική επισκέπτριά...»

— Καταλαβαίνω. Και τί κάνει ο κυνηγός σας για να πιάση ζωντανό αυτό το μικρό ζώο;

— Πρέπει να του περάση απ' το λαιμό το ηλεκτρικό καβόνι, όπως και στα θαλασσινά τέρατα, φροντίζοντας όμως να διακόψη τη επαφή εγκαίρως, για να μη σκοτωθώ πέφτοντας ο μικρός δράκοντας.

— Ωραία! Θα μου δώσης ένα απ' αυτά τα καβόνια.

— Θέλεις να πάρης μέρος στο «Παιγνίδι»;... Μα εσύ δεν μπορείς να πετάξεις!

— Είμαι βεβαίως γι' αυτό;

— Μα... υποθέτω!

— Και τί θα έλεγες αν έπιανα, όχι ένα μικρό, αλλά ένα μεγάλο δράκοντα;

— Είν' αδύνατο!

— Για σας. Όχι όμως και για μένα.

— Μηπως έχασες τ'α λογικά σου, σαν το σύντροφό σου;

— Πες μου, αν έκανα αυτό το θαύμα, τί θα έλεγες τότε η Κραταπάλα;

— Θα υποκλινόταν μπροστά σου, γιατί, με την επιστήμη σου και μόνον, αδύνατος και δίχως φτερούγες, θα-χες επιτύχει κάτι που θεωρούν

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
Πανόδες, Τριχόπτωσης, Άκμή (στυρία νεότητας): Ρυτίδες, Φακίδες, Κρεαταλέες, Λιπαρόν και Σηρόν δερμα κλπ. ΕΙΔΙΚΟΣ ΓΙΟΕΛ. Επιστρεφών επί Παρισίων Βαλαωρίτου 12. Τηλ. 33-039. Η πρώτη εξέταση δωρεάν.

Κρέμα NINON
Τροφή της Έπιδερμίδος

Ορολόγια και κοσμήματα
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΥ Σ. ΜΗΤΡΗ
Χαβρίου 1 και Κολοκοτρώνη γωνία, 2ος όροφος, Γραφείον 5

Έξασφαλίσατε το μέλλον των καρδιών σας εις τον μοναδικόν οίκον εμπιστοσύνης

„ΠΟΛΥΞΕΝΗ“
ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ
ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
-ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ
ΒΙΚΤ. ΟΥΓΚΑ 48-48:
ΚΗΜΕΙ ΤΗΛ. 51-051
Δια θύματα πολέμου και ανταρτοπληκτών δίδονται στο μισόν.
Έπι πλέον διδάσκει η ΓΑΛΛΙΚΗ διά Φιλονομία...
ΔΕΚΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ
ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

αδύνατον οι δικοί μας φτερωτοί άνθρωποι!

—Θα σε παρακαλέσω λοιπόν, όταν άρχιση το «Παιγνίδι», να προειδοποιήσης την Κραταπάλα ότι ελπίζω να κάμω αυτό το θαύμα.

—Μα πώς;... πώς;...
—Έλα μαζί μου!... Ξέρεις ήδη ένα μέρος του μυστικού μου, έφθον, πριν φτάση η Κραταπάλα, με βοήθησες να το προετοιμάσω. Δεν μπόρεσες ωστόσο να το μαντέψης. Θα το μάθης λοιπόν ολόκληρο! Δεν χρειάζεται, βέβαια, να σου συστήσω έχεμύθεια...

Με το ναρκωτικό που είχε πιη, ο Σαραφίν θα κοιμόταν ως 20 ώρες ακόμα. Ο Σαντί μπορούσε να τον άφιση μόνον.

Βγήκε λοιπόν απ' τον ξενώνα, ακολουθούμενος απ' τη Μισούκα, που ήταν συγκινημένη σαν νάχε μπροστά της ένα θεό...

...Έχει φτάσει η ώρα που θ' άνεδη η θάλασσα.

Ο πληθυσμός της Χουβχούβ είναι μαζεμένος στην ακρογιάλια κι ανάμεσα στα πρώτα δέντρα του δάσους.

Η Κραταπάλα κάθεται στο θρόνο της, τριγυρισμένη απ' τους προύχοντες της πόλεως. Είναι ταραγμένη, γιατί πρόκειται ν' άρχιση το «Παιγνίδι του Δράκοντος», κι' η Μισούκα της μετεβίβασε αυτό που της άνεθεσε ο Σαντί.

Διατάζει τώρα να δώση το σύνθημα για το «Παιγνίδι». Γιατί η αυταπάτη είναι ένας σπάνιος ηρωϊσμός—άκμην και για τους Υπογείους...

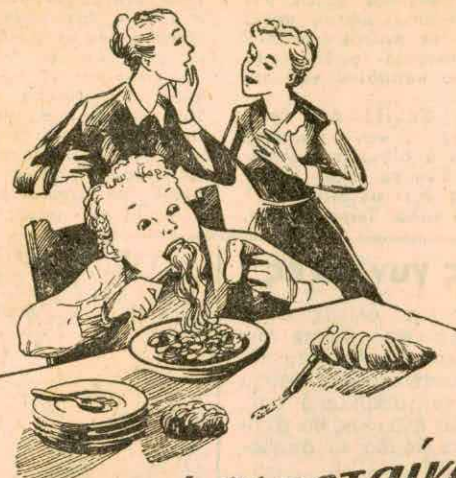
Τέλος, επιβάλλεται στον έαυτό της και διατάζει, μιλώντας μέσα στο «αερέφωνο» του ηλεκτρικού ραδιοδίου της:

—Εμπρός!...

Φωνές μακρινές άνηχούν μέσα στο δάσος, κι' εμφανίζονται σε λίγο μερικοί φτερωτοί κυνηγοί, πετώντας πίσω από μικρούς δράκοντες μήκους 4 ως 5 μέτρων, που τους πέτυχαν μόνους στις φωλιές τους. Οι γονείς τους φτερουγίζουν γύρω τους, προσπαθώντας να τους γλυτώσουν. Άλλα κι' Υπόγειοι τους κρατούν σ' απόσταση με την άπειλη του ραδιοδίου τους.

Το πλήθος είναι ένθουσιασμένο με το θέαμα, δεν έκδηλώνεται όμως παρά μόνο μ' ένα υπόκοφο μουρμουρητό, γιατί δεν πρέπει να ένοχληση το «Παιγνίδι» με δυνατές φωνές.

Μόνον η Κραταπάλα δεν συμμερίζεται αυτό το γενικό ένθουσιασμό. Δεν ενδιαφέρεται καθόλου για το εξαιρετικό

Ξέν τό χορταίνω
φαί από τότε
πού μαδδάει

ΤΣΙΚΛΕΣ

ΚΑΟΥ-ΜΠΟΥ

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ
ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

Γονείς και κηδεμόνες προκίσατε τα κορίτσια σας με ένα δίπλωμα Τέχνης ΚΟΠΤΙΚΗΣ και ΡΑΠΤΙΚΗΣ του σπουδαστήριου

Ε. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Είς το Έργαστήριον Γιαννακοπούλου διδάσκονται τα τελειότερα συστήματα της Κοπτικής και Ραπτικής γεωμετρικώς και πρακτικώς.

Εγγυάται δε τελείαν εκμάθησιν εντός ελαχίστου χρόνου και με ευκολίας πληρωμής των διδασκάνων.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΕΛ. ΣΠΟΥΔΩΝ

ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Ε. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

39, Έγνατίας 39
(Έντος της Στοάς)
Θεσσαλονίκη

ΛΑΖΑΡΟΣ ΝΤΑΦΑΣ

Διπλωματούχος Παρισίων

Chef d' Atelier

Ειδικός δια Περούκες, Ντεκολασιόν, Βαφές, Περμανάντ Μίξ α ν πλ. ΝΙΚΗΣ 10

Πρακτορείον ο «ΠΑΡΘΕΝΩΝ»

Ραδιόφωνα - Ψυγεία
Κουζίνες - Σίδερα - Θερμάστρες καί όλα τα
Ηλεκτρικά Σκεύη.

Στό Νέον Κατάστημα

Σ.Π.ΠΑΠΑΠΑΥΛΟΥ
ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 33

Φρεατωρύχος - Υδρολόγος
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΧΡΟΝΗΣ

Τηλ. 89-124 — Ν. Ηράκλειον

εκείνο θέαμα. Περιμένει με αγωνία... το άγνωστο!

Ξαφνικά, άνηχούν βραχνές φωνές απ' τα βάθη του δάσους, που ζυγώνουν και μεγαλώνουν γρήγορα... Κι' εμφανίζεται αναμεσα στα γυμνά και πελώρια δέντρα ολόκληρο κοπάδι από τις γιγάντιες εκείνες φτερωτές σαυρες με ρυγχος κροκοδείλου, που διευθύνεται τρομαγμένο προς τη θάλασσα.

Μιά χιλιόστομη κραυγή εκπληξέως κι άνησυχίας βγαίνει απ' όλο το πλήθος των Υπογείων... Γιατί, πίσω απ' τους δράκοντες, εμφανίσθηκε ένα πραγμα άγνωστο, κι' επομένως άνησυχαστικό...

Μοιάζει σαν ένα τεράστιο «σαμπι» από φούσκες μισοδιαφανείς κι' ένωμένες μεταξύ τους με λουριά. Από κάτω κρέμεται ένα ελαφρό «καλαθί» από μεταλλικό δικτυωτό.

Το «σαμπι» έχει στη μέση ένα όριζόντιο άξονα, έφωδιασμένο στο έμπρος μέρος μ' ένα είδος τετραπλής φτερούγας που γυρίζει ολόταχως, και στο πίσω με μίαν άλλη φτερούγα, μονη κι' ακίνητη.

Πάνω απ' το «σαμπι», στην άκρη ενός κατακόρυφου και κοντυμένου άξονος, γυρίζει επίσης — αλλά άργα κι' άκονονιστα — μιά δεύτερη τετραπλή φτερούγα.

Τί είναι αυτό το πράγμα... αυτό το καινούργιο τέρας που δεν τόχαν ξαναδεί ποτέ οι Υπόγειοι;...

Το «σαμπι» αποτελείται από φούσκες ζών του κοπαδιού του Χουβχούβ, γεμάτες με υδρογόνο, που το παρήγαγε ο Σαντί με ηλεκτρολύσει του νερού. Δυο μικροσκοπικές κι' ελαφρότατες μηχανές κινούν τις δυο έλικες, που τα φερά τους — όπως και του «τιμονιού» — είναι φτιαγμένα από λεπτές κι' άνθεκτικές μεμβράνες.

Είναι ένα πρωτόγονο πηδαιλουχούμενον, με πολλά ελαττώματα, που τα ίσχυαίει όμως ή τεραστία δύναμη. Ο Σαντί το είχε ετοιμάσει, καθώς ξέρουμε, πριν φτάση η Κραταπάλα, και το είχε κρύψει σ' ένα διαμέρισμα των άπεράντων εργαστηρίων της πόλεως. Το είχε όμως δοκιμάσει μόνο πρό ολίγων ώρών, με τη συντροφιά και τη βοήθεια της Μισούκας. Κι' είχε πειστή ότι, παρ' όλες τις ατέλειές του, άρκούσε με το παρπάνω για το σκοπό που το προώριζε, έφόσον δεν φυσούσε καθόλου άνεμος στην παράξενή εκείνη χώρα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΧΟΡΕΥΤΑΙ ΚΑΙ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑΙ

Μόνον ή Σχολή χορού ΡΕΞ Χαρ. Τρικούπη 7, με την κομψή της σάλα και την Όρχήστρα τζαζ θαύμα, σας προσφέρει ώρες ευχαρίστες χορεύοντας. Καθημερινά 7—9 μ. μ. Κυριακάς και έορτάς 6—9 μ. μ. Μαθήματα. Έγγραφαί κάθε ήμέραν από 8 1/2 π. μ. — 10 μ. μ.

Ο Γουαϊν Μόρρις φοιτούσε στη δραματική σχολή Πασσαντένα το 1936, όταν ένα λαγωνικό ταλέντων της Γουόρνερ Μπέρνς τον είδε να παίζει σε μιά παράσταση της σχολής και έμεινε ένθουσιασμένο από την έρμηνεία του. Μιά εβδομάδα πριν πάρη ο Γουαϊν το δίπλωμά του από τη σχολή, είχε υπογράψει κιόλας μακροχρόνιο συμβόλαιο με τα στύντιο αυτά και έκανε το κινηματογραφικό ντεμπούτο του σ' ένα μικρό ρόλο στην ταινία «Τσάινα Κλίππερ».

Ο Μόρρις γεννήθηκε στο Λος Άντζελες της Καλιφόρνιας, στις 17 Φεβρουαρίου του 1914, και σπούδασε στο γυμνάσιο και στο Πανεπιστήμιο του Σάν Φραντσίσκο. Παράλληλα όμως λάβαινε μέρος και στις ερασιτεχνικές παραστάσεις του Πανεπιστημίου όπου είχε ιδιαίτερη έπιτυχία στο γνωστό δράμα «Η δίκη της Μαίρη Ντάγκα».

Μόλις πήρε το δίπλωμά του της Φιλοσοφίας γράφτηκε άμέσως στη δραματική σχολή Πασσαντένα που θεωρείται μιά από τις καλλίτερες του κόσμου, απ' όπου έχουν βγη γενεές ολόκληρες διακεκριμένων σήμερα ήθοποιών. Έκει, έδειξε γρήγορα πως είχε ένα ηγναίο και πολυσύνθετο ταλέντο.

Μετά την πρώτη του ταινία, όπου ο Γουαϊν είχε εξαιρετική έπιτυχία, δοκιμάστηκε απ' το μεγάλο σκηνοθέτη Μάικλ Κούριτς στην ταινία «Κιντ Γκάλαχαν». Ο άθλητής με τα 90 κιλά και το 1.82 ύψος ήταν ό,τι χρειαζόταν για το ρόλο του πρωτοπυμάχου στο φίλμ αυτό και όλοι άναγνώρισαν πως είχε έρμηνεία τέλεια το ρόλο του. Άκολούθησε άμέσως μιά σειρά από περιπετειώδεις ταινίες κι' έτσι, μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα, ο Γουαϊν ήταν κιόλας ένας καλός ήθοποιός με εύρύ μέλλον. Ήλθε ύστερα το αεροπορικό φίλμ «Δαίμονες των αιθέρων», όπου ο Μόρρις έρμηνευε το ρόλο ενός πιλότου καταδικτικού δίχως να έχη ιδέα από αεροπλάνα! Άργότερα όμως άφιερώθηκε με όρεξη στην αεροπορία και σε λίγο καιρό είχε μάθει όλα τα μυστικά της. Έτσι άπόκτησε και το δίπλωμα του πιλότου.

Με την κήρυξη του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου ο Μόρρις κατατάχθηκε στο πολεμικό ναυτικό και άφου φρόιτσε μερικους μήνες στη σχολή, τοποθετήθηκε άργότερα στο αεροπλανοφόρο «Έσσεξ» με τον βαθμό του άνθυποπλοιάρχου. Πήρε μέρος σε πολλές ναυτικές έπιχειρήσεις στο άρχιπέλαγος του Ειρηνικού ενάντιον των «κιτρίνων» και ειδικώτερα στις περιφημες άποβάσεις στο άμερικανικό στόλο στα νησιά Ιβοζίμα και Όκινάουα. Για τη γενναία δράση του και τον εξαιρετικό ηρωϊσμό του τιμήθηκε έπίσημως τέσσερις φορές, παίρνοντας τον «πολεμικό σταυρό» του διακεκριμένου μαχητού και δυο χρυσά αεροπορικά μετάλλια για την κατάρτιση τεσσάρων Ιαπωνικών αεροπλάνων, κι' ενός «καμικάζε», δηλαδή απ' αυτά που χρησιμοποιούσαν οι «κιτρίνοι» κι' έπεφταν μαζί με τον πιλότο πάνω στο στόχο! Άκούστε όμως τη δραματική αυτή σκηνή όπως την διηγείται ο ίδιος ο Γουαϊν:

«Ένα πρωινό του 1944, λέει ο Μόρρις, βρισκόμουν στο πρώτο κατόστρωμα του «Έσσεξ» και με τα κυάλια μου ανίχνευα τη θάλασσα και τον ουρανό για την έπισημανση έχθρικού υποβρυχίου ή και αεροπλάνου. Η θάλασσα ήταν τρικυμισμένη κι' ο ουρανός γεμάτος άσπρα σύννεφα. Κάποια στιγμή διέκρινα ανάμεσα σε δυο σύννεφα ένα μικροσκοπικό μαύρο πράγμα που πετούσε με μεγάλη ταχύτητα. Στην άρχή το πέρασα για πουλί και δεν έδωσα σημασία. Σε λίγο όμως το ξαναείδα από την άλλη πλευρά του πλοίου σε μικρότερο ύψος. Το άναγνώρισα άμέσως και σκοτώθηκα να τρέξω για να ειδοποιήσω τον κυβερνήτη και να σημάνω συναγερμό: ήταν ένα τρομερό «καμικάζε» που προσπαθούσε να προσανατολιστή στην πορεία μας για να πέση σε λίγο πάνω στο πλοίο μας σαν άπτός, με το φορτίο του από μπόμπες.

»Έτρεξα άμέσως στα άντιαεροπορικά με τις πέντε κάννες και το «συνέλαβα» μέσα στο σκοπευτικό μου μηχανήμα. Έκείνο έκανε μερικές βόλτες και μετά χάθηκε μέσα στα σύννεφα. Σε λίγο το ξαναείδα με τρόπο πάνω απ' το κεφάλι μου, σε ύψος περίπου 2.000 μέτρα. Κάποια στιγμή το αντίκρυσα να πέφτη με ήλιγγιώδη ταχύτητα με κατεύθυνση το καράδι μας, ενώ ο τρομερός συριγμός του μπόρα! — να σπάση ακόμα και τα πιο χαλύβδινα νεύρα. Καρφωμένος στο

Ένας στάρ, ήρως του τελευταίου πολέμου

κάθοδο. Τώρα χτυπούσαν και όλα τα άλλα άντιαεροπορικά δίχως όμως έπιτυχία. Υπολογίζω τώρα την απόσταση και διαπιστώνω με τρόπο ότι μόλις 250 μέτρα περίπου μάς χωρίζαν απ' αυτό το σατανά. Σκοπεύω και πάλι και ξανατραβώ τη σκανδάλη... Το θαύμα έγινε: Κάποια από τις πέντε κάννες μου, που έστειλαν 400 βλήματα στο λεπτό, το φιλοδόρησε με ολόκληρη ριπή. Άμέσως βλέπω το αεροπλάνο να πιάνη φωτιά και να σκάη μ' έναν τρομερό πάταγο! Είχαμε σωθή. Λίγο άκόμη και ο τρελλο - Γιαπωνέζος θάπεφε πάνω μας και ίσως να μάς τίνανε στον άέρα!

Αυτή υπήρξε ή δράση του Γουαϊν Μόρρις στον τελευταίο πόλεμο. Σήμερα ξαναβρίσκεται στην αγαπημένη του κινηματογραφούπολη, κοντά στη γυναίκα του και το μικρό του γιο που τον λατρεύει. Τελευταίες του ταινίες είναι το δραματικό αεροπορικό φίλμ «Τασκ Φόρς», με το Γκάρι Κούπερ, «Γιάνγκερ Μπρόδερς» εγχρώμο, με την Τζένις Παίητ και μερικά άλλα που τώρα κάνουν το γύρο του κόσμου και γυαρίζουν παντού εξαιρετική έπιτυχία. Αυτός είναι ο Γουαϊν Μόρρις. Ένας σεμνός ήρωας κι' ένας καλός ήθοποιός που γρήγορα θα γίνη πασίγνωστος.

ΤΖ. ΣΜΙΘ
Οικονομίζει!

Οι Άγγλοι κινηματογραφικοί έπιχειρηματίες έμειψαν όλους τους μισθούς του προσωπικού τους, δίχως να εξαρέσουν ούτε και τους ήθοποιους πρώτης γραμμής. Οι άποδοχές του Λώρενς Ολιδιέ, της Τζην Σίμμονς, του Τζον Μίλες και του Στιούαρτ Γκρέντζερ, που κέρδιζαν ως τώρα 20 - 30.000 λίρες στερλίνες το χρόνο ελαττώθηκαν κατά 20%.

Οικονομίες λοιπόν παντού για να όρθωθήση ή χώρα τους.

Μιά συγκινητική οικογενειακή σκηνή: Ο Γουαϊν, ή γυναίκα του και τα παιδι τους.

ΜΙΑΝ ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΕΞΑΟΡΟΦΟΝ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑΝ ΚΕΡΔΙΖΕΙ
Ο ΠΡΩΤΟΣ ΤΥΧΗΡΟΣ ΤΗΣ ΕΦΕΤΕΙΝΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ ΤΟΥ
ΛΑΧΕΙΟΥ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΧΘΕΣ τὸ δικαστήριο τοῦ Καντέρμπουρου ἐξέδωσε τὴν ἀπόφασί του γιὰ τὴν ὑπόθεσι Νιοῦκου. Μ' αὐτὴ ἀκύρωσε μιὰν ἄλλη πού εἶχε ἐκδοθῇ πρὶν ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια καὶ κήρυξε ἀθώο τὸν γιατρό Ντάβιντ Νιοῦκου. Τὸ μόνο κακὸ ἦταν πὺς ὁ ἀθώωθεὶς εἶχε πεθάνει στὴν ἀγχὼν μερικὲς βδομάδες μετὰ τὴν ἐκδοσὶ τῆς πρώτης ἀποφάσεως. "Ἔτσι, ἡ ἀναθεώρησις τῆς δίκης του εἶχε τυπικὴ μόνο ἀξία γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τῆς μνήμης του. Ἀλλὰ κάτι ἦταν κι' αὐτό...

Κάποτε ἡ τύχη σκαρώνει περίεργα παιχνίδια στοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ γιατρός Ντάβιντ Νιοῦκου ζοῦσε σὲ μιὰ κομψὴ ἐπαυλὶ σὸ Καντέρμπουρου μαζί με τὴ γυναῖκα του Ζεσσόκα καὶ τὸ μικρὸ γιὸ τους Τζέραλντ. Τὸ ἐπαγγελμά του τὸν κοῦραζε πολὺ, γιὰ εἶχε μεγάλη πελατεία, ἀλλ' ὅταν γύριζε σὸ σπίτι του ξεχνοῦσε ὅλους τοὺς κόπους του. Ἡ Ζεσσόκα ἦταν ἀπὸ τὶς γυναῖκες πού φροντίζουν γιὰ ὅλα καὶ πού ξέρουν νὰ κάνουν εὐχάριστη καὶ θερμὴ τὴν ἀτιμόφορα ἐνὸς σπιτιοῦ. Εἶνε πιθανόν, μάλιστα, πὺς τὸ παράκανε σὸ ζήτημα τῆς τάξεως καὶ τῶν φροντίδων γιὰ τοὺς δικούς της. Θὰ μπορούσε νὰ τῆς βοῇ κανεὶς κι' ἓνα ἄλλο ἐλάττωμα: ὅτι ἦταν δηλαδὴ πολὺ τυπικὴ καὶ μονοκόμματη. Μ' ὅλο πὺς ἐλάτρευε τὸν ἄντρα της, δὲν εἶχε τὸν τρόπο, πὺς εἶνε ἐμφυτος σὲ ἄλλες γυναῖκες, νὰ τοῦ τὸ δείκνῃ.

Ἀλλ' ὅλα αὐτὰ ἦταν μικρολεπτομέρειες. Στὸ Χίμσελφ - χάους, τὴν ἐπαυλὶ τοῦ γιατροῦ Νιοῦκου, ἡ ζωὴ κυλοῦσε ἡρεμῇ κι' εὐτυχισμένῃ.

Ἐνα βράδυ, φώναξαν τὸν γιατρό νὰ πάη γρήγορα σὸ θέατρο τοῦ Καντέρμπουρου. Μιὰ μικρὴ μπαλλερὶνα εἶχε παραπατήσῃ τὴν ὥρα πὺς χόρευε κι' εἶχε σπᾶσει τὸ πόδι της. Τὴν ἔλεγαν Λένι Ἀρκαντρέβνα κι' ἦταν κόρη Ρώσων προσφύγων πού, μετὰ τὴν ἐπανάστασι, εἶχαν καταφύγει στὴ Γερμανία. Ἡ ἴδια εἶχε γερμανικὴ ὀπικότητα.

Ἡ δυστυχισμένη πονοῦσε πολὺ κι' ὁ γιατρός Νιοῦκου χρειάστηκε νὰ μείνῃ ἓνα μεγάλο μέρος τῆς νύχτας κοντὰ της, γιὰ νὰ περιποιηθῇ τὸ πόδι της.

Τὴν ἄλλη μέρα, πῆγαν τὴ Λένι σὸ σπίτι της κι' ὁ γιατρός Νιοῦκου συνέχισε ἐκεῖ τὶς ἐπισκέψεις του.

"Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, ἡ μικρὴ μπαλλερὶνα ἦταν τελειῶς καλὰ.

— Γιατρέ, εἶπε σὸ Νιοῦκου, δὲν σὰς ρωτᾶω τί σὰς χρωστάω, γιὰτὶ δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ σὰς πληρώσω. Μὰ θὰ ξαναδουλέψω καὶ θὰ φροντίσω νὰ ξεφύγῃς τὸ συντομώτερο τὸ χρέος μου. Στὸ μεταξὺ, δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ σὰς προσφέρω ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνη μου. Βγαίνει ἀπὸ τὰ βᾶθη τῆς καρδιᾶς μου καὶ εἶνε ἀπὸ καλὸ μέταλλο. Κάμετέ μου τὴ χάρι νὰ τὴν δεχθῆτε.

Ὁ γιατρός Νιοῦκου εἶχε συγκινηθῇ. — Δὲν μοῦ χρωστάτε τίποτε, ἀπάντησε. Εὗρισκα μιὰ ξεχωριστὴ εὐχαρίστησι κάθε φορὰ πὺς ἐρχόμουν νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ.

"Ἐγὼ πληρωθῇ, λοιπὸν καὶ μετὰ τὸ παραπάνω γιὰ τοὺς κόπους μου... Ἡ μεγαλύτερη μου ναρὰ θὰ εἶνε νὰ μάθω πὺς χορεύετε στὴν Ὀπερα. Ὅσο μεγάλες κι' ἂν εἶνε οἱ ἀσχολίες μου, θὰ τρέξω τότε νὰ σὰς δῶ καὶ νὰ σὰς χει-

Μέ' τή θηλεία ΣΤΟ ΛΑΙΜΟ

Δροματικὸ διήγημα

ροκροτήσω...

"Ἔτσι χωρίστηκαν.

Ὁ γιατρός Νιοῦκου εἶχε νὰ ἐτοιμάσῃ μερικὲς ἀνακοινώσεις γιὰ τὸ συνέδριο τῶν Βρετανῶν γιατρῶν πὺς ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ σὲ λίγο σὸ Μπύροσφορντ κι' ἦταν τόσο ἀπασχολημένος πὺς δὲν τοῦ δόθηκε ὁ καιρὸς γιὰ νὰ μάθῃ τί ἀπόγινε ἡ μικρὴ Λένι.

"Ἐπειτα ἦρθε τὸ καλοκαίρι.

Ὁ γιατρός ἐγκατέστησε τότε τὴν οἰκογένειά του σὸ Σάντμουθ, ὅπως συνήθιζε νὰ κάνῃ πάντα καὶ, κάθε Σαββατοκύριακο, ὅταν τοῦ τὸ ἐπέτρεπαν οἱ ἀσθενεῖς του, πῆγαινε κι' αὐτὸς ἐκεῖ.

Μιὰ μέρα πὺς βρισκόταν σὸ Σάν-

τμουθ τὸν εἰδοποίησαν νὰ πάη νὰ ἐπισκεφθῇ μιὰ ἡθοποιὸ πὺς εἶχε ἀποπειραθῇ ν' αὐτοκτονήσῃ, ἀφήνοντας ἀνοιχτὸ τὸ γκαζί.

Ὅταν ὁ γιατρός Νιοῦκου ἔτρεξε σὸ δωμάτιό της, ξαναβρέθηκε μπροστὰ στὴ Λένι. Ἡ ἑγκαίρῃ ἐπέμβασί του τὴν ἔσωσε ἀπὸ τὸ θάνατο. Τὸ γιὰτὶ εἶχε ἀποπειραθῇ ν' αὐτοκτονήσῃ τοῦ τὸ εἶπε ἡ ἴδια, ὅταν ξαναβρέθηκε τὶς αἰσθήσεις της. Μετὰ τὸ ἀτύχημα της, ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου τοῦ Καντέρμπουρου βιάστηκε νὰ πάρῃ μιὰ ἄλλη χορεύτρια κι' ὅταν ἡ νέα παρουσιάστηκε γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴ δουλειά της τῆς ἀπάντησαν πὺς δὲν τὴν χρειάζονταν πιά.

Ἡ δυστυχισμένη εἶχε ἀκολουθήσει τότε ἓνα θίασο στίς ἐπαρχίες, ἔπειτα ἓνα δεύτερο καὶ, σὸ τέλος, εἶχε καταφύγει σὸ Σάντμουθ, ὅπου ἔπαιζε σ' ἓνα θέατρο ποικιλιῶν. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ ζωὴ τὴν εἶχε κοῦρασει καὶ τὴν εἶχε σπρώξει στὴν αὐτοκτονία.

Ὁ γιατρός τῆς μίλησε μετὰ συμπάθεια καὶ καλωσύνη καὶ, μ' ὅλο πὺς ἡ κατάστασις της δὲν ἐνέπνεε ἀνησυχίας, τῆς ὑποσχέθηκε πὺς θὰ ξαναπυροῦσε τὴν ἄλλη μέρα νὰ τὴ δῇ. Στὴ δεύτερη ἐπίσκεψί του τὴ βοῇκε ὀρθία.

— Αἰσθάνομαι πολὺ καλὰ, εἶπε σὸν γιατρό. Καὶ δὲν μιλάω μόνο γιὰ τὸ σῶμα μου. Καὶ ἡ ψυχὴ μου εἶνε πλημμυρισμένη ἀπὸ χαρὰ κι' αἰ-

σιοδοξία. Εἶνε κι' αὐτὸ δικό σας ἔργο, γιατρέ. Γιατὶ αὐτὴ τὴ χαρὰ κι' αὐτὴ τὴν αἰσιοδοξία μοῦ τις ἔδωσαν τὰ λόγια σας. Αὐτὴ τὴ φορὰ σὰς χρωστάω κάτι πολὺ περισσότερο ἀπὸ μερικὲς ἐπισκέψεις. Σὰς χρωστάω τὴν ἴδια τὴ ζωὴ μου. Τὸ χρέος μου ἀπέναντί σας πολὺ ἀπαισιόστηκε. Ἀναρωτιέμαι ἂν θὰ μπορούσα ποτὲ νὰ σὰς ἐξοφλήσω...

Τὸ πρόσωπό της φωτίστηκε ξαφνικά. — Γιατρέ, ρώτησε, μ' ἔχετε δῇ ποτὲ νὰ χορεύω;

— Ὀχι, ἀπάντησε ὁ Νιοῦκου. Οἱ γιατροὶ τῶν ἐπαρχιῶν δὲν βρίσκουν τὸν καιρὸ νὰ πηγαίνουν σὸ θέατρο.

— Θέλετε νὰ χορέψω γιὰ σὰς, μόνο γιὰ σὰς, γιατρέ;

Καί, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησί του, ἔτρεξε σὸ διπλὸν δωμάτιο καὶ ξαναγύρισε, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, φορώντας ἓνα φόρεμα μπαλλερῖνας, πὺς ἔδειχνε τὶς ὑπέροχες γραμμὲς τοῦ κορμιοῦ της.

— Θὰ με συνοδεύετε σὸ πιάνο, γιατρέ; Μοῦ εἶχατε πῇ ἄλλοτε πὺς τὸ πιάνο εἶνε ἡ πιὸ ἀγαπημένη σας ἀπόλαυσις καὶ πὺς ἀναρωτιόσαστε πολλὰς φορὲς γιὰτὶ δὲν γίνετε μουσικός...

Ὁ γιατρός κάθισε σὸ πιάνο καὶ σὲ λίγο οἱ νότες μιᾶς γλυκεῖας μουσικῆς ἀντήχησαν σὸ δωμάτιο.

Ἦταν ὁ «Θρίαμβος τῆς ἀγάπης» τοῦ Λουλι.

Ὁ Νιοῦκου δὲν εἶχε διαλέξει αὐτὸ τὸ κομμάτι. Εἶχε βοῇ τὴν παρτιτούρα μπροστὰ του κι' ὅπως ἡ μουσικὴ του τοῦ ἦταν γνώριμη, εἶχε ἀρχίσει νὰ παίξῃ τὸ κομμάτι σὸ πιάνο.

Ἡ μικρὴ Λένι δὲν ἀκουμποῦσε σὸ πάτωμα. Πετοῦσε. Ἀλλ' ἦταν ἀκόμη πολὺ ἀδύνατη. Καί, κάποια στιγμή,

Ὁ γιατρός κάθισε σὸ πιάνο καὶ σὲ λίγο οἱ νότες μιᾶς γλυκεῖας μουσικῆς ἀντήχησαν σὸ δωμάτιο.

σῶριάστηκε λιπόθυμη.

Ὁ γιατρός Νιοῦκου τὴ σήκωσε τότε στὴν ἀγκυλιά του καὶ τὴν πῆγε σὸ κρεβάτι της. Ὅταν ἡ νέα συνήλθε, τὰ χεῖλιά της ἔσμιξαν χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν. Ἡ ἀγάπη εἶχε φουντώσει μέσα στίς καρδιές τους.

Ἦταν τὸ καλοκαίρι τοῦ 1939. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς βδομάδες ἔξασπε ὁ πόλεμος. Ἡ εὐτυχία τοῦ γιατροῦ Νιοῦκου καὶ τῆς Λένι τερματίσθηκε ἀπότομα. Γιατὶ ἡ μικρὴ μπαλλερὶνα εἶχε γερμανικὴ ὀπικότητα. Δὲν μπορούσε, λοιπὸν, νὰ μείνῃ στὴν Ἀγγλία περισσότερο ἀπὸ σαράντα ὀχτὼ ὥρες μετὰ τὴν κήρυξί τοῦ πολέμου. Διαφορετικά, θὰ τὴν ἔκλειναν σ' ἓνα στρατόπεδο συγκεντρώσεως, ὅπου ἔπρεπε νὰ περιμένῃ τὴν εἰρήνη γιὰ νὰ ξαναβρῇ τὴν ἐλευθερίαν της.

Οἱ δύο ἀγαπημένοι ἀποφάσισαν τότε νὰ χωρίσουν. Κι' ἓνα βράδυ, ἔφυγαν κρυφὰ γιὰ τὸ Λονδίνο. Ἡ Λένι θὰ πῆγαινε ἀπὸ κεῖ στὴ Γερμανία.

Ἀλλὰ μερικὲς ὥρες μετὰ τὴν ἀφίξί τους σὸ Λονδίνο τοὺς ἔπιασαν καὶ τοὺς ἀδήγησαν, ἔμαθαν πὺς ἡ κυρία Νιοῦκου εἶχε βρεθῇ νεκρὴ μέσα σὸ δωμάτιό της καὶ οἱ γιατροὶ πὺς τὴν ἔξετασαν κατέληξαν σὸ συμπέρασμα πὺς ὁ θάνατός της ὀφειλόταν σὲ δηλητηρίασι με ὑδροκυάνιο. Καὶ κατηγοροῦσαν τὸν ἄντρα της ὡς δράστη τοῦ ἐγκλήματος καὶ τὴ Λένι ὡς συνεργό.

Τοῦ κάκου, ὁ γιατρός Νιοῦκου ἰσχυρίστηκε πὺς δὲν ἤξερε τίποτε γιὰ τὸ θάνατο τῆς συζύγου του καὶ πὺς δὲν ἦταν ὑπεύθυνος γι' αὐτόν.

Τοῦ κάκου ἐπίσης ὑποστήριξε πὺς ἡ Λένι κι' αὐτὸς εἶχαν τα-εἰδένει κρυφὰ γιὰ νὰ μὴν ἐκτεθοῦν, ἐπειδὴ ἦταν παντρεμένοι. Κανεὶς δὲν τὸν πίστεψε.

Καὶ τὸ δικαστήριο, σύμφωνα μετὰ τὴν ἐτυμηγορίαν

τῶν ἐνόρκων, τὸν καταδίκασε σὲ θάνατο. Ἀπέναντί της Λένι οἱ δικασταὶ φάνηκαν ἐπιεικέστεροι. Καὶ τὴν ἀπήλλαξαν. Ἡ ἀστυνομικὴ ἐπιβίβασε τὴν ἴδια μέρα τὴ μικρὴ μπαλλερὶνα σ' ἓνα ὀλλανδικὸ πλοῖο καὶ τὴν ἔστειλε στὴ Γερμανία.

Πέντε βδομάδες ἀργότερα, ἔγινε ἡ ἐκτέλεσις τοῦ Νιοῦκου. Ὁ γιατρός ἀνέθηκε με θάρρος σὸ ἰκρίωμα. Ὡς τὴν τελευταία του στιγμή, δὲν ἔπαψε νὰ ὑποστηρίξῃ πὺς ἦταν ἀθώος.

Οἱ ἀρχὲς εἶχαν σφραγίσῃ τὸ Χίμσελφ - χάους, τὴν ἐπαυλὶ τοῦ γιατροῦ σὸ Καντέρμπουρου, μετὰ τὴ σὺλληψί του. Τὸ μικρὸ Τζέραλντ — ἦταν τότε ὀχτὼ χρόνων — τὸν εἶχε πάρει ἓνας ἀδελφός της μητέρας του σὸ Κέντ. Ἐπειτα ἀρχίσαν οἱ βομβαρδισμοὶ καὶ ὅλα τὰ δεινὰ τοῦ πολέμου...

Ὁ Τζέραλντ γύρισε σὸ πατρικὸ σπίτι μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου. Ἦταν πιά ἓνα μεγάλο ἀγόρι. Καί, μιὰ μέρα, πὺς ἔφαχνε μέσα σὸ συρτάρι τῆς τουαλέτας της μητέρας του ἀνακάλυψε ἓνα γράμμα, πὺς ἀπευθυνόταν σὸν Ντάβιντ Νιοῦκου, τὸν πατέρα του.

Τὸ παιδί δίστασε νὰ τὸ ἀνοίξῃ. Ἀλλ' ὁ ἀδελφός της μητέρας του τὸν συμβούλευσε νὰ τὸ κάμῃ. Καὶ ὁ Τζέραλντ ἀκολούθησε τὴ συμβουλὴ του...

Μὲ τὸ γράμμα αὐτό, ἡ Ζεσσόκα, ἡ γυναῖκα τοῦ γιατροῦ, ἔκανε γνωστὴ σὸν ἄντρα τὴν ἀπόφασί της ν' αὐτοκτονήσῃ. Ἦξερε, τοῦ ἔγραψε, ἀπὸ καιροῦ τὶς σχέσεις του μετὰ τὴ Λένι. Κι' ὅταν ἔμαθε, πὺς εἶχαν φύγει μαζί, ἔθγαλε τὸ συμπέρασμα πὺς ὁ ἄντρας της τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει.

«Φεύγω, τοῦ ἔγραψε, γιὰ νὰ μπορέσετε σὺ κι' ἡ γυναῖκα πὺς μοῦ ἔκλειψε τὴν καρδιά σου νὰ γυρίσετε σὸ σπίτι. Ὁ Τζέραλντ, τὸ παιδί μας, δὲν πρέπει νὰ μείνῃ μόνο του. Ἐγὼ δὲν βρῖσκω τὴ δύναμι νὰ σταθῶ κοντὰ του. Στὸ μέλλον, σὺ θὰ εἶσαι ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα του μαζί... Ἵσως σὲ λυπήσῃ ἡ λύσις πὺς δίνω σὸ μικρὸ δράμα μας. Ἀλλ' εἶνε ἡ καλύτερη. Μ' ὅλο τὸ κακὸ πὺς μοῦ ἔκαμες, φεύγω ἀπὸ τὴ ζωὴ μετὰ τὴν ψυχὴ πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀγάπην γιὰ σένα. Χαίρε, ἀγαπημένε μου...».

Ὁ δυστυχισμένος νέος ἀπόμεινε κατὰπληκτος.

Τὸ γράμμα της μητέρας του τοῦ ἔφυγε ἀπὸ τὰ χεῖρά. Δάκρυα βούρκωσαν τὰ μάτια του...

— Φτωχὴ μητέρα μου!... ψιθύρισε. Κακότυχε πατέρα μου!...

Ἐνᾶ στεναγμὸς φούσκωσε τὸ στήθος του.

Τώρα πιά τὸ κακὸ εἶχε γίνει.

Ὁ Τζέραλντ εἶχε, ὡστόσο, μιὰ ἱερὴ υποχρέωσι: Νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴ μὴνῃ τοῦ πατέρα του, πὺς πεθάνε στὴν ἀγχὼν κι' ἐθεωρεῖτο ὡς συζυγοκτόνος, ἐνῶ ἦταν ἀθώος θύμα ὀλεθρῶν συμπτῶσεων, πραγματικῶς δικαστικῆς πλάνης.

Ἐπρεπε νὰ σπεύσῃ νὰ δώσῃ τὸ γράμμα τῆς μητέρας του στίς ἀρχές. Ἔτσι θὰ ἔλαμπε ἡ ἀλήθεια κι' ἡ ψυχὴ τοῦ μάρτυρος γιατροῦ θ' ἀναβλάσκετο σὺς οὐρανούς καὶ θὰ τὸν εὐλογοῦσε.

Τὴν ἴδια μέρα ὁ νέος ἔδειξε τὸ γράμμα σὸν ἀδελφὸ τῆς μητέρας του. Ἐκεῖνος συμφώνησε μαζί του, ὅταν ἀκούσε τὴν ἀπόφασί του.

— Ναί, Τζέραλντ, τοῦ εἶπε, ἡ ἀπόφασί σου εἶνε σωστὴ. Δώσε τὸ γράμμα τῆς ἀτυχῆς ἀδελφῆς μου σὸν Εἰσαγγελέα καὶ ζήτησε ἀναθεώρησιν τῆς δίκης.

Σ' αὐτὸ τὸ γράμμα στηρίχθηκε τὸ δικαστήριο γιὰ ν' ἀθώωσῃ τὸν Ντάβιντ Νιοῦκου. Μόνο πὺς ὁ ἀνθρώπος πὺς ἀθώωσε ἦταν πεθαμένος ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια. Κι' εἶχε πεθάνει μετὰ τὴ θηλείαν σὸ λαιμό...

ΤΖΑΙΗΜΣ ΧΙΛΤΟΝ

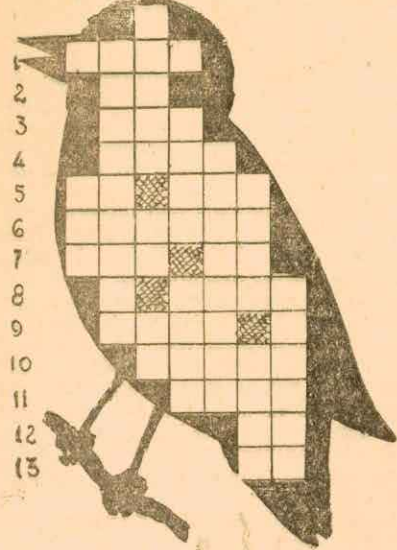
ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο - σπυργίτι

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Ευρωπαϊκή πρωτεύουσα.
- Βυζαντινή νότα μουσικής.
- Αναφορική αντωνυμία (δοτ. πληθ.).
- Γαλλικό γυναικείο όνομα ποιήτριας.

1 2 3 4 5 6 7

άποτελούσε τον τίτλο φίλμ της Σιμόνης Σιμόν.

- Σύμφωνα εις διπλούν. — Φύλαρχος αφρικανικής χώρας.
- Σηκώνω (καθ.).
- Κατοικίδιο ζώο. — Έναντιωματικός συνδεσμός.
- Σύνολο εξη προσώπων ή πραγμάτων.
- Θα τα βρήτε πάνω στο Σταυρό του Χριστού.
- Θα έπρεπε να ήταν ή μοναδική βασιλίτσα της ανθρωπότητας.
- Ήγεμονικός οίκος της Βουλγαρίας.
- Νότα μουσικής.
- Προτρέπει.

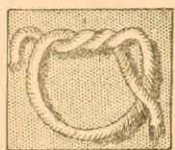
ΚΑΘΕΤΩΣ

- Θεά της μυθολογίας μας.
- Θα τα βρήτε στην εικόνα μας.
- ... Μπορούς, ήθοποιός του κινηματογράφου. — Αριθμός. — Δεικτικός.
- «... - Μπιμπί», τίτλος γαλλικού μυθιστορήματος. — Προστακτική ρήματος ή αρχικά ελληνικής βιομηχανίας.
- Πρόσωπο που δημιουργεί αταξία.
- Στρατιωτικό τμήμα. — Πρόθεσις.
- Κομμάτια ξύλου, αχμηρά από το ένα άκρο με τα οποία επιτυγχάνεται ο διαχωρισμός διαφόρων σωμάτων.

Τί θα γίνει;

Πάρτε 21 τοίς 100 όξυγόνον και 78 τοίς 100 όξωτον, ανακατέψτε τα με διοξειδίου του άνθρακος, άργόν, ήλιον και άλλα σπάνια αέρια ως τα 100 τοίς 100, και θα φτιάσετε κάτι που έχει ζωτική σημασία για σας. Τί είν' αυτό;

Με μία μαχαίριά

Με μία μόνο μαχαίριά, πρέπει να δώσετε τη μαχαίριά;

Οι υδροχρωματιστές

Ο Γιάννης κι' ο Κώστας, δυο υδροχρωματιστές, αναλαμβάνουν να βάψουν τρία σπίτια, που έχουν όλα το ίδιο σχήμα και μέγεθος. Ο Γιάννης βάφει το ένα σπίτι μόνος του σε 4 ημέρες κι' ο Κώστας (που εργάζεται πολύ σιγώτερα) βάφει το δεύτερο σε 12 ημέρες. Έπειτα αρχίζουν να βάφουν το τρίτο σπίτι κι' οι δυο μαζί, δουλεύοντας πάντοτε με την ίδια ταχύτητα ό βένας όπως και πριν. Πόσες μέρες θα χρειασθούν γι' αυτό;

Ερωτήσεις

- Τα άνδρικά σταυρωτά σακάκια κουμπώνουν προς τα δεξιά ή προς τ' αριστερά;
- Ο ώροδείκτης του ρολογιού βρίσκεται από πάνω ή από κάτω απ' το λεπτοδείκτη;
- Η σειρά των πλήκτρων του πιάνου αρχίζει με ένα ή με δύο ασπρα;
- Πόσα δάχτυλα έχει στο κάθε πόδι του το κοτόπουλο;

Αν έχετε παρατηρητικότητα, πρέπει ν' απαντήσετε εύκολα κι' αμέσως σ' αυτές τις ερωτήσεις, δίχως να συμβουλευθείτε κανένα βοήθημα.

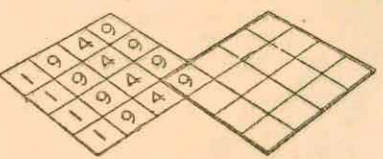
Το πλύσιμο των ζώων

Για το πλύσιμο ενός αλόγου χρειάζεται διπλάσια ώρα απ' όση για το πλύσιμο ενός χοίρου χρειάζεται το πλύσιμο ενός χοίρου χρειάζεται ή ίδια ώρα όση για το πλύσιμο ενός αλόγου και μιάς αγελάδας μαζί. Μπορείτε λοιπόν να βρήτε ποιά απ' τις παρακάτω εργασίες απαιτεί την περισσότερη ώρα;

- Το πλύσιμο δυο αλόγων.
- Το πλύσιμο μιάς αγελάδας κι' ενός χοίρου.
- Το πλύσιμο ενός αλόγου και δυο αγελάδων.

Μαγικό τετράγωνο

Μπορείτε να τοποθετήσετε τους αριθμούς του αριστερού τετραγώνου

μέσα στο δεξιό, αλλά έτσι ώστε το άθροισμα κάθε οριζοντίας, κατακόρυφης ή διαγωνίου γραμμής νάνε πάντα 23; Το 9 θα μείνει στη θέση που έχει ήδη στο δεξιό τετράγωνο.

Οι τρεις φίλοι

Τρεις νέοι προχωρούν στο δρόμο πιασμένοι απ' το μπράτσο. Ο Ντόκος βρίσκεται προς τα δεξιά του Βελιδίου και τον χωρίζει απ' το Μαρούδη. Ο Γιάννης βρίσκεται προς τα δεξιά του Τάκη κι' ο Βασίλης βρίσκεται στην άκρη. Η αδελφή του Μαρούδη έχει παντρευτεί το Βασίλη.

Μ' αυτά τα στοιχεία, μπορείτε να βρήτε το όνομα και το επίθετο του κάθε νέου;

Είναι γκέλ;

Σ' ένα ποδοσφαιρικό μάτς, έπειτα από ένα κόρνερ, ο δεξιός μπακ της μιάς ομάδας δίνει μία δυνατή κλωτσιά στη μπάλα, αυτή όμως χτυπάει πάνω στο δαιτητή, αλλάζει κατεύθυνση και πέφτει στο τέρμα της ομάδας στην οποία ανήκει αυτός ο μπακ.

Τί απόφασι θα βγάzaτε, αν ήσασσε δαιτητής;

Οι λύσεις στη σελ. 76

ΤΟ ΚΕΝΟ μας εξυπηρετεί

Αριθμοί ασύληπτοι από τη φαντασία

Η ανθρωπότητα γνώρισε την έννοια του κενού απ' την εποχή ακόμη του Αριστοτέλους. Άλλα μόνον από 400 χρόνια άρχισε να ενδιαφέρεται γι' αυτό. Και σήμερα το κενόν μας προσφέρει άνεκτίμητες υπηρεσίες. Δίχως αυτό, δεν θα υπήρχε ραδιόφωνο, ούτε ασύρματος, ούτε ακτίνες Χ, ούτε ένα πλήθος άλλων ηλεκτρονικών εφαρμογών. Άλλα κι' η διάσπασις του ατόμου θα ήταν αδύνατη, χωρίς το «κυκλοτρόνιον», που ή λειτουργία του απαιτεί τη δημιουργία μεγάλου κενού. Με το κενόν επίσης επιτυγχάνεται ο διαχωρισμός των βιταμινών απ' τα ζωικά λάδια, ή αφυδάτωσις του πλάσματος του αίματος, ή παραγωγή έντελως καθαρών μετάλλων με απόσταξη, κλπ. Στα τελευταία 20 χρόνια, δημιουργήθηκαν πολυάριθμες βιομηχανίες, που βασίζονται σε πρακτικές εφαρμογές του κενού.

Όπως ξέρουμε απ' τη Φυσική, το κενόν είνε ένας χώρος όπου δεν υπάρχει αέρας. Ωστόσο, το ά-α-λ-υ-τ-ο κενόν αποτελεί κάτι το άνυπαρκτο. Όσο κι' αν αφαιρέσουμε τον αέρα από ένα κλειστό χώρο, πάντα θ' απομείνει μιά μικρή ποσότης του, πολύ αραιή.

Ο αέρας, όπως κι' όλα τα αέρια, αποτελείται από άμετρητα υπερμικροσκοπικά μόρια, που έχουν διάμετρο λίγων δεκάκις εκατομμυριοστών του χιλιοστομέτρου! Τα μόρια αυτά κινούνται συνεχώς, προς όλες τις διευθύνσεις, με ταχύτητα 3 - 8 χιλιομέτρων στο δευτερόλεπτο. Όσο θερμότερο είνε ένα αέριο, τόσο μεγαλώνει ή ταχύτης των μορίων του.

Ο αριθμός των μορίων ενός αερίου είνε ασύλληπτος απ' τη φαντασία μας. Ός και στο μεγαλύτερο κενόν που μπορεί να επιτύχει ο άνθρωπος (και που περιέχει ακόμη αέρα 1 δισεκατομμύριο φορές αραιότερον απ' την ατμόσφαιρα που αναπνέουμε) υπάρχουν τόσα μόρια σ' ένα χώρο σαν μιά δακτυλίδρα, όσους κατοίκους έχει όλος ο κόσμος: περίπου 3 δισεκατομμύρια! Και τα μόρια των αερίων στη συνηθισμένη ατμοσφαιρική πίεσι είνε τόσο συμπαγώνονα, ώστε χτυπούν το ένα με το άλλο, αν μετακινήθουν μόλις κατά ένα εκατοντάκις χιλιοστόν του χιλιοστομέτρου.

Μέσα στις λάμπες του ραδιοφώνου πρέπει να υπάρχει κενόν, ακριβώς για να μπορούν να κινηθούν τα ηλεκτρόνια χωρίς να συναντήσουν μόρια αέρος στο δρόμο τους. Αν ή πίεσις στο έσωτερικό τους γίνη μεγαλύτερη από το 1 εκατομμύριοστών της ατμοσφαιρικής, οι λάμπες παράγουν ένα μπλέ φως και γίνονται πια ακατάλληλες για τόν προσωισμό τους. Όταν ο Έντισον έφευρε τις πρώτες ηλεκτρικές λάμπες, με νήμα από κάρβουνο, χρησιμοποίησε μιά ειδική αεραντλία με υδράργυρο, για ν' αφαιρέση τόν αέρα απ' το έσωτερικό τους. Άλλοιώς, θα καίγονταν το κάρβουνο, με το όξυγονο του αέρος. Με τέτοια αντλία, επιτυγχάνεται πίεσις 1 εκατομμύριο φορές μικρότερη απ' την ατμοσφαιρική.

Τέλος, ή αεραντλία που έφευρε το 1916 ο δόκτωρ Ιρβινγκ Λάνγκμυρ, κατέβαλε την πίεσι στο 1 δισεκατομμύριοστών της ατμοσφαιρικής. Για να δημιουργήση όμως τόσο κενόν, πρέπει να λειτουργήση επί μιά ολόκληρη ημέρα, ή και περισσότερα ακόμη, γιατί όσο αφαιρεί τα αραϊότερα μόρια του αέρος, τ' αντικαθιστούν άλλα, που βγαίνουν μέσα απ' τα τοιχώματα του κλειστού δοχείου.

Για τη μέτρησι της ατμοσφαιρικής πίεσεως, χρησιμοποιείται, ως γνωστόν, το βαρόμετρον. Το όργανον όμως αυτό δεν μπορεί πια να μετρήση πίεσεις μικρότερες απ' το 1 εκατοστόν της ατμοσφαιρικής. Στην περίπτωση λοιπόν αυτή, χρησιμοποιούν την έξης μέθοδο: Παίρνουν μιά ποσότητα του αραϊού αέρος ή αερίου που περιέχεται στο κενόν, και το συμπιέζουν τόσο ώστε ν' αυξηθή ή πίεσις του π.χ. 1.000 φορές. Έπειτα τη μετρούν μ' ένα μανόμετρο, τη διαιρούν με το 1.000 και βρίσκουν πόση ήταν αρχικώς.

ΟΟΟ

Για ν' άδυνατισή

Ένας παχύσαρκος τού Μπίρμινγχαμ (Άλσμπάμα), ο Πέρον Κοτλόν, που ζυγίζει 135 κιλά, αποφάσισε τελευταία να υποβληθή σε μιά απίσταντική δίαιτα και να τρέφεται αποκλειστικά με τσάι και μπισκότα. Έπειδή, όμως, φοβόταν τους πειρασμούς που τόν παραμόνευαν σε κάθε του βήμα σκέφθηκε να ζήσει επί 100 ημέρες μέσα σε μιά κλούβα, που την τοποθέτησε στην κορυφή ενός ιστού, ύψους 30 μέτρων. Σ' αυτή την κλούβα έγκαταστάθηκε από τρεις βδομάδες. Στο διάστημα αυτό έχασε 38 κιλά.

Το άντρειωμένο βασιλόπουλο

Το παραμυθάκι σας

Μιά φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας βασιλιάς που είχε τρεις γιους. Στο περιούλι του παλατιού βρισκόταν μιά μηλιά που κάθε χρόνο έκανε τρία χρυσά μηλα. Όταν ήρθε ο καιρός τους και πήγαν τα βασιλόπουλα να τα κόψουν είδαν μ' ά-φαντο! τους πως το ένα μηλο είχε γίνει άφαντο!

Το μεγαλύτερο βασιλόπουλο, από περιέργεια, πήγε και κρύφθηκε τα μεσάνυχτα στο περιούλι για να δη ποιός κλέβει τα μηλα. Σε λίγο ένα μουγκρητό άκούστηκε κι' ένας δράκοντας άρπαξε το δεύτερο μηλο κι' έφυγε.

Τρέχει γρήγορα πάνω στο παλάτι το βασιλόπουλο και λέει:

— Ένας δράκοντας μας κλέβει τα μηλα!

Οι άλλοι δυο άδελφοι δεν τόν πίστεψαν κι' ο δεύτερος ξεκίνησε να παραμυνέψι κι' αυτός. Και είδε το δράκοντα ν' άρπάξη το δεύτερο μηλο και ν' αφεύγη.

Την άλλη νύχτα παραφύλαξε το μικρότερο βασιλόπουλο. Και ή στιγμή που έφτασε ο δράκοντας κι' άνοιξε το στόμα του τούρριξε μιά σαίτα και τούκοψε τη γλώσσα. Ο δράκοντας έφυγε ουρλιάζοντας. Τότε το βασιλόπουλο πήρε τη γλώσσα του και πήγε στο παλάτι.

— Ποιός χτύπησε το δράκοντα; ρώτησε ο βασιλιάς.

— Εγώ!... Εγώ!... άποκρίθηκαν κι' οι δυο μαζί οι μεγαλύτεροι άδελφοί.

— Νά, ποιός τόν σκότωσε! φώναξε τότε το βασιλόπουλο κι' έβγαλε από την τσέπη του την κομμένη γλώσσα.

Τ' άδελφια του πήγαν να σκάσουν από τη ζήλεια τους. Το πρώτ' βασιλόπουλο άκούσθηκε τ' άχνάρια απ' το αίμα που είχε στάξει απ' τη γλώσσα του δράκοντα κι' έφτασε στο δάσος, μπρός σε μιά μεγάλη πλάκα. Τη σηκωσε και είδε μιά σκάλα. Κατέβηκε σαράντα σκαλοπάτια και βρέθηκε σε μιά υπόγεια αίθουσα μπροστά σε τρεις πεντάμορφες κοπέλλες.

— Φύγε άμέσως, τού φώναζαν εκείνες, γιατί θα σε φάν' ο δράκοντας!...

— Εγώ ήρθα για να τόν σκοτώσω κι' έρεσις μου λέτε να φύγω; άποκρίθηκε το βασιλόπουλο. Που είνε;

— Αυτή τη στιγμή κοιμάται, τού ξανάπαν τα κορίτσια. Μας έχει άρπαξει και μας κρατάει σκλάβες εδώ μέσα.

Το βασιλόπουλο, χωρίς να φοβηθή πάει και βρίσκει σε μιά γωνιά το δράκο και κοιμάται. Τεντώνει άμέσως το τόξο του και τού τρυπάει με μιά σαίτα την καρδιά.

Τότε ή πιο μικρή κοπέλλα του λέει: — Το μέρος αυτό είνε μαγεμένο. Ποτέ δεν θα βρης το δρόμο που βγαίνει πάνω στη γη. Κατέβα σαράντα σκαλοπάτια. Εκεί ο δράκος έχει τα πρόβατά του. Άμα πιάσης μαύρο πρόβατο θα βρης σαράντα όργυιες πιο κάτω, αν πιάσης άσπρο, θα βρης άπάνω στο φως του ή-λιου.

Το βασιλόπουλο κατέβηκε όπως τού εί-πε ή πεντάμορφη και ή τύχη του τόφερε να πιάση μαύρο πρόβατο. Τότε βρέθηκε σ' ένα παράξενο υπόγειο βασίλειο στα έγκατα της γης που το νερό της μοναδικής πηγής το φύλαγε ένας άλλος δράκος, άδερφός του πρώτου. Άν έσφαζαν από μιά κοπέλλα κάθε μήνα για τροφή του δράκοντα το νερό της πηγής έφτανε έλευ-θερο στην πολιτεία. Έτσι πολλά κορίτσια είχαν θυσιάστ' κι' είχε έρθει τώρα ή σει-

Μυίγο και άράχνη

Το ποιηματάκι σας

Είπε στην άράχνη ή μυίγα: — Και στην Κύπρο άκόμα πήγα, μ' ή φίνα σου δαντέλα πουθενά δεν τήν έβρηκα! πώς θα μούπρεπε για προίκα! Δεν μού τη χαρίζεις; — Έλα.

Σαν έδρεβηκε ή καμμένη στις θηλιές της μπερδεμένη, έλεγε ύστερα με θλίψη: — Τί κουτό κεφάλι! Τάχα τ' άλλα τα προικιά μου τάχα κι' ή δαντέλα μού είχε λείψει;

ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ρά της κόρης του βασιλιά.

Την ώρα που έφτανε ή βασιλοπούλα στην πηγή, έφτασε εκεί και το βασιλόπουλο.

— Δεν μού δίνεις λίγο νερό να πιώ; της λέει το βασιλόπουλο.

— Άν λυπασαι τη ζωή σου φύγε από δω, του άποκρίθηκε ή βασιλοπούλα.

Και του εσηγήσε τι συμβαίνει.

— Έγω θα σκοτώσω το δράκοντα! φώναζε το βασιλόπουλο. Έπειση όμως είμαι κουρασμένος θα γυρω στα γονατά σου να κοιμηθώ.

Ξαφνικά άκούστηκε το μούγκρισμα του δράκου. Ένα δάκρυ της άμοιρης βασιλοπούλας έπεσε τότε στο μαγουλο του βασιλόπουλου κι' άμέσως εκείνο τινάχτηκε ορθό.

Χωρίς να χάση καιρό χτυπάει το δράκο με τη σαίτα του, τον βρίσκει κι' άυτόν στην καρδιά και τόν έαπλώνει κάτω. Άμέσως έπειτα έκοψε τη γλώσσα και τ' αυτία του και τα φύλαξε. Κατόπιν έβαλε τη βασιλοπούλα σ' αλογό του και τη συνάδεψε ως ένα διάστημα, κι' έπειτα τράβηξε μόνος τόν στο δρόμο.

Στο δρόμο που πήγαινε ή βασιλοπούλα ένας κακός Άράρης πεταχτηκε εμπρός της και της λέει:

— Η θα πής στον πατέρα σου ότι έγω σκοτώσα το δράκοντα ή θα σε φάω!...

Τρόμαξε ή βασιλοπούλα και μόλις έφτασε στο παλάτι είπε στον πατέρα της πως ο Άράρης την έσωσε από το δράκο. Κι' ο βασιλιάς αποφάσισε να της τόν δώση άντρα της.

Την ημέρα που έτοιμαζόντουσαν για το γάμο, να σου και παρουσιάζεται το βασιλόπουλο στο παλάτι.

— Βασιλιά μου, φωνάζει, τί θέλει έ-δω ο Άράρης;

— Παντρεύεται την κόρη μου, τού άποκρίθηκε ο βασιλιάς. Σκότωσε το δράκοντα και την έσωσε.

— Το δράκοντα τόν σκότώσα έγω! είπε το βασιλόπουλο κι' έβγαλε άμέσως από το σακκο του τη γλώσσα και τ' αυτία του.

Όλοι τότε σηκώθηκαν κι' έδωξαν με κλωτσιές τόν Άράρη.

— Τί χάρι θέλεις από μένα; ρώτησε ο βασιλιάς το βασιλόπουλο. Θέλεις να παντρευτής την κόρη μου;

— Όχι, άποκρίθηκε το βασιλόπουλο. Θέλω μονάχα να με στείλεις στον Άπάνω Κόσμο, αφού πάρω μαζί μου τις τρεις πεντάμορφες που κρατούσε ο άδερφός του Δράκοντα στα υπόγεια του.

Κι' έτσι το άντρειωμένο βασιλόπουλο αφού πήρε τις τρεις πεντάμορφες, έφτασε στον έπάνω κόσμο. Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ποιός ήταν άρρωστος

Η ιστοριούλα σας

Η κ. Άσπασία άνησυχούσε τόν τελευταίο καιρό για τη διανοητική κατάσταση της κορούλας της, της Λιλής. Της φαινόταν σαν να μη δούλεψε καλά ή σκέψις της. Πήρε λοιπόν την άπόφασι να την πάη σ' έναν ψυχίατρο να την εξετάση.

Ο γιατρός ρωτάει τη Λιλή: — Είσαι άγόρι ή κορίτσι;

— Άγόρι! άπαντά ή Λιλή.

Ο γιατρός ξαφνιάζεται και ξαναρωτάει: — Όταν μεγαλώσης τί θα γίνης άντρας ή γυναίκα;

— Άντρας! άπαντά ή Λιλή.

Ο γιατρός κουνάει άπελπισμένος το κεφάλι του.

Στο δρόμο, ή μαμά της ρωτάει τη μικρή:

— Γιατί, κόρη μου, έδωσες τέτοιες άπαντήσεις στο γιατρό;

Κι' ή Λιλή άπαντά:

— Μ' άφού μούκανε τόσο άνόητες έρωτήσεις; Φαίνεται πως είναι άρρωστος ο καυμένος!...

Χιούμορ

Ο κύριος Κώστας σταματάει στο δρόμο τόν Ντίνο, τού όποιου ο πατέρας είναι μπακάλης και τού λέει:

— Νά πής στον πατέρα σου ότι τόν εύχαριστώ πολύ για το λάδι. Ήταν πολύ άραίο.

Κι' ο Ντίνος:

— Τέτοιο λάδι, κύριε Κώστα, δεν βρίσκεται πουθενά. Θέλαμε να το κρατήσουμε έμεις στο σπίτι μας, αλλά άναγκασθήκαμε να το πουλήσουμε... γιατί είχε πέσει μέσα ένα παρτίκι!

Ο άμελής Νίκος μπαίνει σ' ένα μπακάλικο και λέει:

— Μου έδωσε ο πατέρας μου τριάντα χιλιάδες δραχμές ν' αγοράσω μισή όκά ζάχαρι, μισή ρυζι και μισή λάδι. Πόσες δραχμές θα μού δώσετε να τού φέρω ρέστο;

— Τέσσερες χιλιάδες, παιδί μου.

— Εύχαριστώ, άπαντάει ο Νίκος και φεύγει.

— Στάσου λοιπόν να πάρης τα ρέστα.

— Ά, όχι!... Δεν πρόκειται να φωνάσω... αλλά δεν μπορούσα να λύσω το πρόβλημά μου!...

— Ήρθαμε να πάρουμε τόν Τοτό για να πάμε να μελετήσουμε στού Λάκη!...

73

πληρώστε τις σπουδές σας, να ώριμασθε το πνεύμα σας και για τ' άλλα όλα έχει ο Θεός άργότερα!... 'Ες πρὸς τὴν στάσι τοῦ ἀγαπημένου σας, δὲν μπορὼν νὰ ξέρω τί αἰσθάνεται καὶ τί σχέδια ὀνειρεύεται γιὰ σᾶς. Ἀλλὰ ἀν' ὅς τώρα οἱ ἐκδηλώσεις του μποροῦσαν νὰ δικαιολογηθοῦν ὡς προσωρινὰ ἢ τεχνάσματα ἐρωτικά, σήμερον, πού ξέρει πὺς γιὰ χάρι του κόψατε τὶς φλέβες τοῦ χειρὸς σας, ἀνακατώθηκαν δυὸ οἰκονομίες καὶ βασιάνισαν καὶ σᾶς, βάπτετε νὰ δείξη κάποια μεγαλύτερη στοργή, μεταμέλεια καὶ γενναίωση ἀπέναντί σας κ' ὄχι νὰ σᾶς κρατῇ αὐτὴ τὴ στάσι καὶ νὰ σᾶς ἀφήνῃ σὲ ἀγωνία κ' ἀδελαιοφύλα. Γιὰ τοῦτο πρέπει νὰ τοῦ ζητήσετε νὰ σᾶς ξεκαθαρίσῃ τί σκέπτεται καὶ τί θέλει σχετικὰ μὲ τὸν δεσμό σας, ὥστε ἀνάλογα πιά καὶ σᾶς νὰ καθορίσετε τὴν στάσι σας καὶ νὰ φροντίσετε γιὰ τὸ μέλλον σας.

Ε. Ε. Α. Δ. Π., Ἀττικὴν: Σᾶς βεβαίω, φίλότη μου, ὅτι τίποτε ἀπολύτως δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω ἀπὸ τὶς δυὸ πυκνωγραφημένες σελίδες τῆς ἐπιστολῆς σας. Ὅτε τὸν κύριον Ἀντωνάκη γυροῖς, οὔτε τί μεσολάβησε μ' αὐτὸν καὶ σᾶς μπορῶ νὰ φαντασθῶ, καὶ συνεπῶς δὲν ξέρω τί θέλετε καὶ τί νὰ σᾶς ἀποκριθῶ. Ἀν σᾶς ἐνδιαφέρῃ ἡ γνώμη μου, παρακαλῶ, γράψτε μου ἀπλὰ καὶ σύντομα τί σας συμβαίνει, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ συμπέσω καὶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω πῶς συγκεκριμένα.

Μαραμένα γιούλια: Καὶ

Δυναμώστε τὸ παιδί σας
Με ΠΑΣΤΙΝΑ
"ΚΥΚΝΟΣ"
Ζυμαρικά γιὰ σοῦπες ἀπὸ γάλα καὶ αὐγὰ ἠγυγμένης ἀγνότητος καὶ ἐκλεκτὰ σμυρναλέυρα. Πλούσια σὲ ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ - ΠΡΩΤΕΪΝΕΣ & ΥΔΑΤΑΝΘΡΑΚΕΣ
Ἐπίσης
Γιὰ τὸ διππὶ σας
ἕνα νόστιμο καὶ δρεπτικό φαγητό
ΝΟΥΓΙ & ΣΠΑΓΕΤΙΝΗ "ΚΥΚΝΟΣ"
Ζυμαρικά μὲ αὐγὰ & γάλα μεγάλης ἀποδόσεως.
ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΚΥΤΙΑ Μὲ τὸ σῆμα "ΚΥΚΝΟΣ"
ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ
ΚΛΕΙΣΘΕΝΟΥΣ 7* • ΤΗΛ. 24-218

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Χ Χ Χ Κοζάνη. Στὶς καιρικὲς μεταβολές, ἰδίως οἱ εὐπαθεῖς κ' ἀπεριποίητες ἐπιδερμίδες, δὲν ἀνεχονται ὀκὶ μόνο τακτικά καλλυντικά τους, ἀλλ' οὔτε τὸ νερό. Ὅτε ἀκριβὸς πρέπει νὰ ἐγκαταλείψετε ὅλα καὶ νὰ χρησιμοποιήσετε γιὰ λίγες ἡμέρες τὸ παραφινέλαιο καὶ τὶς κομπρέσες μὲ τὴν αλτέα. Κατόπιν ἐπαναρχίζετε, μολὶς ἀναλάβῃ τὸ δέρμα σας, τὴν χρῆσιν τῶν καλλυντικῶν πού συνήθιζετε. Ν' ἀποφεύγετε τὶς κρέμες καὶ νὰ προτιμάτε τὰ καλλυντικά γάλακτα, τόσο γιὰ τὸ βραδυνὸν ξεκαθαρισμὸν ὅσο καὶ πρὸ τῆς πούρας. Οὐδέποτε ἐκ τῆς παρουσίας στίγλης συνιστᾶται μαρκαὶ καλλυντικῶν. Ἐφ' ὅσον σᾶς ἐταίριασαν αὐτὰ πού χρησιμοποιεῖτε νὰ τὰ ἐξακολουθήσετε.

Α γ γ λ ο ν Κηφισιά. Πρόκειται περὶ λειτουργικῆς ἀνεπάρκειας τοῦ θυρεοειδούς. Κανονικῶς πρέπει προτὺν ἀρχίσει νὰ παίρνῃ φάρμακα γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ νὰ καθορίσῃ ὁ βασικὸς μεταβολισμὸς σου. Λοιπὸν ἡ σὲ συνάδελφο πού διαβεβαιεῖ τοιοῦτον μηχανισμό ἡ στὸν Εὐαγγελισμό ἡ τὸν Ἐρ. Σταυρὸ πηγαίνει γιὰ μὴ τοιαύτῃ ἐξέτασιν καὶ ἐκεῖ θὰ σοῦ καθορίσουν μετὰ τὸ ἀποτέλεσμά καὶ τὸ εἶδος καὶ τὴν διάρκειαν τῶν ἀποθεραπευτικῶν ἐκχυλισμάτων. Ἀνεῦ τοῦ καθορισμοῦ τοῦ μεταβολισμοῦ εἶναι ἐπικίνδυνον ἡ λήψις φαρμάκων γιὰ τὴν θεραπεία τοῦ ἀντιαισθητικοῦ ἐλαττώματός σου.

Πότνη Μικλαίνα. Οὔτε τὸ κόψιμον τῶν τριχῶν, οὔτε τὸ ξύρισμα τῆς κεφαλῆς συντελοῦν στὴν τόνωσι καὶ πύκνωσι τῶν τριχῶν ἢ τὴν πρόληψιν τῆς φαλάκρας. Αὐτὰ εἶναι μὴ πολὺ ἀστεία συνήθεια πού μεταχειρίζονται οἱ ἐμπειρικοὶ. Τὸ ζήτημα εἶναι: τί εἶναι ἐκεῖνο πού θὰ ὀρῇ μετὰ στίς θηλές τῶν τριχῶν, πού βρίσκονται βαθεῖα κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα, ὥστε νὰ τὶς τόνωσῃ. Αὐτὸ, ἀκόμα δὲν εὐρεθῇ καὶ συνεπῶς καὶ οἱ φαλάκροι θὰ ὑπάρχουν. Οἱ υπερλειτουργικὲς ἀκτίνες εἶναι οἱ συντελεστικότερες, ἐξ ὧν τῶν ὑποκρίνων ἤδη μεσῶν, γιὰ τὴν τόνωσι καὶ πύκνωσι τῶν τριχῶν, καὶ κατόπιν μερικὰ εἰδη λουτρῶν, οἱ ὁποῖες πρέπει νὰ χρησιμοποιεῖται ἀναλόγως τῶν συμπτωμάτων πού παρουσιάζει τὸ τριχὸν δέρμα τῆς κεφαλῆς (λιπαρὸ ἢ ξηρό). Ὅποτε, λοιπὸν πανάκειες, γιὰ καθεὶν τριχοτύπῳ δὲν ὑπάρχουν. Στὴν περιπτώσι σας χρησιμοποιήσατε τὴν ἑξῆς: Κάθε βράδυ ραντίζετε τὸ τριχωτὸν τῆς κεφαλῆς μὲ τὴν ἑξῆς λουσιὸν καὶ κάνετε μὴ ἐλαφρὴ φριξίον του: Eau de cologne 100 gr, Ulyceine 15 gr, Teinture de Jaborandi 40 gr, Teint de panama 20 gr, Teint de cantharides 1 gr, Teint de quinquina 3 gr. Νὰ τὴν χρησιμοποιήτε ἐπὶ μακρὸν διάστημα. Ἐσωτερικῶς νὰ παίρνετε πολυβιταμίνες. Μία σειρά ἀπὸ 50 χάπια πρὸς 3 ἡμερῶς, ἀνὰ ἡμέραν. Νὰ λούζεστε ἀνὰ δεκαπενθήμερον.

Πονεμένη ψυχὴ 149, Ἐνταῦθα: Ἡ ἰδική σας περίπτωσι δὲν ὑπάγεται στὶς αἰτιολογίες τοῦ ἐπισημονικοῦ ἄρθρου τοῦ ἱατροῦ Ντυβάλ. Ἐχετε ἀκόμη 3—4 χρόνια καιρὸ γιὰ τὴν σωματικὴν σας ἀνάπτυξιν, ἡ ὁποία μὴ φαίνεται ὅτι θὰ φθάσῃ στὰ φυσιολογικὰ ὅρια περιπν. Πάντως, οἱ γυμναστικὲς σουηδικὲς ἀσκήσεις ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν εἰδικῶν γυμναστῶν εἶναι τὸ ἀποτελεσματικότερον μέσον.

Κοριόττην Δ. Κ.: Δὲν μπορῶ μετὰ βεβαιότητος ν' ἀποφασίσω ἐπὶ τοῦ εἶδους τῆς παθήσεως ἀνεῦ προσωπικῆς ἐξετάσεως, γιὰ τὸν ἅπλῳ περιγραφόμενα συμπτώματα

σας δὲν προκύπτει τίποτε τὸ σαφές. Δὲν μὴ γράφετε τὸ πᾶς ἄρχισε ἀπὸ πού πρωταρχοῖς ἡ ἐκείνη, ἀν εἶνε ἕνερς οἱ πλάκες ἡ ὕψος, ἀν εἶνε σπυρία ἡ καταλαμβάνουν μεγάλες ἐκτασεις, κ.τ.λ. Ἐκεῖνο πού μπερδεύει τὰ πράγματα εἶναι ὅτι ὑπάρχουν καὶ σὲ κεφαλὴ, γεγονός πού δὲν συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς διαγνωσεως πού εἶνε γινεῖ. Κατὰ κανὸνα ἀποφύγγω ὑπεύθυνον συμβουλὴν ἀν δὲν κατατοπισθῶ ἀπορριπτικῶς. Πάντως, ἀν ἐξακολουθῇ ἡ κατῳστας νομίζω ὅτι χρειάζεται ἐνὰ ταξίδει.

Δυστυχισμένη Σ. Μ. Ἐνταῦθα: Ὁ ἐκτεταμένος καὶ παραμορφωτικὸς ὅλες τῶν ἐγκυμάτων ἀποκαθίστανται πλήρως μὲ πλαστικὴ αἰσθητικὴ ἐγχείρησι. Δὲν μπορῶ νὰ σας διαβεβαιώσω ἐπακριβῶς γιὰ τὸν χρόνον τῆς ἀποθεραπείας ἀνεῦ ἐξετάσεως. Πολὺ ἐνρίστως θὰ σας ἐξηγήσω. Πέραστε ἀπὸ τὸ ἱατρικὸν μου 9 ἔως 3 μ.μ. καθημερινῶς.

Σοῦιτα: Τὸ μόνον μέσον ταχείας καὶ ριζικῆς ἐξαφανίσεως τῶν, εἴνε ἡ ἀποτρίχωσις μὲ αἰολή. Νὰ πάτε στὸν χαρμὸ καὶ ἔχουν ἐκεῖ εἰδικὴν πρὸς τοῦτο αἰολή. Ἀλλὰ πρέπει τὸ ἴδιον νὰ κᾶν καὶ ὁ ἄντρας σας γιὰτί θὰ ἔχουν πῶς μεταδοθῇ καὶ σ' αὐτόν, ὁποῦν ἢ ἀρχίσῃ ὁ φαλλὸς κύκλος τῆς ἀλλομεταδοσεως. Κακὰς ἐκάνετε πού δὲν τὸ εἰπατε, γιὰτί τὸ ἴδιον κάνει κ' αὐτὸς περιμένοντας ἀπὸ σας!!! καὶ ἔτσι θὰ μεταδοθῇ σ' ὅλα τὰ τριχωτὰ μέρη τοῦ σώματος.

Ἀδελφὴν μαχομένην 43: Ὑπάρχει μέθοδος ριζικῆς ἐξαφανίσεως τῶν διὰ τοπικῆς καταστροφῆς τῆς μελανοχρωστικῆς τοῦ δερματος. Μὲ ὑδραργυροῦς ὀξείας ἡ μὲ τὰ ἄλλα γνωστὰ ἐρεθιστικὰ μέσα δὲν ἐπιτυγχάνεται ἡ ριζικὴ ἐξαφανίσι τους, ἀλλ' ἡ καταστροφὴ μόνον τῆς ἀντηρητικῆς καὶ τῆς ἐλαστικότητος τοῦ δερματος.

Πονεμένη ἀπ' τὴν ζωὴ Β. Α.: Οἱ ραβδῶδες πὺς παρουσιάζονται στὸν γόφου, στίβας κ.τ.λ. οφείλονται στὴν ἀπότομον αὐξήσιν τοῦ λίπους κατόπιν τῆς γενομένης υπερτροφίας. Ἡ ἡλεκτροληχοθεραπεία ἢ ἡ διὰ χειρὸν μασσοθεραπεία εἶναι ἀποτελεσματικὰ μέσα γιὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν ἢ τοῦλάχιστον γιὰ τὴν σημαντικὴν βελτίωσιν τοῦ ἀντιαισθητικοῦ αὐτοῦ ἐλαττώματος. Πάντως, νὰ ἐπαλειφθετὰ μὲ μέρη καθημερινῶς μὲ λίγο ἀμυγδαλόλαδον καὶ κατόπιν μὲ μὴ λεῖα ἐλαφρόπετρα τὴν ὁποία νὰ βουτᾶτε ἐπίσης σ' αὐτὸ νὰ τοὺς κάνετε μὴ ἐλαφρὸ ἐπίτριψιν καὶ μὲ κυκλικὲς πάντοτε κινήσεις. Κατόπιν δὲ νὰ πωδράρετε τὸ μὲρ μὲ λίγο τάλκ.

Καίτη Θ. Β.: Ἐνταῦθα: Τοπικῶς μὲν ἐφαρμόσατε ἐπὶ τῶν βραχιόνων σας καὶ σῆς τὴν τακτικὴν πού γράφω παραπάνω πρὸς Ἐνταμένη ἀπ' τὴν ζωὴν. Ἐπιπροσθετως δὲ δις τῆς ἑβδομάδος νὰ κάνετε καὶ γενικὸν λουτρὸ ἀμυλοῦχο ἢ μὲ πιτυρόνερν. Τὸ λουτρὸ μὲ τὸ πιτύρον γίνεται ὡς ἑξῆς: Δένετε σφιχτὰ μέσα σ' ἕνα τουλπάνι δυὸ ὀκτῶδες πιτύρον χονδρὰ καὶ κατόπιν μέσα στὴν μπανιέρα πού θὰ βρίσκεστε μὲ τὸ ζεστὸ νερὸ ζουλόστε μὲ τὶς χουφτές σας ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν σασκούλα αὐτὴ, ὥστε νὰ χύνεται τὸ γάλα τοῦ πιτύρου. Λουτρὰ ἀμυλοῦχα μπορεῖτε νὰ βρῆτε ἑτοιμα στὰ καταστήματα λουτρῶν. Τὰ πιτυρόνχα ἢ ἀμυλοῦχα λουτρὰ λευκαίνουν, μαλακώνουν καὶ καθαρίζουν τὸ δέρμα τοῦ σώματος, τὸ ἀπαλλάσσουν δὲ ἀπὸ τὰ ἀντιαισθητικὰ μπιμπικῶν καὶ τοὺς πόρους πού τὸ κάνουν νὰ μοιάζῃ, σὺν τὸ μαθμένο δέρμα τῆς κόττας.

ΓΕΩΡΓ. Μ. ΛΑΔΑΣ
Ἱατρός - Δερματολόγος

Ἡ ἐπίδρασις τοῦ πνεύματος σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς μας εἶνε ἀναμφισβήτητη. Ἀλλὰ, σὲ μερικές περιπτώσεις, αὐτὴ ἡ ἐπίδρασις παίρνει μορφὴ ἐξαιρετικὴ. Αὐτὸ συμβαίνει π. χ. στὴν ἐπίδρασι πού ἔχουν οἱ διάφορες ἐντυπώσεις τῆς ἐγκύου στὴ διαμόρφωσι τοῦ παιδιοῦ πού πρόκειται νὰ γεννηθῇ. Τὰ ἱατρικὰ χρονικά ὅλων τῶν ἐποχῶν ἀφθονοῦν ἀπὸ παρόμοια παραδείγματα.

Μιά τέτοια περίπτωσις παρουσιάστηκε στὸν Ἱπποκράτη κατὰ τὴν ἀρχαίότητα. Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ λευκὴ γυναῖκα πού γέννησε ἕνα παιδάκι μαύρου. Ὁ πατὴρ τῆς ἱατρικῆς ἀπέδωσε τὸ γεγονός στὸ ὅτι μὲσα στὸ δωματίον αὐτῆς τῆς γυναίκας βρισκόταν ἡ εἰκόνα ἐνὸς μαύρου.

Ὁ Δαμασκηνός, ἐξ ἄλλου, πού ἔζησε κατὰ τὸν 1ον αἰῶνα π.Χ., ἀναφέρει ὅτι εἶδε ἕνα βρέφος πού ἦταν σκεπασμένο μὲ πλούσιο τρίχωμα ὅπως τῆς ἄρκτου καὶ ἀποδίδει αὐτὸ

Ὅταν ἡ γυναῖκα θέλει νὰ γεννήσῃ ἀγόρι...

τὸ γεγονός στὸ ὅτι ἀπέναντι ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς γυναίκας πού γέννησε αὐτὸ τὸ παιδάκι, ἔθεσε τὰ πρόβατά του ἕνας βοσκός, πού εἶχε ριγμένο πάνω στοὺς ὤμους του ἕνα δέρμα ἄρκου δας.

Ἐνα ἄλλο περιστατικὸ, πού συνέβη στὶς ἡμέρες μας τὸ ἀφηγεῖται ὁ Γάλλος ἱατρός Λεκλέρ - Μονμουαγιέν στὴν ἱατρικὴ ἀμύλλα:

Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ νεαρὴ γυναῖκα, πού εἶχε γεννήσει δυὸ παιδιὰ καὶ πού εἶχε μείνει ἐγκυος καὶ τρίτη φορά. Μιά μέρα, ὁ ἱατρός Λεκλέρ - Μονμουαγιέν τὴν εἶδε νὰ μπαίνει τρομαγμένη στὸ γραφεῖο του.

Ἐγὼ εἶπα πὺς ἦμουν ἐγκυος, φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπῆτι σας, συνάντησα τὸ γέρον πού πούλαει βούτυρον καὶ πού, ὅπως τὰ ξέρετε, ἔχει ἕνα μόνο αὐτί, γιὰτί τὸ ἄλλο τοῦ τῶκος ἦταν Πρῶσος οὐλάνος μὲ τὸ σπαθί του κατὰ τὸν πόλεμον πού 1870. Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, δὲν μπορῶ νὰ ἡσυχάσω. Ἐγὼ τὴν ἐντύπωσι πὺς τὸ παιδί πού θὰ γεννησῶ θὰ βγῇ μ' ἕνα αὐτί.

Ὁ γιὰτρός Λεκλέρ - Μονμουαγιέν τὴν καθυσῆχε ὅσο μποροῦσε. Ἀλλὰ, τὴν ἡμέρα τοῦ τοκετοῦ, ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἔφερε στὸν κόσμον ἕνα παιδάκι μ' ἕνα μοναδικὸ αὐτί.

Ὁ Γάλλος γιὰτρός ἀναφέρει ἐπίσης μιὰ ἄλλη περίπτωσι πού δὲν εἶνε λιγώτερον καταπληκτικὴ:

θῶο τέχνασμα. Συνέστησε σ' αὐτὴ τὴν γυναῖκα νὰ κᾶν κάθε βράδυ τὴν προσευχὴ τῆς καὶ νὰ παρακαλῇ τὸ Θεὸ νὰ μὴ σημάδῃ στὸ πρόσωπο τὸ παιδάκι πού θὰ ἔφερνε στὸν κόσμον, ἀλλὰ στοὺς μηρούς.

Ἐτσι καὶ ἔγινε. Τὸ παιδάκι γεννήθηκε μ' ἕναν ὄγκον στὸ δεξιὸ μηρό.

Μιά ἄλλη πολλὴ περίεργη περίπτωση εἶνε ἐκείνη πού ἀναφέρει ὁ κόμης Προζόρ:

Ἐνας φούρναρης στὴ Νίκαια, ὀνόματι Νταβίκο, εἶχε μιὰ γάτα, πού συνήθιζε νὰ κοιμάται στὸ ἴδιο πάντα μέρος, μέσα στὴν ἀποθήκη τοῦ ψωμάδικου, ὅπου βρίσκονταν τὰ σακκὰ μὲ τὸ ἀλεύρι. Ἡ γάτα αὐτὴ ἔμεινε ἐγκυος καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ φούρναρη τῆς ἔστρωσε στὸ πάτωμα ἕνα παλιὸ σακκί γιὰ νὰ κοιμάται πρὸ ἀναπαυτικὰ. Τὸ σακκί αὐτὸ εἶχε στὴ μέση τρεῖς ἀστερές κ' ἀπὸ κάτω τὸν ἀριθμὸ 1921. Τὴν ὀρισμένη ἐποχὴ, ἡ γάτα γέννησε τέσσερα μικρὰ γατάκια, πού εἶχαν ὅλα στὴν κοιλία τους τὸν ἀριθμὸ 1921 καὶ πάνω ἀπ' αὐτὸν τρεῖς ἀστερίσκους.

Μὲ ποῖο τρόπο ὁ ἀριθμὸς καὶ οἱ τρεῖς ἀστερίσκοι εἶχαν ἐντυπωθῇ στὴν κοιλία τῶν νεογνῶν; Μυστήριο.

Μερικοὶ ἐπιστήμονες, ξεκινώντας ἀπ' αὐτὰ τὰ γεγονότα, πού δείχνουν πόσο μεγάλη εἶνε ἡ ἐπίδρασις πού ἔχει τὸ πνεῦμα στὴν ὕλη,—ὅλα τὰ φαινόμενα πού ἀναφέραμε εἶνε ἀποτέλεσματα μιᾶς ἐντονης ὑποβολῆς— σκέφτηκαν πὺς θὰ μπορούσαν νὰ τὴν ἐκμεταλλευθοῦν γιὰ πρακτικοὺς σκοπούς.

Μεταξὺ ἄλλων, ὁ Ἰάπων ἱατρός Τοῦ - Σε - Κά - Ρι τὴν χρησιμοποίησε γιὰ νὰ προκαλέσῃ τὴν γέννησι παιδιῶν, πού νὰ ἔχουν τὸ φύλον πού ἐπιθυμοῦσαν οἱ γονεῖς τους. Ἐπὶ δέκα πέντε ἡμέρες, μετὰ τῆς 45ης καὶ τῆς 60ης ἡμέρας, ἀπὸ τὴ σύλληψιν τοῦ παιδιοῦ, ὑποχρέωνε τὴν μητέρα νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὴν πρᾶξ καὶ βράδυ, ἔχοντας τὸ πνεῦμα τελείως ἡρεμὸ, τὴν φράσι:

«Ἐγὼ μέσα στὴν κοιλία μου ἔνα ἀρσενικὸ παιδί» ἢ «ἕνα κορίτσι», ἀν ἐπιθυμοῦσε νὰ ἔχῃ κορίτσι.

Μεταξὺ 1942 γυναίκων πού ἐπιθυμοῦσαν ἀγόρι, οἱ εὐχὲς τῶν 1908 ἐπακούσθηκαν. Οἱ γυναῖκες αὐτὲς γέννησαν ἀγόρια.

Ὁ Μορίς Φαρέκ ἀναφέρει, ἐξ ἄλλου τὴν ἑξῆς καταπληκτικὴν περίπτωσι: Μιά μητέρα εἶχε δυὸ κοριτσάκια πού ἦταν πολὺ ἄσχημα. Ὅταν ἔμεινε ἐγκυος καὶ τρίτη φορά, ἀγόρασε ἕνα πορτραῖτο πού παρίστανε μιὰ πολὺ ὀμορφὴν γὰ καὶ τὸ κρέμασε πάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ γέννησε ἕνα πολὺ ὀμορφὸ κοριτσάκι κ' ὅταν αὐτὸ μεγάλωσε κ' ἔγινε δεκαπέντε χρόνων, ὅλοι νόμιζαν γιὰ δικὸ τῆς τὸ πορτραῖτο τῆς ἀγνωστῆς νεας.

Ἡ δύναμις τῆς ὑποβολῆς εἶνε μεγάλη στὶς ἐγκυες γιὰτί ὑπάρχει κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἐγκυμοσύνης μεγάλῃ ἐναισθησία στὰ αἰσθητήρια νεῦρα τους. Ἀλλὰ φυσικὰ δὲν μποροῦν νὰ δικαιολογούται πάντα οἱ γυναῖκες μὲ τὴν ἐπίδρασι τῆς ὑποβολῆς γιὰ νὰ σκεπάζουν μιὰ... ἀπιστίαν τους.

Ἐνα ἀπ' τὰ τέσσερα γατάκια τῆς Νίκαιας μὲ τὸν ἀριθμὸ 1921 καὶ τοὺς τρεῖς ἀστερίσκους στὴν κοιλία.

ΤΕΤΑΡΤΗ 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ
ΛΑΧΕΙΟΥ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Ο Διεθνής ΣΗΜΒΟΛ

ΚΡΑΜΕΡ - ΓΚΟΝΖΑΛΕΣ
οι άσσοι του τένις

Η περιδείξ τους στις
Ηνωμένες Πολιτείες

«Η μάχη των μεγάλων παιγνιδιών», όπως πολύ επιτυχημένα έχαρακτήρισαν τους επαγγελματικούς αγώνες τένις μεταξύ των διασημότερων παικτών της ρακέτας, άρχισε στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Ο Παντισ Γκονζάλες, πρωταθλητής της Αμερικής της ερασιτεχνικής αντιπροσωπείας, που τελευταία μετεπήδησε στις επαγγελματικές τάξεις, και ο Τζακ Κράμερ, άλλοτε κυρίαρχος των ερασιτεχνικών «κώτρ» και σήμερα επαγγελματίας πρωταθλητής του κόσμου, θ' ανταγωνισθούν σ' ένα ετήσιο τουριστικό «πρωτάθλημα» διοργανωμένο απ' τον περίφημο Μπόμπι Ρίγκς.

Ο προκαταρκτικός αγώνας της μεγάλης μάχης άρχισε στο Μάντισον Σκουέιρ Γκάρντεν της Νέας Υόρκης στις 25 Οκτωβρίου και έληξε με νίκη του Κράμερ με 6 — 4, 3 — 6, 6 — 3, 6 — 2. Οι δύο πρωταθληταί συνοδεύονται και από άλλους άσους θα συνεχίσουν τη θρυλική γιγαντομαχία τους σε 100 άλλες πόλεις των Ηνωμένων Πολιτειών, που θα επισκευθούν κατά την περίοδο 1949 - 1950.

Οι έμπειρογνώμονες του τένις έχουν τη γνώμη πως οι αγώνες Κράμερ - Γκονζάλες θα είναι οι ωραιότεροι των τελευταίων χρόνων. Για να νικήσει όμως ο Κράμερ «θα πρέπει νάχει αντίπαλο αντίξοιο στο γρήγορο παιγνίδι του, στο δυναμικό παίξιμο του στο φιλέ και ξυμπό στην ψυχολογία του αντιπάλου του για την έφασομογή ανάλογης τακτικής στον αγώνα».

Ο Γκονζάλες είναι αλήθεια πως επέδειξε τέτοια προσόντα και υπέροχο στυλ στους μεγάλους αγώνες του με τον Τέντ Σρέντερ στο πρωτάθλημα του Φόρεστ Χίλλς και στους αγώνες του Λος Άντζελες. Εάν του Μπόμπι Ρίγκς το εκσότη στυλ του παιγνιδιού δεν μπόρεσε να καταβάλει τη δυναμική μπαλιά και τα βολά του Κράμερ, τότε άσφαλώς το ποιοτικός ανώτερο παιγνίδι του Γκονζάλες και σχεδόν όμοιομορφο στην ύψη μ' εκείνο του Κράμερ άσφαλώς θα έχη καλύτερο αποτέλεσμα.

Ο Γκονζάλες, 21 ετών

μόλις, Καλιφορνέζος αλλά Μεξικανικής καταγωγής, είναι ο νεώτερος πρωταθλητής της Αμερικής που μεταπήδησε ποτέ στις επαγγελματικές τάξεις. Ο Κράμερ είναι 28 ετών. Γκονζάλες και Κράμερ έχουν τη γνώμη ότι η διαφορά αυτή των ετών χρόνων είναι ένα σοβαρό πλεονέκτημα για τον Γκονζάλες και εάν όχι σήμερα, πάντως σε λίγο καιρό άσφαλώς, θα επιδράσει στην πλαστιγγα των νικών των δύο μεγάλων αντιπάλων. «Έχω μια διαίσθηση, λέει ο Ρίγκς, πως ύστερα από μερικές εβδομάδες, που ο Γκονζάλες θα μπόρεση να μελετήσει καλά το παιγνίδι του Κράμερ, τα νειάτα θα επιδράσουν της πείρας».

«Είπε αλήθεια, υποστηρίζει απ' την άλλη μεριά ο Γκονζάλες, πως ο Κράμερ είναι ισχυρότερος στα χτυπήματά του, αλλά εν πάση περιπτώσει πολλοί απ' τους αγώνες μας θα κριθούν απ' το παιγνίδι στο φιλέ. Ο Κράμερ είναι ένας άριστος τεχνικός του παιγνιδιού στο φιλέ και το παίξιμο του βασίζεται πάντοτε στη μεγάλη του ταχύτητα που είναι ικανή να καλύπτει τ' αβύσκατα μέρη και τα πλασαρίσματα του αντιπάλου του. Θα προσπαθήσω να «καλύψω» το τερραίν χρησιμοποιώντας το ύψος μου (1.90 μ.).»

Οι δύο πρωταθληταί έχουν συναντηθεί μονάχα μία φορά προ τριετίας, όταν ο Γκονζάλες ήταν 18 ετών και πρωτόκανε επιδελτική την εμφάνισι του στο πρωτάθλημα της Καλιφορνίας. Τότε βέβαια τον νίκησε ο Κράμερ, όπως είπε ο τελευταίος ο Παντισ Γκονζάλες «απ' αυτό ήταν κατόρθωμα για την ηλικία του».

Αν και οι δύο μεγάλοι αντίπαλοι έχουν πολλές ο-

Ο περίφημος Αμερικανός τεννίστας Μπάτζ Πάτνυ.

μοιότητες στο στυλ του παιγνιδιού τους ωστόσο η τεχνική σταδιοδρομία τους υπήρξε πολύ διαφορετική. Και οι δύο γεννήθηκαν στο Λος Άντζελες. Ο Κράμερ όμως υπήρξε πάντα ο αγαπημένος των προπονητών της Δυτικής Αμερικής. Συστηματικά προπορασκευάζετο πάντα απ' αυτούς για να διεκδικήσει τα εθνικά τεχνιστικά πρωταθλήματα. Έκέρδισε το 1946 και το 1947 τον τίτλο του εθνικού πρωταθλητού των Ηνωμένων Πολιτειών. Πάντα υπάκουε στις συμβουλές, αλλά και στις εντολές να παίξει όποτε και όπου τον παρακαλούσαν.

Η εξέλιξις του Γκονζάλες ήταν τρικυμιώδης. Γεννήθηκε σε μία μέση τάξεως οικογένεια. Άρχισε να παίξει τένις σε ηλικία 11 ετών, όταν η μητέρα του του χάρισε μία ρακέτα για Χριστουγεννιάτικο δώρο. Αμέσως τότε αγάπησε το παίξιμο και επέδειξε αξιόλογη κλίσι σ' αυτό. Υπάρχουν βέβαια στο Λος Άντζελες πολλές ευκαιρίες για ν' αναπτύξη κανείς τις τεχνιστικές ικανότητες του. Δημοσία γηπεδα αντιπροσώπων βρίσκονται παντού και ο Παντισ έπωφελλήθηκε του πλεονεκτημα αυτού.

Σε δύο χρόνια έπαιξε στο παιδικό πρωτάθλημα αντιπροσώπων και αργότερα άρχισε να επιτυχία στο εφηδικό πρωτάθλημα. Σε ηλικία όμως 16 ετών η απέχθεια του προς τα μαθήματα σταμάτησε την εξέλιξι του στο τένις. Έγκατέλειψε το σχολείο. Είναι κανόνας των Ομοσπονδιών Αντισφαιρίσεως της Καλιφορνίας πως ένα παιδί που δεν παρακολουθεί το σχολείο να μη μπόρει να μετέχη στα πρωταθλήματα. Έτσι ο Γκονζάλες παράτησε το τένις και βρήκε δουλειά.

Όταν έγινε 18 ετών, σε ηλικία δηλαδή που τα παιδιά της Καλιφορνίας συνήθως αποφοιτούν απ' το σχολείο, ο Παντισ ξαναγύρισε και ξανάγινε μαθητής. Έπαιξε μερικά «μάτς» και μετ' αυτόν τράβηξε το Ναυτικό. Ύστερα από ώρισμα άπεριόριστα ταξίδια ο Γκονζάλες έγινε πάλι πολίτης τον Ιανουάριο του 1947. Τον επόμενο χρόνο άνακηρύχθηκε μετά σκληρούς, αλλά ώραιους αγώνες πρωταθλητής των Ηνωμένων Πολιτειών και το κατόρθωμα αυτό το επανέλαβε και το 1949.

Στα δευτερευούσης σημασίας πρωταθλήματα ο Γκονζάλες ήταν άλλοτε υπέροχος, άλλοτε μειονεκτικός και άλλοτε άπών. Ός επαγγελματίας πλέον τεχνιστής ο ρωμαλέος Καλιφορνέζος έεασφαλιστηκε για 60.000 δολάρια ή 30% επί των εισπράσεων απ' τους αγώνες του με τον Κράμερ. Υπολογίζεται πως μπορεί να εισπράξει και 100.000 δολάρια, εάν βέβαια ο διοργανωτής των αγώνων Μπόμπι Ρίγκς κατορθώσει να συγκεντρώσει από τις γενικές εισπράξεις των αγώνων Κράμερ - Γκονζάλες το ποσόν των 300.000 δολαρίων.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Σταχυρόλεξο - σπυργίτι
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΟΣΛΟ. 2) ΠΑ. 3) ΟΙΣ. 4) ΥΒΕΤ. 5) ΡΡ — ΡΑΣ. 6) ΕΓΕΙΡΩ. 7) ΑΙΣ — ΑΜ. 8) ΕΑΣ. 9) ΙΝΒΙ. 10) ΑΓΑΠΗ. 11) ΑΣΑΝ. 12) ΡΕ. 13) ΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΡΕΑ. 2) ΣΠΟΥΡΓΙΤΙ. 3) ΚΛΑΙΒ — ΕΕ — ΝΑ. 4) ΣΕΡΙ — ΕΒΓΑ. 5) ΤΑΡΑΣΙΑΣ. 6) ΣΩΜΑ — ΠΑΡΑ. 7) ΣΦΗΝΕΣ.

Τι θα γίνει:

Ο ατμοσφαιρικός αέρας, που περιέχει αυτά ακριβώς τα αέρια.

Με μία μαχαίρι

Το σκονί πρέπει να κοπή οριζοντίως στο μέσον του κόμπου και παράλληλα προς την άνω πλευρά της εικόνας. Έτσι, το σκονί θα χωριστή σε 11 κομμάτια.

Οι υδροχρωματιστές

Έφ' όσον ο Κώστας εργάζεται με το ένα τέταρτον της ταχύτητος του Γιάννη, η βοήθεια που θα του προσφέρει για το τρίτο σπίτι θάνε το ένα τέταρτο των 4 ημερών που θα χρειάζονται μόνοι του ο Γιάννης. Μ' άλλα λόγια η δουλειά επιταχύνεται κατά 1 ημέρα, διαρκεί δηλαδή 3 ημέρες.

Έρωτήσεις

1) Προς τα δεξιά. 2) Από κάτω. 3) Με ένα. 4) Τέσσερα.

Το πλυσίμο των ζώων

Όλες απαιτούν την ίδια ώρα.

Μαχικό τετράγωνο

Νά πως θα τοποθετηθούν οι άριμοί:

9	1	4	9
4	9	9	1
9	4	1	9
1	9	9	4

Οι τρεις φίλοι

Ός προς τα έπιθέτα τους, οι νέοι αποτελούν την έξης σειρά: Μαρούδης — Ντόκος — Βελλίδης. Ός προς τα μικρά τους όνόματα, θα πρέπει ν' αποτελούν μία απ' τις έξης δυο σειρές: Βασίλης — Γιάννης — Τάκης ή Γιάννης — Τάκης — Βασίλης. Η πρώτη όμως απ' αυτές αποκλείεται, γιατί τότε ο Μαρούδης θάταν ο Βασίλης. Συνεπώς, τα όνοματεπώνυμα είναι: Βασίλης — Βελλίδης, Τάκης Ντόκος, Γιάννης Μαρούδης.

Είναι γκόλ:

Πρόκειται για κανονικό γκόλ κατά τους κανόνες του ποδοσφαίρου, εφόσον ο δισταγμός βρίσκεται μέσα στο γήπεδο.

Η λύσις του 251ου σταχυρόλεξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΕΠΑΡΧΙΑ — ΣΚΑΠΑΝΗ. 2) ΣΙΑΓΩΝ — ΤΑΡΣΟΣ. 3) ΣΟΝ — ΟΥΣ — ΑΜΑ. 4) ΣΙ — ΣΥΚΗ — ΑΡΜΑ — ΠΑ. 5) ΤΑΕ — ΣΩΤΗΡΙΑ — ΠΑΚ. 6) ΟΣΙΑ — ΣΟΡΟΣ — ΣΑΓΗ. 7) ΣΙΩΠΗ — ΣΑΣ — ΤΥΡΟΣ. 8) ΣΤΟΛΗ — ΦΟΝΟΣ. 9) ΕΡΓΑΛΕΙΟΝ. 10) ΠΡΟΪΑ — ΣΟΦΙΑ. 11) ΣΕΙΡΑ — ΣΙΑ — ΣΟΚΙΝ. 12) ΠΙΚΑ — ΑΠΟΡΑ — ΝΟΤΑ. 13) ΟΡΑ — ΑΠΙΣΤΟΣ — ΣΙΑ. 14) ΡΑ — ΑΡΟΝ — ΙΝΕΣ — ΑΙ. 15) ΟΝΕ — ΟΣΟ — ΑΗΡ. 16) ΚΑΝΤΟΣ — ΝΤΑΜΑΣ. 17) ΚΑΝΑΡΗΣ — ΑΣΑΦΕΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΑΣΤΟΣ — ΣΠΟΡΑ. 2) ΙΑΣΙΣ — ΠΕΙΡΑ. 3) ΑΣ — ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ — ΚΝ. 4) ΡΙΣ — ΑΠΟ — ΡΑ — ΟΛΑ. 5) ΧΑΟΣ — ΗΛΕΙΑ — ΑΗΝΡ. 6) ΙΓΝΥΣ — ΗΡΑ — ΑΡΕΤΗ. 7) ΑΩ — ΚΩΣ — ΑΠΟ — ΟΣ. 8) ΝΟΗΤΟΣ — ΣΠΙΝΟΣ. 9) ΗΡΑΚΛΕΙΟΣ. 10) ΤΣΑΡΟΣ — ΑΡΤΙΟΝ. 11) ΣΑ — ΡΙΣ — ΩΝ — ΤΑ. 12) ΚΡΑΜΑ — ΦΟΣ — ΣΕΛΑΣ. 13) ΑΣΜΑ — ΤΟΝΟΣ — ΣΗΜΑ. 14) ΠΟΑ — ΣΥΝ — ΦΟΝ — ΡΑΦ. 15) ΑΣ — ΠΑΡΑΔΙΚΟΣ — ΣΕ. 16) ΠΑΓΟΣ — ΑΙΤΙΑ. 17) ΛΑΚΗΣ — ΝΑΔΙΡ.

Ο «ΕΚΤΕΛΕΣΤΗΣ ΤΩΝ ΎΨΗΛΩΝ ΕΡΓΩΝ»

Βίος και πολιτεία των
δημίων

Πριν ο κόσμος έκπολιτισθί, ο δήμιος έθεωρείτο μία απ' τις σπουδαιότερες προσωπικότητες της κοινωνίας! Είχε τον τίτλο του «εκτελεστή των ύψηλων έργων» και την άποστολή να θανατώνη με βασανιστήρια τους καταδίκους. Δεν ήταν τότε ο έλεεινός παρίας των νεωτέρων χρόνων, ο απόκληρος της κοινωνίας που φοβόταν το φως της ημέρας... Ήταν καλός Χριστιανός και χρηστός πολίτης κι' είχε το δικαίωμα να καταγγείλη ως ύβριση και συκοφαντή εκείνον που θα τον άποκαλούσε «δήμιος»!

Είναι η αλήθεια ότι το έργο του δεν ήταν καθόλου εύκολο... Έπρεπε να συνδυάζει άπειρα προσόντα, νάει αληθινός καλλιτέχνης στο είδος του, και προπάντων ικανώτατος... ανάρμοτος! Η φωτιά, το σπαθί, ο τροχός, ο μαχαλισμός, ο διαμελισμός, το τσεκούρι, το τσιγκέλι, η κρεμάλα, όλα τα μέσα εξοντώσεως και μαρτυρίου, δεν έπρεπε νάχουν μυστικά γι' αυτόν!

Ήξερε να δένη το θύμα του στην ούρα ενός αλόγου, να το τρυπά, να του σπάει τα δόντια, να του κόβη τα χέρια, τα πόδια, τη μύτη, τ' αυτιά, να το άποκεφαλίζει με μία μπαλταδιά, να το κρεμάει από διάφορα μέρη του σώματος, να το στραγγαλίζει, να το ρίχνει στο νερό ραμμένο μέσα σ' ένα σακί, να μαστιγώνει, να στιγματίζει, να ξεκολλάη το κρέας με πυρωμένες τανάλιες κι' έπειτα να χύνει στις άνοιχτες πληγές αναλόγως μολυβί, λάδι, πίσσα, θειάφι, κερί... Ήξερε να γδέρνη τον κατάδικο, να τον βράζει, να τον ζεματίζει, να τον ψήνη...

Στην «Ιστορία του Παρλαμέντου της Νορμανδίας», ο Φλοκέ γράφει με δηκτική ειρωνεία: «Νατόσο, ο δήμιος ήταν άδρος απέναντι στις κυρίες. Όταν είχε να κόψη καμμία απ' αυτές με σιγαή φωτιά, της φερνόταν μ' έπιείκεια, της ρριχνε δηλαδή αναμμένους καυλούς στο κεφάλι, ή της το ζεματίζε, να τον ψήνη...»

ΑΘΗΝΑΙ - ΒΥΣΣΕΛΛΑΣ
ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ - ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
Κ. Γ. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑΣ
ΤΕΛΕΓΡΑΦΙΑ 4, ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 20-055-20-016-32-100
Τηλεφωνείον εις ταξίδια γραμμία ταξιδίων

ξεκολλούσε με σιδερένιες λαβίδες!»

Αντί να κρεμάη τις γυναίκες, τις έθαβε ζωντανές, απ'... σεβασμό προς τη δημοσία αιδώ. Και, αν τυχαίνα να περάσει ο βασιλιάς απ' τον τόπο μιας εκτελέσεως, ο δήμιος φρόντιζε να φορέση άσπρες ποκαμισές στους κρεμασμένους, για νάει πιο... ευπρόσωποι!

Ο ίδιος συνώδεε τους εξοριστούς ως τα σύνορα της χώρας και τους έδινε... μία γερή κλωτσιά στα ψαχνά, τη στιγμή που έπρόκειτο να περάσουν. Το επαγγελματί του κι' ο σπουδαίος ρόλος του στην κοινωνία τον έκαναν άπίστευτα ματαιόδοξο. Κι' υπάρχουν παραδείγματα δημίων που παραιτήθηκαν για να σώσουν το επαγγελματικό τους γόφρο, όταν πίστευαν ότι κινδύνευε έπιειδή δεν τους άνεθεταν λεπτές και πολύπλοκες εκτελέσεις!

Ένα απ' τα βασανιστήρια, στα όποια έδειχνε ο δήμιος τη δεξιότητά του, ήταν ο «τροχός». Σάπλωνε τον κατάδικο σε μία πλατεία σανίδα και τούσπαζε μ' ένα σιδερένιο λαστό τα χέρια σε τέσσερα σημεία, τα πόδια σ' άλλα τέσσερα και τη μέση σε τρία — το όλον «έντεκα γερά χτυπήματα». Έπειτα έστριβε χέρια και πόδια προς την πλάτη κι' έδεσε το θύμα στον τροχό, με το πρόσωπο γυρισμένο προς τον ουρανό, για να πεθάνη σιγά-σιγά σ' αυτή τη στάσι.

Ο πρώτος κατάδικος που υπεβλήθη σ' αυτό το μαρτύριο, στη Ρουέν, έζησε 77 ώρες και πέθανε απ' την πείνα. Ένας νέος 17 ετών κράτησε 22 ώρες. Ήταν Δεκέμβριος κι' οι παάδες τουρτουρίζαν γύρω του απ' το κρύο. Ώφειλαν όμως να περιμένουν ως που να ξεψυχήσει. Τέλος, ο εισαγγελέης τους λυπήθηκε — αυτούς, κι' όχι το θύμα! — και, για να μη συναχωθούν, διάταξε να στραγγαλίσουν τον κατάδικο!

Το σπαρακτικό αυτό θέαμα είχε καταντήσει πιά κοινότοπο. Ο γιατρός Γκυ Πατέν αναφέρει σ' ένα γράμμα του ότι, μέσα σ' ένα βράδυ, πέρασαν απ' τον τροχό έξη κατάδικοι, στην οδόν Σαιντ - Αντουάν των Παρισίων. Άλλη... θεαματική ποιήη ήταν ο «σχοινισμός», που έίσχηθη στη Γαλλία επί Φραγκίσκου Α' για τιμωρία των αιρετικών. Έδεσαν τα χέρια του κατάδικου στη ράχη του, τον ανύκωναν με μία τροχαλία και τον άφιναν να πέσι απότομα μέχρι άποστάσεως ενός μέτρου απ' το έδαφος και, πάνω από μία δυνατή φωτιά. Με το τράνταγμα, εξερράνονταν οι όμοι του, ενώ τα πόδια του τσουρουφλίζονταν απ' τις φλόγες. Αυτό επανελαιμάνετο πολλές φορές, ως ότου ξεψυχήσει.

Ο δήμιος των Παρισίων ήταν εξαίρετική φυσιογνωμία στα μάτια των συναδέλφων του. Τις ημέρες των μεγάλων εκτελέσεων έφταναν απ' τις έπαρχίες οι άλλοι δήμιοι με τους βοηθούς τους κι' έπαιρναν τιμητικές θέσεις κοντά στον «κύριο των Παρισίων», δηλαδή στο δήμιο, για να παρακολουθήσουν αυτό το... διδακτικό φροντιστήριο!

Άλλά κι' ο λαός τιμούσε με το παραπάνω με την παρουσία του αυτές τις μακάβριες παραστάσεις. Κι' ο δήμιος πάλι φρόντιζε να περιποιηται τους θεατές με διάφορες... άπολαύσεις κατά τις εκτελέσεις.

Τραγικό ΔΙΗΓΗΜΑ

Η κεντημένη ζώνη

— Νά η ζώνη που σου κέντησα, Πιέρ!

— Μά είναι έκτακτη, γλυκειά μου Φλωράνς! Θα τη φορέσω άμέσως.

Κι' ο Πιέρ Ντεκελντί πέρασε την κεντημένη ζώνη απ' τη μπλέ μπλούζα του και πλήρωσε την κοπέλλα για τον κοπο της μ' ένα θερμό φιλί. Έκείνη άναστενάξε.

— Όσο πλησιάζει ή μέρα της ευτυχίας μας, τόσο φοβάμαι! μουρούρισε. Δεν ξερω... Αυτό το μονοπάτι που περνάς κάθε βράδυ, μέσα στους γκρεμούς, για να γυρίσης στο χωριό σου...

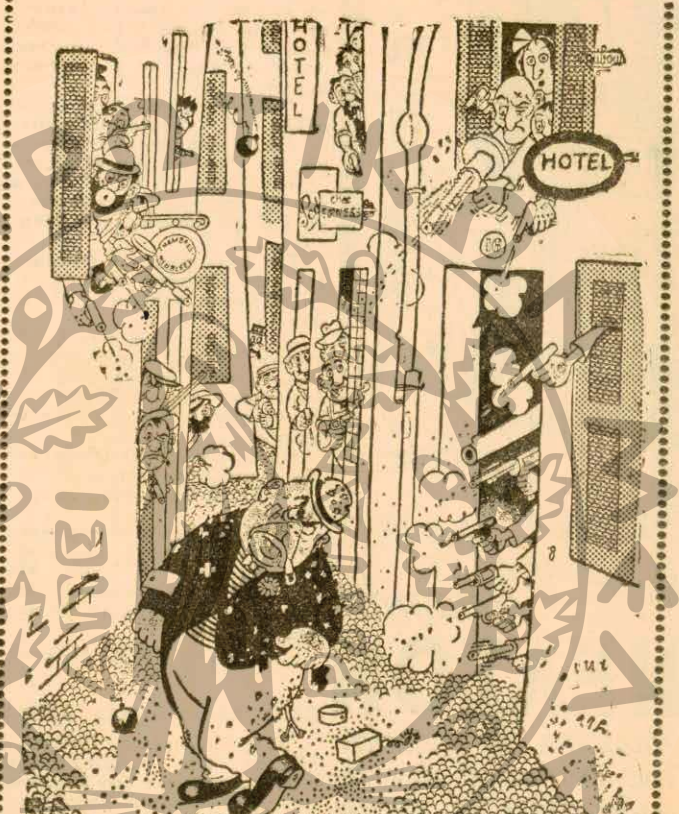
— Σου έχει άφισει κακή ανάμνησι, έ;

— Γιατί μιλάς έτσι; Εκεί δεν μ' έκαμε ή Τύχη να συναντήσω αυτόν που αγαπώ;

— Ναι, μά εκεί επίσης κινδύνεψες να πέσης στο γκρεμό, απ' το αγριεμένο αλόγο σου! Άνατριχιάζω όσο το θυμάμαι...

— Αν δεν βρισκόσουν έσύ κοντά μου, δεν θα γλύτωνα.

.....

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΩΝ ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ
— Νά πάρη ή όργη, θα χρειαστή πάλι να δώσω τα ρούχα μου για μαντάρισμα!...

(Από το «Id Paris»)

ώνια. Σὲ λίγο, ὅμως ὁ Πιερ κουράστηκε ἀπ' τὸ ζυγὸ τῆς τυραννικῆς αὐτῆς ἀγάπης κι ἔφυγε πολλές φορές ἀπὸ κοντὰ τῆς. Μὰ ἡ Λάρα τὸν ξαναβρίσκει πάντα. Εἶχε κολλήσει κοντὰ του, σὰν τὴ σκιά του... Τέλος, μιά φορά, ὁ Πιερ κατέφερε τὰ φύγη μακριὰ τῆς κι ἔγκαταστάθηκε σ' ἕνα ἀλλο χωριό, μακρινὸ. Πέρασαν χρόνια. Πίστρεψε πὼς ἡ Λάρα εἶχε χάσει πια γιὰ πάντα τὴν ἰχνη του. Καὶ τὸ εἰδύλλιο του με τὴ Φλωρὰνς διέλυσε ἐντέλως τὴς ἀνισυχίας τῆς βασιανισμένης ψυχῆς του...

Τὸ σκοτάδι ἔπεφτε, ὅλο καὶ πιὸ πηχτό... Ξαφνικά, τ' ἄλογο σταμάτησε ἀπὸτομα κι ἔσκυψε γιὰ νὰ μυρίσῃ μιά ἀκοθόριστη μορφή, πού βρισκόταν στὴ μέση τοῦ δρόμου.

Ὁ Πιερ ξεπέζεψε καὶ πῆγε νὰ δῇ. Ξεχώρισε κατὶ κουρέλια, κατὶ ἀσπρα μαλλιά πού ξεπρόβαλλαν κατὰ ἀπὸ ἐνὰ μαυρο μαντήλι... Ἦταν μιά γρηὰ ζητιάννα.

— Τί ζητᾷς ἐδῶ, κυρούλα; τὴ ρώτησε ὁ νέος.

— Πηγαίνα σὸ χωριό, ἀφέντη, τοῦ ἀπάντησε μιά φωνὴ βραχνή. Μὰ ἔπεσα σὸ δρόμο ἀπ' τὴν κουράσι.

— Δυστυχισμένη γυναῖκα! "Ἐλα νὰ σὲ πάρω στ' ἄλογο μου..."

Τὴ βοήθησε ν' ἀνεβῇ στὰ καπούλια, κάθησε κι' αὐτὸς στὴ σέλλα καὶ ξεκίνησε πάλι. Ὁ...

Τὸν κρατοῦσε σφιχτὰ ἀπ' τὴ ζώνη, ὅπως κρατᾷ ἡ τίγρις στὰ νύχια τῆς τὸ θύμα τῆς. Καί, ξαφνικά, τινάχτηκε πρὸς τὰ πίσω, γιὰ νὰ πῆσῃ μαζί του στὴν ἀδυσσο!

Μὰ ὁ Πιερ εἶχε προλάβει, με μιά γρήγορη χειρνομία, νὰ λύσῃ τὴ ζώνη του...

Μιά στριγγὴ κραυγὴ, γεμάτη λύσσα καὶ τρόμο, ἀντήχησε στὴν ἐρημιά. "Ἐνα κορμὶ κύλησε σὸ βάραθρο. "Ἐπειτα ἀπλώθηκε καὶ πάλι νεκρικὴ σιωπή.

Ὁ Πιερ ἀνασηκώθηκε στὴ σέλλα του, ἀνατριχιάζοντας, κι ἔριξε μιά ματιά σὸ γκρεμὸ πού εἶχε καταπιῇ τὴ Λάρα. "Ἐπειτα σπηροῦνισε τ' ἄλογο του κι' ἀπομακρύνθηκε βιαστικά ἀπ' τὸ βάραθρο τοῦ θανάτου...

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Φλωρὰνς τὸν εἶδε νάρχεται, χλωμὸς, με τὸ πρόσωπο κομμένο ἀπ' τὴν αὐπνία.

— Τί ἔχεις; τοῦ φώναξε, ἀνήσυχη. Τί σοῦ συνέβη;

— Τίποτε, ἀγάπη μου, τῆς ἀπάντησε προσπαθώντας νὰ χαμογελάσῃ. "Ἐνας δυνατὸς ποικέφαλος...

Μὰ ἐκεῖνη ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κυττάζῃ τρέμοντας.

— Κι' ἡ ζώνη σου;... τὸν ρώτησε.

Ὁ Πιερ χλώμιασε πιδ πολὺ κι' εἶπε, με φωνὴ πνιγμένη: — Μοῦσωσε τὴ ζωή!... Μὴ με ρωτᾷς τώρα, Φλωρὰνς. "Ἀργότερα, πολὺ ἀργότερα, θὰ σοῦ πῶ τί ἔγινε...

ΟΥΓΚ ΛΑΠΑΙΡ

2.000 προσβλητικὲς λέξεις

Στὶς ἠνωμένες Πολιτεῖες εἶδε τὸ φῶς τελευταία μιά «Ἐγκυκλοπαίδεια τῶν ὕδρων», πού περιλαμβάνει προσβλητικὲς λέξεις. Ἡ χρησιμοποίησις ὁποιασδήποτε λέξεως δίνει τὸ δικαίωμα σὲ κείνον στὸν ὁποῖον ἀπευθύνεται νὰ υποβάλῃ μῆνυσι ἐναντίον τοῦ ὕβριστοῦ. Τὰ ἐπιβαλλόμενα πρόστιμα εἶναι ἀνόλογα με τὴν ὕβρι.

ΔΙΑΝΑ

78

Ξανάνειωμα με τὴ νηστεία!

Μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ στὸν ἄνθρωπο;

Σ' ἕνα ἀγγλικὸ δημόσιο πάρκο, εἶχαν κόψει, τὸ περασμένο φθινόπωρο, μιά ἀγριοκαστανία. Κι' εἶχαν πάρει τὶς ρίζες τῆς, τὰ κλαδιά τῆς, ὅλα, ἀφίνοντας μόνον ἕνα κομμάτι τοῦ κορμοῦ, μήκους 3 μέτρων περίπου καὶ διαμέτρου 60 πόντων. Τὸ κοῦτσουρο αὐτὸ ἔμεινε ἐκεῖ κάμποσους μῆνες, ἀκουμπώντας με τὶς δυὸ ἀκρες τοῦ σὲ δυὸ χοντρά σανίδια, κι' ἔτοιμο γιὰ νὰ τὸ πριονίσουν. Ὅταν ἔφτασε ὁμοῦ τὸ καλοκαίρι, πέταξε ἀφθονὰ κλωνάρια καὶ φύλλα. Ὁ «νεκρὸς» κορμὸς τοῦ δέντρου εἶχε ξαναζωντανέψει.

Τέτοια παραδείγματα ἐκπληκτικῆς ζωτικότητος ἐνὸς ὄργανισμοῦ εἶνε ἀφθονὰ στὸ ζωικὸ καὶ στὸ φυτικὸ κόσμος. Πρέπει, ὡστόσο, ν' ἀναφέρουμε εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ὅτι ὑπάρχουν καὶ περιπτώσεις πού πρόκειται γιὰ λάθος ἢ γιὰ κακὴ παρατήρησι. "Ἐχει γραφῇ π.χ. ἡ ἱστορία ἐνὸς βατραχοῦ, πού πήδησε μέσα ἀπὸ ἕνα κομμάτι βράχου ἢ κάρβουνου, μόλις τὸσπασαν. Πῶς εἶνε ὁμοῦ δυνατόν νὰ παραδεχθῇ ἕνας λογικὸς ἄνθρωπος ὅτι μπορεῖ νὰ μείνει ὁ βάτραχος ζωντανὸς καὶ φυλακισμένος ἐκεῖ μέσα ἀπὸ τότε πού σχηματίσθηκε τὸ πέτρωμα, δηλαδὴ ἀπὸ χιλιάδες ἢ ἑκατομμύρια χρόνια;...

Κάποτε, ἡ ζωτικότης τῶν ζώων ἐκδηλώνεται με τὴν πιὸ ἀπίστευτη μορφή. Ὁ ζωολόγος Τζίλιμπερτ Οὐαίτ ἀναφέρει τὴν περίπτωση καίτοι σαδιστοῦ, πού εἶχε τὴ σκληρότητα ν' ἀνοίξῃ τὸ κρανίον μιάς χελώνας καὶ νὰ τῆς βγάλῃ ὅλο τὸ μυαλό. Αὐτὸ ἔγινε τὸ μῆνα Νοέμβριο. "Ἐ λοιπόν, ἡ χελώνα ζοῦσε καὶ κουνιόταν ὡς τὸν ἐπόμενο Ἀπρίλιο!

Τὸ 1939, ἕνας Γάλλος ἐπιστήμων, πού μελετοῦσε ἕνα εἶδος φτερωτῶν ἐντόμων, ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὶς ἐρευνές του γιὰ νὰ καταταγῇ σὸ στρατό. "Ἀφίσε τότε πᾶνws ἕνα ράφι τοῦ ἐργαστηρίου του ἕνα γυάλινο δοχεῖο, πού περιεῖχε μερικά σκουληκάρια αὐτῶν τῶν ἐντόμων. "Ἀφού ἔμεινε 7 χρόνια σ' ἕνα στρατόπεδο αἰχμαλώτων, ξαναγύρισε σὸ ἐργαστήριον καὶ βρῆκε τὰ σκουληκάρια ζωντανὰ ἀκόμη, μολοντὶ δὲν εἶχαν πάρει καμμιά τροφή σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα!

Στὴν «Ἐφημερίδα τῆς Ἑταιρείας Φυσικῆς Ἱστορίας» τῆς Βουδαπέσ, ἕνας φυσιολογὸς περιέγραφε πρὸ καιροῦ πού εἶχε κόπῃι τυχαίως στὰ δυὸ μιά σαρανταποδαρούσα. Δυὸ μέρες λοιπὸν ἀργότερα, βρῆκε τὰ δυὸ κομμάτια νὰ τρέχουν ἀκόμη ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Εἶνε γνωστὸ ἐξ ἄλλου ὅτι, ἂν ἀγγίξῃ κανεὶς μιά «ψόφια» σφήκα, πρὶν περάσουν 24 ὥρες ἀπ' τὸ θάνατό τῆς, κινδυνεύει νὰ τὸν τσιμπήσῃ. Κι' ἂν κόψουμε ἀπὸτομα τὸ κεφάλι μιάς σφήκας, τὴν ὥρα πού τρώει, βλέπουμε νὰ ἐξακολουθῇ γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα τὴν ἴδια δουλειά καὶ νὰ βγαίνῃ ἀπ' τὸν κομμένο λαιμὸ τοῦ τοῦ φαγητοῦ πού μπαίνει ἀπ' τὸ στόμα!

Πρὸ ἐτών, ἕνας περηνγητὴς εἶχε χαρίσει σὸ Μουσεῖο Φυσικῆς Ἱστορίας τοῦ Κένσιγκτον μερικά ἐξωτικά σαλιγκάρια, πού φαίνονταν ψόφια. Τρία χρόνια ἀργότερα, ἐξηπνήσαν ἀπ' τὸ μακρὸ ὕπνο τους κι' ἀρχισαν νὰ τριγυρίζουν μέσα στὴ βιτρίνα τοῦ Μουσείου, ἀναζητώντας τροφή, ἔπειτα ἀπὸ τόσου καιροῦ νηστεία!

"Ἐρισμένα ζῶα, ὅχι μόνον ἀντέχουν στὴν ἀσιτία ἐπὶ πολὺν καιρὸ, ἀλλὰ καὶ... ξανανέινουν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο! Αὐτὸ συμβαίνει π.χ. σ' ἕνα εἶδος σκουληκιῶν. Ὅταν μείνουν νηστικά, ἀρχίζουν νὰ ζαρώνουν, ὡς ὅπου γίνονται 40 ἢ 50 φορές μικρότερα. "Ἀν ἀρχίσουν τότε νὰ τρέφονται κανονικά, ζοῦν καὶ ἀναπτύσσονται σὰν ἀνήλικα σκουληκάρια τοῦ ἴδιου μεγέθους. Μεγαλύνουν δηλαδὴ καὶ «γερνοῦν», μποροῦν δὲ νὰ ξανανέινουν ἀργότερα νηστικά καὶ νὰ ξανανέινουν πάλι.

Μὲ τὴ μέθοδο αὐτὴ τῆς περιοδικῆς ἀσιτίας, διατηρήθηκαν στὴ ζωὴ τέτοια σκουληκία 20 φορές περισσότερο ἀπ' τὸ κανονικὸ!

"Ἀν τώρα οἱ περίοδοι αὐτὲς τοῦ ξανανέινματος καὶ τῆς ἐνηλικίωσης γίνονιν συντομότερες, με τὴν κατάλληλὴ ρύθμισι τῆς διατροφῆς τῶν σκουληκιῶν, ἐρχεται μιά στιγμή πού ἰσορροποῦν μετὰ τὸν. Καὶ τότε τὸ σκουλήκι δὲν γεννᾷ πιά, οὔτε ξανανέινει, ἀλλὰ μένει ἐπὶ πολὺ χρονικὸ διάστημα στὴν ἴδια βιολογικὴ ἡλικία!

Κατὰ ἀνάλογο ἐπιτυγχάνεται στὰ φυτὰ. "Ἐνα φυτὸ ἐτήσιο, πού κανονικά βγάζει λουλούδια καὶ σποροῦς καὶ πεθαίνει μέσα σ' ἕνα χρόνο, μπορεῖ, με τὴν κατάλληλὴ ρύθμισι τοῦ φωτισμοῦ, νὰ μὴν ἀνθίσῃ, καὶ συνεπῶς νὰ διατηρηθῇ στὴ ζωὴ ἐπὶ πολλὰ χρόνια, ὅσο θέλει ὁ πειραματιστής.

Στοὺς μονοκύτταρους ὁργανισμούς, ἡ «ἐνηλικίωσις» ἐκδηλώνεται με τὴ διχοτόμησί τους. Ἡ ἀμοιβὰς π.χ. μεγαλώνει καὶ χωρίζεται στὰ δυὸ. "Ἀργότερα, οἱ δυὸ ἀμοιβάδες γίνονται τέσσερες, κ.ο.κ. "Ἀν ὅμως κόψουμε ἕνα κομμάτι ἀπ' τὴν ἀμοιβάδα πού ἔχει μεγαλώσει καὶ πλησιάζει νὰ χωρισθῇ σὲ δυὸ, ἀποφύγουμε αὐτὴ τὴ διχοτόμησι καὶ διατηροῦμε ἐπὶ μῆνες ζωντανή, ὑγιεινὴ καὶ ἀμετάβλητη τὴν ἀρχικὴ ἀμοιβάδα.

Μποροῦν ἀραγε νὰ ἐπεκταθοῦν τὰ πειράματα αὐτὰ καὶ στὸν ἄνθρωπο καὶ νὰ τὸν ξανακάνουν νεὸ, χωρὶς ὁρμόνες ἢ ζενομορφοποιήσεις ἀδένων;... Γιατὶ ὅχι; Δὲν ἀποκλείεται νὰ ζοῦν οἱ ἀπὸγονοί μας ἐπὶ αἰῶνες καὶ νὰ ξανανέινουν κάθε τόσο, με μιά μέθοδο νηστείας καὶ ἀσιτίας!

"Ἀς μὴν ξεχνοῦμε ἄλλωστε ὅτι, κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς τῶν βιολόγων, ὁ ἄνθρωπος θάπρεπε νὰ ζῇ ὡς 150 χρόνια (ἐκτός ἂν τοῦ συμβῇ ἀρρώστεια ἢ δυστυχία). "Ἀλλοῖμως ὁ μὲς τὶ θὰ γίνῃ ἡ ἀνθρωπότης, ἂν ἀποκτήσῃ τὴν μακροβιότητα καὶ συγχρόνως ἐξακολουθῇ νὰ πολλαπλασιάζεται με τὸ σημερινὸ ρυθμὸ τῶν γεννήσεων!...

Μιά ὀλιβερχὴ ὑπαρξις

Εἶμαι μιά γεροντοκόρη. Τὸ ξέρω. Καὶ ξέρω ἀκόμη πῶς ἡ ζωὴ μου δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξῃ ὥσπου νὰ πεθάνω. Οὔτε, ἄλλωστε, τὸ θέλω. Εἶμαι ἡρεμὴ κι' εὐχαριστημένη, ὅσο μπορεῖ νὰ εἶνε μιά γυναῖκα με σαρὰντα χρόνια στὴ ραχὴ τῆς.

"Ἀλλὰ ἐξ ἁναγυρίσμου εἴκοσι χρόνια πίσω, στὴν ἐποχὴ πού ἡ καταστάσις τοῦ σπιτιοῦ μου νὰ ἀνάγκασε νὰ πιάσω δουλειά. Ὁ πατέρας μου εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ λίγων καιρὸ κι' ἐγὼ πῆγα νὰ δουλεύω σὲ μιά ἐταιρεία.

Μιά μέρα, εἶδα τὶς συναδέλφους μου νὰ τινάζονται ὀρθες. "Ἐνας ἄνθρωπος ὡς πενήντα χρόνων, μ' ἐπιβλητικὸ παράσημα εἶχε μῆτι στὴν αἰθούσα.

Ὁ γυνικός διευθυντής, ὁ κ. Μαρτίνης, μου ψιθύρισε.

Ὁ κ. Γεν. Διευθυντὴς στάθηκε μπρὸς τὸ τραπέζι μου.

— Εἶνε ἡ νέα δακτυλογράφος, τοῦ ἐξηγήσε ἡ προϊστάμενη. Εἴμαστε πολὺ εὐχαριστημένοι ἀπ' αὐτήν.

Ὁ κύριος Μαρτίνης ἔφυγε κατόπιν.

Δυὸ μέρες ἀργότερα, ἡ προϊστάμενη μοῦτε χαροῦμενη:

— Τρέξετε ἀμέσως σὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου γενικοῦ. Θέλει νὰ σὰς ὑπαγορεύσῃ κάτι.

Μπήκα σὸ γραφεῖο του συγκινημένη. "Ἐκεῖνος γέλασε με τὴ σατισμάρα μου.

— Γιατὶ ταραχτήκατε; μοῦ εἶπε με καλοκάγαθο ὕφος. Φοβηθήκατε μήπως, ὅτι ἡ γυνικός διευθυντὴς εἶνε κανένα τέρας πού θέλει νὰ σὰς φάῃ;... "Ἐμπρός, στὴ δουλειά!

Μοῦ ὑπαγόρευσε ὡς μισὴ ὥρα. "Ἐπειτα, ξαφνικά, ἤρθε νὰ σταθῇ πίσω ἀπὸ τὸ καθισμά μου.

— Ἐχετε ὑπέροχα μαλλιά, μοῦ εἶπε.

Καὶ μοῦ τὰ χάιδεψε. "Ἐπειτα τὸ χερί του κατέθηκε στὸ λαιμὸ μου.

— "Ἐνας τόσο ὠραίος λαιμὸς κι' οὔτε ἕνα μικρὸ κολλίε! εἶπε. Δὲν σὰς ἀρέσουν τὰ κοσμήματα, δεσποινίς;

— Μοῦ ἀρέσουν, ἀπάντησα. "Ἀλλὰ δὲν ἔχω.

Ὁ κύριος Μαρτίνης γέλασε. — Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι δὲν μπορεῖτε νὰ ἔχετε, μοῦ εἶπε.

"Ἐπειτα με πήρε ἀπὸ τὸ χερί καὶ με ὡδήγησε σ' ἕναν καναπέ.

— Καθίστε νὰ ξεκουρασθῇτε, μοῦ εἶπε.

Δὲν δρῆκα τὴ δύναμι ν' ἀρνηθῶ. Καί, ξαφνικά, ἀκούσα ἀπὸ τὰ χεῖλη του τὴν αἰσία πρῶτασι.

— Μαῖρι, μοῦ εἶπε, παραλείποντας τὸ «δεσποινίς», μοῦ ἀρέσετε. Θέλετε νὰ γίνετε φίλη μου;

— Φίλη σὰς; ἀπάντησα, τρέμοντας ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. "Ἀλλὰ δὲν σὰς ἀγαπᾷ...

Ὁ κύριος Μαρτίνης γέλασε. — Τί ἀφέλης πού εἴσατε, εἶπ'.

Δὲν εἶνε ἀπαραίτητο νὰ μ' ἀγαπᾷ.

τε... Μήπως ἐγὼ σὰς εἶπα πῶς σὰς ἀγαπᾷ; Σὰς εἶπα μόνον πῶς μοῦ ἀρέσετε... Κι' αὐτὸ εἶνε ἀρκετὸ...

Λέγοντας αὐτὰ, ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ προσπάθησε νὰ με φιλήσῃ. Κατωρθώσα, ὡστόσο, νὰ ξεφυγῶ κι' ἔφυγα τρέχοντας.

Τὴν ἄλλη μέρα, με κάλεσε ἡ προϊστάμενη γιὰ νὰ μοῦ πῇ ὅτι ὁ κύριος διευθυντὴς δὲν εἶχε μείνει εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἐργασία μου καὶ πῶς εἶχε διατάξει νὰ με ἀπολύσουν.

"Ἐτσι δρέθηκε χωρὶς δουλειά.

Μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων πού εἶχα γνωρίσει σὸ γραφεῖο ἦταν κι' ὁ νομικός σύμβουλος τῆς ἐταιρείας. Μιά μέρα, τὸν συνάντησα σὸ δρόμο κι' ὅταν τοῦ εἶπα πῶς μ' εἶχαν ἀπολύσει — δὲν τὸν ἀνέφερα τοὺς λόγους — ἔγινε ἡ προσποιήθηκε ὅτι ἔγινε ξέω φρενῶν.

— Περᾶστε ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου, δεσποινίς, μοῦ εἶπε. Θὰ ἐργασθῇτε μαζί μου.

Πῆγα τὸ ἄλλο πρωτὶ. "Ἀλλὰ ἀναγκάσθηκε νὰ φύγῃ ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες. Τὸ προηγούμενο βράδυ, ὁ προϊστάμενός μου με εἶχε κρατήσει πολὺ ἀργὰ σὸ γραφεῖο τοῦ καί, σὲ μιά στιγμή, σκύδοντας πᾶνω μου, με φίλησε σὸ λαιμό. Τινάχτηκε ἀμέσως ὀρθία, πήρα τὴν τσάντα μου κι' ἔφυγα γιὰ πάντα.

"Ἐμεινα μερικὸς μῆνες χωρὶς δουλειά. "Ἐπειτα κατάφερα νὰ προσληθῶ σὲ μιά Τράπεζα. Αὐτὴ τὴν φορὰ, οἱ προϊστάμενοί μου με σεβάσθηκαν. "Ἀλλ' ἐγὼ ἐνωίωσα τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾷ γιὰ ἕναν ἀπὸ τοὺς συναδέλφους μου κι' ὅταν, μιά μέρα, μοῦ εἶπε πῶς κι' αὐτὸς μ' ἀγαποῦσε, νόμισα πῶς ἦμουν ἡ πιὸ εὐτυχισμένη γυναῖκα τοῦ κόσμου.

Οἱ σχέσεις μας διατηρήθηκαν ἀγνές γιὰ ἀρκετὸν καιρὸ. "Ἀλλὰ, μιά μέρα, μεθυσμένη ἀπὸ ἀγάπη, ξεχάσθηκε στὴν ἀγκαλιά του... Ὅταν συνήλθα ἦταν πιά ἀργά.

Λίγων καιρὸ ἀργότερα, κατάλαβα πῶς θὰ γίνονιν μητέρα. "Ἐτρεξα, γεμάτη χαρὰ, νὰ τὸ πῶ στὸν ἀγαπημένο μου.

— Ὡραία τὰ κατάφερες! μοῦ εἶπε κατωφελιάζοντας.

Τὸν ρώτησα τί θὰ γινόταν.

— Τὴν θέλεις νὰ γίνῃ; μοῦ ἀπάντησε. Πρέπει νὰ δαλῇς καλά σὸ μυαλό σου, Μαῖρι, ὅτι δὲν μπορῶ νὰ σὲ παντρευθῶ. Βρίσκομαι στὶς ὕφρες τοῦ σταδίου μου καὶ δὲν θὰ μοῦ ἦταν καθόλου εὐχάριστο νὰ φορτωθῶ μιά γυναῖκα κι' ἕνα παιδί στὴ ραχὴ μου. "Ἀν τοῦλάχιστον εἶχες καποία προίκα...

— Καὶ τὸ παιδί; ψιθύρισα. Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι καταστρέφομαι...

— Στὴ ζωὴ κανένα πρῆπει ν' ἀντιμετωπίζῃ θαρράλεια τὰ σφάλματά του, μοῦ εἶπε. Τὸ σφάλμα δὲν εἶνε δέδαια, μόνον δίκιο μου...

"Ἦταν τὰ τελευταία λόγια πού ἀνταλλάξαμε μαζί. Δὲν τοῦ ξαναμίλησα ἀπὸ τότε καὶ νομίζω πῶς ἦταν εὐχαριστημένος γι' αὐτὸ.

"Ἐκρυψα τὴ ντροπὴ μου, δικαιοσύνη στὰ πράγματα ὅπως καλλίτερα μποροῦσα κι' ὅταν συμπληρώθηκε ὁ καιρὸς μου πῆγα σὲ μιά κλινική. Τὸ παιδί πού ἔφερα στὸν κόσμον γεννήθηκε νεκρὸ.

"Ἀπὸ τότε δὲν ξαναγάπησα κανένα κι' ἀπέριψα ὅλες τὶς πρῶτες σεις γάμου μου ἐγίναν, μ' ὅλο πού μερικὲς ἀπ' αὐτὲς ἦσαν πολὺ σοβαρές. Οἱ ἄντρες δὲν με συγκινοῦσαν πιά.

"Ἐνοιαζα μέσα μου ἕνα ἀπέραντο κενὸ καὶ καταλάβαινα πῶς κανένας ἄνθρωπος δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ γεμίσῃ ποτέ.

"Ἐπειτα, τὰ χρόνια κύλησαν σιγά-σιγά, ὥσπου κατανήσα γεροντοκόρη. Τώρα οὔτε οἱ ἄντρες με προσέχουν πιά. Νοιώθω μέσα μου μιά μεγάλη ἡρεμία. Τὴν ἡρεμία τῶν ἀνθρώπων πού δὲν ξέρουν γιὰ τὸν πόνο δὲν εἶνε βέβαια ἂν ζοῦν ἢ ἂν ἔχουν πεθάνει ἀπὸ καιρὸ.

Ὁ κύριος Μαρτίνης γέλασε. — Τί ἀφέλης πού εἴσατε, εἶπ'.

Δὲν εἶνε ἀπαραίτητο νὰ μ' ἀγαπᾷ.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Τὰ δόντια τοῦ μωροῦ σας

Τὰ στραβά δόντια καὶ τὸ πιπίλισμα τῶν δακτύλων

"Ἐχετε καμμιά φορὰ ἀσχοληθῇ με τὰ δόντια τοῦ μωροῦ σας; Δὲν πρόκειται γιὰ τὸ πότε θὰ βγάλῃ τὰ παιδί σας δόντια, ἀλλὰ γιὰ τὴν πορεία, τὴν ὑγεία τῶν δοντιῶν του καὶ τὴν συνεχή παρακολούθησί τους.

Δυστυχῶς οἱ περισσότερες μητέρες δὲν πολυπροσέχουν τὰ δόντια τῶν παιδιῶν τους.

Τὰ δόντια τοῦ μωροῦ σας ἀρχίζουν νὰ σχηματίζονται ἀπ' τὸ δεύτερο μῆνα τῆς ἐγκυμοσύνης. Μὴ σὰς φαίνεται αὐτὸ παράξενο, γιὰτὶ δὲν τὰ βλέπετε ἀκόμα καὶ ὅταν γεννηθῇ τὸ παιδί. Οἱ ρίζες εἶνε σχηματισμένες καὶ ἡ ὀδοντοφυΐα ὑπάρχει σὲ μικρογραφία.

Γιὰ νὰ γίνῃ ἕνα δόντι, χρειάζεται ἀσθένεια καὶ φωσφόρο στὸν ὁργανισμό τοῦ γιὰ νὰ τ' ἀποχτήσῃ πρῆπει ἡ διαίτα σας ν' ἀποτελῇται ἀπὸ ἀνάλογα φαγητά. Ἡ μέλλουσα μητέρα πρέπει νὰ πίνῃ πολὺ γάλα καὶ νὰ τρώῃ λαχανικά. Τὸ φωσφόρο γιὰ τὰ δόντια θὰ τὸ βρῇτε σ' αὐγά, στὰ φασόλια, στὰ μπιζέλια καὶ στὰ ψάρια.

Καὶ ὅταν γεννηθῇ τὸ παιδί, ἡ μητέρα πρέπει νὰ συνεχίσῃ τὴ διαίτα τῆς ὥστε τὰ δόντια τοῦ μωροῦ ν' ἀναπτυχθοῦν καταλλήλως.

"Ἀν τὸ παιδί δὲν τρέφεται ἀπ' τὸ γάλα τῆς μητέρας, εἶνε ἀνάγκη νὰ συστήσουμε στὴν τροφὴ του ν' ἀκολουθῇ τὴν ἀνάλογη διαίτα ἢ νὰ προσθέσουμε στὴν διατροφή τῆς ἡμέρας του χυμὸ πορτοκαλλιοῦ, λεμονιοῦ ἢ ντομάτας. Ἐπίσης δὲν θὰ εἶνε ἀσχημὸ νὰ τοῦ δώσουμε λίγες σταγόνες κρεατοζοῦμου καὶ τὸ χειμῶνα μερικὲς σταγόνες μουρουνέλαιου.

Συνήθως τὰ πρῶτα δόντια βγαίνουν τὸν ἔκτο μῆνα. "Ἀν ἀργήσῃ νὰ τὰ βγάλῃ αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ τροφὴ του δὲν εἶνε πολὺ ἐνισχυτικὴ γιὰ τὸ δέσιμο τοῦ δοντιοῦ του. Γι' αὐτὸ ἀμέσως πρέπει νὰ ἐνισχύσουμε τὴ διαίτα τῆς μητέρας, ἐφόσον δὲν σταμάτησε ἀκόμα ὁ θηλασμός, ἢ τὴν τροφὴ τοῦ παιδιοῦ.

Στὸν 6 μῆνες τὸ παιδί, θέλει νὰ δαγκάσῃ σκληρὰ πράγματα καὶ γι' αὐτὸ βάζει σὸ στόμα του, ὅτι βρῇ καὶ τὸ μασάσει. Μποροῦμε τότε νὰ τοῦ δώσουμε μιά μικρὴ ἀκρὴ ψωμιοῦ, ἡ παξιμάδι γιὰ νὰ ἰσχυράσῃ ἀπ' τὴ φαγοῦρα πού αἰσθάνεται στὰ οὐλα του. Ἐπίσης στοὺς ἔξη μῆνες μποροῦμε νὰ τοῦ δώσουμε σοῦπες ἀπὸ δημητριακά, χυλοῦς, κρέμες πού περιέχουν, ἐκτός τῶν ἄλλων, ἀσθένιο καὶ σίδηρο.

Συνήθως ἕνα παιδί ἕξις ἐτούς, πρέπει νὰ ἔχη ὀχτῶ δόντια.

Η ΤΑΝ μιά νύχτα θυέλλης. Η βροχή χτυπούσε δυνατά πάνω στα τζάμια κι' ο αέρας ήταν τόσο δυνατός, που νόμιζες πως, από στιγμή σε στιγμή, θα ξεσκήκανε δλο τὸ σπιτί ἀπὸ τὰ θεμέλια.

— Γιαγιά, σταυροκοπήθηκε.

— Μία τέτοια νύχτα πέθανε ἡ δυστυχισμένη Μάρθα, εἶπε.

— Για ποιά Μάρθα μιλάς; τὴ ρώτησε ἡ μητέρα μου.

— Δὲν τὴν γνώρισε, ἀπάντησε ἡ για-

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Δραματικό διήγημα

για. Δὲν εἶχες γεννηθῆ ἀκόμη.... Τὴν ἐποχή ἐκείνη σὲ εἶχα στὴν κοιλάδα...

— Ἡ γιαγιά εἰμνε συλλογισμένη μερικές στιγμές.

— Μπορῶ νὰ σὰς πῶ τὴν ἱστορία της, εἶπε σὲ λίγο. Κανείς σὰς δὲν τὴν γνώρισε αὐτὴ τὴ γυναῖκα. Κι' εἴπειτα ἔχουν περάσει τόσα χρόνια ἀπὸ τότε... Ἐτσι θὰ μάθετε πῶς, μιά φορά στὴ ζωὴ μου, ἔκαμα κι' ἐγὼ τὸν πνευματικό...

Χωρὶς νὰ τὸ θέλω ἔσκασα στὰ γέλια.

— Εἶνε παραμῦθι αὐτὸ πού θὰ μὰς πῆς, γιαγιά; τὴ ρώτησα.

— Ὁχι, παιδί μου, μὴ ἀπάντησε. Εἶνε μιά ἀληθινὴ ἱστορία... Κι' ὅπως ὅλες οἱ ἀληθινὲς ἱστορίες δὲν εἶνε καὶ πολὺ εὐχάριστη...

Ξερόβηξε λίγο κι' εἴπειτα ἄρχισε:

— Εἶχα παντρευθῆ πρὶν ἀπὸ μερικές βδομάδες κι' εἴπειτα ὁ μακαρίτης ὁ ἀντρας μου πῆγε ἐκεῖνον τὸν καιρὸ στρατιώτης ἀναγκάστηκε νὰ πιάσω δουλειά... Δουλεύαμε μὲ πολλὲς ἄλλες γυναῖκες στὰ κτήματα τοῦ κόμητα Κ... σὲ πολὺ μεγάλη ἀπόσταση ἀπὸ δῶ... Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ τ' ὄνομα τῆς, ὅταν προχωρήσω στὴν ἱστορία μου θὰ καταλάβετε τὸ λόγο. Ἐγὼ ἤμουν ἔγκυος, ἀλλ' αὐτὸ δὲν μ' ἐμπόδιζε νὰ δουλεύω. Ἡ δουλειὰ δὲν ἦταν, ἀλλωστε, καὶ τόσο βαρειά. Ἀλλοτε βάζαμε τὰ μῆλα σὲ μεγάλα εὐλίνα κουτιά καὶ ἀλλοτε πάλι ξεχωρίζαμε τὰ μικρά ἀπὸ τὰ μεγάλα μπιζέλια. Μαζί μας δουλεύαν καὶ μερικοὶ ὑπέρτεροι τοῦ σπιτιοῦ. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν καὶ μιά ἡλικιωμένη γυναῖκα, ἡ Μάρθα... Δούλευε στὸ σπιτί τοῦ κόμητα ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Τὴν ἐδλεπα σὰν μητέρα μου καὶ τὴν βοηθοῦσα πάντα στὴ δουλειὰ της. Κι' αὐτὴ ὅμως μ' ἀγαποῦσε.

— Ἐνὰ βράδυ, λοιπόν, ἡ Μάρθα σωριάστηκε κάτω ἀπὸ τὸν πᾶγκο ὅπου καθόταν. Τὴ μεταφέραμε ἀμέσως στὸ δωμάτιό της, ὅπου δὲν ἀργήσαμε νὰ καταλάβουμε πῶς εἶχε φτάσει στὰ τελευταῖα της. Ἐνὰς ἀνθρώπος ἔφυγε ἀμέσως γιὰ τὸ γειτονικό χωριὸ γιὰ νὰ φέρῃ ἀπὸ κεί τὸ γιατρό καὶ τὸν ἐφημέριο. Ἀλλ' ὅπως σὰς εἶπα, ἦταν μιά ἀγρία νύχτα κι' ἡ ἀπόστασις ὥς τὸ χωριὸ ἦταν πολὺ μεγάλη. Ὁ γιατρός κι' ὁ ἐφημέριος δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ φτάσουν πρὶν ἀπὸ δύο ὥρες τὸ λιγώτερο. Κι' ἡ κατάσταση τῆς Μάρθας χειροτέρευε ὁλοένα. Ψυχωρραγοῦσε σχεδόν.

— Δὲν εἶχε χάσει, ὥστόσο, τὶς αἰσθήσεις της καὶ καθὲ τὸν τόσο ἄνοιγε τὰ μάτια της καὶ ρωτοῦσε ἀν ἦρθε ὁ ἐφημέριος. Ὁ γιατρός δὲν τὴν ἀπασχολοῦσε. Τὸ μόνο ποὺ φοβόταν ἦταν μήπως πεθάνει χωρὶς νὰ ἐξομολογήθῃ.

— Στὸ τέλος, ἀπελπίστηκε πῶς θαρχόταν ὁ ἐφημέριος καὶ μὲ κάλεσε νὰ πάω κοντὰ στὸ κρεβάτι τῆς γιὰ νὰ τὴν ἐξομολογήσω ἐγὼ.

— Ἐχεις παιδί στὴν κοιλάδα καὶ θὰ σεβαστῇ τὸ μυστικό μου, μὴ εἶπε.

— Εἶχα ἀκούσει ἀπὸ τὴ μητέρα μου πῶς ἕνας ἀνθρώπος, ἀντρας ἢ γυναῖκα, χωρὶς νὰ εἶνε κληρικός, μπορεῖ νὰ κάμῃ σὲ ἐξαιρετικές περιπτώσεις δλο τὰ μυστήρια καὶ γάμο καὶ βάπτισμα καὶ ἐξομολόγησι καὶ γι' αὐτὸ δὲν διστασα. Κι' οἱ ἄλλες γυναῖκες, ἀλλωστε, μὲ παρακίνησαν νὰ πάω κοντὰ της.

— Ὅταν μείναμε μόνες μέσα στὸ δωμάτιο, γονάτισα πλάι στὸ κρεβάτι τῆς ἐτοιμοθάνατης καὶ τῆς ὁκίστηκα στὸ παιδί πού εἶχα στὴν κοιλάδα μου, μ' ἄλλα λόγια σὲ σένα κόρη μου, πῶς θὰ σεβόμουν τὸ μυστικό της.

— Τὸ ἀληθινὸ μου ὄνομα εἶνε... ἄρχισε ἡ ἐτοιμοθάνατη. (Μου εἶπε ἕνα ὄνομα). Εἶσαι νῆα, κόρη μου καί, φυσικά, τ' ὄνομά μου δὲν σου λείει τίποτε. Στὸ χωριὸ μου, ὅμως, αὐτὸ τὸ ὄνομα λείει πολλὰ. Ἐκεῖ μὲ ξέρουν σὰν δηλητηρίαστρια... Καὶ δὲν ἔχουν ἀδικο... Γιατὶ δηλητηρίασα τὸν ἀντρα μου... Ναι, ἔκαμα στὰ νεῖατά μου αὐτὸ τὸ ἔγκλημα... Ὁ Φρανσουὰ μὴ εἶπε μιά μέρα: «Ρίξε τοῦ αὐτὴ τὴ σκόνη μέσα στὸ φαγητό του καὶ δὲν θὰ καταλάβῃ κανεὶς τίποτε». Ὁ Φρανσουὰ ἦταν ὁ ἀγαπημένος μου. Ὁ Φρανσουὰ μὴ εἶπε καὶ πάλι: «Μόλις πεθάνῃ ὁ ἀντρας σου θὰ σὲ παντρευθῶ. Καὶ τότε τὸ παιδί μας θάγῃ τὸν πραγματικό του πατέρα. Γιατὶ, βέβαια, δὲν εἶνε σωστὸ τὸ παιδί τὸ δικό μου νᾶχῃ γιὰ πᾶν ἕνα ξένο. Πρέπει νὰ διορθώσωμε τὰ πράγματά...». Ὁ ἀντρας μου δούλευε σ' ἕνα μεταλλεῖο. Κι' ἐγὼ τὸν εἶχα προδώσει, γιὰτὶ ἀγαποῦσα τὸ Φρανσουὰ. Ἀποφάσισα, λοιπόν, νὰ ἀκολουθῶ τὴ συμβουλὴ τοῦ γιὰ νὰ διορθώσω τὰ πράγματά, ὅπως ἔλεγε ὁ ἀγαπημένος μου. Ἀλλ' ὁ ἀστυνόμος βρῆκε ὑποπτο τὸ θάνατο τοῦ ἀντρα μου καὶ φώναξε ἕνα γιατρό ἀπὸ τὴ γειτονική πόλιν γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸ πτώμα του. Καὶ τότε ἀνακαλύφθηκε τὸ ἔγκλημά μου... Μὲ πιάσανε ἀμέσως κι' εἴπειτα ἀπὸ μερικές βδομάδες ἐγίνε ἡ δίκη μου. Δὲν εἶπα, φυσικά, τίποτε γιὰ τὸ Φρανσουὰ καὶ πῆρα πάνω μου ὅλη τὴν εὐθύνη, ὅπως αὐτὸ ἦταν καὶ τὸ σωστό. Τὸ δικαστήριο μὲ καταδίκασε σὲ ἰσόβια δεσμά... Μέσα στὴ φυλακή, ἔμαθα λίγο καιρὸ ἀργότερα, πῶς ὁ Φρανσουὰ μὴ εἶχε ἀποκτονηθεῖ ἀπὸ τὴ λυπητὴ καὶ τὴν ἀέλπιση αὐτοῦ...

— Τὴν κόρη μου τὴν πῆραν ἀπὸ συμπόνια καὶ καλὲς κυρίες καὶ τὴν βάλανε σ' ἕνα μοναστήρι γιὰ νὰ μεγαλώσῃ. Κι' ἐκεῖ ἐγίνε τὸ θαῦμα... Μέσα σ' αὐτὸ τὸ μοναστήρι βρισκόταν μιά νῆα ἀπὸ ἀρχοντική κι' εὐγενικὰ οἰκονόγεια. Ἡ μητέρα της κι' ὁ ἀδελφός της πῆγαιναν καὶ τὴν

ἐπισκέπτονταν συχνά. Τὸ παλληκάρι αὐτὸ ἀγάπησε, τὴν κόρη μου καὶ θέλησε νὰ τὴν κάμῃ γυναῖκα του. Μιά μέρα, μ' ἐπισκέφτηκε στὴ φυλακή ἡ ἡγουμένη τῆς μονῆς καὶ μὴ τὴν εἶπε ὅλα. «Ἡ εὐτυχία τῆς κόρης σου κρέμεται στὰ χέρια σου, μὴ εἶπε. Στὴ μονὴ τῆς ἔχομε δώσει ἄλλο ὄνομα καὶ πιάσαμε μιά φανταστικὴ ἱστορία γιὰ τὴν καταγωγή της. Ἀν σεβαστῇ αὐτὸ τὸ μυστικό, ἡ κόρη σου θὰ γίνῃ εὐτυχισμένη». Τῆς τὸ ὑποσχέθηκα. «Πρόσεξε, μὴ ξαναεἶπῃς ἡ ἡγουμένη. Ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή, τὸ παιδί σου παύει νὰ ὑπάρχῃ γιὰ σένα. Δὲν θὰ πῆς σὲ κανένα πῶς εἶσαι μητέρα του». Κι' ἡ κόρη μου ἐγίνε κόρη μου...

— Κόρη μου...
— Ἡ κόρη μου εἶνε ἡ ἀρχόντισσα αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ!

— Καὶ πῶς βρέθηκες ἐδῶ;

— Στὴ φυλακή ἐδεῖκα καλὴ διαγωγή καὶ μούδωσαν χάρι στὰ δέκα ὀχτὼ χρόνια. Ὅταν βγῆκα, ἀλλάξα τ' ὄνομά μου καὶ περιπλανήθηκα γι' ἀρκετὸν καιρὸ, ξενοδουλεύοντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσα νὰ ἡσυχάσω. Ἦθελα νὰ δῶ τὴν κόρη μου καί, μιά μέρα χτύπησα τὴν πόρτα τοῦ πύργου ζητώντας δουλειά. Ἡ κόρη μου μὲ λυπήθηκε βλέποντάς με καὶ μὲ πῆρε στὴν ὑπηρεσία της. Ἀπὸ τότε ἔζησα κοντὰ της. Τὴν ἐδλεπα κάθε μέρα κι' ἀνάστηκα στὴν ἀγκαλιά μου τὰ παιδιά της — τὰ ἐγγονάκια μου. Ἡ κόρη μου δὲν ὑποπτεύθηκε ποτὲ τὸ παραμικρό, οὔτε κανεὶς ἄλλος ἐδῶ μέσα ἔμαθε τὸ μυστικό μου. Ἡ μὴν πού τὸ μαθαίνει εἰσαι σὺ...

— Ἐζῆσες τόσα χρόνια σὰν ὑπέρτερος, εἶπα, ἐνῶ μποροῦσε νὰ ζῆσῃ σὰν κυρὰ κοντὰ τὴν κόρη σου;

— Δὲν μποροῦσα, ἀλλὰ κι' ἂν μποροῦσα δὲν θὰ τὸ ἔκανα ποτέ, ἀπάντησε. Γιατὶ ἤμουν μιά δηλητηρίαστρια κι' ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῶ γιὰ τὸ ἔγκλημά μου... Τώρα τὰ ξέρεις ὅλα, κόρη μου. Σοὺ τὰ ἐξομολογήθηκα γιὰ νὰ μὲ συγχωρήσῃς. Γιατὶ δὲν θέλω νὰ φύγω ἀσυχώρητη.

— Ψιθύρισα μερικές προσευχὲς πού θυμόμουν καὶ τῆς ἐδῶσα τὴ συγγνώμη πού μου ζητοῦσε.

— Τώρα θὰ πεθάνω εὐχαριστημένη, εἶπε.

— Λίγη ὥρα ἀργότερα, βυθίστηκε σὲ λήθαργο καὶ πῆθανε μερικὰ λεπτὰ πρὶν ἔρθουν ὁ ἐφημέριος καὶ τὸ γιατρό.

— Ἀν σὰς τὸ εἶπα τώρα εἶνε γιὰτὶ ἡ θύμησις τῆς δυστυχισμένης Μάρθας ἔναηθε στὸ μυαλό μου. Μὰ εἶνε σὰν νὰ μὴν τὸ ξέρετε, μιά πού δὲν σὰς εἶπα οὔτε τ' ὄνομά της, οὔτε πού ἔγιναν ὅσα σὰς ἀπηγήθηκα... Ὁ Θεὸς ἂς ἀναστήσῃ τὴν ψυχὴ της!...

ΜΑΡΙΑ ΜΩΡΟΝ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ κάτω ἀπ' τὴ γῆ

Ἐξασφαλισμένα ἀπ' τὸ χρῶ, τὴν πυρκαγιά, τὴν ἀτομικὴ βέμβα

Προβλέπει, ὅτι τὰ ἐργοστάσια καὶ τὰ γραφεῖα τοῦ μέλλοντος θὰ δρῶνται κάτω ἀπ' τὴ γῆ, μέσα σὲ τεράστιες τεχνητὲς σπηλιές. Αὐτὸ εἶχε ἀρχίσει ἤδη νὰ γίνεταί στὴ Σουηδία καὶ στὴ Νορβηγία.

Στὴν ἀρχή, οἱ Νορβηγοὶ κι' οἱ Σουηδοὶ ἐφτίσαν τὰ ἐργοστάσια τους ὑπόγεια, γιὰ προφύλαξι ἀπ' τὶς ἀτομικὲς βόμβες. Ἡ πείρα ὅμως ἀπέδειξε ὅτι τὰ ἐργοστάσια αὐτὰ κάτω ἀπ' τὴ γῆ ἔχουν λιγώτερα ἐξοδα συντηρήσεως κι' εἶνε προτιμότερα γιὰ τὴν ὑγεία καὶ τὴν ὁρασί των ἐργατῶν — πού ἀποδίδουν ἐπομένως περισσότερὴ ἐργασία.

Δὲν χρειάζονται ἐξωτερικὸ βάψιμο, οὔτε ἐπισκευὲς τῆς στέγης, οὔτε πλύσιμο ἢ ἀντικατάστασι των τζαμιῶν των παραθύρων.

Ἐχουν σταθερὴ θερμοκρασία, χειμῶνα — καλοκαίρι. Δὲν χρειάζονται θέρμανσι. Οἱ κίνδυνοι τῆς πυρκαγιάς εἶνε ἐλάχιστοι. Μὰ, κι' ἂν τύχῃ νὰ πιάσῃ φωτιά ἕνα ὑπόγειο ἐργοστάσιο, ἀρκεῖ μόνο νὰ κλειστοῦν τὰ ἀνοίγματα ἀερισμοῦ, γιὰ νὰ σβύσουν μονες τους οἱ φλόγες, πρὶν προκαλέσουν σοβαρὲς ζημιές.

Ἐχει παρατηρηθῆ ὅτι οἱ ἐργάτες πού κρυολογοῦσαν κάθε χειμῶνα, ἔπαψαν ν' ἀρρωσταίνουν στὰ ὑπόγεια ἐργοστάσια, γιὰτὶ ἀναπνεύουν ἀέρα καθαρό, μὲ τὴν ἴδια πάντοτε θερμοκρασία, καὶ δίχως ρεύματα. Ἐξ ἄλλου, διατηρεῖται καλλίτερα ἡ ὁρασί των ἐργατῶν, χάρις στὸ φωτισμὸ μὲ εἰδικὲς λάμπες ὑδραργύρου, πού παράγουν ἕνα φῶς γλυκὸ καὶ δίσχυτο.

Σ' ἕνα ὑπόγειο σουηδικὸ ἐργοστάσιο ὁργάνων ἀκριβείας, διαπιστώθηκε ὅτι τὰ μέταλλα δὲν σκουριάζουν καὶ τὰ λεπτὰ μηχανήματα δὲν θέλουν λίπανσι κάθε τόσο, ὅπως στὰ κοινὰ ἐργοστάσια. Τὰ ὑφάρματα δὲν κινδυνεύουν ἀπὸ τοὺς ἀσκόρους στὶς ὑπογείες ἀποθήκες, καὶ τὰ δερμάτινα εἶδη μένουν μαλακά καὶ δὲν ἀλλοιώνονται καθόλου.

Τὰ ἐξοδα τοῦ σκαψίματος μέσα στὰ βουνά, γιὰ τὴν ἐγκατάστασι των ὑπογείων ἐργοστασίων, ἐπιβαρύνουν κατὰ 15 % τὶς δαπάνες ἰδρυσεῶς τους. Ἡ οἰκονομία ὅμως στὴ θέρμανσι καὶ στὴ συντήρησι φτάνει τὰ 10 % κάθε χρόνο.

Τὰ ὑπόγεια σουηδικὰ μηχανουργεῖα Μπόλιντερ — Μούνγκελ, πού ἀπασχολοῦν περὶ τοὺς 3.000 ἐργάτες, ἔχουν εἶσοδο ὅμοιο μ' ἕνα συνηθισμένο ἀγροτόσπιτο τῆς Σουηδίας, στοὺς πρόποδες ἑνὸς λόφου. Οἱ τοῖχοι ὅμως τοῦ «σπιτιοῦ» αὐτοῦ ἀνοίγουν, σὰν μεγάλες πόρτες γκαράζ, κι' ἐμφανίζουν πίσω τους ἕνα κατ'φορικό τσιμεντόστρωτο τοῦν-

Καὶ ποὺς Καὶ ποὺς

51 — 15	Ἀπὸ 45.000
Μεταξὺ ἀντοχῆς	9.500
Τ. Τσιουκ. Ἀρχὴ	24.000
Βίκα Ζωική	22.000
Μπαρλέ Εἶτρα	5.000
Μεταξωτὲς Εἶτρα	14.000
Λινὲς Μερσεριζ	8.000

Μαζακὸς
1 Χρυσόσημη Δουλειά 1
ἡ καλλιτέχνης (Π. Μ. Α. Μάρκος)

νελ, μ' ἀρκετὸ πλάτος καὶ ὕψος ὥστε νὰ χωρᾷ ἀκόμα καὶ τὰ μεγαλύτερα ὀχήματα. Λίγο πιο κάτω, τὸ τούνελ αὐτὸ σχηματίζει μιά ἀπότομη γωνία, γιὰ νὰ σταματᾷ τὶς συνεπιεῖς τῆς πιθανῆς ἐκρήξεως μίας βόμβας κοντὰ στὴν εἴσοδο.

Ἐξ ἄλλου, ἡ εἴσοδος μπορεῖ νὰ κλεισθῇ ἀεροστεγῶς μὲ διπλὲς χαλύβδινες πόρτες, ἀν χρησιμοποιοῦν δηλητηριώδη ἀέρια.

Οἱ αἰθούσες τοῦ ἐργοστασίου δὲν ἔχουν καλῶνες, πού ἐμποδίζουν συνήθως τὶς κινήσεις των ἐργατῶν. Ὁ θόλος τους ἀποτελεῖται ἀπὸ γρανίτη, πάχους 12-24 μέτρων.

Οἱ εἰδικοί μηχανικοὶ φρονοῦν ὅτι καὶ τὰ μεγαλύτερα ἀκόμη ἐργοστάσια μπορεῖ νὰ γίνουν ὑπόγεια καὶ νὰ παράγουν μόνο τους τὴν κινητήριον δυνάμιν τους, ἔτσι ὥστε νὰ εἶνε αὐτάρκη καὶ νὰ μὴ χρειάζονται παρὰ μόνο πρῶτες ὕλες ἀπ' τὸν ἐξωτερικὸ κόσμον.

Οἱ Ρῶσοι εἶχαν βρῆ στὴν Πολωνία ἕνα ὁλόκληρο ὑπόγειο γερμανικὸ ἐργοστάσιο πολεμικῶν εἰδῶν, πού εἶχε τούνελ μήκους 130 χιλιομέτρων, ηλεκτρικὸ σιδηρόδρομο μὲ τέσσερες σταθμοὺς, ὑδραυλικὸ δίκτυο καὶ δικὸ τοῦ ηλεκτρικοῦ ρεύματος. Ἀλλὰ καὶ μέσα στὴ Γερμανία ἰδρύθηκαν πολλὰ ὑπόγεια ἐργοστάσια, στὰ πολεμικὰ χρόνια. Ὅπως ὑποστηρίζουν μάλιστα ὠρισμένοι εἰδικοί, ἂν οἱ Γερμανοὶ εἶχαν ἀρκετὰ τέτοια ἐργοστάσια, δὲν θάχαναν τὸν πόλεμον.

Τὸ ἐνδιαφέρον ὅμως των Γερμανῶν γιὰ τὰ ὑπόγεια ἐργοστάσια ὁφείλονταν μόνο στὴν ἀπειλὴ των βομβαρδισμῶν. Οἱ Σουηδοὶ ἀκολούθησαν αὐτὸ τὸ δρόμο καὶ γιὰ ἄλλο λόγο: γιὰ μεγαλύτερη οἰκονομία καὶ ἀπόδοσι.

Ἀλλὰ κι' ἡ Νορβηγία μιμήθηκε τὸ παραδειγμα τους. Καὶ φτάνει τώρα 17 μεγάλα ὑδροηλεκτρικὰ ἐργοστάσια, ὅλα μέσα σὲ βουνά. Γιὰ νὰ συμπληρωθῇ ἕνα ἀπ' αὐτὰ, θὰ χρειασθῇ ν' ἀφαιρεθοῦν βράχοι δάκρους 1 1/2 ἐκατομμυρίων τόνων. Ὁ κτακόσιον ἐργάτες δουλεύουν γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἀπὸ 18 μῆνες.

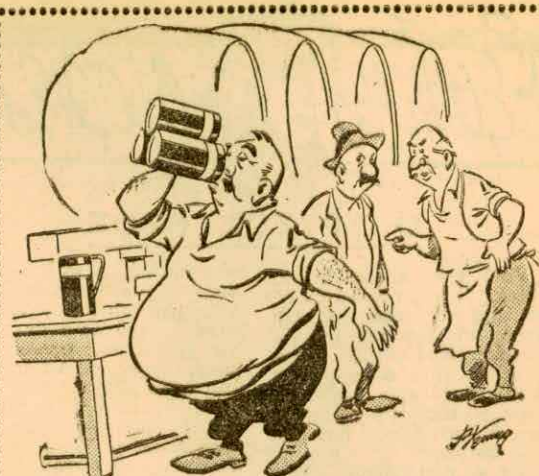
Ὁ θόλος τῆς αἰθούσης πού θὰ στεγαζῇ τὶς γεννήτριες καὶ τοὺς μετασχηματιστάς, ἔχει πάχος 60 μέτρων. Τὸ μήκος τῆς αἰθούσης εἶνε 180 μέτρα. Καὶ τὸ ἕνα ἀπ' τὰ τούνελ, πού θὰ ὁδηγοῦν τὸ νερὸ ὡς τὶς τουρμπίνες, θάγῃ μήκος 16 χιλιομέτρων.

Ἐνὰ ἄλλο ὑδροηλεκτρικὸ ἐργοστάσιο θὰ δρῶσκει στὰ σπλάχνα ἑνὸς βουνοῦ, 1.000 μέτρα κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια. Οἱ ἐσκαφές μόνο θὰ κοστίζουν 1 1/2 ἐκατομμύριο λίρες. Ἡ λειτουργία τοῦ θ' ἀρχίσι τὸ 1954.

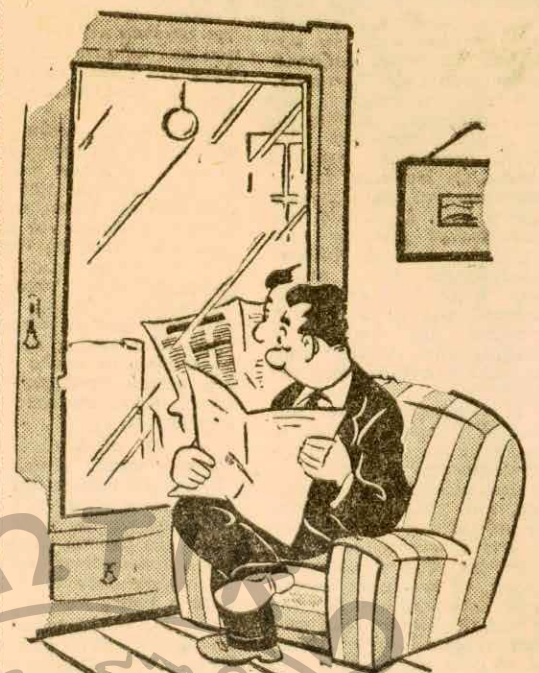
Ἀν ἐκραγῇ καινούργιος πόλεμος, θὰ χρειασθῇ νὰ μεταφερθοῦν κάτω ἀπ' τὴ γῆ τὰ ἐργοστάσια τῆς Ἀγγλίας, τῆς Ἀμερικής κι' ὅλων των ἄλλων χωρῶν. Γι' αὐτὸ, τὸ ἀμερικανικὸ Ὑπουργεῖο Στρατιωτικῶν ἔχει ἀναθέσει ἤδη σὲ εἰδικούς «σπηλαιολόγους» νὰ ψάξουν νὰ βροῦν σπηλιές κατάλληλες γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ νὰ τὶς κατασκευάσῃ ἀναλόγως τοῦ μεγέθους καὶ τοῦ σχηματὸς τους καὶ νὰ σχεδιαγραφοῦν τὸ ἐσωτερικὸ τους.

Τὰ ἐγκαταλελειμένα μεταλλεῖα καὶ ἀταυρυχεῖα εἶνε κατάλληλα γιὰ ὑπόγεια ἐργοστάσια, ὅχι ὅμως καὶ τὰ ἀνθρακωρυχεῖα, γιὰτὶ αὐτὰ χρειάζονται πολλὰ ὑποστηρίγματα πού θὰ δυσκολεύουν τὴν κυκλοφορία των ἐργατῶν.

Ἀλλὰ κι' ἕνα μεγάλο νοσοκομεῖο πού πρόκειται νὰ γίνῃ στὸ Λονγκ Μπῆτς τῆς Καλιφόρνιας, θὰν ὑπόγειο, γιὰ τὸν κίνδυνον ἀτομικοῦ βομβαρδισμοῦ. Θὰ δρῶσκει 7-8 μέτρα κάτω ἀπ' τὸ ἐδαφος καὶ θὰ προστατεύεται ἀπὸ χοντὰ πλάκα μπετόν. Ὑπολογίζεται ὅτι θὰ στοιχίσῃ 8.000.000 δολάρια καὶ θὰ μπορῇ νὰ χωρᾷ 700 ἀρρώστους.

Εἶνε ὁ πρωταθλητὴς στὸ «τριπλουν», μὲ χρῶνο ἕνα λεπτὸ καὶ δεκατέσσερα δευτερόλεπτα!... (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΑΚΡΟΝ ΑΥΤΟΝ ΛΑΘΡΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

(Τοῦ Γιάν. Ρεκέτι)

Ρε συνάδελφε, εἶναι εὐκόλο νὰ πᾶς καμμιὰ βόλτα γιὰ νὰ πᾶς κατ'ἰδιαιτέρως στὸ Φροσάκι μέσα στὴ σκοτιά!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

0.4

αὐτὸν τὸν ὁμοῦ καὶ πρὸς αὐτὸν

ROFANT INOX

Τὰ αὐγά καὶ τὰ πουλιά

.....

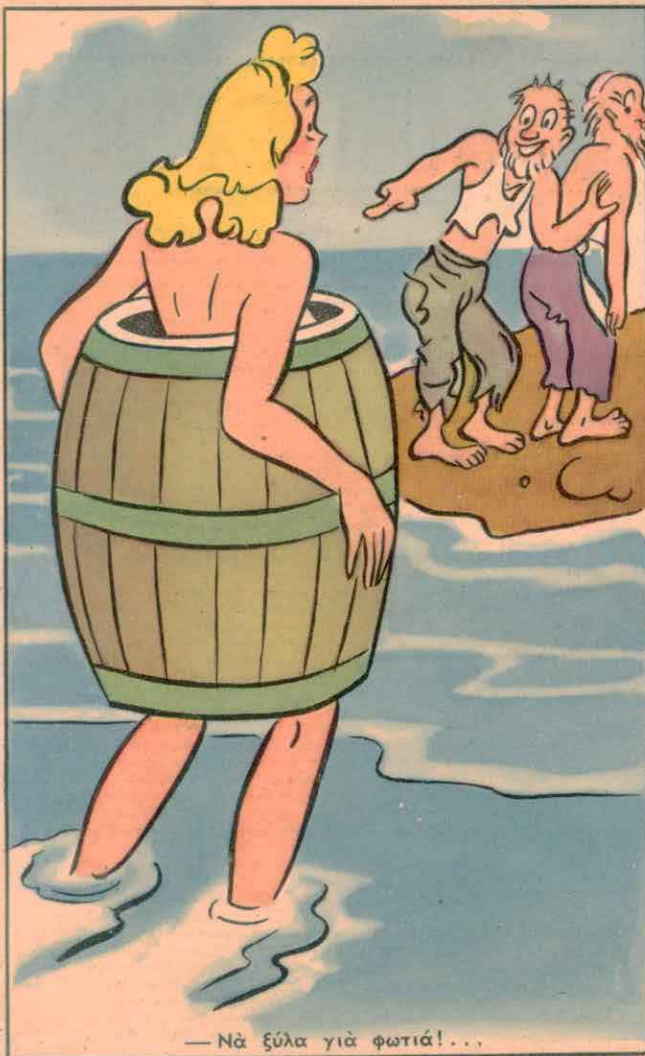
Παράξενο διήγημα

Δυὸ μαυρειδεροὶ κύκλοι σχηματίζον-

XENY ΓΚΛΑΝΤΟΥΕΛ

.....

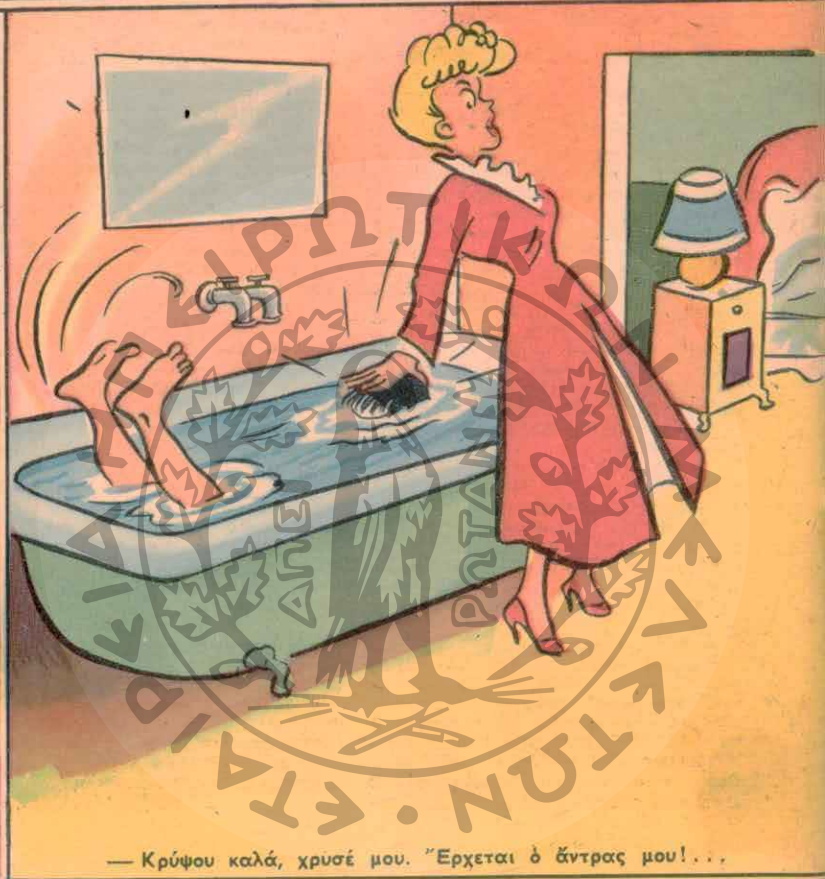
— Νά ξύλα για φωτιά!...

— Για ψάξε κι' εσύ, Ζαχαρία, γιατί ο κομμωτής που μούκανε την περμανάντ χάθηκε!...

— Κορώνα — γράμματα ποιός θα την σώση!...

— Κρύψου καλά, χρυσέ μου. Έρχεται ο άντρας μου!...